ÎN TIMP CE SE STRĂDUIEȘTE SĂ SĂDEASCĂ SEMINȚELE PROPRIEI LIBERTĂȚI, DRAGOSTEA EI PENTRU ZEUL MORȚII ÎNFLOREȘTE...
IAR AȘA CEVA NU E CU PUTINȚĂ.

un STROP de ÎNTUNERIC

HADES X PERSEFONA
VOLUMUL I

SCARLETT ST. CLAIR

LEDA EDGE

SCARLETT ST. CLAIR

un STROP de ÎNTUNERIC

HADES X PERSEFONA
VOLUMUL I

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLÖ

LEDA EDGE

Ashley Elizabeth Steele

&

Molly Kathleen McCool

Vă mulţumesc că mă iubiţi!

CELE MAI BUNE PRIETENE PENTRU TOTDEAUNA!

CAPITOLUL I

Narcisa

PERSEFONA STĂTEA LA SOARE.

Își alesese locul obișnuit la The Coffee House, o masă în exterior, în fața unei străzi pietonale aglomerate. Pe alee erau înșiruiți copaci umbroși și grădini pătrate, pline de aster purpuriu și alyssum dulce, roz cu alb. O briză ușoară purta mirosul primăverii, iar în aerul cu mireasmă de miere se simțea o blândă toropeală.

Era o zi perfectă și, deși Persefona se dusese acolo ca să învețe, îi era greu să se concentreze pentru că privirea i se tot abătea la un mănunchi de narcise care stăteau într-o vază subțire pe masa ei. Buchetul era sărăcăcios – doar două sau trei fire răzlețe –, iar petalele erau sfărâmicioase, maronii și îndoite precum degetele unui cadavru.

Narcisele erau florile și simbolurile lui Hades, Zeul Morții. Adesea, nu împodobeau mese, ci coșciuge. Prezența lor la The Coffee House însemna, probabil, că proprietarul era în doliu, care era singura perioadă în care muritorii se închinau Zeului Lumii de Jos.

Persefona se întreba mereu ce părere avea Hades despre toate acestea sau dacă-i păsa câtuși de puțin. La urma urmei, era mai

mult decât Regele Lumii de Jos. Fiind cel mai înstărit dintre toți zeii, își câștigase titlul de „Cel Bogat" și-și investise banii în unele dintre cele mai populare cluburi din Noua Grecie – și nu erau orice cluburi. Erau cuiburi de jocuri de noroc de elită. Se spunea că lui Hades îi plăceau pariurile și că rar accepta alte mize decât sufletele oamenilor.

Persefona auzise multe despre cluburi de la alții de la Universitate, iar mama ei, care își exprima adesea antipatia față de Hades, se plânsese și de afacerea lui.

„Și-a intrat în rolul de păpușar", o certase Demetra. „Hotărăște el sorțile tuturor, de zici că-i una dintre Moire. Rușine să-i fie!"

Persefona nu fusese la niciunul dintre cluburile lui Hades, dar trebuia să recunoască faptul că era curioasă – în legătură cu oamenii care mergeau acolo și cu zeul care le deținea. Oare ce-i apuca pe oameni, de se târguiau pentru sufletele lor? Să fi fost dorința de înavuțire sau de dragoste?

Și ce spunea lucrul ăsta despre Hades? Că avea toate bogățiile lumii și căuta să-și extindă domeniul, în loc să ajute oameni?

Dar acelea erau întrebări pentru o altă dată.

Persefona avea treabă.

Își coborî privirea dinspre narcisă și reveni la laptop. Era joi și plecase de la școală cu o oră înainte. Își comandase, ca de obicei, un latte cu vanilie, și trebuia să-și termine lucrarea de cercetare ca să se poată concentra la stagiul ei de practică de la *New Athens News*, principala sursă de știri din Noua Atenă. Începea a doua zi și, dacă totul mergea bine, urma să aibă o slujbă după ce-și încheia studiile, peste șase luni.

Era dornică să arate ce poate.

Stagiul ei de practică avea loc la etajul șaizeci al Acropolei, o clădire emblematică din Noua Atenă, pentru că era cea mai înaltă clădire din oraș, având 101 etaje. Unul dintre primele lucruri pe care Persefona le făcuse când se mutase acolo fusese faptul că luase liftul până la observatorul de la ultimul etaj, de unde putea vedea orașul în întregime, iar acesta fusese întocmai cum și-l

imaginase ea – frumos, vast, încântător. Patru ani mai târziu, îi era greu să creadă că mergea acolo aproape în fiecare zi la muncă.

Telefonul Persefonei vibră pe masă, atrăgându-i atenția. Găsi un mesaj de la cea mai bună prietenă a ei, Lexa Sideris. Lexa fusese prima ei prietenă când se mutase în Noua Atenă. Se întorsese cu fața spre Persefona la un curs și o întrebase dacă vrea să-i fie parteneră de laborator. De-atunci, erau nedespărțite. Persefona era atrasă de tupeul Lexei – avea tatuaje, părul negru ca abanosul și o iubea pe Zeița Vrăjitoriei, Hecate.

Unde ești?

Persefona răspunse:

La The Coffee House.

De ce? Trebuie să sărbătorim neapărat!

Persefona zâmbi. De când îi spusese Lexei că obținuse stagiul de practică, în urmă cu două săptămâni, se tot ținuse de capul ei să iasă la un pahar de ceva. Persefona reușise să amâne ieșirea, dar rămânea fără pretexte, iar Lexa era conștientă de asta.

Sărbătoresc, i-a scris Persefona. *Cu un latte cu vanilie.*

Nu cu cafea. Cu alcool. Cu shoturi. Tu + eu. Diseară.

Înainte ca Persefona să apuce să răspundă, de ea se apropie o chelneriță care ținea o tavă și latteul ei aburind. Persefona venea destul de des aici ca să știe că fata era la fel de nouă ca narcisa. Avea părul împletit în două cozi și ochii negri, cu gene groase.

Fata zâmbi și întrebă:

— Latte cu vanilie?

— Da, răspunse Persefona.

Chelnerița lăsă ceașca Persefonei jos, apoi luă tava sub braț.

— Mai doriți altceva?

Persefona o privi pe fată în ochi.

— Crezi că lordul Hades are simțul umorului?

Nu era o întrebare serioasă – iar Persefona o considera peste măsură de amuzantă, dar fata făcu ochii mari și răspunse:

— Nu știu la ce vă referiți.

Chelnerița nu era în largul ei, și se vedea, probabil pentru că auzise numele lui Hades. Cei mai mulți încercau să evite

să-l pronunțe sau îl numeau *Aidoneus*, ca să nu-i atragă atenția, dar Persefona nu se temea. Posibil ca asta să aibă legătură cu faptul că era zeiță.

— Cred că trebuie să aibă simțul umorului, explică ea. Narcisa e un simbol al renașterii și al primăverii, a adăugat, cu degetele deasupra petalelor veștejite.

Dimpotrivă, floarea ar fi trebuit să fie simbolul ei.

— De ce o fi adoptat-o ca simbol al lui?

Persefona o privi fix pe fată, iar aceasta roși în obraji și se bâlbâi:

— S-să-mi spuneți dacă mai doriți ceva!

Își înclină capul și se întoarse la muncă.

Persefona făcu repede o poză latteului și i-o trimise Lexei înainte de-a lua o gură.

Își puse căștile-n urechi și-și consultă agenda. Persefonei îi plăcea organizarea, dar îi plăcea și mai mult să fie ocupată. Avea săptămânile pline – cursuri lunea, miercurea și joia, și până la trei ore în fiecare zi la stagiul de practică. Cu cât făcea mai multe, cu atât avea mai multe pretexte ca să nu se întoarcă acasă și să nu-și viziteze mama în Olimpia.

Săptămâna următoare, avea test la istorie și un eseu care trebuia predat la același curs. Dar nu-și făcea griji. Istoria se număra printre materiile ei favorite. Discutau despre Marea Pogorâre, numele dat zilei în care zeii coborâseră pe pământ, și despre Marele Război, bătăliile cumplite și sângeroase ce-i urmaseră.

Nu trecu mult și Persefona se pierdu cu totul în cercetarea și scrierea lucrării. Citea opera unui cărturar care pretindea că hotărârea lui Hades de-a îi învia pe eroii lui Zeus și ai Atenei fusese factorul decisiv în bătălia finală, când niște mâini cu manichiură îngrijită închiseră brusc laptopul Persefonei. Ea tresări și privi într-o pereche de ochi albaștri pătrunzători, așezați pe-o față ovală, înconjurată de păr negru și des.

— Ghici ce?

Persefona își scoase căștile.

— Lexa, ce cauți aici?

— Mă întorceam acasă de la cursuri și-am zis să fac o oprire ca să-ți dau veștile bune!

Sărea înainte și înapoi pe călcâie, iar părul negru-i sălta odată cu ea.

— Ce veste? întrebă Persefona.

— Am făcut rost de bilete la Nevernight!

Lexa abia-și putea stăpâni tonul vocii și, auzind numele faimosului club, câțiva oameni se întoarseră și o fixară cu privirea.

— Șșș! îi porunci Persefona. Vrei să ne omoare careva?

— Hai, nu fi caraghioasă!

Lexa își dădu ochii peste cap, dar coborî vocea.

Era imposibil să intri la Nevernight. Exista o listă de așteptare de trei luni, iar Persefona știa și motivul.

Nevernight era deținut de Hades.

Majoritatea afacerilor deținute de zei se bucurau de un nivel nebunesc de popularitate. Linia de vinuri a lui Dionysos se epuizase în doar câteva secunde și se spunea că ar fi conținut ambrozie. De asemenea, era cât se poate de obișnuit ca muritorii să se trezească în Lumea de Jos după ce beau prea mult nectar.

Rochiile couture ale Afroditei erau atât de căutate, încât o fată ucisese pentru una cu doar câteva luni înainte. Urmase un proces și tot calabalâcul!

Nici la Nevernight nu era altfel.

— Cum ai reușit să te înscrii pe listă? întrebă Persefona.

— Un tip din stagiul meu de practică nu poate s-ajungă. De doi ani e pe lista de așteptare! Îți vine să crezi ce noroc? Eu. Tu. Nevernight. Diseară.

— Nu pot să merg.

Lexei i se pleoștiră umerii.

— Hai, Persefona! Am făcut rost de bilete la Nevernight! Nu vreau să merg singură!

— Du-te cu Iris.

— Eu vreau să merg cu *tine*! Ar trebui să sărbătorim. În plus, asta face parte din experiența ta de studentă!

Persefona era sigură că Demetra n-ar fi fost de acord. Îi promisese mamei ei câteva lucruri înainte de-a ajunge la Noua Atenă ca să se înscrie la facultate, printre care și faptul că avea să se țină departe de zei.

Trebuia să recunoască faptul că nu își ținuse multe dintre promisiuni. Își schimbase specializarea la jumătatea primului semestru, din botanică în jurnalism. N-avea să uite niciodată zâmbetul forțat al mamei ei, sau cum spusese „ce drăguț!" printre dinții încleștați când descoperise adevărul. Persefona câștigase bătălia, dar Demetra îi declarase război. Din ziua următoare, oriunde mergea ea, mergea și o nimfă de-a Demetrei.

Totuși, specializarea în botanică nu era la fel de importantă precum ideea de-a sta departe de zei, pentru că zeii nu știau că Persefona există.

Ei bine, știau că Demetra are o fiică, dar nu fusese niciodată prezentată la curte, în Olimpia. Categoric nu știau că umbla deghizată în muritoare. Persefona nu era sigură cum aveau să reacționeze zeii când aveau să descopere, dar știa cum avea să reacționeze întreaga lume, și n-avea să fie bine. Urmau să aibă un nou zeu despre care să învețe și pe care să-l studieze. N-avea să poată exista – avea să piardă libertatea pe care tocmai o câștigase, și nu voia să i se întâmple așa ceva.

Persefona nu era adesea de acord cu mama ei, dar până și ea știa că cel mai bine ar fi fost să ducă o viață normală, de muritoare. Ea nu era precum ceilalți zei și celelalte zeițe.

— Chiar trebuie să învăț și să scriu o lucrare, Lexa. În plus, mâine-mi încep și stagiul de practică.

Era hotărâtă să facă o impresie bună, iar dacă apărea mahmură sau nedormită în prima zi, nu avea să facă o impresie bună.

— Ai învățat destul!

Lexa făcu un semn spre laptopul ei și spre teancul de notițe de pe masă. Dar, de fapt, Persefona studiase o floare și se gândise la Zeul Nopții.

— Și știm amândouă că deja ai scris lucrarea aia, doar că ești tu perfecționistă!

Persefona roși. Și ce dacă era adevărat? Învățătura era primul și singurul lucru la care se pricepea.

— *Te rog*, Persefona! Plecăm devreme, ca să poți să te odihnești!

— Și ce să fac eu la Nevernight, Lex?

— Să dansezi! Să bei! Să te săruți! Să joci, poate, niște jocuri de noroc! Nu știu, dar nu tocmai ăsta-i farmecul întregii chestii?

Persefona roși din nou și-și feri privirea. Narcisa parcă se încrunta la ea, reflectându-i toate eșecurile. Nu sărutase niciodată un băiat. Nu stătuse niciodată în prezența bărbaților până nu ajunsese la facultate, și chiar și atunci se ținuse la distanță, de teamă că mama ei ar fi putut să apară și să-i trăsnească.

Nu era o exagerare. Demetra o avertizase întotdeauna să se ferească de bărbați.

„Pentru zei, tu însemni două lucruri", îi spusese ea Persefonei când era foarte mică. „O treaptă spre putere sau o jucărie aflată în puterea lor."

„Sigur te-nșeli, mamă! Zeii iubesc! Există câțiva zei căsătoriți!"

Demetra râsese.

„Zeii se căsătoresc pentru putere, floarea mea!"

Și, pe măsură ce Persefona înaintase în vârstă, ajunsese să înțeleagă că lucrurile spuse de mama ei sunt adevărate. Zeii care se căsătoreau nu se iubeau, de fapt, ci petreceau cea mai mare parte a timpului înșelând și căutând să se răzbune pentru trădările lor.

Asta însemna că Persefona avea să moară virgină, pentru că Demetra spusese foarte clar că nici muritorii nu erau o opțiune.

„Ăia... îmbătrânesc", spusese ea, cu scârbă.

Persefona se hotărâse să nu intre în contradicție cu mama ei în legătură cu faptul că vârsta nu conta dacă era vorba de dragoste adevărată, pentru că ajunsese la concluzia că mama ei nu crede în dragoste.

Cel puțin nu în dragoste romantică.

— N-am cu ce să mă îmbrac, protestă anemic Persefona.

— Poți să-mprumuți orice din dulapul meu. Și am să-ți fac eu freza și machiajul! Te rog, Persefona!

Ea strânse din buze, căzând pe gânduri.

O să fie nevoită să se furișeze pe lângă nimfele pe care maică-sa le introdusese în apartamentul ei și să-și întărească farmecele, lucru care i-ar fi putut crea probleme. Demetra ar fi vrut să știe de ce avea Persefona nevoie dintr-odată de mai multă magie. La urma urmei, putea să dea vina pe stagiul de practică pentru magia în plus.

Fără farmece, anonimatul Persefonei avea să se ducă de râpă, pentru că exista o caracteristică evidentă prin care toți zeii erau identificați drept Divini, iar acelea erau coarnele. Ale Persefonei erau albe, spiralate și îndreptate-n sus, precum cele ale unei antilope kudu, și chiar dacă farmecele ei nu dăduseră niciodată greș în prezența muritorilor, nu era sigură că vor avea efect în fața unui zeu atât de puternic ca Hades.

— Nu prea vreau să-l întâlnesc pe Hades, spuse ea, în sfârșit.

Cuvintele-i sunau amar pe limbă, pentru că, de fapt, erau minciuni. Ar fi fost mai sinceră dac-ar fi spus că e curioasă în privința lui și a lumii lui. I se părea interesant faptul că el era extrem de misterios, iar pariurile pe care le punea cu muritorii i se păreau de-a dreptul cumplite. Zeul Morții reprezenta tot ce nu era ea – ceva întunecat și ispititor.

Ispititor pentru că era un mister, iar misterele erau aventuri, și asta-și dorea cu adevărat Persefona. Poate că era jurnalista din ea, dar i-ar fi plăcut să-i pună câteva întrebări.

— Hades n-o să fie acolo, zise Lexa. Zeii nu-și conduc singuri afacerile!

Era adevărat, și probabil că era și mai adevărat în cazul lui Hades. Se știa bine că preferă întunericul posomorât al Lumii de Jos.

Lexa o fixă îndelung cu privirea pe Persefona, apoi se aplecă din nou peste masă.

— E din cauza maică-tii?

Persefona își privi prietena fix preț de-o clipă, surprinsă. Nu obișnuia să vorbească despre mama ei. Considera că avea de răspuns la cu atât mai puține întrebări și de spus cu atât mai puține minciuni cu cât vorbea mai puțin despre ea.

— De unde-ai știut?

Era singurul lucru care-i trecuse Persefonei prin cap.

Lexa ridică prin umeri.

— Păi, nu zici niciodată nimic de ea, și a trecut pe la apartament acum câteva săptămâni, când tu erai la cursuri.

— Ce?

Persefona rămase cu gura căscată. Era prima oară când auzea de vizita asta.

— Ce-a zis? De ce nu mi-ai spus și mie?

Lexa ridică mâinile, apărându-se.

— Bun, deci, una la mână, maică-ta e fioroasă! Adică, e superbă, ca tine, dar, zise Lexa, făcând o pauză ca să se cutremure din tot corpul, e rece! A doua la mână, mi-a zis să nu-ți zic.

— Și tu te-ai luat după ea?

— Păi, da. Că m-am gândit c-o să-ți zică ea. A spus că speră să-ți facă o surpriză, dar, cum nu erai acasă, urma să te sune.

Persefona-și dădu ochii peste cap. Demetra n-o sunase. Probabil că asta se întâmplase pentru că se dusese acolo ca să caute ceva.

— A venit la noi în apartament?

— A cerut să-ți vadă camera.

— Băga-mi-aș picioarele!

Persefona avea să fie nevoită să verifice oglinzile. Era posibil ca mama ei să fi lăsat un farmec ca s-o poată verifica pe zeiță.

— Oricum, mi s-a părut că e... supraprotectoare.

Era extrem de puțin spus. Demetra era supraprotectoare într-o asemenea măsură, încât Persefona nu avusese contact cu lumea exterioară timp de optsprezece ani.

— Mda, e o scorpie.

Lexa ridică din sprâncene, părând amuzată.

— Tu ai zis, nu eu. Făcu o pauză, apoi reveni la subiect: Vrei să vorbim despre chestia asta?

— Nu, răspunse ea.

Dacă vorbea despre asta, nu avea să se simtă mai bine... Dar dacă mergea la Nevernight, era posibil să se simtă mai bine.

Zâmbi.

— Dar vin cu tine diseară!

Probabil că avea să-şi regrete decizia a doua zi, mai ales dacă afla mama ei, dar în momentul ăsta se simţea rebelă, şi ce metodă mai bună de rebeliune exista decât aceea de-a merge la clubul zeului pe care maică-sa nu-l înghiţea deloc.

— Pe bune?

Lexa bătu din palme.

— Pe zei, ce-o să ne distrăm, Persefona! Lexa sări în picioare, adăugând: Trebuie să-ncepem să ne pregătim!

— E abia trei!

— Ăăă, da.

Lexa se trase de părul lung şi negru.

— Părul ăsta-i scârbos! Şi îmi şi ia o veşnicie să-l aranjez, şi mai trebuie să-ţi fac şi ţie freza şi machiajul! Trebuie să-ncepem imediat!

Persefona nu schiţă nicio mişcare ca să plece.

— Te-ajung imediat din urmă! Promit!

Lexa zâmbi.

— Îţi mulţumesc, Persefona! O să fie foarte mişto! O să vezi!

Lexa o îmbrăţişă, apoi începu practic să danseze pe stradă.

Persefona zâmbi, urmărind-o pe Lexa cum pleacă. În acel moment, chelneriţa de mai devreme se întoarse şi se întinse să-i ia ceaşca Persefonei. Mâna zeiţei se mişcă fulgerător, apucând-o strâns de mână pe fată.

— Dacă-i spui maică-mii altceva decât îţi zic eu să-i spui, te omor cu mâna mea!

Era aceeaşi fată de mai devreme, cu codiţele ei împletite, simpatice, dar dincolo de farmecul ei de tânără studentă, trăsăturile de nimfă se vedeau clar – nasul mic, ochii vioi şi trăsăturile

ascuțite. Persefona observase mai devreme, când fata îi adusese băutura, dar nu simțise nevoia de-a-i atrage atenția. Făcea doar ceea ce-i spusese Demetra să facă – spiona. Dar după discuția pe care o avusese cu Lexa, Persefona nu avea de gând să riște.

Fata își drese glasul și nu o privi pe Persefona în ochi.

— Dacă descoperă mama dumneavoastră că am mințit, mă omoară!

— De cine te temi cel mai tare?

Persefona învățase de multă vreme că arma cea mai puternică pe care o avea erau cuvintele.

O strânse și mai tare pe fată de încheietura mâinii, apoi îi dădu drumul. Nimfa curăță repede și plecă în fugă. Persefona trebuia să recunoască: se simțea prost pentru că o amenințase, dar nu suporta să fie urmărită, nici pas cu pas, nici cu privirea.

Privirea-i coborî asupra narcisei moarte, apoi mângâie petalele ofilite cu vârfurile degetelor. La atingerea Demetrei, s-ar fi încărcat de viață, dar la atingerea ei, se îndoiră și se sfărâmară.

Persefona o fi fost ea Fiica Demetrei și Zeița Primăverii, dar nu era în stare să facă absolut nimic să crească.

CAPITOLUL II

Nevernight

NEVERNIGHT ERA O PIRAMIDĂ ELEGANTĂ DIN OBSIDIAN, fără ferestre, mai înaltă decât clădirile luminoase din jurul ei, şi de la distanţă părea o ieşire din tiparul oraşului. Turnul se vedea de oriunde din Noua Atenă. Demetra spusese că singurul motiv pentru care Hades construise turnul atât de înalt era pentru a le aminti muritorilor de vieţile lor mărginite.

Persefona începea să se simtă din ce în ce mai neliniştită în timp ce stătea în umbra clubului lui Hades. Lexa se dusese mai în faţă la coadă ca să discute cu câteva fete pe care le recunoştea de la şcoală, lăsând-o pe ea să le ţină singură locul ocupat. Nu se simţea în elementul ei, înconjurată de necunoscuţi, pregătindu-se să intre pe teritoriul altui zeu şi purtând o rochie transparentă. Se trezi încrucişându-şi şi desfăcându-şi braţele, nehotărâtă dacă voia să-şi ascundă decolteul rochiei sau să-l accepte. Împrumutase rochia cu sclipici de la Lexa, care avea forme mult mai puţin atrăgătoare. Părul Persefonei cădea în bucle rebele pe faţă, iar Alexa îşi dăduse cu o cantitate minimă de machiaj, ca să-şi pună în valoare frumuseţea naturală.

Dac-ar fi văzut-o maică-sa în momentul acela, ar fi trimis-o înapoi în seră sau, cum ajunsese Persefona să-i spună, în închisoarea de sticlă.

Gândul îi formă un gol în stomac. Se uită prin jur, întrebându-se dacă spioanele Demetrei erau prin apropiere. Oare amenințarea ei de la The Coffee House fusese suficientă ca fata să păstreze tăcerea în legătură cu planurile formulate cu Lexa? De când îi spusese prietenei sale cele mai bune că avea să meargă cu ea în seara aceea, imaginația i se dezlănțuise gândindu-se la toate felurile în care Demetra ar fi putut-o pedepsi dacă o prindea. În ciuda comportamentului ei protector, pedepsele ei îi trădau ranchiuna. De fapt, Demetra avea o parcelă întreagă în seră dedicată pedepselor – fiecare floare care crescuse acolo fusese cândva o nimfă, un rege, o creatură care-i stârnise mânia.

Mânia aceea o făcea pe Persefona să fie paranoică și o împinsese să verifice fiecare oglindă din casă când se întorsese mai devreme la apartament.

— Pe zei!

Lexa arăta ca o apariție miraculoasă în roșu, iar ochii tuturor o urmăriră până ajunse din nou alături de Persefona.

— Nu-i superbă?

Persefona aproape că râse. Nu era la fel de impresionată de măreția zeilor; dacă tot se dădeau mari cu bogăția, nemurirea și puterea lor, ar fi putut și ei măcar să ajute oamenii. În schimb, zeii își petreceau timpul stârnind muritorii împotriva muritorilor sau distrugând și refăcând lumea ca să se distreze.

Persefona ridică din nou privirea spre turn și se încruntă.

— Nu prea mă prinde negrul!

— Altceva o să-ți iasă pe guriță când o să dai cu ochii de Hades, replică Lexa.

Persefona se încruntă la colega ei de cameră.

— Parcă ziceai că Hades nu-i aici!

Lexa își puse mâinile pe umerii Persefonei și o privi în ochi.

— Persefona, să nu mă-nțelegi greșit! Ești bună rău de tot și-așa mai departe, dar ce șanse crezi că ai tu să-i atragi, de fapt, atenția lui Hades? E plin ochi aici.

Lexa avea dreptate... și totuși, dacă farmecul ei dădea greș? Coarnele sale aveau să-i atragă atenția lui Hades. Nu era nicio șansă să rateze ocazia de-a se confrunta cu un alt zeu pe teritoriul lui, mai ales unul pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Persefonei i se strânse stomacul, apoi începu să-și facă de lucru cu părul și să-și netezească rochia. Nu era conștientă că Lexa stătea cu ochii pe ea până când fata nu spuse:

— Auzi, ai putea să fii și tu sinceră și să recunoști că ți-ar plăcea să-l întâlnești!

Persefona scoase un râset ezitant.

— Nu vreau să-l întâlnesc pe Hades!

Nu știa sigur de ce îi era atât de greu să spună că e interesată, dar înainte ca prietena ei cea mai bună să apuce să spună ceva, se auziră strigăte din partea din față a cozii. Persefona aruncă o privire în jur ca să vadă ce se întâmplă.

Un bărbat încercă să-i tragă una zdravănă unui căpcăun care stătea de pază la intrarea clubului – era una dintre creaturile cunoscute pentru brutalitatea și cruzimea lor, pe care Hades le angaja ca să îi păzească fortăreața. Bineînțeles, ideea era una extrem de proastă; căpcăunul nici măcar nu clipi în timp ce-l strângea pe bărbat de încheietura mâinii. Din întuneric mai apărură doi căpcăuni mari și îmbrăcați în negru.

— Nu! Stați un pic! Vă rog! Vreau doar... Vreau doar ca ea să vină înapoi! se tânguia bărbatul, în timp ce creaturile-l apucau și-l târau de-acolo.

Trecu multă vreme până când Persefona nu-i mai auzi vocea.

Lângă ea, Lexa oftă.

— Mereu apare câte unul de-ăsta!

Persefona îi aruncă o privire de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Lexa ridică din umeri.

— Ce-i? Mereu apare câte-un articol în *Delphi Divine* despre un muritor care vrea să pătrundă cu forța în Lumea de Jos și să-și salveze persoana iubită.

Delphi Divine era revista de scandal favorită a Lexei. Puține lucruri puteau rivaliza cu obsesia ei față de zei – poate doar moda.

— Dar e imposibil! o contrazise Persefona.

Toată lumea știa că Hades își întărea granițele tărâmului – niciun suflet nu putea intra sau ieși fără știrea lui.

Persefona avea o presimțire că la fel era și în cazul acestui club. Iar gândul îi trimitea fiori pe șira spinării.

— Asta nu împiedică pe nimeni să încerce, spuse Lexa.

Când ea și Lexa intrară în câmpul vizual al căpcăunului, Persefona se simți expusă. Dintr-o privire aruncată spre ochii ca două mărgele ai creaturii, aproape că-i veni să renunțe. În schimb, își încrucișă brațele la piept și încercă să evite să privească fața diformă a monstrului. Era plină de bube, iar falca inferioară îi scotea la iveală colții ascuțiți ca lamele. Deși creatura nu-i vedea farmecul – magia mamei ei o depășea pe-a căpcăunilor –, ea știa că mama ei avea mulți spioni prin Noua Atenă. Trebuia să aibă foarte mare grijă.

Lexa își dădu numele, iar căpcăunul se opri și vorbi într-un microfon prins de reverul sacoului. După o clipă, întinse mâna în față și deschise ușa clubului Nevernight.

Persefona fu surprinsă să descopere că spațiul restrâns în care intraseră era întunecat și lipsit de zgomot, iar cei doi căpcăuni de mai devreme se întorseseră și ocupau spațiul respectiv.

Creaturile le iscodiră cu privirea pe Lexa și Persefona și întrebară:

— Poșetele?

Ele își desfăcură poșetele, astfel încât cei doi să le poată verifica de materiale interzise, printre care și telefoanele și aparatele de fotografiat. Singura regulă de la Nevernight era aceea că fotografiile erau interzise. De fapt, Hades ținea cont de această regulă pentru orice eveniment la care participa.

„De unde-ar ști Hades dacă un muritor curios ar face o poză?" o întrebase Persefona pe Lexa mai devreme, când aceasta-i explicase care e regula.

„Habar n-am de unde știe", recunoscuse Lexa. „Nu știu decât că știe, iar consecințele nu merită câtuși de puțin!"

„Și care-s consecințele?"

„Telefon spart, interdicție la Nevernight și un articol într-o revistă de scandal."

Persefona schiță o grimasă. Hades vorbea serios, iar ei i se părea că are logică; zeul era cunoscut pentru cât e de retras. Nici măcar nu avusese vreo relație amoroasă. Persefona se îndoia că Hades depusese vreun jurământ de castitate, precum Artemis sau Atena, și totuși, rămânea departe de ochii lumii.

Într-un fel, admira lucrul ăsta la el.

Odată lăsate să intre, căpcăunii mai deschiseră niște uși. Lexa o apucă pe Persefona de mână și o târî înăuntru. O izbi o rafală de aer rece, purtând miros de băuturi spirtoase, transpirație și ceva ce aducea cu portocalele amare.

Narcisă.

Persefona recunoscu mirosul.

Zeița Primăverii se trezi pe un balcon cu vedere spre podeaua clubului. Erau oameni peste tot – jucau cărți, înghesuiți la mese, beau la bar, umăr la umăr, cu siluetele scăldate într-o lumină roșie de fundal. Câteva separeuri căptușite cu pluș erau aranjate comod, fiind pline de oameni, dar centrul clubului îi atrăgea atenția Persefonei. Un ring de dans jos ținea oamenii cum e ținută apa într-un bazin. Oamenii dansau lipiți unii de ceilalți, într-un ritm amețitor, sub o lumină roșie, puternică. Deasupra capului, pe tavan, stăteau aliniate candelabre de cristal și fier forjat.

— Haide!

Lexa o târî pe Persefona pe un șir de trepte, în jos, spre parter. Ea se ținea strâns de mâna Lexei, temându-se să nu se piardă de ea în timp ce-și croiau drum prin mulțime.

Îi luă o clipă să-şi dea seama în ce direcţie se îndrepta prietena ei, dar curând ajunseră la bar, înghesuindu-se într-un spaţiu suficient de mare doar pentru o singură persoană.

— Două cocktailuri Manhattan, comandă Lexa.

Chiar în timp ce-şi căuta portofelul, un braţ se strecură ca un şarpe printre ele şi trânti câţiva dolari.

Urmă o voce.

— Băuturile-s din partea mea!

Lexa şi Persefona se întoarseră şi văzură un bărbat stând în spatele lor. Avea un maxilar ascuţit ca un diamant şi-o claie de păr des, creţ şi la fel de negru precum îi erau ochii, iar pielea-i era de o nuanţă cafenie, lucioasă, absolut superbă. Era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care Persefona îi văzuse vreodată.

— Mersi! zise Lexa, abia răsuflând.

— N-ai de ce! replică el, zâmbindu-i cu nişte dinţi albi şi frumoşi – o privelişte bine-venită în comparaţie cu hidoşii colţi ai căpcăunului. Sunteţi pentru prima oară la Nevernight?

Lexa răspunse repede:

— Da. Tu?

— Aaa... eu sunt client fidel aici.

Persefona aruncă o privire spre Lexa, căreia-i scăpă exact ce gândea Persefona:

— Cum aşa?

Bărbatul râse cu căldură.

— Ce pot să zic? Am noroc.

Întinse mâna.

— Adonis.

Dădu mâna cu Lexa, apoi cu Persefona, iar fetele se prezentară şi ele.

— Vreţi să staţi cu mine la masă?

— Sigur, răspunseră ele la unison, chicotind.

Cu băuturile în mână, Persefona şi Lexa îl urmară pe Adonis spre unul dintre separeurile pe care le văzuseră de la balcon. Fiecare zonă avea două canapele de catifea în formă de semilună cu o masă între ele. Erau deja câteva persoane acolo – şase tipi

și cinci tipe –, dar se dădură la o parte astfel încât Lexa și Persefona să se poată așeza.

— Gașcă, ele sunt Lexa și Persefona!

Adonis arătă spre grupul de prieteni, prezentându-i și pe aceștia, dar Persefona le reținu doar pe cele ale celor mai apropiați de ea – Aro și Xeres erau gemeni, având același păr roșcat, pistrui și trupuri mlădioase ca niște sălcii. Sibila era blondă și frumoasă, cu picioarele lungi ițindu-se de sub o rochie albă, simplă; stătea între gemeni și se aplecă peste Aro ca să discute cu Persefona și cu Lexa.

— Voi de unde sunteți? întrebă ea.

— Din Ionia, zise Lexa.

— Din Olimpia, răspunse și Persefona.

Fata făcu ochii mari.

— Ai locuit în Olimpia? Fac pariu că era superb acolo!

Persefona locuise foarte, foarte departe de oraș în sine, în sera de sticlă a mamei ei, și nu văzuse mare lucru din Olimpia. Era una dintre cele mai populare destinații turistice din Noua Grecie, unde zeii își țineau Sfatul și aveau domenii întinse. Când Divinii erau plecați, multe dintre conacele și grădinile din împrejurimi erau deschise ca obiective turistice.

— Era superb, aprobă Persefona. Dar și Noua Atenă e frumoasă. Eu... nu prea am avut parte de libertate în Olimpia.

Sibila îi zâmbi înțelegător.

— Părinții?

Persefona aprobă din cap.

— Toți suntem din Noul Delphi și am venit aici la facultate acum patru ani, spuse Aro, făcând un gest spre Sibila și spre fratele lui.

— Și nouă ne place libertatea de-aici, glumi Xeres.

— Ce studiați? întrebă Persefona.

— Arhitectură, spuseră ei la unison. La Colegiul Hestiei.

— Eu sunt la Colegiul Divinilor, spuse Sibila.

— Sibila e Oracol.

Aro arătă spre ea cu degetul mare.

— Asta înseamnă că o să-i slujeşti unui zeu!

Lexei îi căzu faţa.

Poziţia de Oracol era foarte căutată printre muritori şi, pentru a deveni unul, trebuia să te naşti cu anumite daruri profetice. Oracolele îndeplineau funcţia de mesageri ai zeilor. În vremurile străvechi, asta însemna că slujeau în temple; acum însemna că serveau drept manageri de presă. Oracolele dădeau declaraţii şi organizau circuite de presă, mai ales când un zeu avea de comunicat ceva de natură profetică.

— Apollo a pus deja ochii pe ea, anunţă Xeres.

Sibila îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-i atât de minunat pe cât pare. Familia mea nu-i foarte mulţumită!

Nu era nevoie ca Sibila s-o spună pentru ca Persefona să înţeleagă. Părinţii ei erau ceea ce Credincioşii şi zeii îi numeau Necucernici.

Necucernicii erau un grup de muritori care-i respinseseră pe zei când aceştia veniseră pe Pământ. Simţindu-se deja părăsiţi de ei, nu le ardea să-i asculte. Avusese loc o revoltă, din care luaseră naştere două tabere. Chiar şi zeii care-i sprijineau pe Necucernici se foloseau de muritori ca de nişte marionete, târându-i pe câmpurile de luptă, şi, timp de un an, domniseră haosul, prăpădul şi luptele. După ce se încheiase bătălia, zeii promiseseră o viaţă nouă, mai bună decât în Câmpiile Elizee (lucru care se părea că nu-i fusese pe plac lui Hades), dar se ţinuseră de cuvânt – aduseseră laolaltă continente şi numiseră bucata de pământ Noua Grecie, împărţind-o în teritorii cu oraşe mari, strălucitoare.

— Păi, părinţii mei ar fi fost în extaz! zise Lexa.

Persefona o privi pe Sibila în ochi.

— Îmi pare rău că părinţii tăi nu s-au bucurat pentru tine!

Ea ridică din umeri.

— Acum, că am venit aici, e mult mai bine.

Persefona avea impresia că ea şi Sibila aveau foarte multe în comun când venea vorba de părinţi.

După câteva shoturi, discuția se transformă într-un șir de povești haioase despre prietenia dintre cele trei, iar Persefona se lăsă distrasă de mediul înconjurător. Observă mici amănunte, precum firișoarele de lumină care arătau ca niște stele în întunericul de deasupra, narcisele cu o singură tulpină de pe mesele din fiecare separeu și balustradele din fier forjat ale balconului de la etajul unu, unde stătea o siluetă singuratică.

Acolo i se opri privirea, întâlnind o pereche de ochi negri ca umbrele.

Oare mai devreme crezuse că Adonis e cel mai arătos bărbat pe care-l văzuse vreodată?

Se înșelase.

Acel bărbat o fixa cu privirea exact acum.

Nu-și dădea seama ce culoare aveau ochii lui, dar îi aprinseseră un foc pe sub piele, iar el parcă știa asta; pe buzele-i cărnoase apăru un zâmbet rece, atrăgând atenția asupra maxilarului lui puternic și acoperit cu o barbă nerasă și neagră. Era masiv, având peste 1,95 metri înălțime, și era învăluit în întuneric, de la părul de culoarea cernelii la costumul negru.

Ea începu deodată să se simtă jenată, iar gâtul i se uscă. Se foi și-și încrucișă picioarele, regretând imediat decizia luată, pentru că privirea bărbatului coborî într-acolo și se opri o clipă, apoi i se plimbă din nou pe trup în sus, agățându-i-se, parcă, de forme. Focul îi ardea undeva adânc în stomac, reamintindu-i cât de goală se simțea, ce nevoie disperată avea de-a fi umplută.

Cine era bărbatul acela și cum putea ea să simtă așa ceva pentru un străin? Trebuia să întrerupă acea legătură care crease o energie atât de sufocantă între ei.

Nu fu nevoie decât să vadă o pereche de mâini delicate strecurându-se în jurul taliei bărbatului, din spate. Nu aștepta să vadă fața femeii; se întoarse spre Lexa și-și drese vocea.

Grupul trecuse mai departe: discuta despre Pentatlon – o competiție sportivă anuală cu cinci evenimente diferite, printre care săritura în lungime, aruncarea cu sulița, aruncarea cu discul, o partidă de lupte și o serie de curse scurte. Era extrem

de popular în orașele foarte competitive din Noua Grecie și, deși Persefona nu prea era fană a sportului, îi plăcea spiritul Pentatlonului și susținea cu entuziasm Noua Atenă în turneu. Încercă să urmărească firul conversației, dar corpul îi era încărcat de tensiune, iar mintea îi stătea la alte lucruri – printre care și cum ar fi fost o partidă de amor cu bărbatul de la balcon. El ar fi putut să-i umple golul, să-i aţâţe focul, să-i curme suferința.

Numai că era evident că era luat – sau, dacă nu era luat, era implicat într-o relație de altă natură cu altă femeie.

Rezistă impulsului de-a privi în urmă ca să vadă dacă el avea să rămână pe balcon până când pe ea avea s-o învingă curiozitatea, dar, când privi într-acolo, balconul era deja pustiu. Se încruntă, dezamăgită, apoi întinse gâtul, uitându-se prin mulțime.

— Pe Hades îl cauți? glumi Adonis, iar privirea Persefonei se îndreptă către a lui.

— Aaa, nu...

— Am auzit că în seara asta ar fi aici, o întrerupse Lexa.

Adonis râse.

— Da, de regulă e sus.

— Ce e sus? întrebă Persefona.

— Un salon. E mai liniște acolo. Mai intim. Presupun că preferă să aibă liniște când negociază termenele.

— Termenele? repetă Persefona.

— Da, pentru contracte, știi ce zic? Muritorii vin aici și-și pun în joc tot felul de chestii – bani, dragoste, toate alea! Beleaua e că dacă muritorii pierd, el alege miza. Și, de obicei, le cere ceva imposibil.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Se pare că poate vedea viciile sau ceva de genul. Așa că îi cere unui alcoolic să rămână abstinent, iar unui dependent de sex să rămână cast. Dacă respectă termenele, trăiesc. Dacă nu, le ia în stăpânire pe sufletele. Parcă ar vrea ca ei să piardă!

Persefonei i se făcu puțin rău. Nu știuse până unde mergea Hades cu jocurile lui de noroc. Oare se consulta cu Ursitoarele sau avea el însuși o astfel de putere?

— Are cineva voie să urce acolo? întrebă Persefona.

— Dacă ți se dă parola, răspunse Adonis.

— Cum faci rost de parolă? întrebă Lexa.

Adonis ridică din umeri.

— Afurisit să fiu dacă știu! Nu vin aici ca să mă târguiesc cu Zeul Morții.

Deși nu avea de gând să facă vreun pact cu Hades, Persefona chiar se întreba cum ajungea lumea în posesia parolei. Cum accepta Hades un târg? Oare muritorii își prezentau povestea în fața zeului, care hotăra apoi dacă sunt vrednici?

Lexa se ridică în picioare, apucând-o pe Persefona de mâna liberă.

— Persefona, la baie!

O târî pe ringul de dans aglomerat spre toaletă. În timp ce așteptau în capătul cozii lungi, Lexa se aplecă spre Persefona, cu un zâmbet uriaș întipărit pe figură.

— Ai văzut bărbat mai atrăgător? întrebă ea, toată numai încântare.

Persefona își coborî sprâncenele.

— Adonis?

— Bineînțeles că Adonis! Cine altcineva?

Persefonei i-ar fi plăcut s-o informeze pe Lexa că în timp ce ea se holba la Adonis, îi scăpase din vedere bărbatul care chiar merita acel termen.

În schimb, spuse:

— Ești în limbă după el!

— Sunt îndrăgostită!

Persefona își dădu ochii peste cap.

— N-ai cum să fii îndrăgostită de el, abia l-ai întâlnit!

— Bine, poate nu-s îndrăgostită, dar dacă mi-ar cere să-i port copiii în pântece, aș fi de acord.

— Ești penibilă!

— Sunt doar sinceră, o corectă ea, zâmbind larg. Apoi o privi serioasă pe Persefona și adăugă: E OK să fii vulnerabilă, știi asta, nu?

— Ce vrei să zici cu asta?

Întrebarea Persefonei sună mai răstit decât ar fi avut ea de gând.

Lexa ridică din umeri.

— Nu contează.

Persefona vru să-i ceară să dezvolte ideea, dar, înainte s-apuce, se eliberă o cabină, iar Lexa o ocupă. Persefona aşteptă, făcându-şi ordine în gânduri, încercând să-şi dea seama ce voise să spună Lexa, când se deschise încă o cabină.

După ce Persefona ieşi de la toaletă, o căută pe Lexa, crezând că aştepta, dar n-o zări în mulţime. Privi spre balconul pe care se zicea că Hades îşi încheia înţelegerile; oare prietena ei reuşise să ajungă sus?

Apoi, privirea îi întâlni o pereche de ochi verzi ca marea; o femeie se sprijinea de-o coloană în capătul treptelor. Persefonei i se părea că are o figură cunoscută, dar nu ştia de unde să o ia. Avea un păr precum mătasea aurie, strălucitor ca soarele lui Helios, pielea îi era albă ca laptele şi purta o variantă modernă de peplum care se asorta cu ochii ei.

— Cauţi pe cineva? întrebă ea.

— Pe prietena mea, spuse Persefona. Era îmbrăcată în roşu.

— A urcat.

Femeia făcu un semn cu bărbia spre trepte, iar Persefona îi urmări privirea.

— Ai fost acolo?

— A, nu, nu am fost! răspunse Persefona.

— Pot să-ţi dau parola.

— De unde ai făcut rost de parolă?

Femeia ridică din umeri.

— De ici, de colo, replică ea, apoi se opri.

— Şi?

Persefona nu putea nega că e curioasă. Astea erau senzaţiile tari pe care le căutase – aventura după care tânjise.

— Spune-mi!

Femeia chicoti, cu ochii sclipindu-i într-un fel care-o făcu pe Persefona suspicioasă.

— Pathos.

„Tragedie."

Persefonei i se părea îngrozitor de rău-prevestitoare toată chestia.

— M-mersi! spuse ea și începu să urce treptele în spirală.

Când ajunse în capătul treptelor, nu văzu decât niște uși împodobite cu aur și o gorgonă care stătea de pază. Fața creaturii era plină de cicatrici – se vedeau chiar și cu bentița albă cu care era legată la ochi. Precum altele din soiul ei, avusese cândva șerpi în loc de păr. În clipa de față, o mantie albă, cu glugă, îi acoperea capul și-i ascundea trupul.

În timp ce Persefona se apropia, observă că pereții reflectau lumina și se surprinse în suprafața lor, observându-și roșeața din obraji și strălucirea din ochi. Farmecul îi slăbise de când era acolo. Sperase ca, dacă observa cineva, să poată da vina pe emoții și pe alcool pentru asta. Persefona nu era sigură de ce se simte atât de agitată; poate pentru că nu știa la ce să se aștepte în spatele acelor uși.

Gorgona înălță capul, dar nu vorbi. O clipă, se lăsă tăcerea, apoi creatura inspiră, iar ea încremeni.

— Divină, toarse gorgona.

— Poftim? întrebă Persefona.

— Zeiță.

— Te înșeli.

Gorgona râse.

— N-oi avea eu ochi, dar recunosc un zeu când îi simt mirosul. Ce șansă ai să intri aici?

— Ești îndrăzneață pentru o creatură care știe că îi vorbește unei zeițe, spuse Persefona.

Gorgona zâmbi.

— Ești zeiță numai când îți convine?

— Pathos! se răsti Persefona.

Gorgona își păstră zâmbetul, dar deschise ușa și nu mai puse întrebări.

— Distracție plăcută, milady!

Persefona se încruntă la monstru în timp ce intra într-o cameră mai mică, plină de fum. Spre deosebire de etajul principal al clubului, spațiul acela era intim și liniștit. Deasupra capului se afla un singur candelabru mare care dădea destulă lumină pentru a lumina mesele și fețele tuturor, dar mai nimic altceva. Erau câteva grupuri de oameni care se-adunaseră să joace cărți, și niciunul dintre ei nu părea s-o fi observat.

Când ușa se închise în urma ei cu un clic, începu să exploreze locul, căutând-o pe Lexa, dar se trezi distrasă de oameni și de jocuri. Urmări mâini grațioase împărțind cărțile și ascultă jucătorii de la mese luându-se unii pe alții peste picior. Apoi ajunse la o masă ovală, de unde oamenii plecau. Nu era sigură ce anume o atrăsese la masă, dar se hotărî să se așeze.

Crupierul aprobă din cap.

— Doamnă.

— Joci? întrebă o voce din spatele ei.

Simți o vibrație puternică și profundă în piept. Se întoarse și văzu o pereche de ochi nesfârșiți. Bărbatul din balcon stătea în umbra ei. Sângele i se înfierbântă la un nivel de nesuportat, făcând-o să roșească. Își strânse picioarele încrucișate și-și încleștă pumnii, ca să nu se foiască sub privirea lui.

De aproape, reuși să umple câteva goluri din impresia pe care și-o făcuse despre cum arăta el. Era frumos, într-un fel sumbru... unul care promitea c-avea să se lase cu inimi frânte. Avea ochii de culoarea obsidianului, încadrați de gene lungi, și părul prins în coc la ceafă. Avusese dreptate când crezuse că e înalt; fu nevoită să-și dea capul pe spate doar ca să-i poată întâlni privirea.

Când pe Persefona începu s-o doară pieptul, își dădu seama că-și ținuse respirația de când se apropiase bărbatul de ea. Încet, trase aer în piept și, odată cu aerul, mirosul lui – de fum, mirodenii și aer de iarnă. Îi umplu fiecare gol.

În timp ce îl fixa cu privirea, el sorbi o gură de vin din pahar, curățându-și buzele cu limba. Era însăși întruchiparea păcatului. Ea simțea asta din felul în care corpul îi reacționa la al lui – și nu voia ca el să știe. Așa că zâmbi și spuse:

— Sunt dispusă să joc dacă ești dispus să mă înveți!

El strâmbă din buze și ridică dintr-o sprânceană neagră. Mai luă o băutură, apoi se apropie de masă, așezându-se lângă ea.

— E un gest de curaj să stai la o masă fără să cunoști jocul.

Ea îl privi în ochi pe bărbat.

— Altfel, cum l-aș învăța?

— Hmm!

El căzu pe gânduri, iar Persefona se hotărî că-i place vocea lui.

— Ești isteață!

Bărbatul o privea fix, de parcă n-ar fi știut de unde să o ia, făcând-o să se înfioare.

— Nu te-am mai văzut niciodată.

— Păi, n-am mai fost niciodată aici, replică ea și se opri. Tu cred că vii des aici.

El strâmbă din buze.

— Da, vin.

— De ce? întrebă ea.

Persefona era surprinsă de faptul că rostise întrebarea cu voce tare – și la fel era și bărbatul. Acesta ridică din sprâncene, în timp ce ea încerca să-și revină.

— Adică... nu e nevoie să-mi răspunzi la întrebarea asta.

— Am să-ți răspund. Dacă-mi răspunzi și tu mie la o întrebare!

Ea îl fixă o clipă cu privirea, apoi aprobă din cap.

— Bine.

— Vin aici pentru că e... *distractiv*, spuse el, dar suna de parcă n-ar fi cunoscut sensul cuvântului. E rândul tău: tu de ce ești aici în seara asta?

— Prietena mea, Lexa, era pe listă, răspunse ea.

— Nu. Ăsta-i răspunsul unei alte întrebări. De ce ești aici în seara asta?

Ea se gândi la întrebarea lui, apoi zise:

— La început, mi s-a părut o formă de răzvrătire.

— Şi acum nu mai eşti atât de sigură?

— Aaa, sunt sigură că e răzvrătire! Persefona bătu cu degetul pe suprafaţa mesei şi adăugă: Doar că nu sunt sigură ce părere o să am despre treaba asta mâine.

— Împotriva cui te răzvrăteşti?

Ea îl privi şi zâmbi.

— Ai zis o singură întrebare.

Zâmbetul lui se potrivi cu al ei, iar asta-i făcu inima să bată şi mai tare-n piept.

— Aşa am zis.

Privind din nou drept în ochii aceia nesfârşiţi, simţi că o vede – nu farmecul sau pielea şi oasele, ci însuşi miezul fiinţei ei, lucru care-o făcu să se cutremure.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Poftim?

— Tremuri de când te-ai aşezat.

Ea simţi cum se înroşeşte.

— Cine era femeia aia care era cu tine mai devreme?

Nedumerirea îi tulbură figura, apoi dispăru.

— Aaa, Minthe. Niciodată nu-şi ţine mâinile acasă.

Persefona păli – părea a fi vorba de-o amantă şi, dacă era aşa, n-o interesa.

— Eu... cred că ar fi cazul să plec.

El o opri punând o mână peste a ei. Atingerea îi era ca un curent electric şi o încălzea din interior spre exterior. Îşi trase repede mâna.

— Nu! spuse el, aproape poruncitor, iar Persefona se încruntă la el.

— Poftim?

— Ce vreau să spun e că încă nu te-am învăţat să joci. Vocea-i coborî, vibrând ademenitor: Dă-mi voie!

Era o greşeală să-l privească în ochi, pentru că, odată ce-o făcu, îi fu imposibil să-l refuze. Înghiţi în sec şi reuşi să se relaxeze.

— Atunci, învaţă-mă!

Ochii lui îi arseră ființa înainte de-a coborî asupra cărților. Le amestecă, explicându-i:

— Acesta este pocher.

Observă că el avea mâini grațioase și degete lungi. Oare cânta la pian?

— Jucăm o partidă cu cinci cărți și începem cu un pariu.

Persefona privi în jos, spre ea însăși – nu-și adusese poșeta, dar bărbatul spuse repede:

— Atunci am să-ți răspund la o întrebare. Dacă o să câștig eu, tu o să răspunzi la orice întrebare-ți voi pune, iar dacă o să câștigi tu, am să-ți răspund eu la întrebare.

Persefona schiță o grimasă. Știa ce avea să o întrebe, dar răspunsurile la întrebări erau mult mai bune decât pierderea banilor și a sufletului, așa că ceda:

— S-a făcut!

Pe buzele acelea senzuale îi apăru un zâmbet care-i adânci ridurile de pe față, făcându-l să pară și mai atrăgător. Cine era acest bărbat? Presupunea că putea să-l întrebe care-i e numele, dar nu era interesantă să-și facă prieteni în Nevernight.

În timp ce împărțea cinci cărți fiecăruia, bărbatul îi explică faptul că în pocher erau zece clasificări diferite, cea mai de jos fiind cartea mare, iar cea mai de sus fiind cvinta roială. Scopul jocului era aceea de-a trage o carte mai mare decât celălalt jucător. Îi explică și alte lucruri, precum check, fold și bluf.

— Bluf? repetă Persefona.

— Uneori, pocherul nu e altceva decât un joc al înșelăciunii... mai ales atunci când pierzi.

Persefona își privi mâna și încercă să țină minte ce spusese el despre diferitele clasificări. Puse cărțile jos, iar bărbatul făcu la fel.

— Ai o pereche de dame, spuse el. Iar eu am ful.

— Deci... tu ai câștigat.

— Da, spuse el și-și ceru imediat premiul. Împotriva cui te răzvrătești?

Ea zâmbi cu amărăciune.

— Împotriva mamei mele.

El ridică dintr-o sprânceană.

— De ce?

— Va trebui să mai câștigi o mână dacă vrei să-ți mai răspund la întrebări.

Mai luă o mână și câștigă din nou. De data asta, nu puse întrebarea, ci o privi, pur și simplu, nerăbdător.

Ea oftă.

— Pentru că... m-a supărat!

El o privi fix și aşteptă, iar ea zâmbi.

— N-ai spus că răspunsul trebuie să fie detaliat.

Zâmbetul lui larg se potrivi cu al ei.

— Am să țin cont pe viitor, te asigur.

— Pe viitor?

— Păi, sper ca asta să nu fie ultima oară când jucăm pocher.

Fata simți un roi de fluturi în stomac. Ar fi trebuit să-i spună că e prima și ultima oară când avea să vină la Nevernight.

Doar că n-o lăsă inima să pronunțe cuvintele.

El mai luă o mână și câștigă. Persefona începea să se sature să tot piardă și să tot răspundă la întrebările acestui bărbat. Ce-l tot interesa atâta la ea? Unde era femeia aia cu care fusese mai devreme?

— De ce ești supărată pe mama ta?

Ea se gândi la întrebare o clipă.

— Vrea să fiu ceva ce nu pot fi. Persefona își coborî privirea spre cărți, adăugând: Nu înțeleg de ce oamenii fac asemenea lucruri.

— Nu-ți place jocul nostru?

— Ba da. Dar... nu înțeleg de ce oamenii joacă cu *Hades*. De ce vor să-și vândă sufletele lui?

— Nu sunt de acord să joace pentru că vor să-și vândă sufletele, spuse el. O fac pentru că au impresia că pot câștiga.

— Și o fac? Câștigă?

— Uneori.

— Crezi că-l înfurie chestia asta?

Întrebarea ar fi trebuit să-i rămână un gând în minte, şi totuşi, cuvintele-i scăpară de pe buze.

El rânji, iar ea simţi până-n gura stomacului.

— Draga mea, eu câştig oricum!

Ea făcu ochii mari, iar inima i se opri o clipă. Se ridică repede, iar numele îi scăpă de pe buze precum un blestem:

— *Hades!*

Numele lui rostit de ea părea a-l afecta într-un fel, dar nu-şi dădea seama dacă era de bine sau de rău – ochii i se întunecară, iar zâmbetul i se topi, înlocuit de o mască dură, indescifrabilă.

— Trebuie să plec!

Se întoarse şi ieşi din încăperea mică.

De data asta, nu se lăsă oprită; coborî în grabă treptele în spirală şi se afundă în masa de oameni de la etajul principal. Simţea mereu locul de pe încheietura mâinii în care degetele lui Hades îi atinseseră pielea. Oare-ar fi exagerat dacă ar fi spus că o arde?

Îi luă o vreme să găsească ieşirea, iar când o făcu, se opinti în uşi. Afară, respiră adânc de câteva ori, apoi chemă un taxi. Urcând în maşină, îi trimise un mesaj Lexei, ca să o anunţe că pleacă, şi chiar dacă se simţea prost, nu i se părea corect s-o oblige pe Lexa să plece doar pentru că nu mai era ea în stare să rămână un minut în plus în turnul ăla.

Forţa faptei comise o izbi în plin.

Îi permisese lui Hades, Zeul Lumii de Jos, să o înveţe, să o atingă, să se joace cu ea şi s-o ia la întrebări.

Şi el câştigase.

Dar nu asta era partea cea mai proastă.

Nu, partea cea mai proastă era că exista o parte din ea – o parte de existenţa căreia ea nu fusese conştientă până în seara aceea – care voia să fugă înapoi înăuntru, să-l găsească şi să-i ceară o lecţie de anatomie a corpului lui.

CAPITOLUL III

New Athens News

DIMINEAȚA VENI REPEDE.

Persefona se uită în oglindă, ca să vadă dacă farmecul rămăsese la locul lui. Era magie slabă, împrumutată fiind, dar era destulă cât să-i ascundă coarnele și să-i facă ochii verzi, sticloși, să capete culoarea mușchiului.

Întinse mâna să-și mai aplice puțin farmec pe ochi. Ochii erau zona cea mai dificilă de aranjat cum trebuie, din pricina strălucirii lor șterse, anormale. În timp ce făcea asta, se opri, observând ceva pe încheietură.

Ceva de culoare închisă.

Se uită mai îndeaproape. Un șir de puncte negre îi apăruseră pe piele, unele mai mici, altele mai mari. Arăta de parcă-i făcuse cineva un tatuaj simplu, elegant, pe braț.

Și era nepotrivit.

Persefona dădu drumul la robinet și-și frecă pielea până o înroși și-i provocă usturimi, dar cerneala nu se șterse și nu se întinse. De fapt, părea să se fi închis la culoare.

Apoi își aminti de ziua care trecuse, de Nevernight și de momentul în care Hades îi acoperise mâna cu a lui pentru a o

împiedica să plece. Căldura pielii lui se transferase pe pielea ei, dar mai târziu, când fugise de la club, căldura se preschimbase într-o arsură, care nu făcuse decât să o usture şi mai tare în noaptea aceea, când se dusese la culcare.

Aprinsese de câteva ori lumina ca să-şi studieze atent încheietura, dar nu găsise nimic.

Până în dimineaţa asta.

Persefona ridică privirea spre oglindă, iar farmecul îi fremătă de furie. De ce, oare, îi ascultase cererea de-a rămâne? Oare de ce fusese oarbă în faţa faptului că îl invitase pe Zeul Morţii să o înveţe să joace cărţi?

Ştia de ce. Atenţia-i fusese distrasă de frumuseţea lui. De ce n-o prevenise nimeni că Hades e un ticălos şarmant? Că zâmbetul lui îţi taie răsuflarea, iar privirea lui îţi opreşte inima-n loc?

Ce era chestia aia de pe încheietura ei şi ce voia să însemne?

Un lucru ştia sigur: Hades avea să-i spună.

Chiar astăzi.

Înainte să se întoarcă în turnul de obsidian, trebuia totuşi să meargă la stagiul de practică. Ochii i se îndreptară spre o cutie frumos decorată pe care i-o dăduse mama ei. Stătea pe colţul măsuţei de machiaj şi conţinea bijuterii, însă pe când avea doisprezece ani, aceasta conţinuse cinci seminţe de aur. Demetra le făurise din magia ei şi spusese c-aveau să devină trandafiri de culoarea aurului lichid pentru ea, Zeiţa Primăverii, atunci când aveau să înflorească.

Persefona le plantase şi făcuse tot ce-i stătea în putere ca să hrănească florile, dar, în loc să înmugurească aşa cum se-aştepta ea, acestea se ofiliseră şi se înnegriseră.

N-avea să uite niciodată privirea mamei ei când o găsise uitându-se fix la trandafirii ofiliţi – era şocată, dezamăgită, şi nu-i venea să creadă că florile fiicei ei creşteau direct din pământ, precum ceva rupt din Lumea de Jos.

Demetra întinsese mâna şi atinsese florile, iar acestea se umpluseră de viaţă.

Persefona nu se mai apropiase niciodată de ele și se ferise să mai meargă în partea aceea a serei.

Privind cutia, semnul de pe pielea ei o arse la fel de puternic precum rușinea pe care-o simțea. Nu putea să permită ca mama ei să afle.

Scotoci prin cutie până când găsi o brățară destul de lată ca să acopere semnul. Avea să fie nevoită să se descurce cu ea până i-l scotea Hades.

Persefona se întoarse în cameră, dar nu reuși să ajungă prea departe, când mama ei îi apăru ca din senin în față. Persefona tresări, iar inima stătu să-i sară din piept.

— Pe zei, mamă! Nu poți și tu să te folosești ușa aia ca un părinte normal? Și să *bați* în ea?

Într-o zi obișnuită, nu s-ar fi răstit, dar își simțea nervii întinși la maximum. Demetra nu avea voie să afle despre Nevernight. Făcu un inventar rapid al tuturor hainelor purtate cu o seară înainte – rochia se afla în camera Lexei, pantofii, în dulapul ei, și înghesuise bijuteriile în poșeta care-i atârna de clanță.

Zeița Recoltei era frumoasă și nu se sinchisea să-și ascundă coarnele elegante, cu șapte ramuri. Avea părul blond, ca al Persefonei, dar lung și drept. Avea pielea lucioasă, iar pomeții înalți îi erau îmbujorați de la natură, la fel ca buzele. Demetra își ridică bărbia ascuțită, studiind-o pe Persefona cu ochi iscoditori – ochi care se schimbară din căprui în verzi și aurii.

— Baliverne! făcu ea, prinzând bărbia Persefonei între degetul mare și cel arătător și aplicându-i și mai multă magie.

Persefona știa ce face și fără să se uite în oglindă – îi acoperea pistruii, îi deschidea culoarea din obraji și îi îndrepta părul ondulat. Demetrei îi plăcea când Persefona îi semăna, iar Persefona prefera să semene cât mai puțin posibil cu mama ei.

— Oi face-o tu pe muritoarea, dar tot poți să arăți Divin!

Persefona își dădu ochii peste cap. Înfățișarea ei era doar un alt mod în care-și dezamăgea mama.

— Gata! exclamă Demetra, eliberându-i în sfârșit bărbia. Superbă ești!

Persefona se uită în oglindă. Avusese dreptate – Demetra acoperise tot ceea ce-i plăcea Persefonei la ea însăşi. Totuşi, cu chiu, cu vai, reuşi să scoată un „Mulţumesc, mamă!"

— Pentru nimic, floarea mea! Demetra o mângâie pe obraz şi continuă: Aşadar, spune-mi şi mie despre acest... *job*!

Cuvântul suna ca un blestem venind de pe buzele Demetrei.

Persefona scrâşni din dinţi. Era surprinsă de cât de repede se lăsase copleşită de furie.

— E un stagiu de practică, mamă. Dacă mă descurc bine, s-ar putea să am o slujbă când termin.

Demetra se încruntă.

— Draga mea, tu ştii bine că nu e nevoie să lucrezi!

— Aşa zici tu, bombăni ea, în barbă.

— Ce-ai zis?

Persefona se întoarse spre mama ei.

— Îmi doresc să fac asta! Mă pricep la asta!

— Tu te pricepi la foarte multe lucruri, Kore.

— Nu îmi spune aşa! se răsti Persefona, iar ochii mamei ei aruncară scântei.

Mai văzuse privirea aceea chiar înainte ca Demetra să zvânte-n bătaie o nimfă pentru c-o lăsase să-i scape din vedere.

Persefona n-ar fi trebuit să se înfurie, dar nu se putu abţine. Nu putea suferi numele ăla. Era porecla ei din copilărie, şi exact asta însemna – „fecioară". Cuvântul era ca o închisoare, dar mai rău, îi reamintea faptul că, dacă depăşea prea mult limitele, gratiile închisorii ei aveau să devină solide. Era fiica non-magică a unei Olimpiene. Şi nu doar atât, împrumutase magia mamei ei, iar legătura aceea făcea să fie şi mai importantă ideea de a i se supune. Fără farmecele Demetrei, Persefona nu putea trăi în anonimat în lumea muritorilor.

— Îmi pare rău, mamă! reuşi ea să spună, dar nu o privi pe femeie în ochi, şi nu pentru că îi era ruşine, ci pentru că scuzele pe care i le pretindea nu erau sincere.

— O, floarea mea! Nu te învinovățesc de nimic! Demetra își puse mâinile pe umerii fiicei sale și continuă: Lumea asta a muritorilor e devină. Cască o prăpastie între noi.

— Mamă, ești penibilă! oftă Persefona, punându-și mâinile de-o parte și de alta a feței Demetrei, iar când vorbi din nou, sinceritatea i se simți în fiecare cuvânt: Tu ești tot ce am.

Demetra zâmbi, ținându-și fiica de încheieturi. Semnul lui Hades ardea. Se aplecă ușor, de parcă ar fi vrut s-o pupe pe Persefona pe obraz. În schimb, spuse doar atât:

— Ține minte asta!

Apoi dispăru.

Persefona răsuflă adânc, iar trupul parcă i se ofili. Chiar și când nu avea nimic de ascuns, era obositor să se confrunte cu propria mamă. Era mereu încordată, pregătindu-se pentru următorul lucru care-avea să i se pară inacceptabil. Cu trecerea timpului, Persefona crezuse că se călise în fața cuvintelor nedorite ale mamei ei, dar uneori chiar o răneau.

Își distrase atenția concentrându-se la alegerea ținutei pentru ziua de azi, o rochie roz-deschis cu mânecile șifonate, o pereche de balerini albi și o poșetă albă. În drum spre ieșire se opri să-și privească reflexia în oglindă, dându-și farmecul din păr și de pe față și revenind la bucle și pistrui. Zâmbi când se recunoscu din nou.

Părăsi apartamentul, simțindu-se mai fericită în timp ce ieșea la lumina soarelui de dimineață. Persefona nu avea mașină și nu avea nici abilitatea de-a se teleporta precum alți zei, așa că ori mergea pe jos, ori lua autobuzul când voia să se plimbe prin Noua Atenă. Cum astăzi era cald, se hotărî să meargă pe jos.

Persefona iubea orașul pentru că nu semăna deloc cu cel în care crescuse ea. Aici se aflau zgârie-nori cu pereți cu oglinzi, care străluceau sub razele lui Helios. Existau muzee pline de istorie pe care Persefona o descoperise abia când se mutase aici, clădiri care-arătau ca niște opere de artă și sculpturi și fântâni în aproape fiecare cvartal. Chiar și printre-atâta piatră, sticlă și metal, tot existau hectare întregi de parcuri cu grădini luxuriante

și copaci, în care Persefona petrecuse multe seri plimbându-se. Aerul curat îi amintea că e liberă.

Inspiră, încercând să-și alunge neliniștea. În schimb, aceasta îi coborî în stomac, lăsându-i un gol, accentuat de brățara neagră precum cerneala de la încheietura mâinii. Trebuia să se descotorosească de ea înainte s-o vadă Demetra și cei câțiva ani de libertate să i se transforme într-o viață petrecută într-o cutie din sticlă.

De obicei, frica aceea o menținea pe Persefona precaută.

Doar că apăruse noaptea trecută – noaptea trecută se simțise rebelă și, în ciuda straniului semn de pe piele, găsise Nevernightul și pe regele acestuia ca fiind tot ceea ce-și dorise vreodată.

Își dorea să nu fi fost așa... Își dorea să-l fi considerat pe Hades respingător. Își dorea să nu-și fi petrecut noaptea trecută rememorând felul în care ochii lui negri îi urmăriseră conturul trupului, felul în care fusese nevoită să-și dea capul pe spate doar ca să-l poată privi în ochi sau felul în care mâinile lui grațioase amestecaseră cărțile.

Oare cum aveau să i se pară degetele acelea lungi pe piele? Cum avea să i se pară când o să fie purtată pe brațele lui puternice?

După seara trecută, își dori lucruri pe care nu și le mai dorise niciodată. Curând, neliniștea-i fu înlocuită de un foc atât de necunoscut și de intens, încât avu impresia că avea să se transforme-n cenușă.

Pe toți zeii! Oare de ce gândea așa?

Una era să ți se pară atrăgător pe Zeul Morții și alta să-l... *dorești*. Nu era absolut nicio posibilitate să se întâmple ceva între ei. Mama ei îl ura pe Hades, și știa fără să întrebe că o relație între ei era strict interzisă. Mai știa și că avea mai mare nevoie de magia mamei ei decât avea să ostoiască focul care se dezlănțuise înlăuntrul său.

Se apropie de Acropole, a cărei suprafață uluitoare, ca o oglindă, aproape-o orbi, și-și croi drum pe șirul scurt de trepte către ușile din aur și sticlă. În partea de jos a etajului se afla un șir de bariere și de paznici – măsuri necesare pentru a proteja firmele situate la etajul superior, printre care se număra și firma

de publicitate a lui Zeus, Oak & Eagle Creative. Despre admiratorii lui Zeus se știa că așteptau buluc în fața Acropolei doar ca să-l zărească pe Zeul Tunetului. Cândva, o gloată încercase să ia cu asalt clădirea ca să ajungă la el, o ironie a sorții, din moment ce Zeus era rar în Acropole și-și petrecea cea mai mare parte a timpului în Olimpia.

Dar firma lui Zeus nu era singura care avea nevoie de securitate. *New Athens News* transmitea niște știri dificile – știri care înfuriau și oamenii, și zeii deopotrivă. Persefona nu știa de nicio răzbunare, dar, în timp ce trecea prin detectorul de metale, știa că paznicii muritori n-aveau cum să oprească un zeu furios să distrugă etajul șaizeci din pură răzbunare.

După detector, dădu de un șir de lifturi care o duseră la etajul ei. Ușile se deschiseră într-o zonă mare de recepție, cu cuvintele *New Athens News* deasupra. Dedesubtul lor se afla un birou curbat de sticlă, iar o femeie frumoasă, cu bucle lungi și negre, o întâmpină cu un zâmbet. Numele ei era Valerie; Persefona o ținea minte de la interviul ei.

— Persefona, spuse ea, dând ocol biroului. Mă bucur să te revăd! Hai să te duc în spate! Te-așteaptă Demetri.

Valerie o conduse pe Persefona spre camera de presă de dincolo de paravanul de sticlă. Acolo, câteva birouri din metal și sticlă erau aliniate perfect pe podea. Era o forfotă generală – telefoanele sunau, hârtiile foșneau, tastele țăcăneau, în timp ce jurnaliștii și editorii lucrau de zor la următorul articol. Mirosul de cafea era puternic, de parcă tot locul ăla ar fi funcționat pe bază de cofeină și de tuș. Persefonei îi bubuia inima-n piept de încântarea resimțită în toată acea atmosferă.

— Am văzut că ești de la Universitatea Noua Atenă, spuse Valerie. Când absolvi?

— Peste șase luni.

Persefona visa la momentul în care avea să meargă pe scena aceea uriașă ca să-și primească diploma. Avea să fie încununarea perioadei ei petrecute printre muritori.

— Cred că ai mari emoții.

— Chiar am.

Persefona îi aruncă o privire lui Valerie.

— Dar tu? Tu când absolvi?

— Peste doi ani, răspunse Valerie.

— De când eşti aici?

— De vreun an, spuse ea, zâmbind.

— Ai de gând să rămâi aici după absolvire?

— Da, în aceeaşi clădire, doar cu câteva etaje mai sus, la Oak & Eagle Creative, răspunse ea, zâmbind larg.

Ah, o contractase deja firma lui Zeus.

Valerie bătu la uşa deschisă a unui birou aflat chiar în partea din spate a încăperii.

— Demetri, a venit Persefona!

— Mersi, Valerie! spuse Demetri.

Fata se întoarse spre Persefona, apoi zâmbi şi plecă, dându-i voie să intre în birou şi să-şi vadă pentru prima oară noul şef, pe Demetri Aetos. Era mai în vârstă, dar era limpede că frânsese ceva inimi la vremea lui. Avea părul scurt în părţi, mai lung în vârful capului, şi pe alocuri încărunţise. Purta ochelari cu rame negre, care-i dădeau un aer de intelectual. Avea ceea ce Persefona considera trăsături delicate – buze subţiri şi un nas mai mic. Era înalt, dar slab, şi purta o cămaşă albastră, pantaloni office şi papion cu picăţele.

— Persefona, spuse el, ocolindu-şi biroul şi întinzând mâna. Mă bucur să te revăd! Suntem bucuroşi să te avem printre noi!

— Iar eu sunt bucuroasă să fiu aici, domnule Aetos! replică ea, prinzându-l de mână.

— Spune-mi Demetri!

— OK... Demetri.

Nu se putu abţine să zâmbească.

— Ia un loc, te rog!

Bărbatul făcu un semn spre un scaun, iar ea luă loc. Demetri se sprijini de biroul lui, cu mâinile-n buzunare.

— Spune-mi câte ceva despre tine!

Când Persefona se mutase pentru prima dată în Noua Atenă, nu suporta acea întrebare, pentru că era un moment în care putea vorbi numai despre temerile ei – teama de spațiile închise, teama de senzația de captivitate, teama de lifturi. Totuși, odată cu trecerea timpului, avusese destule experiențe și-i fusese tot mai ușor să se definească în funcție de lucrurile care-i plăceau.

— Păi, sunt studentă la Universitatea Noua Atenă. Mă specializez în jurnalism și o să absolv în mai..., începu ea, iar Demetri flutură din mână.

— Lasă-mă cu ce ai în CV!

El o privi în ochi, iar ea observă că avea ochii albaștri. El zâmbi.

— Zi-mi despre tine – despre hobby-urile tale, lucrurile care te interesează!

— Mă interesează chiar orice. M-am autoprovocat cu decorarea prăjiturilor cu zahăr.

El ridică din sprâncene și-și păstră zâmbetul pe buze.

— Decorarea prăjiturilor cu zahăr? Există așa ceva?

— Da, stai să-ți arăt!

Fata scoase telefonul și găsi câteva fotografii. Desigur, făcuse poze doar celor mai frumoase prăjituri ale ei.

Demetri luă telefonul și răsfoi fotografiile.

— Ce fain! Sunt grozave, Persefona!

El o privi în ochi în timp ce-i înapoia telefonul.

— Mulțumesc!

Persefona nu suporta zâmbetul mieros pe care i-l aducea acel cuvânt, dar nimeni în afară de Lexa nu îi spusese vreodată asta.

— Deci îți place să coci prăjituri. Ce altceva-ți mai place?

— Îmi place să scriu, răspunse ea. Povestiri.

— Povestiri? Adică ficțiune?

— Da?

— *De dragoste?* presupuse el.

Majoritatea făceau această presupunere, iar roșeața din obrajii Persefonei nu-i era, limpede, de mare ajutor.

— De fapt, nu! Mie-mi plac poveștile cu mistere!

Sprâncenele lui Demetri se ridicară din nou, ajungându-i aproape de linia părului.

— Neașteptat lucru! spuse el. Cu ce speri să te-alegi în urma acestui stagiu?

— Cu aventură.

Nu se putu abține. Cuvântul îi scăpă din gură, dar Demetri părea încântat.

— Cu aventură! Se îndepărtă de birou, continuând apoi: Dacă aventura e ceea ce dorești, atunci *New Athens News* o să-ți ofere aventură, Persefona. Poziția asta poate arăta cum ți-o dorești tu – tu o modelezi și o gestionezi. Dacă vrei să te ocupi de reportaje, te ocupi de reportaje. Dacă vrei să editezi, editezi. Dacă vrei să faci cafea, faci cafea.

Persefona era interesată doar să-și facă singură rost de cafea, dar nu se sinchisi să le spună asta. Era cât se poate de încântată, dar, în timp ce Demetri vorbea, avea sentimentul copleșitor că stagiul acesta de practică avea să-i schimbe viața.

— Sunt sigur că știi că noi apărem foarte mult prin presă. Ceea ce-i ironic, având în vedere că suntem o sursă de știri.

New Athens News era cunoscut pentru numărul de procese care-i fuseseră intentate. Apăreau mereu plângeri de defăimare, calomnie și încălcare a intimității. Că vă vine sau nu să credeți, acelea nu erau cele mai grave acuzații aduse firmei.

— Nu mi-a venit să cred când Apollo v-a acuzat că sunteți membri ai Triadei!

Triada era un grup de muritori Necucernici care protestau activ împotriva zeilor, susținând echitatea, liberul arbitru și libertatea. Zeus îi declarase organizație teroristă și amenința cu moartea pe oricine era prins cu propaganda lor.

— O, da! Demetri ridică din sprâncene și își frecă ceafa, adăugând: O tâmpenie absolută, bineînțeles, dar asta n-a împiedicat lumea să o creadă!

Poate cel mai urât lucru care se întâmplase din cauza acelui scandal era că, drept urmare a condamnării lui Zeus, Credincioșii se organizaseră și ei în secte și începuseră vânători de oameni,

omorându-i pe câțiva care erau Necucernici declarați, fără să le pese dacă erau sau nu asociați cu Triada. Fuseseră vremuri cumplite, iar lui Zeus îi luase mai mult decât era necesar ca să acționeze împotriva sectelor. Până și cei de la *New Athens News* recunoscuseră.

— Noi căutăm adevărul, Persefona, spuse Demetri. În adevăr e putere. Vrei putere?

Habar n-avea ce-o întreba.

— Da, spuse ea. Vreau putere.

Demetri o conduse pe Persefona spre biroul ei, care era situat chiar în fața biroului lui. Ea se așeză, se uită prin sertare, observând ce trebuia să ceară sau să cumpere, și își băgă poșeta în sertar. Un laptop nou stătea pe biroul de sticlă. Era rece la atingere, iar în momentul în care îl deschise, în spatele ei, pe ecran, se reflecta chipul unui bărbat. Se răsuci în scaun și văzu o pereche de ochi mari, surprinși.

— Adonis! spuse ea.

— Persefona.

Arăta la fel de chipeș ca seara trecută, doar că avea un aspect mai profesionist, cu cămașa lui cu nasturi de culoarea levănticii și cana de cafea ținută strâns într-o mână.

— Habar n-am avut că tu ești noua noastră stagiară!

— Iar eu habar n-am avut că lucrezi aici! replică ea.

— Sunt reporter principal, mă axez mai ales pe entertainment, o informă el pe un ton cam îngâmfat. Ți-am simțit lipsa când ai plecat, azi-noapte.

— Aaa, da, scuze! Am vrut să mă pregătesc pentru prima zi de lucru.

— N-o să te învinovățesc pentru asta. Păi, bine-ai venit!

— Adonis! strigă Demetri, după ce reveni în pragul ușii biroului lui. Îi faci Persefonei, aici de față, un tur al etajului nostru?

— Bineînțeles. Îi zâmbi, adăugând: Ești pregătită?

Persefona îl urmă pe Adonis, nerăbdătoare să vadă ritmul alert al noului ei birou. Era fericită să vadă o față cunoscută, chiar

dacă-l întâlnise abia seara trecută. O făcea să se simtă mai comod acolo.

— Sălii ăsteia-i zicem sala de lucru. Aici toată lumea urmează piste și investighează, spuse el.

Câțiva ridicară privirile de la birouri și îi făcură cu mâna sau îi zâmbiră când trecu pe acolo. Adonis îi arătă un perete alcătuit din geamurile mai multor încăperi.

— Săli de interviuri și de conferințe. Cameră de pauză. Salon.

Arătă spre o încăpere uriașă, cu zone de relaxare și o lumină difuză, caldă. Era un loc confortabil, iar câțiva oameni se și cuibăriseră deja acolo.

— Probabil c-o să preferi să scrii aici când o să ai ocazia.

Adonis îi arătă dulapul cu provizii, iar ea scotoci după pixuri, bilețele autoadezive și caiete. În timp ce-o ajuta să-și ducă lucrurile înapoi, o întrebă:

— Așadar, ce gen de jurnalism te interesează?

— Înclin spre reportajele de investigație, răspunse ea.

— Aaa, ești detectivă, ai?

— Îmi place munca de cercetare.

— Îți place vreun subiect în mod deosebit?

Hades.

Numele zeului îi trecu prin minte fără avertisment, iar ea își dădu seama că era din cauza semnului de pe mână. Era nerăbdătoare să ajungă la Nevernight și să afle ce e cu el.

— Nu, îmi place pur și simplu să... rezolv mistere.

— Păi, atunci poate ne-ajuți și pe noi s-aflăm cine ne-a furat mâncarea de prânz din frigiderul din sala de pauză.

Persefona râse.

Avea impresia că o să-i placă mult aici.

CAPITOLUL IV

Contractul

La mai puţin de o oră după ce plecă de la Acropole, Persefona stătea în faţă la Nevernight şi bătea cu putere în uşa impecabil de curată. Luase autobuzul până acolo şi aproape că înnebunise. Nu putea sta locului. Mintea ei scornise tot felul de temeri şi de nelinişti cu privire la ce-ar fi putut însemna semnul. Oare brăţara aia era un fel de... *pretenţie*? Oare era ceva ce avea să-i lege sufletul de Lumea de Jos? Sau era vreun contract de-ăla îngrozitor de-al lui?

Urma să afle curând, dacă avea cineva de gând să răspundă la nenorocita aia de uşă!

— E cineva? strigă ea. E cineva acolo?

Continuă să bată cu putere în uşă până când începură s-o doară braţele. Tocmai când voia să renunţe, uşa se deschise brusc, iar căpcăunul care o păzise seara trecută ieşi şi se uită urât la ea. La lumina zilei, arăta şi mai hidos. Pielea groasă era lăsată în jurul gâtului, iar arătarea se holba la ea cu nişte ochi mici, mijiţi.

— Ce vrei?

Mârâi cuvintele, iar ea îşi dădu limpede seama că ar fi putut să-i zdrobească craniul cu o singură mână.

— Trebuie să vorbesc cu Hades, îl informă Persefona.

Căpcăunul se holbă la ea, apoi trânti uşa.

Asta o scoase din toate sărite.

Bătu din nou la uşă.

— Ticălosule! Lasă-mă să intru!

Ştiuse mereu că există căpcăuni şi învăţase câte ceva despre slăbiciunile lor, citind nişte cărţi din Biblioteca lui Artemis de la şcoală. Una dintre ele? Nu suportau să fie făcuţi în toate felurile.

Căpcăunul deschise din nou uşa şi-i suflă o duhoare de putreziciune în faţă. Probabil credea c-avea s-o sperie şi s-o determine să plece, şi, fără îndoială, îi mersese cu mulţi în trecut, dar nu şi cu Persefona. Era motivată de însemnul de pe încheietura mâinii ei. Propria libertatea era în joc.

— Cer să fiu lăsată să intru!

Strânse degetele în palmă. Se gândi cât spaţiu rămăsese în prag. Oare putea să treacă de creatura aia uriaşă? Dacă se mişca suficient de repede, silueta-i mătăhăloasă avea, probabil, să-l dezechilibreze.

— Cine eşti tu, muritoareo, să ceri audienţă la Zeul Morţii? întrebă creatura.

— Stăpânul tău mi-a pus un semn, aşa că vreau să vorbesc cu el acum!

Creatura râse, iar ochii precum nişte mărgele îi luciră amuzaţi.

— *Tu* vrei să vorbeşti cu el?

— Da, eu. Lasă-mă să intru!

Devenea tot mai furioasă cu fiecare secundă ce trecea.

— Nu avem deschis! Va trebui să revii!

— Nu revin nicăieri! Mă laşi să intru acum, căpcăun mare şi pocit ce eşti!

Persefona conştientiză greşeala pe care-o făcuse imediat ce scoase cuvintele pe gură. Creatura se schimbă la faţă. O apucă de gât şi o ridică de la pământ.

— Ce eşti? întrebă el. Vreo şmecheră de nimfă?

Ea încercă să zgârie pielea ca de oţel a căpcăunului, dar el nu făcu decât să o apese şi mai tare pe a ei cu degetele lui butucănoase.

Fata nu putea respira, ochii îi lăcrimau şi singurul lucru pe care izbuti să-l facă fu să renunţe la farmec.

Când coarnele îi deveniră vizibile, creatura-i dădu drumul de parcă ar fi ars-o. Persefona se împletici şi inspiră profund. Îşi apăsă gâtul îndurerat cu o mână, dar reuşi să rămână în picioare şi să-i arunce căpcăunului o privire cruntă, în forma ei adevărată. El coborî privirea, nefiind în stare să o privească în ochii strălucitori, înfiorători.

— Eu sunt Persefona, Zeiţa Primăverii, iar dacă ţii la viaţa ta trecătoare, atunci ai să mi te supui!

Vocea îi tremura. Încă era şocată de cum o bruscase căpcăunul. Cuvintele pe care le folosise erau ale mamei ei, care le rostise la un moment dat, când proferase ameninţări la adresa unei Sirene care refuzase s-o ajute s-o caute pe Persefona când plecase de lângă ea. Persefona era la doar câţiva metri distanţă, ascunsă după un tufiş, şi auzise cuvintele crude ale mamei ei şi le băgase la cap – conştientă fiind că, fără puteri, singura ei armă aveau să fie cuvintele.

Uşa se deschise în spatele căpcăunului, iar el se dădu la o parte, lăsându-se în genunchi în timp ce Hades îşi făcu apariţia cu paşi mari.

Persefona nu mai putea respira. Petrecuse toată ziua amintindu-şi cum arăta, amintindu-şi trăsăturile lui elegante, dar sumbre, şi totuşi amintirile ei erau nimic în comparaţie cu realitatea. Era destul de sigură că purta costumul de seara trecută, dar cravata de la gât îi era desfăcută, iar nasturii de la cămaşă îi erau descheiaţi la gât, dezvelindu-i pieptul. Parcă-l întrerupsese cineva în timp ce se dezbrăca.

Apoi îşi aduse aminte de femeia care-l cuprinsese cu braţele de mijloc – *Minthe*. Poate că îi întrerupsese. Resimţi o satisfacţie foarte mare la acest gând, deşi ştia că nu ar fi trebuit să-i pese.

— Lady Persefona!

Avea o voce profundă şi seducătoare, iar pe Persefona o trecură fiorii.

Se sili să îl privească în ochi – la urma urmei, erau egali, iar ea voia ca el să știe lucrul ăsta, pentru că urma să emită și ea niște pretenții. Descoperi că o studia cu capul înclinat într-o parte. Faptul că stătea sub privirea lui, cu înfățișarea ei adevărată, i se părea ciudat de intim, și voia să-și cheme din nou farmecul. Făcuse o greșeală – fusese foarte furioasă, disperată, și se dăduse de gol.

— Lord Hades, reuși ea să spună, cu un gest scurt din cap.

Era mândră de faptul că nu-i tremura vocea, deși-i tremurau mărunțaiele.

— Milord.

Căpcăunul lăsă capu-n jos.

— Nu am știut că-i zeiță. Accept pedeapsa cuvenită faptelor mele.

— Pedeapsă? repetă Persefona, simțindu-se tot mai expusă în lumina zilei din fața clubului.

Lui Hades îi luă o clipă să-și dezlipească privirea de la Persefona și să îl privească pe căpcăun.

— Am pus mâna pe o zeiță, spuse monstrul.

— Care mai e și femeie, adăugă Hades, posomorât. Am să mă ocup mai târziu de tine. Acum, lady Persefona.

Se dădu la o parte și o lăsă să intre în Nevernight.

Rămase în întuneric în timp ce ușa se-nchise în urma ei. Aerul era apăsător, încărcat de o intensitate pe care-o simțea adânc în stomac, iar mirosul lui părea foarte puternic. În schimb, își ținu respirația.

Apoi el îi vorbi la ureche, iar buzele lui îi atinseră pielea ușor precum o pană:

— Ești plină de surprize, draga mea!

Persefona inspiră puternic și se întoarse cu fața spre el, dar când o făcu, Hades nu mai era aproape de ea. Deschisese ușa și o aștepta să intre în club.

— După tine, zeițo! spuse el.

Cuvântul nu fu rostit în batjocură, ci plin de curiozitate.

Ea trecu de zeu și intră pe balconul cu vedere la ringul gol de dans. Locul era imaculat, podelele fuseseră lustruite, mesele

luceau. Era imposibil să-ți dai seama că localul fusese plin de la un perete la altul.

Se întoarse și-l văzu pe Hades așteptând. Când îl privi în ochi, el coborî treptele, iar ea îl urmă.

El traversă încăperea, îndreptându-se către scările în spirală și către al doilea nivel. Ezită.

— Unde mergem? întrebă fata.

El se opri și se întoarse spre ea.

— În biroul meu. Îmi închipui că pentru orice ai vrea să-mi spui ai nevoie de intimitate.

Ea deschise și închise gura, uitându-se prin clubul gol.

— Locul ăsta pare-a fi destul de intim.

— Nu e, spuse el, și urcă treptele fără să mai scoată un cuvânt, iar ea îl urmă.

Când ajunseră în vârful treptelor, coti la dreapta – trecu de încăperea în care fusese seara trecută – și se îndreptă spre un perete împodobit cu modele complicate din aur. Nu-i venea să creadă că nu-l observase. Două uși mari aveau pe ele imagini cu liane și flori care se curbau în jurul bidentului lui Hades, ieșind în relief, aurii. Restul peretelui era împodobit cu motive florale suflate cu aur.

Poate că n-ar fi trebuit să fie atât de surprinsă de faptul că Zeul Morții alegea decorurile cu flori – la urma urmei, narcisa era simbolul lui.

Privirea-i fu atrasă de Hades în timp ce deschidea una dintre ușile aurite. Nu era nerăbdătoare să împărtășească un spațiu închis cu el. Nu avea încredere în gândurile sau în corpul ei.

De data asta, Hades strigă la ea:

— Ai să eziți la fiecare pas, lady Persefona?

Ea se încruntă.

— Îți admiram decorul doar, lord Hades. N-am observat asta aseară.

— De obicei, ușile camerelor mele au voalul tras peste ele în timpul programului, răspunse Hades, apoi făcu un semn spre ușa deschisă. Mergem?

Din nou, Persefona își adună curajul și se apropie. El nu-i lăsă prea mult loc să treacă, iar ea se frecă de el când intră în cameră.

Se trezi în biroul lui Hades. Primul lucru pe care-l observă erau ferestrele cu vedere la ringul de dans. Nicio fereastră spre exterior, dar spațiul avea o lumină caldă și era ciudat de confortabil, chiar și cu podeaua de marmură neagră. Poate că avea vreo legătură cu șemineul lipit de perete. O canapea și două fotolii alcătuiau o frumoasă zonă de relaxare, cu un covor de blană care nu făcea decât să sporească aspectul confortabil. În capătul îndepărtat al camerei se afla o placă înălțată de obsidian care servea drept birou pentru Hades. Din ce-și dădea seama, nu era nimic pe el – nici acte, nici fotografii. Se întreba dacă-l folosea vreodată sau era doar de decor.

Chiar în fața ei, pe o masă, stătea o vază cu flori roșii ca sângele. Își dădu ochii peste cap când văzu aranjamentul floral.

Hades închise ușa, iar ea încremeni. Era periculos. Ar fi trebuit să-l înfrunte jos, unde era mai mult spațiu, unde putea să gândească și să respire mai bine, fără să-l inhaleze. Bocancii-i bocăneau în podea în timp ce se apropia, făcând-o să se încordeze.

Hades se opri în fața ei. Ochii lui îi studiară fața, oprindu-se asupra buzelor o fracțiune de secundă, apoi coborând asupra gâtului. Când întinse mâna s-o atingă, Persefona îl apucă de braț. Nu era vorba atât despre faptul că se temea de el, cât se temea de propria reacție la atingerea lui.

Privirile li se întâlniră.

— Ești rănită? întrebă el.

— Nu, răspunse, iar el aprobă din cap, desprinzându-și cu grijă brațul din strânsoarea ei, apoi îndreptându-se spre celălalt colț al camerei, ceea ce o făcu pe Persefona să presupună că era pentru a păstra distanța între ei.

Apoi își aduse aminte că avea înfățișarea ei adevărată și începu să-și ridice farmecul.

— Aaa, e un pic cam târziu ca să faci pe modesta, nu crezi? spuse Hades, străpungând-o cu ochii lui superbi.

Bărbatul își smulse cravata, iar ea o văzu alunecându-i de pe gât înainte să-și ridice ochii spre ai ei. Nu rânjea, așa cum s-ar fi așteptat fata. Părea... sălbatic. Ca un animal hămesit care tocmai își încolțise în sfârșit prada.

Ea înghiți în sec.

— Am întrerupt ceva?

Nu era sigură că voia un răspuns.

Colțul gurii lui se ridică ușor.

— Tocmai mă duceam la culcare, când te-am auzit cerând să intri în clubul meu.

La culcare? Era trecut bine de ora prânzului.

— Imaginează-ți numai cât am fost de surprins să o descopăr pe zeița de azi-noapte în pragul ușii mele!

— Ți-a spus gorgona?

Ea intră în cameră până la urmă. Hades strâmbă din buze, amuzat.

— Nu, nu mi-a spus Euryale. Ți-am recunoscut magia ca fiind a Demetrei, deși tu nu ești Demetra. Apoi înclină din nou capul, adăugând: După ce ai plecat, am consultat niște texte. Uitasem că Demetra are o fiică. Am presupus că ești Persefona. Întrebarea mea e de ce nu-ți folosești propria magie?

— De-aia ai făcut asta? întrebă ea, pe un ton hotărât, dându-și jos brățara de care se folosise pentru a-și acoperi însemnul de pe piele și ridicând brațul.

Hades rânji.

Chiar rânjea.

Persefonei îi venea să sară la el. Își ținu pumnii strânși pe lângă corp ca să se abțină să străbată camera dintr-un salt.

— Nu. Asta-i urmarea faptului că ai pierdut împotriva mea.

— Mă învățai să joc! îl contrazise ea.

— Semantica asta! ridică el din umeri. Regulile de la Nevernight sunt foarte clare, Zeiță!

— Alea numai reguli clare nu sunt, iar tu ești o jigodie!

Privirea lui Hades se întunecă. Se părea că-i place la fel de puțin să fie jignit cum îi plăcea căpcăunului. Se îndepărtă de birou,

apropiindu-se cu paşi mari de ea, iar Persefona făcu un pas în spate.

— Nu mă jigni, Persefona! spuse el, apoi întinse mâna după brăţara ei.

Urmări tot conturul brăţării, făcând-o să tremure.

— Când m-ai invitat la masă, ai acceptat o înţelegere. Dacă ai fi câştigat, ai fi putut pleca de la Nevernight fără ca eu să emit pretenţii asupra timpului tău. Dar nu ai câştigat, iar acum avem un contract.

Ea înghiţi în sec, gândindu-se la toate grozăviile pe care le auzise despre contractele lui Hades şi despre clauzele lor imposibile. Ce umbre avea să smulgă oare din adâncul fiinţei ei?

— Şi asta ce-nseamnă?

Tonul vocii ei era încă necruţător.

— Înseamnă că eu trebuie să aleg clauzele.

— Nu vreau să am niciun contract cu tine, rosti ea printre dinţi. Scoate-mi-o!

— Nu pot.

— Tu mi-ai pus-o, tu să mi-o scoţi!

El strâmbă din buze.

— Ţi se pare amuzant?

— O, draga mea, habar n-ai!

Cuvintele „draga mea" parcă-i alunecară pe piele, făcând-o iar să se înfioare. El păru să observe, pentru că zâmbetul i se lărgi şi mai mult.

— Sunt zeiţă! încercă ea din nou. Suntem egali!

— Crezi că sângele nostru schimbă cu ceva faptul că ai semnat de bunăvoie un contract cu mine? Lucrurile astea sunt literă de lege, Persefona!

Ea se încruntă la el.

— Însemnul va dispărea când contractul va fi dus la bun sfârşit.

Spuse asta de parcă astfel ar fi făcut ca totul să fie mai bine.

— Şi care sunt clauzele tale?

Doar pentru că întreba nu însemna că avea să fie de acord.

Hades strânse din dinți. Părea că încearcă să se abțină – poate că nu era obișnuit să-i poruncească cineva. Când ridică privirea și se uită fix în jos la ea, fata își dădu seama că intrase în bucluc.

— Să dai viață în Lumea de Jos, răspunse el în cele din urmă.

— Poftim?

Nu era pregătită pentru așa ceva, deși probabil c-ar fi trebuit să fie. Oare nu lipsa puterii era cea mai mare slăbiciune a ei? Ceea ce era o ironie a sorții, având în vedere că era Divină.

— Să dai viață în Lumea de Jos, repetă el. Ai șase luni – iar dacă dai greș sau refuzi, vei rămâne de tot pe tărâmul meu.

— Vrei să cresc o grădină pe tărâmul tău? întrebă ea, iar el ridică din umeri.

— Presupun că e și-asta o cale de-a da viață.

Ea se încruntă la el.

— Dacă mă răpești și mă duci în Lumea de Jos, o să ai de înfruntat mânia mamei mele.

— Aaa, sunt sigur de asta! comentă el. La fel cum și tu ai s-o înfrunți când o să descopere ce-ai făcut cu atâta nesăbuință!

Persefona roși. Avea dreptate. Diferența dintre ei era că Hades nu părea deloc intimidat de amenințare. De ce să fi fost? Doar era unul dintre Cei Trei – cei mai puternici zei din câți existau. O amenințare din partea Demetrei era ca o pietricică aruncată spre el.

Tânăra se îndreptă de spate, ridicând bărbia și privindu-l direct în ochi.

— Bine.

Simți presiunea mâinii lui Hades pe încheietura mâinii ei, ca o cătușă, și-și eliberă mâna.

— Când încep?

Ochii lui Hades sclipiră.

— Vino mâine! Am să-ți arăt calea spre Lumea de Jos.

— Va trebui să vin după cursuri.

— Cursuri?

— Sunt studentă la Universitatea Noua Atenă.

Hades o privi curios, apoi aprobă din cap.

— După... *cursuri*, atunci!

Se fixară îndelung unul pe altul. Deşi în clipa aia nu-l putea suporta, îi era greu să nu se bucure să-l vadă.

— Şi cu paznicul tău cum rămâne?

— Ce-i cu el?

— Aş prefera să nu mă ţină minte cu înfăţişarea asta, răspunse ea, ducându-şi mâna la coarne şi chemându-şi farmecul.

Se mai relaxă puţin cu înfăţişarea de muritoare.

Hades urmări transformarea de parcă ar fi studiat forma unei sculpturi străvechi.

— Am să-i şterg memoria... după ce va fi pedepsit pentru felul în care s-a comportat cu tine.

Persefona se cutremură.

— Nu ştia că sunt zeiţă!

— Dar ştia că eşti femeie, şi tot s-a lăsat copleşit de furie. Aşa că va fi pedepsit.

Hades o rosti hotărât, iar ea-şi dădu seama că nu avea niciun rost să-l contrazică.

— Ce-o să mă coste? întrebă ea, pentru că ştia cu cine avea de-a face, şi tocmai ceruse o favoare din partea Zeului Morţii.

El strânse din buze.

— Tare isteaţă mai eşti, draga mea! Ştii cum merge treaba asta. Pedeapsa? Nimic. Memoria lui? O favoare.

— Nu-mi spune-aşa! se răsti ea. Ce fel de favoare?

— Exact ce-mi doresc. Să-mi fie de folos pe viitor.

Se gândi un moment. Ce voia Hades de la ea? Ce-ar fi putut ea să-i ofere? Poate că acel gând o făcuse să fie de acord sau poate că îi era teamă că mama ei avea să descopere că-şi arătase forma adevărată. Oricum, spuse:

— S-a făcut!

Hades zâmbi.

— O să-mi pun şoferul să te ducă acasă.

— Nu e nevoie!

— Ba e!

Ea strânse din buze.

— Bine, rosti ea printre dinți.

Chiar n-avea chef să ia iarăși autobuzul, dar ideea că Hades avea să știe unde locuiește o tulbura.

Apoi, zeul o prinse de umeri, se aplecă în față și-și lipi buzele de fruntea ei. Mișcarea fu atât de bruscă, încât ea-și pierdu echilibrul. Degetele i se-ncurcară în cămașa lui, încercând să-și recapete echilibrul, iar unghiile-i zgâriară pielea de pe piept. Corpul lui era ferm și cald, iar buzele lipite de pielea ei erau moi. Când el se desprinse de ea, Persefona nu reuși să se adune îndeajuns ca să se mai și înfurie.

— Asta pentru ce-a fost? întrebă în șoaptă.

Hades își păstră rânjetul ăla enervant, de parcă ar fi știut că ea nu putea gândi limpede, și o mângâie cu degetul pe obraz.

— Ca să-ți folosească. Data viitoare o să ți se deschidă ușa. Aș prefera să nu-l scoți din sărite pe Duncan. Dacă-ți face rău iar, o să fiu nevoit să-l omor, și greu se mai găsește un căpcăun ca lumea.

Persefona îl credea pe cuvânt.

— Lord Hades, te caută Thanatos... Oh...!

O femeie intră în birou de după o ușă ascunsă din spatele biroului lui. Era frumoasă, având părul pieptănat cu cărare pe mijloc și roșu ca flacăra. Ochi ageri și sprâncene arcuite, buze cărnoase, apetisante și roșii. Toate trăsăturile-i erau ascuțite. Era o nimfă, iar când privi spre Persefona, în privire i se citi ură.

În clipa aceea, Persefona își dădu seama că încă stătea aproape de Hades, strângându-i cămașa în mâini. Când încercă să se desprindă de el, mâinile lui o strânseră.

— Nu știam că e cineva la tine, spuse femeia forțat.

Hades nu o privi pe femeie. În schimb, privirea-i rămase ațintită asupra Persefonei.

— Un minut, Minthe!

Primul gând al Persefonei fu: *deci ea e Minthe.* Avea o frumusețe care-i lipsea Persefonei – într-un fel ce promitea seducție și păcat –, iar ea-și ura sentimentul de gelozie.

Al doilea gând al ei fu: de ce mai avea nevoie de un minut? Oare ce mai avea de spus?

Persefona n-o văzu pe Minthe plecând, pentru că nu-şi putu desprinde ochii de la Hades.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă Hades. De ce foloseşti magia mamei tale?

Veni rândul ei să zâmbească.

— Lord Hades, replică ea, lovindu-l uşor cu degetul in piept.

Nu era sigură ce-o împinsese să facă acel gest, dar se simţea curajoasă.

— Singurul mod în care vei afla vreun răspuns de la mine e dacă mă hotărăsc eu să mai joc un joc cu tine, lucru care în momentul de faţă e improbabil.

Apoi îl prinse de reverele sacoului şi i le îndreptă, iar ochii-i căzură pe floarea roşie de polyanthus din buzunarul sacoului lui. Ridică privirea spre el şi adăugă:

— Cred c-o să regreţi asta, Hades!

Atinse floarea, iar ochii lui Hades îi urmăriră mişcarea. Când degetele ei atinseră uşor petalele, floarea se ofili.

CAPITOLUL V

Intruziunea

Șoferul lui Hades era un ciclop.

Persefona încercă să nu pară atât de surprinsă când văzu creatura ce stătea în fața unui Lexus negru la ieșirea din Nevernight. Nu era precum ciclopii reprezentați de-a lungul istoriei. Aceia fuseseră niște făpturi monstruoase – mari cât munții, cu niște mușchi tari ca piatra și cu colți. Bărbatul acela era mai înalt decât Hades, cu niște picioare nespus de lungi, cu umeri lați și o siluetă suplă. Avea un ochi misterios, dar blând, și zâmbi când o văzu pe Persefona.

Hades insistase s-o conducă pe Persefona afară. Fata nu era dornică să fie văzută alături de zeu în public, deși nu era sigură că gândul respectiv îi trecuse prin minte lui Hades. Probabil că el era mai preocupat de ideea de-a o scoate cât mai repede din incinta clubului său, ca să se poată odihni... sau indiferent ce făcea înainte ca ea să-l întrerupă.

— Lady Persefona, el este Antoni, îl prezentă Hades. El o să aibă grijă să ajungi acasă în siguranță.

Persefona ridică o sprânceană la Zeul Lumii de Jos.

— Sunt în pericol, milord?

— E doar o măsură de precauţie. N-aş vrea ca mama ta să-mi bată la uşă fără să aibă vreun motiv s-o facă.

Acum chiar are un motiv s-o facă! gândi ea, furioasă, iar însemnul de pe mână îi pulsă, trimiţându-i în tot corpul un val de senzaţii. Îl privi fix, vrând să se încrunte, să-i transmită furia ei, dar îi venea greu să gândească. Zeul Morţii avea nişte ochi cât universul – vibranţi, vii, de necuprins. Se pierdu în ei şi în tot ceea ce promiteau.

Mormăi recunoscătoare când Antoni îi distrase atenţia de la acele gânduri periculoase. Nu avea să iasă nimic dacă-l găsea interesant pe Hades. Oare nu aflase deja asta?

— Milady, zise Hades, deschizându-i portiera din spate a maşinii.

— Milord.

Făcu un semn din cap spre Hades şi se eliberă din strânsoarea lui, strecurându-se în interiorul acoperit cu piele neagră al maşinii.

Antoni îi închise cu grijă portiera şi se aşeză pe scaunul şoferului. Porniră repede la drum, iar ea avu nevoie de toată forţa interioară ca să nu privească în urmă. Se întreba cât stătuse Hades acolo până să se întoarcă în turnul lui – şi dacă râdea de îndrăzneala şi de eşecul ei.

Îşi coborî privirea la brăţara stridentă care-i acoperea însemnul negru. În lumina aceea, aurul arăta ieftin, ca alama. Îşi scoase brăţara şi studie însemnele de pe pielea ei. Singurul lucru pentru care era recunoscătoare era că însemnul era destul de mic şi se afla undeva unde putea fi ascuns cu uşurinţă.

„Să dai viaţă în Lumea de Jos."

Oare exista viaţă în Lumea de Jos? Persefona nu ştia nimic despre lumea lui Hades, şi în toate studiile ei, nu găsise niciodată descrieri ale tărâmului morţilor – numai detalii despre geografia locului –, şi până şi acelea păreau a se contrazice. Presupunea că avea să afle a doua zi, deşi ideea de-a se întoarce la Nevernight pentru a pătrunde în Lumea de Jos o umplea de nelinişte.

Gemu. Tocmai când păreau să-i meargă toate bine!

— O să vă întoarceți ca să-l vizitați pe lordul Hades? întrebă Antoni, aruncând o privire în oglinda retrovizoare.

Vocea ciclopului era plăcută, caldă și ușor răgușită.

— Mi-e teamă că da, răspunse Persefona absentă.

— Sper să vă placă! Stăpânul nostru e adesea singur.

Persefonei i se părură tare ciudate aceste cuvinte, mai ales având în vedere prezența lui Minthe cea geloasă.

— Mie nu mi se pare chiar atât de singur.

— Așa e mereu cu cei Divini, dar mă tem că el are încredere în foarte puțini. Dacă mă-ntrebați pe mine, îi trebuie o nevastă.

Persefona roși.

— Sunt sigură că lordul Hades nu-și dorește să se așeze la casa lui, spuse ea.

— Ați fi surprinsă să vedeți ce-l interesează pe Zeul Morții, răspunse Antoni.

Persefona nu voia să afle ce-l interesează pe Hades. Deja avea impresia că știe prea multe și nu era nimic bun în ele.

Persefona îl urmări pe ciclop de pe bancheta din spate.

— De când te afli în slujba lui Hades?

— Cei Trei ne-au eliberat din Tartar după ce-am fost aruncați acolo de către Cronos, răspunse el. Și astfel le-am întors favoarea, intrând în slujba lui Zeus, Poseidon și Hades din când în când.

— Ca șofer?

Nu intenționase să aibă un ton atât de plin de repulsie, dar chiar părea o muncă de jos.

Antoni râse.

— Da, dar neamul nostru are și constructori și fierari iscusiți, spuse el. Am făurit daruri pentru Cei Trei și o vom face în continuare.

— Dar asta s-a întâmplat demult, replică Persefona. Sigur le-ați întors favoarea, nu?

— Când Zeul Morții îți dă viață, e o favoare care nu poate fi răsplătită niciodată, spuse el.

Persefona se încruntă.

— Nu înțeleg.

— N-aţi fost niciodată în Tartar, aşa că nu mă aştept să înţelegeţi. El făcu o pauză, apoi adăugă: Să nu mă înţelegeţi greşit, faptul că sunt în slujba lui Hades e alegerea mea, şi dintre toţi zeii, mă bucur să-l slujesc pe el. El nu e precum ceilalţi Divini.

Persefona chiar voia să ştie ce înseamnă asta, pentru că, din ce auzise ea despre Hades, era cel mai rău dintre Divini.

Antoni ajunse la apartamentul ei şi se strecură cu greu de pe scaunul şoferului ca să îi deschidă portiera.

— A, nu e nevoie să... Pot să-mi deschid şi singură portiera.

El zâmbi.

— E plăcerea mea, lady Persefona.

Ea vru să-i spună să nu o numească astfel, dar apoi îşi dădu seama că se folosea de titlul ei de parcă ar fi ştiut că e zeiţă, deşi ea-şi purta farmecul.

— De unde-ai...

— Lordul Hades v-a numit lady Persefona, răspunse el. Deci aşa o să fac şi eu.

— Te rog, nu e nevoie!

Zâmbetul lui crescu şi mai mult.

— Cred că ar trebui să vă obişnuiţi cu asta, lady Persefona, mai ales dacă o să ne vizitaţi des, aşa cum sper că o să faceţi.

El închise portiera şi îşi înclină capul. Persefona se îndreptă, ameţită, spre apartament, întorcându-se să-l urmărească pe Antoni plecând. Fusese o zi lungă şi bizară din cauza Zeului Morţii.

Nici după asta nu avea să aibă parte de odihnă, căci Lexa stătea în bucătărie în momentul în care Persefona intră... şi sări drept pe ea.

— Ăăă, al cui era Lexusul negru care te-a lăsat la apartamentul ăsta al nostru naşparliu?

Persefona vru să mintă şi să spună că o dusese cineva de la stagiul de practică, dar ştia că Lexa nu avea s-o creadă – ştia că ar fi trebuit să se întoarcă acasă cu două ore mai devreme, iar prietena ei cea mai bună o urmărise venind, practic, cu maşina la scară.

— Păi... n-o să-ți vină să crezi... dar... Hades.

Deși recunoștea asta, nu era pregătită să-i spună Lexei despre contract și despre semnul de pe încheietură.

Lexa scăpă ceașca din mână. Persefona tresări când aceasta se lovi de podea și se sparse.

— Tu faci mișto de mine?

Persefona clătină din cap și se duse să ia o mătură.

— Adică... *acel* Hades? Hades, Zeul Morții? Hades, proprietarul Nevernight?

— Da, Lexa! Cine altcineva?

— Cum? scuipă ea. De ce?

Persefona începu să mături cioburile de ceramică.

— Era ceva pentru serviciu.

Teoretic, nu mințea. O putea numi muncă de cercetare.

— Și l-ai cunoscut pe Hades? L-ai întâlnit în carne și oase?

Persefona se înfioră auzind cuvintele, aducându-și aminte de înfățișarea răvășită a lui Hades.

— Da.

Se întoarse cu spatele la Lexa și luă fărașul, încercând cu disperare să-și ascundă roșeața foarte puternică din obraji.

— Cum arată? Detalii! Toarnă tot!

Persefona îi dădu Lexei fărașul, iar aceasta îl ținu în timp ce Persefona mătura ceașca făcută țăndări.

— Eu... nu știu de unde să încep.

Lexa zâmbi.

— Începe cu ochii!

Persefona oftă. I se părea ceva intim să-l descrie pe Hades, iar o parte a sa își dorea să-l păstreze numai pentru ea, deși era conștientă că descria o versiune modificată a zeului – încă nu-i văzuse înfățișarea adevărată.

Acel gând fu urmat de-o ciudată nerăbdare, și-și dădu seama că era nerăbdătoare să-l cunoască pe zeu în toată Divinitatea lui. Oare coarnele-i erau tot negre, precum părul și ochii? Oare-i stăteau curbate de-o parte și de alta a capului, precum

cele ale unui berbec, sau se întindeau în sus, făcându-l să pară și mai înalt decât era?

— E chipeș, răspunse ea, deși cuvântul nu-i făcea dreptate. Nu era vorba numai de cum arăta, ci și de prezența lui.

— E... putere.

— Cineva s-a-ndrăgostit nebunește!

Rânjetul încrezut de pe figura Lexei îi aduse aminte Persefonei că era prea concentrată la cum arăta zeul și prea puțin concentrată la ceea ce făcea.

— Ce? Nu. Nu! Uite ce-i: Hades e chipeș! Nu sunt oarbă, dar nu pot să fiu de acord cu ceea ce face!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Târgurile, Lex!

Persefona îi aduse aminte Lexei ce aflaseră de la Adonis la Nevernight.

— Profită de muritorii disperați!

Ea ridică din umeri.

— Păi, ai putea să-l întrebi pe Hades cum e treaba asta.

— Noi nu suntem prieteni, Lexa.

Nu aveau să fie niciodată prieteni.

Apoi, Lexa sări în picioare.

— Aaa! Ce-ar fi să scrii despre el? Să investighezi târgurile pe care le face cu muritorii! Ce scandalos!

Chiar *era* scandalos – nu numai din cauza conținutului, ci și din cauza faptului că asta avea să presupună scrierea unui articol despre un zeu, lucru pe care puțini îl făceau fără teama de consecințe.

Dar Persefona nu se temea de consecințe; ei nu-i păsa că Hades e zeu.

— Pare-se c-o să mai ai motive să-l vizitezi pe Hades, constată Lexa, iar pe fața Persefonei se ivi un zâmbet.

Hades îi oferise acces ușor. Când își lipise buzele de fruntea ei, îi spusese că urma să-i folosească. Nu avea să mai fie niciodată nevoită să bată pentru a intra la Nevernight.

Zeul Lumii de Jos avea să regrete în mod sigur că o întâlnise pe Zeița Primăverii – iar ea abia aștepta acea zi. Și ea era Divină. Deși nu avea o putere a ei, putea scrie, și poate că asta o făcea să fie cea mai potrivită persoană pentru a-l demasca. La urma urmei, dacă ei i se întâmpla ceva, Hades avea să simtă furia Demetrei.

Pe drumul spre cursurile de la Universitatea Noua Atenă, Persefona se opri să cumpere niște brățări. Pentru că era nevoită să poarte însemnul lui Hades până când avea să-și încheie contractul, voia să-și accesorizeze corespunzător ținutele. Astăzi purta un șirag de perle, o tușă clasică prin care să se asorteze cu fusta roz-deschis și cu cămașa albă cu nasturi.

Tocurile-i țăcăneau pe trotuarul de beton când luă colțul, iar clădirea universității îi apăru în față. Fiecare pas însemna că trecea timpul, ceea ce însemna că era cu o oră, cu un minut, cu o secundă mai aproape de reîntoarcerea la Nevernight.

Azi, Hades avea să o ducă în Lumea de Jos. Stătuse trează toată noaptea, gândindu-se cum o să-și ducă la îndeplinire contractul. Îl întrebase dacă voia să-i planteze o grădină, iar el ridicase din umeri... *Ridicase din umeri*... „E și-asta o cale", spusese el.

Oare ce-o fi însemnat asta și în ce alte moduri ar mai fi putut Persefona să dea viață? Oare nu de-asta alesese el acea provocare – pentru că ea nu avea puterea necesară să ducă sarcina până la capăt?

Se îndoia că era din cauză că lordul Hades își dorea să aibă grădini frumoase pe tărâmul lui cel pustiu. La urma urmei, era interesat de pedeapsă, și din ceea ce auzise și văzuse ea din partea zeului, acesta nu avea de gând ca Lumea de Jos să devină un loc plin de pace și de flori frumoase.

În ciuda faptului că era foarte supărată pe ea însăși și pe Hades, emoțiile îi erau contradictorii. Era atât intrigată, cât și emoționată în legătură cu pătrunderea pe tărâmul zeului.

Dar, în principal, îi era teamă.

Dacă dădea greș.

Nu! gândi ea, închizând ochii ca să-și alunge gândul. Nu avea cum să dea greș. Nu avea să dea greș. Urma să vadă Lumea de Jos în seara asta și avea să încropească un plan. Doar pentru că nu putea să scoată un lăstar din pământ cu ajutorul magiei nu însemna că nu se putea folosi de alte metode. Metode de-ale muritorilor. Doar că trebuia să aibă grijă. O să aibă nevoie de mănuși – ori se folosea de ele, ori omora fiecare plantă pe care-o atingea –, iar în timp ce grădina creștea, ea urma să găsească alte metode de-a-și încheia contractul.

Sau de-a-l încălca.

Nu știa mare lucru despre Hades, în afară de ceea ce credeau mama ei și alți muritori despre el. Era discret, nu-i plăceau intruziunile și nu-i plăcea nici presa.

N-avea să-i placă deloc ceea ce plănuise ea pentru ziua de azi, și curând îi veni o idee – oare-ar fi putut să-l enerveze destul pe Hades, încât să-l determine s-o elibereze de contract?

Persefona trecu de intrarea Universității Noua Atenă, un șir de șase coloane cu o piatră ascuțită în vârf, și intră în curte. Biblioteca lui Artemis se înălța în fața ei, o clădire în stilul unui panteon, pe care avusese plăcerea de-a o explora în anul când fusese boboacă. Era ușor să te plimbi prin campusul dispus precum o stea cu șapte colțuri.

Persefona o lua mereu prin centrul stelei, care era Grădina Zeilor: 400 de metri pătrați de teren plin de florile preferate ale Olimpienilor și de statui de marmură. Deși Persefona mersese de multe ori pe cărarea aceea pentru a ajunge la cursuri, astăzi era altfel. Grădina parc-o împresura, iar florile-i erau dușmani – mirosmele li se amestecau în aer –, mirosul puternic al caprifoiului îmbinându-se cu dulcele parfum al trandafirului ce-i înrobise simțurile.

Oare Hades se aștepta ca ea să crească ceva atât de măreț? Oare chiar avea s-o condamne la o viață în Lumea de Jos dacă nu reușea să facă după cum ceruse el în șase luni?

Știa răspunsul. Hades era un zeu strict; credea în reguli și în limite, și i le impusese cu o zi înainte; fără să se teamă nici măcar de mânia mamei ei.

Persefona trecu de fântâna lui Poseidon și de statuia impunătoare a unui Ares cât se poate de gol, cu coiful de luptă pe cap și cu scutul în mână. Nu era singura statuie a unui zeu gol din curte, și în mod normal nu i-ar fi stat prea mult gândul la ea, dar astăzi privirea i se opri asupra coarnelor mari de pe capul lui Ares. Propriile coarne i se păreau greoaie sub farmec. Auzise un zvon cum că sursa puterii Divinilor erau coarnele, când se mutase în Noua Atenă.

Persefona își dorea să fi fost așa. Nici măcar nu mai era vorba despre ideea de-a avea putere. Era vorba despre libertate.

„E vorba doar de faptul că Ursitoarele ți-au ales o altă cale, floarea mea", îi spusese Demetra când magia Persefonei nu se manifestase.

„Ce cale?" întrebase Persefona. „Nu există nicio cale, numai zidurile închisorii tale de sticlă! Mă ții ascunsă pentru că ți-e rușine cu mine?"

„Te țin în siguranță pentru că tu nu ai putere, floarea mea. E o diferență."

Persefona încă nu era sigură ce cale îi aleseseră Ursitoarele, dar știa că putea fi în siguranță fără să fie închisă și presupunea că, la un moment dat, Demetra fusese de acord, pentru c-o lăsase pe Persefona oarecum liberă – deși o ținea ca într-o lesă foarte lungă.

Se încordă când simți mirosul magiei mamei ei – amar, floral. Demetra se afla în apropiere.

— Mamă, spuse Persefona când Demetra apăru lângă ea.

Era deghizată în om, printr-un farmec – lucru pe care nu-l făcea des. Masca de muritoare a Demetrei nu era foarte diferită de înfățișarea ei Divină. Își păstra același păr mătăsos, aceiași ochi verzi, luminoși, aceeași piele radiantă, dar coarnele-i erau ascunse. Alesese o rochie mulată, de culoarea smaraldului, și pantofi

de aur cu tocuri. În ochii trecătorilor, arăta din toate punctele de vedere ca o femeie de afaceri versată.

— Ce cauți aici? întrebă Persefona.

— Unde-ai fost ieri? întrebă Demetra cu glas tăios.

— Se pare că tu crezi că știi deja răspunsul, deci ce-ar fi să-mi zici tu?

— Nu trata problema asta cu sarcasm, draga mea! E o problemă foarte serioasă... Ce-ai căutat la Nevernight?

Persefona încercă să-și împiedice inima s-o ia la goană. Oare-o văzuse vreo nimfă?

— De unde știi c-am fost la Nevernight?

— Nu contează de unde știu. Ți-am pus o întrebare.

— M-am dus în interes de serviciu, mamă. Trebuie să mă întorc și astăzi.

— Categoric nu! se împotrivi Demetra. E nevoie să-ți reamintesc că una dintre condițiile timpului petrecut de tine aici e aceea de-a te feri de zei? *Mai ales* de Hades.

Îi rosti numele ca pe o înjurătură, iar Persefona tresări.

— Mamă, trebuie să fac asta. E slujba mea.

— Atunci ai să-ți dai demisia!

— Nu!

Demetra făcu ochii mari și rămase cu gura căscată. Persefona era sigură că, în toți cei douăzeci și patru de ani ai săi, nu îi spusese niciodată „nu" mamei sale.

— Ce-ai spus?

— Îmi place viața mea, mamă. Am muncit din greu ca să ajung unde sunt!

— Persefona, tu nu trebuie să trăiești viața asta de muritoare. Te... transformă!

— Bine! Asta și vreau. Vreau să fiu eu, oricine-aș fi, iar tu n-ai decât să accepți lucrul ăsta!

Fața Demetrei deveni ca de piatră, iar Persefona știa ce gândea: „Nu trebuie să accept decât ceea ce vreau eu."

— Am ținut cont de sfaturile tale să mă feresc de zei, mai ales de Hades, adăugă Persefona. De ce ți-e teamă? C-o să-l las să mă seducă? Ai mai multă încredere în mine!

Demetra păli și șuieră:

— Astea sunt lucruri serioase, Persefona!

— Și eu sunt serioasă, mamă!

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Întârzii la cursuri.

Persefona trecu de mama ei și plecă din grădină. Simțea privirea Demetrei arzându-i ceafa în timp ce pleca.

Avea să regrete faptul că își impusese punctul de vedere, era sigură de asta. Întrebarea era: ce pedeapsă avea să aleagă Zeița Recoltei?

Perioada cursurilor trecu fulgerător, printre notițe luate cu disperare și cursuri recitate pe un ton monoton. În mod normal, Persefona era atentă, însă acum avea multe pe cap. Discuția cu mama ei o rodea pe dinăuntru.

Deși Persefona era mândră de faptul că își impusese punctul de vedere, știa că Demetra ar fi putut s-o trimită înapoi în sera de sticlă doar pocnind din degete. Se gândea și la discuția cu Lexa și la cum putea să înceapă să se documenteze pentru articolul ei. Știa că un interviu era esențial, dar nu era deloc nerăbdătoare să se afle din nou într-un spațiu închis alături de Hades.

Încă se simțea ciudat la prânz, iar Lexa observă acest lucru.

— Ce s-a întâmplat?

Se gândi la cum să-i spună prietenei ei că propria mamă o spiona. În cele din urmă, spuse:

— Am aflat că mama m-a tot urmărit. A... cam aflat de Nevernight.

Lexa își dădu ochii peste cap.

— Nu-i conștientă că ești adult?

— Nu cred că mama m-a văzut vreodată ca pe un adult.

Și nu credea c-avea s-o facă vreodată, lucru vădit din porecla pe care i-o dăduse: Kore.

— Să n-o lași să te facă să te simți prost că te distrezi, Persefona! Categoric, să n-o lași să te împiedice să faci ce vrei!

Dar era mai complicat de-atât. Dacă se supunea, însemna că putea rămâne în lumea muritorilor, și asta era ceea ce-și dorea Persefona, chiar dacă nu era atât de distractiv.

După prânz, Lexa veni cu Persefona la Acropole. Spunea că vrea să vadă unde lucrează, dar Persefona bănuia că vrea să tragă cu ochiul la Adonis - ceea ce și reuși să facă, pentru că acesta se întâlni cu ele când treceau pe la recepție.

— Salut! zâmbi el. Lexa, nu? Mă bucur tare mult să te văd!

Pe zei! N-o putea învinovăți deloc pe Lexa pentru că se lăsase prinsă în mrejele lui Adonis. Bărbatul era șarmant, și îl mai ajuta și faptul că era deosebit de chipeș.

Lexa zâmbi.

— Nu mi-a venit să cred când Persefona mi-a spus că lucrează cu tine! Am crezut că e o coincidență.

El o privi pe Persefona.

— Categoric e o surpriză plăcută! Știi cum se zice, lumea-i mică, nu?

— Adonis, vii o clipă? strigă Demetri din pragul ușii, și toată lumea se uită la el.

— Vin!

Adonis îi aruncă o privire Lexei.

— Mă bucur că te-am văzut! Hai să ieșim toți într-o zi!

— Ai grijă, că te ținem minte! zise ea.

— Așa și sper!

Adonis se grăbi să i se alăture lui Demetri, iar Lexa o privi pe Persefona.

— Ia zi! E la fel de chipeș ca Hades?

Persefona nu vru să strâmbe din nas, dar nici nu se compara. Nu vru nici să spună un „nu!" răsunător.

Și totuși, o făcu.

Lexa ridică dintr-o sprânceană și zâmbi, apoi se aplecă în față și o pupă pe Persefona pe obraz.

— Ne vedem diseară! Aaa, şi vezi să te ţii de Adonis! Are dreptate – ar trebui să ieşim cu toţii.

După ce plecă Lexa, Persefona îşi duse lucrurile în birou şi se duse să-şi facă o cafea. După prânz, se simţea epuizată, şi avea nevoie de toată energia pentru ceea ce îşi pusese în gând să facă.

Când se întoarse la birou, Adonis ieşea de la Demetri.

— Deci, pe weekendul ăsta!

— Pe weekendul ăsta? repetă ea.

— Mă gândeam c-am putea să mergem la Încercări. Ştii tu, cu Lexa. Îi invit şi pe Aro, Xeres şi Sibila.

Încercările erau o serie de competiţii ai căror concurenţi sperau să-şi poată reprezenta teritoriile la Pentatlonul care urma să aibă loc curând. Persefona nu mai fusese niciodată, însă văzuse şi citise reportaje în trecut.

— Aaa... păi, înainte să discutăm despre asta, speram să poţi să mă ajuţi cu ceva!

Adonis se lumină la faţă.

— Desigur! Despre ce-i vorba?

— A scris vreodată cineva de-aici despre Zeul Morţii?

Adonis râse, apoi se opri.

— A, tu vorbeşti serios?

— Foarte.

— Păi, e destul de complicat.

— De ce?

— Pentru că Hades nu-i forţează pe oamenii ăştia să joace jocuri de noroc cu el. Ei fac asta de bunăvoie, apoi trebuie înfrunte consecinţele.

— Asta nu-nseamnă că acele consecinţe sunt drepte, ba nici măcar cinstite! îl contrazise Persefona.

— Nu, dar nimeni nu vrea să ajungă în Tartar, Persefona!

Replica părea a contrazice ceea ce-i spusese Demetri în prima zi – că *New Athens News* căuta mereu adevărul. Era puţin spus dezamăgită, iar Adonis trebuie să fi băgat de seamă.

— Uite ce-i... Dacă vorbeşti serios, pot să-ţi trimit tot ce am despre el.

— Ai fi dispus să faci lucrul ăsta?

— Bineînțeles! răspunse el, zâmbind larg. Cu o condiție – să îmi dai voie să citesc articolul pe care-l scrii.

Nu avea nicio problemă să-i trimită articolul lui Adonis și chiar îi aștepta cu interes feedbackul.

Adonis se ținu de promisiune. Curând după ce se întoarse în biroul lui, primi un e-mail cu notițe și înregistrări vocale în care erau explicate în detaliu înțelegeri pe care zeul le făcuse cu câțiva muritori. Nu toți cei care scriau sau sunau erau victime ale lui Hades; unii erau membrii familiilor unor victime ale căror vieți fuseseră curmate de pierderea unui pariu.

În total, numără 77 de cazuri diferite. În timp ce citea și asculta, un element comun ieși la iveală din interviuri: toți muritorii care se duseseră la Hades aveau o nevoie disperată de ceva – bani, sănătate sau dragoste. Hades era de acord să le îndeplinească orice dorință, dacă muritorii câștigau împotriva lui la un joc ales de el.

Însă dacă pierdeau, erau la mila lui. Iar lui Hades părea să-i placă la nebunie să le ofere provocări imposibile.

După o oră, Adonis trecu să o verifice.

— Găsești ceva folositor pe-acolo?

— Vreau să-i iau un interviu lui Hades, spuse ea. Astăzi, dacă se poate.

Se simțea nerăbdătoare – cu cât scria articolul mai repede, cu atât era mai bine.

Adonis păli.

— Vrei să... *ce*?

— Aș vrea să-i ofer lui Hades șansa de a-mi prezenta versiunea lui, explică ea.

Tot ce avea Adonis despre el era din perspectiva unui muritor, iar ea era curioasă cum vedea zeul pariurile, muritorii și viciile lor.

— Înțelegi, înainte să-mi scriu articolul.

Adonis clipi de câteva ori și-și găsi în cele din urmă cuvintele:

— Nu așa merge treaba asta, Persefona! Nu poți să intri în locul în care un zeu își desfășoară activitatea și să ceri o audiență. E o... Există niște reguli!

Ea ridică dintr-o sprânceană și-și încrucișă brațele la piept.

— Reguli?

— Da, reguli. Trebuie să înaintăm o cere către managerul lui de PR.

— O cerere care ne va fi refuzată, presupun.

Adonis își feri privirea, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, de parcă întrebările Persefonei îl stânjeneau.

— Uite ce-i, dacă mergem acolo, putem măcar să spunem că am încercat să luăm legătura cu el pentru comentarii și ne-a refuzat! Nu pot să scriu articolul ăsta fără să încerc, și nici nu vreau să aștept.

Nu atât timp cât eu pot intra la Nevernight oricând doresc, reflectă ea. Hades urma să regrete c-o sărutase când o să descopere cum avea de gând să se folosească ea de favoarea lui.

După o clipă, Adonis oftă.

— Bun! Îl anunț pe Demetri că plecăm.

Dădu să se întoarcă, dar Persefona îl opri.

— Nu i-ai... spus lui Demetri despre chestia asta, nu?

— Nu i-am spus că vrei să scrii articolul ăsta.

— Putem să păstrăm secretul? Momentan?

Adonis zâmbi.

— Da, sigur. Cum vrei tu, Persefona!

Adonis parcă pe bordură în fața clubului Nevernight, cu Lexusul roșu într-un contrast puternic cu fundalul negru al turnului de obsidian al lui Hades. Deși Persefona era hotărâtă să ducă interviul până la capăt, avu o clipă de îndoială. Oare era prea îndrăzneață dacă presupunea că poate folosi favoarea lui Hades într-un asemenea mod?

Adonis se apropie de ea.

— Arată altfel la lumina zilei, așa-i?

— Mda, răspunse ea absentă.

Turnul chiar arăta altfel – mai dur. O tăietură colțuroasă într-un oraș sclipitor.

Adonis încercă ușa și o găsi încuiată, așa că bătu în ea și nu mai așteptă până să se retragă.

— Se pare că nu e nimeni aici!

Nu-și dorea absolut deloc să se afle acolo, iar Persefona se întrebă de ce ezita să stea față-n față cu zeul, având în vedere că venea atât de des la clubul lui noaptea.

După ce Adonis se întoarse cu spatele la ușă, Persefona o încercă – iar ușa se deschise.

— Este! șuieră ea pentru sine.

Adonis privi în urmă spre ea, zăpăcit.

— Cum ai... Era încuiată!

Ea ridică din umeri.

— N-oi fi tras tu destul de tare! Hai!

În timp ce se făcea nevăzută în Nevernight, îl auzi pe Adonis spunând: „Jur că era încuiată!"

Coborî treptele, intrând în clubul care de-acum îi era cunoscut. Tocurile-i țăcăneau pe podeaua de marmură neagră, iar ea ridică privirea spre tavanul înalt și negru, știind că etajul acela putea fi văzut din biroul lui Hades.

— E cineva? E cineva acasă? strigă Adonis.

Persefona făcu o grimasă și rezistă impulsului de-a-i zice lui Adonis să-și țină gura. Fusese hotărâtă să urce treptele și să intre în biroul lui Hades, luându-l prin surprindere, deși nu era sigură că e o idee strălucită. Se gândi la ce se întâmplase cu o zi înainte, când el apăruse la ușă răvășit.

Măcar, dacă-l lua prin surprindere, putea afla adevărul despre ceea ce se întâmpla între el și Minthe.

De parc-ar fi fost invocată de gândurile ei, nimfa roșcată ieși din camera întunecată, îmbrăcată cu o rochie neagră, mulată, și încălțată cu pantofi cu tocuri. Era exact la fel de frumoasă cum și-o amintea Persefona. Zeița Primăverii cunoscuse și se împrietenise cu multe nimfe, dar niciuna dintre ele nu avea o înfățișare

atât de aprigă ca Minthe; se întreba dacă asta se datora faptului că-l servea pe Zeul Lumii de Jos.

— Pot să v-ajut cu ceva?

Minthe avea o voce plăcută și răgușită, ca de fumătoare, care însă nu-i ascundea asprimea tonului.

— Salut! zise Adonis, ștergând-o cu cotul pe Persefona, regăsindu-și brusc încrederea și întinzându-i mâna.

Persefona rămase surprinsă și ușor frustrată când Minthe îl prinse de mână și-i zâmbi.

— Adonis.

— Minthe.

— Lucrezi aici? întrebă el.

— Sunt secretara lordului Hades, răspunse ea.

Persefona își feri privirea și-și dădu ochii peste cap. „Secretară" părea a fi un cuvânt cu subînțeles.

— Pe bune?

Adonis chiar părea surprins.

— Dar ești atât de frumoasă!

Chiar nu era vina lui Adonis. Nimfele aveau efectul ăsta asupra oamenilor, dar Persefona se afla într-o misiune și-și pierdea răbdarea.

Adonis o ținu pe Minthe de mână mai mult decât era necesar, până când Persefona își drese vocea, iar el îi dădu drumul.

— Ăăă... iar ea e Persefona.

El făcu un gest spre ea. Minthe nu spuse nimic, nici măcar nu aprobă din cap.

— Suntem de la *New Athens News*.

— Deci ești reporter?

Ochii-i scânteiară, și probabil că Adonis văzu asta ca pe un semn al interesului față de meseria lui. Dar Persefona știa că era vorba despre altceva.

— De fapt, am venit să vorbim cu Hades, spuse ea. E pe-aici?

Privirea lui Minthe o iscodi până-n adâncul sufletului, arzând ca focul.

— Aveți programare la *lordul* Hades?

— Nu.

— Atunci, îmi pare rău, dar nu puteți vorbi cu el!

— A, păi, ghinion, atunci! zise Adonis. O să venim când o să avem programare. Persefona?

Ea îl ignoră pe Adonis, încruntându-se la Minthe.

— Anunță-l pe lordul ăla al tău că a venit Persefona și că vrea să stea de vorbă cu el.

Era o poruncă, dar Minthe zâmbi, netulburată, privindu-l pe Adonis.

— Cred că partenera ta-i nouă și nu cunoaște mersul lucrurilor pe-aici. Vezi tu, lordul Hades nu acordă interviuri.

— Bineînțeles, spuse Adonis, prinzând-o pe Persefona de încheietură cu degetele.

— Hai, Persefona! Ți-am zis că există un protocol pe care trebuie neapărat să-l urmăm!

Persefona privi spre degetele lui Adonis care-i strângeau încheietura, apoi se uită în ochii lui. Nu era sigură ce fel de privire îi aruncase, dar ochii-i ardeau, iar furia-i făcea sângele să clocotească.

— *Dă-mi. Drumul. Imediat!*

El făcu ochii mari și îi dădu drumul, iar ea își îndreptă atenția asupra lui Minthe.

— Cunosc foarte bine mersul lucrurilor pe-aici, spuse Persefona. Dar poruncesc să vorbesc cu Hades!

— *Poruncești?*

Minthe își încrucișă brațele la piept, ridicând din sprâncene până la linia părului, și zâmbi răutăcios.

— Bine! Am să-i spun că *poruncești* să-l vezi, dar numai pentru că o să găsesc o mare satisfacție auzind cum o să te refuze.

Se răsuci pe călcâie și se făcu nevăzută în întuneric. Persefona se întrebă pentru o clipă dacă avea să-i spună într-adevăr lui Hades sau avea să trimită un căpcăun să-i scoată afară în șuturi.

— De unde să știe Hades cum te cheamă?

Ea nu-l privi în ochi când îi răspunse:

— L-am întâlnit în aceeaşi seară în care te-am întâlnit şi pe tine!

Îi simţea întrebările prinzând formă în aerul dintre ei. Spera doar ca el să nu le pună.

Minthe se întoarse, părând că-i sărise ţandăra rău de tot, lucru care-o umplu pe Persefona de veselie, mai ales pentru că nimfa fusese atât de sigură că Hades avea să-i refuze.

Ridică bărbia şi spuse forţat:

— Haideţi cu mine!

Persefona se gândi să-i spună lui Minthe că n-are nevoie de ghid, însă Adonis era de faţă şi deja devenise curios. Nu voia ca el să afle că fusese acolo cu o zi înainte sau despre contractul ei cu Zeul Morţii.

Persefona îi aruncă lui Adonis o privire, apoi o urmă pe Minthe pe acelaşi şir de trepte în spirală pe care-l urmase pe Hades cu o zi înainte, spre uşile împodobite, negre cu auriu, ale biroului lui. Adonis fluieră uşor.

Astăzi, Persefona se concentră la aur, nu la flori; aurul părea o alegere potrivită. La urma urmei, el era Zeul Metalelor Preţioase.

Minthe nu bătu înainte să intre în biroul lui Hades şi porni în faţa lor cu paşi mari, legănându-şi şoldurile. Poate spera să-i atragă atenţia lui Hades – dar Persefona îi simţi privirea aţintită asupra ei din clipa în care intră în birou. O urmări ca pe-o pradă de la locul lui de lângă fereastră, făcând-o să se întrebe oare de cât timp îi urmărise de dedesubt.

Judecând după poziţia lui rigidă, presupunea că stătuse acolo o vreme.

Spre deosebire de ziua precedentă, când ceruse să fie lăsată să intre în Nevernight, ţinuta de astăzi a lui Hades era impecabilă. Un hău întunecat şi elegant, iar ei poate i-ar fi dat prin cap să fie îngrozită dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe el.

Minthe se opri şi făcu un semn din cap.

— Persefona, milord.

Vocea-i căpătase din nou acea notă languroasă. Persefona îşi închipuia că o folosea când voia să le sucească minţile bărbaţilor.

Poate că uitase că Hades e zeu. Se foi, întorcându-se din nou spre Persefona și rămânând chiar în spatele zeului.

— Și... *prietenul* ei, Adonis.

La auzul numelui lui Adonis, ochii lui Hades se dezlipiră în sfârșit de Persefona, făcând-o să se simtă ca eliberată de o vrajă. Privirea lui Hades se îndreptă spre partenerul ei și se întunecă, înainte ca el să facă un semn din cap spre Minthe.

— Ești liberă să pleci, Minthe! Îți mulțumesc!

Imediat ce plecă, Hades umplu un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului dintr-o carafă de cristal. Nu îi rugă să ia loc și nici nu-i întrebă dacă vor și ei.

Nu era semn bun. Avea de gând ca întâlnirea să fie foarte scurtă.

— Cărui fapt se datorează această... *intruziune*?

Persefona miji ochii la acel cuvânt. Voia să-i pună exact aceeași întrebare – pentru că asta făcuse, se băgase în viața ei.

— Lord Hades, începu ea și-și scoase carnetul din poșetă – carnetul în care scrisese numele fiecărei victime care sunase la ziar cu o plângere. Adonis și cu mine suntem de la *New Athens News*. Am investigat câteva plângeri despre tine și ne întrebam dacă dorești să le comentezi.

El își duse paharul la gură și sorbi, dar nu spuse nimic. Lângă ea, Adonis râse agitat.

— Persefona investighează. Eu sunt aici doar pentru... sprijin moral.

Ea se încruntă la el.

Fricosule!

— Aia e cumva o listă cu delictele mele?

Ochii-i erau întunecați și goi de orice emoție. Ea se întreba dacă așa primea el suflete în lumea lui.

Îi ignoră întrebarea și citi câteva dintre numele de pe listă. După o clipă, ridică din nou privirea.

— Îți aduci aminte de oamenii ăștia?

Luă o gură de băutură, languros.

— Îmi aduc aminte de fiecare suflet.

— Şi de fiecare pariu?

Miji ochii şi o privi o clipă cu atenţie.

— Subiect, Persefona! Treci la subiect! N-ai avut probleme cu asta până acum, de ce ai acum?

Ea îl simţi pe Adonis privind-o şi se încruntă la Hades, cu faţa roşie de furie. Vorbea de parcă s-ar fi cunoscut de mult mai mult de două zile.

— Eşti de acord să îndeplineşti dorinţele muritorilor dacă pun un pariu cu tine şi câştigă.

— Nu tuturor muritorilor şi nu toate dorinţele, o corectă el.

— Aa, îmi cer scuze, eşti selectiv cu privire la vieţile pe care le distrugi!

Expresia lui se înăspri.

— Eu nu distrug vieţi.

— Îţi faci cunoscuţi termenii contractelor abia după ce câştigi! Asta e înşelătorie.

— Termenii sunt clari; eu hotărăsc detaliile. Nu e înşelătorie, cum o numeşti tu. E un pariu.

— Le stârneşti viciile! Le dezvălui cele mai întunecate secrete...

— Stârnesc ceea ce le nenoroceşte vieţile! E alegerea lor dacă triumfă sau se prăbuşesc!

Persefona îl fixă cu privirea. El vorbea pe un ton atât de sincer, încât parcă ar fi avut discuţia respectivă de mii de ori.

— Şi de unde ştii tu care sunt viciile lor?

Era răspunsul pe care-l aştepta, iar când auzi întrebarea, lui Hades îi apăru un zâmbet răutăcios pe buze. Îl transformă şi arătă puţin din zeul din spatele farmecului.

— Eu mă ocup cu sufletul, răspunse el. Cu ce-l împovărează, cu ce-l corupe, cu ce-l distruge... şi-l stârnesc.

Dar ce vezi când te uiţi la mine?

Nu suporta gândul că el îi cunoştea secretele, iar ea nu ştia nimic despre persoana lui.

Apoi, ea se răsti:

— Eşti cel mai rău soi de zeu!

Hades tresări, dar își reveni repede, cu ochii aruncând scântei de furie.

— Persefona...! o avertiză Adonis, dar vocea caldă, de bariton, a lui Hades, îl acoperi repede:

— Eu îi ajut pe aceşti muritori!

Făcu un pas hotărât spre ea.

— Cum? Propunându-le un pariu absolut imposibil? Să se abțină de la vicii sau să-și piardă viața? E de-a dreptul ridicol, Hades!

— Am avut succese, o contrazise el.

— A, da? Și cam care-ar fi alea? Presupun că pentru tine nu prea are importanță, căci tu oricum câștigi, nu? Toate sufletele ajung la un moment dat la tine!

Privirea-i deveni ca de piatră, iar el încercă să acopere distanța dintre ei, dar, înainte să apuce s-o facă, Adonis se băgă între el și Persefona. Ochii lui Hades se aprinseră și, cu un șfichiuit din încheietura mâinii lui, Adonis căzu grămadă la podea, moale.

— *Ce-ai făcut?*

Persefona dădu să întindă mâna spre el, dar Hades o apucă de încheieturi, ținând-o în picioare și trăgând-o spre el. Ea-și ținu respirația, nedorind să stea atât de aproape de el, încât să-i simtă căldura și să-i inspire mirosul.

Răsuflarea lui îi mângâia buzele în timp ce vorbea.

— Presupun că nu vrei ca el să audă ce-am să-ți spun... Nu-ți face griji, n-o să cer o favoare când o să-i șterg memoria!

— Vai, ce drăguț din partea ta! îl luă ea peste picior, întinzându-și gâtul ca să-l privească în ochi.

Se aplecă deasupra ei, iar faptul că o ținea de încheieturi era singurul lucru care-o împiedica să cadă pe spate.

— Cam multe-ți permiți cu favoarea mea, lady Persefona!

Avea o voce joasă – prea joasă pentru genul ăsta de discuție. Era vocea unui iubit – caldă și pătimașă.

— N-ai specificat niciodată cum anume ar trebui să-ți folosesc favoarea.

El mîji ușor ochii.

— Nu, n-am făcut-o, dar m-aș fi așteptat să te ducă mai mult mintea, nu să-l târăști pe muritorul ăsta pe tărâmul meu!

Era rândul ei să mijească ochii.

— Îl cunoști?

Hades îi ignoră întrebarea.

— Ai de gând să scrii un articol despre mine? Spune-mi, lady Persefona, ai să povestești cu lux de amănunte experiențele tale alături de mine? Cum, dintr-un impuls, m-ai invitat la masa ta, cum m-ai implorat să te-nvăț să joci cărți...

— Nu te-am implorat!

— Ai să vorbești despre cum roșești din căpșorul ăla frumos și până-n piciorușe în prezența mea și despre cum te fac să rămâi fără răsuflare...

— Gura!

În timp ce vorbea, el se aplecă mai în față.

— Ai să vorbești despre favoarea pe care ți-am făcut-o sau ți-e prea rușine?

— *Încetează!*

Ea se desprinse de el, iar el îi dădu drumul, însă nu terminase:

— Oi da tu vina pe mine pentru alegerile pe care le-ai făcut, dar asta nu schimbă nimic. Ești a *mea* timp de șase luni – iar asta înseamnă că, dacă scrii despre mine, pot să mă asigur că vei suporta consecințele.

Ea încercă din răsputeri să nu tremure auzindu-i cuvintele posesive. Era calm în timp ce vorbea, lucru care-o tulbura, pentru că avea impresia clară că pe dinăuntru, numai calm nu era.

— E adevărat ce se spune despre tine, spuse ea, cu pieptul ridicându-se și coborând. Nu asculți nicio rugăminte. Nu oferi niciun strop de milă.

Fața lui Hades rămase inexpresivă.

— Nimeni nu se roagă la Zeul Morții, milady, iar când o face, e prea târziu.

Hades flutură din mână, iar Adonis se trezi, inspirând cu putere. Se ridică iute în capul oaselor și se uită în jur. Când privirea-i căzu pe Hades, se săltă în picioare, împleticindu-se.

— S-scuze! făcu el.

Privi spre podea și evită să se uite în ochii lui Hades.

— Nu vă mai răspund la nicio întrebare, îi anunță Hades. Minthe o să vă conducă afară.

Hades se întoarse cu spatele, iar Minthe își făcu imediat apariția, cu părul și ochii în flăcări, ațintiți asupra Persefonei. Tinerei îi trecu, fugar, prin minte că femeia și Hades ar alcătui o pereche intimidantă, și nu îi plăcu deloc asta.

— Persefona! îi atrase Hades atenția, în timp ce ea și Adonis se întorceau să plece.

Fata se opri în ușă și aruncă o privire în urmă.

— Am să-ți adaug numele pe lista de invitați din seara asta.

Încă o aștepta în seara aceea? Inima îi tresăltă în piept. Ce pedeapsă avea să-i adauge la contract pentru indiscreția ei? Avea contractul și deja-i era datoare cu o favoare.

Îl fixă un moment cu privirea și tot întunericul lui părea a se contopi cu sine însuși, în afara ochilor, care ardeau ca un foc în timpul nopții.

Ea ieși cu pași mari din birou, ignorând expresia șocată a lui Adonis.

Imediat ce ajunseră în față la Nevernight, Adonis bombăni:

— Hai, c-a fost interesant!

Persefona abia îl asculta. Era cu totul și cu totul șocată de ceea ce se întâmplase în biroul lui Hades, mai cu seamă de abuzul lui de putere și de ideea lui greșită că *ajuta*.

— Ziceai că l-ai mai întâlnit doar o dată pe Hades? întrebă Adonis în timp ce urcau în mașina lui.

— Hă?

— Pe Hades, l-ai mai întâlnit doar o dată?

Ea îl fixă cu privirea un moment. Hades spusese că avea să-i șteargă memoria lui Adonis, dar, auzind întrebarea aceea, se îndoi că funcționase.

— Da, recunoscu Persefona, ezitând. De ce?

El ridică din umeri.

— Părea că există multă tensiune între voi doi – de parcă aţi fi avea un trecut comun.

Oare cum se făcea că o legătură de câteva ore între ei i se părea că dura de câteva vieţi? Oare de ce-l invitase pe Hades la masă? Ştia c-avea să regrete decizia aceea tot restul vieţii. Genul ăsta de pariu avea gheare, şi nu exista nicio modalitate prin care ea să scape fără zgârieturi din toată situaţia aceea. Miza era prea mare, erau prea multe lucruri interzise. Libertatea Persefonei era în joc – iar pericolul venea din toate direcţiile.

— Persefona? întrebă Adonis.

Ea respiră adânc.

— Nu. Nu avem un trecut comun.

CAPITOLUL VI

Râul Styx

Ce se poartă într-un tur al Lumii de Jos?

Era o întrebare pe care Persefona şi-o tot punea de când părăsise biroul lui Hades mai devreme în ziua aceea. Ar fi trebuit să pună mai multe întrebări – oare aveau să pornească într-o drumeţie? Cum era vremea acolo, jos? Era tentată să poarte pantaloni de yoga doar ca să-l stârnească, dar apoi îşi aduse aminte că trebuia să meargă mai întâi la Nevernight, unde era în vigoare un cod vestimentar.

În cele din urmă, alese o rochie scurtă, argintie, cu decolteu adânc, şi pantofi cu tocuri cu sclipici. Coborî din autobuz în faţa clubului lui Hades şi se apropie de intrare, ignorând privirile fixe şi geloase din partea celor de la coada imposibil de lungă. Paznicul care-o aştepta nu era Duncan, dar tot un căpcăun era. Persefona se întreba cum îl pedepsise Hades pe monstru pentru felul în care se comportase cu ea. Trebuia să recunoască faptul că fusese surprinsă de Zeul Morţii în momentul acela; nu-i luase apărarea pentru că era zeiţă, îi luase apărarea pentru că era femeie.

Şi, în ciuda tuturor defectelor lui, trebuia să-l respecte pentru asta.

— Mă numesc..., începu ea.

— Nu e nevoie să vă prezentaţi, milady, spuse căpcăunul.

Persefona roşi, sperând că nu o auzea nimeni dintre cei mai apropiaţi de ea de la coadă. Căpcăunul întinse mâna, deschise uşa şi făcu o plecăciune. Oare de unde-o cunoştea creatura asta? Să fi fost favoarea pe care i-o făcuse Hades? Se vedea cumva?

Îl privi pe căpcăun în ochi.

— Cum te numeşti?

Creatura păru surprinsă.

— Mekonnen, milady.

— Mekonnen, spuse ea zâmbind. Spune-mi Persefona, te rog!

El făcu ochii mari.

— Milady... n-aş putea. Lordul Hades ar...

— O să discut eu cu lordul Hades.

Puse mâna pe braţul căpcăunului.

— Spune-mi Persefona!

Mekonnen zâmbi strâmb, apoi făcu un gest teatral în lateral cu mâna, înclinându-se.

— Persefona!

Ea râse şi clătină din cap. Avea să discute cu el despre plecăciuni mai târziu, dar, pentru moment, dacă nu-i mai spunea niciodată „milady", avea s-o considere o victorie.

Intră în club şi se îndreptă spre ringul de dans, dar chiar în timp ce ajungea în capătul treptelor, se apropie un satir. Era chipeş, îmbrăcat cu o cămaşă neagră cu nasturi, cu păr negru, lăţos, ţăcălie şi o pereche de coarne negre, curbate, ce i se iţeau din cap.

— Lady Persefona? întrebă el.

— Doar Persefona, spuse ea. Te rog!

— Iertare, lady Persefona, eu vorbesc după cum porunceşte lordul Hades!

— Lordul Hades nu are niciun cuvânt de spus în privinţa modului de adresare potrivit pentru mine.

Zâmbi.

— Persefona să fie! Colţurile buzelor i se ridicară când adăugă: Deja-mi place de tine! Eu sunt Ilias. Lordul Hades dorește să-mi cer scuze în numele lui. Este implicat într-o altă activitate și mi-a cerut să te conduc în biroul lui. Promite că n-o să dureze mult.

Ea se întrebă ce-l reținea. Poate că semna un alt contract cumplit cu un muritor... sau era cu Minthe.

— Aştept la bar.

— Mă tem că nu se poate.

— Altă poruncă? întrebă fata.

Ilias îi zâmbi, vrând să-şi ceară scuze.

— Mă tem că asta trebuie ascultată, Persefona!

O enerva, dar nu era vina lui Ilias, aşa că îi zâmbi satirului.

— Atunci, numai de dragul tău!

Îl urmă pe satir în timp ce-şi croia drum prin mulţimea care creştea din ce în ce mai mult, pe drumul cunoscut către biroul lui Hades. Rămase surprinsă când el o urmă înăuntru. Se duse la barul de unde se servise Hades ceva mai devreme.

— Îţi aduc ceva? Un vin, poate?

— Da, te rog! Un cabernet, dacă ai.

Dacă avea să-şi petreacă seara alături de Hades şi în Lumea de Jos, îi trebuia o băutură în mână.

— Imediat vine!

Satirul era atât de vesel, încât ei îi venea greu să creadă că lucra pentru Hades. La urma urmei, şi Antoni păruse a-l venera pe zeu. Se întrebă dacă şi Ilias simţea la fel.

Îl urmări alegând o sticlă de vin şi începând s-o desfacă. După o clipă, îl întrebă:

— De ce-l slujeşti pe Hades?

— Nu îl slujesc pe lordul Hades. Lucrez pentru el. E o diferenţă.

Am înţeles.

— Atunci de ce lucrezi pentru el?

— Lordul Hades e foarte generos, îi explică satirul. Să nu crezi tot ce-auzi despre el. În mare parte, sunt neadevăruri.

Cuvintele lui îi stârniră interesul.

— Spune-mi un lucru care nu e adevărat!

Satirul chicoti în timp ce-i turna vin și îi împinse paharul pe masă.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere!

El făcu o plecăciune, ducând mâna la piept. Când privi din nou spre ea, rămase surprinsă de seriozitatea lui.

— Se spune că Hades e protector cu tărâmul lui și, deși e adevărat, nu e vorba despre putere. Ține la oamenii lui, îi protejează și se simte jignit dacă e cineva rănit. Dacă-i aparții, o să facă lumea praf ca să te salveze.

Persefona se înfioră.

— Dar nu-i aparțin lui!

Ilias zâmbi.

— Ba îi aparții, altfel nu te-aș servi cu vin în biroul lui. Schiță o plecăciune și adăugă: Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să mă strigi pe nume.

Spunând acestea, Ilias dispăru, iar Persefona rămase singură în tăcere. Era liniște în biroul lui Hades, nici măcar șemineul nu trosnea. Se întreba dacă asta era o formă de pedeapsă în Tartar. Categoric ar fi înnebunit-o.

După o clipă, se îndreptă spre ferestrele cât un perete, cu vedere la ringul de dans. Avea bizara senzație că așa se simțiseră odinioară Olimpienii ce trăiau printre nori și se uitau de sus, la cei de pe Pământ.

Se uită și ea la muritorii de dedesubt. La o primă privire, văzu grupulețe de prieteni și cupluri, cu grijile alungate de băuturile din mâini. Pentru ei, era o noapte de distracție și de euforie – nu cu mult diferită de cea de care avusese parte și ea la prima vizită aici. Dar, pentru alții, vizita la Nevernight însemna speranță.

Îi observă unul câte unul. Se dădeau de gol prin privirile pline de dorință aruncate spre treptele în spirală care duceau la al doilea etaj, acolo unde Hades își făcea târgurile. Observă

umerii lăsați ai celor stresați, sudoarea ce sclipea pe frunțile celor neliniștiți sau postura rigidă a celor disperați.

Priveliștea o întristă, dar urmau să fie avertizați cât de curând să nu cadă pradă jocurilor lui Hades. Ea însă avea să se îngrijească de asta.

Se întoarse cu spatele la fereastră și se apropie de biroul lui Hades; placa uriașă de obsidian părea să fi fost smulsă din pământ și lustruită. Persefona se întreba dacă venise din Lumea de Jos.

Își plimbă degetele pe suprafața netedă a acesteia. Spre deosebire de biroul ei, deja plin de bilețele autoadezive și personalizat cu fotografii, al lui nu era înghesuit. Era dezamăgitor; sperase să afle câte ceva de folos din ce era pe-acolo, dar biroul acesta nu părea să aibă nici măcar sertare.

Oftă și se întoarse, aducându-și aminte că Minthe apăruse dintr-un pasaj din spatele biroului lui Hades. Privi imediat spre perete, dar nu văzu nimic care să indice existența unei uși. Se apropie, aplecându-se în față ca să studieze peretele – nu se vedea nicio întrerupere.

Probabil că ușa răspundea magiei lui Hades, ceea ce însemna că trebuia să răspundă și voinței ei. Își trecu mâna peste suprafața netedă – până când mâna i se scufundă în perete. Rămase cu gura căscată și se dădu repede înapoi, cu inima bătându-i cu putere în piept. Își studie mâna și pe-o parte și pe alta, dar nu văzu nicio rană.

Apoi, curiozitatea o copleși, iar ea privi în urmă și încercă din nou, împingându-se mai tare în perete. Acesta se revărsă ca un lichid, iar când ea trecu de partea cealaltă, se trezi într-un hol cu un șir de candelabre de cristal. Lumina-i ținea picioarele în umbră, iar când făcu un pas în față, căzu pe ceva ascuțit.

Impactul îi tăie răsuflarea. Panicându-se, răsuflă adânc de câteva ori până când respirația-i reveni la normal. În clipa aceea-și dădu seama că picase pe-o treaptă. Lumina de deasupra de-abia cădea pe conturul unui șir de trepte.

Persefona se chinui să se ridice în picioare, în ciuda durerii ascuțite din coaste. Își scoase pantofii și îi lăsă în urmă, coborând scările abrupte. Se ținea cu o mână de coaste și cu cealaltă de perete, temându-se că, dacă o să cadă din nou, o să-și frângă coastele.

Când Persefona ajunse pe pământ neted, o dureau picioarele și coastele. În față, o lumină orbitoare, dar difuză, era filtrată printr-o deschizătură ca o peșteră. Se îndreptă împleticindu-se spre ea și intră direct pe un câmp presărat cu flori albe, înmugurite. În depărtare, un palat de obsidian se profila pe cer, frumos, dar amenințător precum norii încărcați de fulgere și tunete. Când privi în urmă, descoperi că de fapt coborâse un munte mare și negru.

Deci asta e Lumea de Jos, gândi ea. Părea atât de frumoasă, de normală! Ca o altă lume dedesubtul lumii. Cerul de-acolo era întins și luminat, dar nu vedea niciun soare, iar aerul nu era nici cald, nici rece, deși briza care mișca iarba și propriul ei păr o făcea să tremure. Purta cu ea și un amestec de mirosuri – mireme dulci de flori, mirodenii și cenușă. Așa mirosea și Hades. Voia să inspire mirosul, dar până și respirația ușoară o durea după cum căzuse.

Se îndepărtă și mai mult de gura muntelui, ținându-și brațele încrucișate la piept, ezitând să atingă florile albe și delicate, de teamă să nu le ofilească. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât se înfuria mai tare pe Hades.

Peste tot în jurul ei era vegetație luxuriantă. O parte a sa își dorise ca Lumea de Jos să fie plină de cenușă, de fum și de foc, însă aici găsise... *viață*.

Oare de ce-i dăduse Hades o asemenea sarcină dacă el excela deja la crearea vieții?

Continuă să meargă, fără altă destinație în afară de palat. Era singurul lucru pe care-l vedea dincolo de acel câmp uriaș. Era surprinsă că încă nu o luase nimeni la fugă după ea; auzise că Hades avea un câine cu trei capete care păzea intrarea în Lumea

de Jos. Se întrebă dacă favoarea ei o ajuta să treacă neobservată prin Lumea de Jos.

Doar că-şi cam dorea să apară cineva, căci cu cât mergea mai mult, cu atât o dureau mai tare coastele.

Curând se trezi că un râu îi taie calea. Era o apă tulburătoare, întunecată şi învolburată, atât de mare, încât vedea doar culorile şterse ale frunzişului aflat de cealaltă parte.

Ăsta trebuie să fie Styxul, cugetă ea. Marca graniţele Lumii de Jos şi se ştia că e păzit de Charon, un daimon numit şi spirit călăuzitor. Conducea sufletele în Lumea de Jos cu luntrea lui, dar Persefona nu văzu niciun daimon şi nicio luntre. Vedea doar flori – o grămadă de narcise ce se revărsau în jos pe malul râului.

Cum să treacă acest râu? Privi în urmă, spre munte – ajunsese prea departe ca acum să mai dea înapoi. Era o înotătoare puternică, doar că durerea din coaste ar fi putut-o încetini. În afară de lăţime, arăta destul de banal – apă adâncă şi întunecată.

Persefona se apropie de mal. Era ud, alunecos şi abrupt. Florile care creşteau de-a lungul pantei dădeau naştere unei mări de alb – un contrast ciudat cu apa, care arăta ca uleiul. O puse la încercare cu piciorul, apoi se cufundă cu totul în râu. Apa era rece, iar răsuflarea-i deveni greoaie, ceea ce-i înrăutăţi durerea din coaste.

Chiar când începuse să înainteze într-un ritm decent, ceva o apucă de gleznă şi o trase. Înainte să apuce să ţipe, o târî sub apă.

Persefona lovi cu piciorul şi dădu să zgârie, dar cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai puternică devenea strânsoarea şi cu atât mai repede se mişca arătarea în adâncul râului. Încercă să se răsucească pentru a vedea ce-o apucase, dar un spasm dureros o făcu să ţipe, iar apa i se revărsă în gură şi pe gât în jos.

Apoi ceva o apucă de încheietură, smucind-o brusc, în timp ce arătarea care-o prinsese de picioare se opri. Când se uită la ce-o ţinea de încheietură, încercă să ţipe, dar înghiţi apă.

Era un cadavru. Doi ochi goi o priveau fix, cu bucăţi de piele încă agăţate de unele părţi din faţa-i scheletică.

Era prinsă între cei doi care trăgeau de ea în sus şi-n jos, întinzându-i corpul până la limita suportabilităţii. Plămânii îi ardeau, iar pieptul o durea, şi simţea o presiune în spatele ochilor.

O să mor în Lumea de Jos.

Dar unul dintre morţi îi dădu drumul ca să-i atace pe ceilalţi, iar restul îl urmă curând. Persefona profită de ocazie şi înotă cât putu de repede. Era slăbită şi obosită, dar vedea ciudatul cer al lui Hades luminând suprafaţa râului, iar libertatea şi aerul pe care le promitea o motivară.

Ieşi la suprafaţă chiar în momentul în care unul dintre morţi o ajunse din urmă. Ceva ascuţit i se înfipse în umăr şi o trase din nou în jos. De data asta fu salvată, deoarece cineva de pe mal reuşi s-o apuce de încheietură şi s-o tragă din apă, iar mortăciunea se desprinse dintr-odată. Scoase un ţipăt, apoi, brusc, nu mai putu să înghită aer.

Simţi pământ tare sub ea, iar o voce muzicală îi porunci să respire.

Nu putea – din pricina unei combinaţii de durere şi oboseală. Apoi simţi o gură lipindu-se de-a ei, în timp ce aerul îi intra cu putere în plămâni. Se rostogoli pe-o parte şi vomită, iar apa se revărsă pe iarbă. Când termină, se prăbuşi pe spate, epuizată.

Chipul unui bărbat stătea aplecat deasupra feţei ei. Îi aducea aminte de lumina soarelui, cu buclele lui aurii şi pielea-i bronzată, dar ochii lui îi plăceau cel mai mult. Erau aurii şi ardeau de curiozitate.

— Eşti zeu! rosti ea, surprinsă.

El zâmbi, scoţând la iveală câte-o gropiţă de fiecare parte-a feţei.

— Da, sunt.

— Nu eşti Hades.

— Nu.

Părea amuzat.

— Sunt Hermes.

— Aha! făcu ea şi lăsă din nou capul în jos.

— Aha?

— Da, aha.

El zâmbi larg.

— Deci ai auzit de mine.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Zeul înșelăciunii și al hoților!

— Pardon, ai uitat de schimb, comerț, comercianți, drumuri, sporturi, călători, sportivi, heraldică...

— Oare cum de-am uitat de heraldică? întrebă ea, absentă, apoi se cutremură, cu ochii la cerul slab luminat.

— Ți-e frig? întrebă el.

— Păi tocmai am fost scoasă dintr-un râu!

El își scoase mantia și o acoperi. Materialul i se lipi de piele, iar în momentul acela își aduse aminte că purtase această rochie scurtă și argintie la Nevernight.

Roși.

— Mulțumesc!

— Plăcerea mea! spuse el, cu ochii încă la ea. Să ghicesc cine ești?

— O, da, hai... distrează-te!

Hermes afișă o mină serioasă o clipă, bătând ușor cu degetul în buzele lui cărnoase.

— Hmm! Cred că ești Zeița Frustrării Sexuale.

Persefona scoase un râset scurt, ca un lătrat.

— Aia cred că-i Afrodita!

— Am zis a frustrării sexuale? Am vrut să zic a frustrării sexuale a lui Hades!

Chiar după ce scoase cuvintele pe gură, o rafală de energie pură îl azvârli în spate. Corpul lui cutremură pământul când atrizâ, aruncând în sus bucăți de pământ și de stâncă.

Persefona se ridică în capul oaselor, în ciuda durerii, și se întoarse și-l văzu pe Hades stând deasupra ei, îmbrăcat în costumul negru elegant. Ochii-i sclipeau sumbru, iar nările-i fremătau.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea.

— Îmi pui răbdarea și favoarea la încercare, zeițo! răspunse el.

— Deci *ești* zeiță! spuse Hermes, triumfător, ridicându-se nevătămat din moloz.

— O să-ți păstreze secretul sau o să se trezească în Tartar!

Hermes se scutură de pământ și de bucățile de stâncă de pe brațe și de pe piept.

— Vezi tu, Hades, nu totul trebuie să se reducă la amenințări! Ai putea să-ncerci din când în când să ceri – la fel cum *puteai* să-mi ceri să stau departe de zeița ta, aici de față, în loc să *mă arunci prin jumătate de Lume de Jos*!

— Nu sunt zeița lui! Iar tu...

Persefona îl privi pe Hades. Hermes ridică amuzat din sprâncene, în timp ce ea se chinuia să se ridice în picioare, pentru că până, în momentul acela, se încruntase la amândoi de unde stătea, jos.

— Ai putea să te porți mai frumos cu el! Până la urmă, m-a salvat din râul tău!

Imediat ce se ridică în picioare, regretă că se pusese în mișcare. Amețea și-i era greață.

— N-ar fi trebuit să fii *salvată* din râul *meu* dacă mă așteptai!

— Da, că tu erai *implicat în alte activități*, zise ea, dându-și ochii peste cap. Mă-ntreb ce-o mai însemna și chestia asta!

— Să-ți aduc un dicționar?

Hermes râse, iar Hades se întoarse spre el.

— Tu ce mai cauți aici?

Persefona se întoarse, iar Hades se repezi la ea, prinzând-o înainte să se lovească de pământ. Impactul îi zgâlțâi coastele, făcând-o să scoată un geamăt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am... am căzut pe scări. Cred că mi-am... Răsuflă adânc și schiță o grimasă, adăugând apoi: Cred că mi-am învinețit coastele.

Când îl privi în ochi, fu surprinsă să observe că părea îngrijorat. Își aminti cuvintele de mai devreme ale lui Ilias: „Se simte jignit dacă e cineva rănit pe tărâmul lui."

— E-n regulă, șopti ea. Sunt bine.

— Are şi-o tăietură destul de nasoală pe umăr! interveni Hermes.

Iar îngrijorarea pe care-o văzuse dispăru, înghiţită de flacăra furiei lui. Strânse din fălci şi o ridică pe Persefona în braţe, având grijă să n-o rănească.

— Unde mergem?

— La palatul meu, răspunse el şi se teleportă, lăsându-l pe Hermes singur pe malul râului.

CAPITOLUL VII

Un strop de bunăvoință

— Te simți bine? întrebă Hades.

Persefona închise ochii în timp ce Hades se teleporta, pentru că, de obicei, îi provoca amețeli. În clipa aceea, ridică privirea, se uită în ochii lui și aprobă din cap.

Hades o așeză pe marginea unui pat acoperit cu așternuturi negre de mătase. Ea privi în jur, descoperind că o adusese într-un dormitor. Îi aducea aminte de Nevernight, cu pereții lui lucioși de obsidian, și în ciuda faptului că totul era negru, camera era destul de comodă. Poate că totul se datora șemineului ce trosnea cu putere, a covorului de blană de la picioarele ei sau poate a peretelui de uși franțuzești ce dădeau spre un balcon cu vedere la o pădure deasă, plină de copaci verzi.

Hades îngenunche lângă ea, făcând-o să se simtă ușor panicată. Mâinile îi tremurau.

— Ce faci?

El nu spuse nimic în timp ce desfăcea mantia lui Hermes de pe corpul ei. Nu era pregătită, altfel ar fi luptat să se apere; în schimb, rămase nemișcată, expusă, sub privirea lui Hades. El se sprijini pe călcâie în timp ce ochii i se plimbau pe corpul ei, zăbovind cel

mai mult ațintiți asupra umărului ei sfâșiat, oprindu-se asupra tuturor locurilor în care rochia argintie îi agăța. Ea-și trase un braț la piept, încercând să păstreze o umbră de decență în timp ce Hades se ridica în genunchi, susținând-o cu brațele de-o parte și de alta. Din acel unghi, fața lui era la același nivel cu a ei. Îi simțea respirația cu miros de whiskey pe buze când vorbi.

— În care parte? o întrebă.

Ea îl privi în ochi o clipă, apoi întinse mâna și-i puse mâna pe propriile coaste. Fu surprinsă de propria îndrăzneală, dar se simți răsplătită de atingerea lui călduroasă, vindecătoare. Gemu și se sprijini de el. Dacă ar fi intrat cineva în cameră în momentul acela, ar fi crezut că el îi asculta inima, la cum era poziționat – prins între picioarele ei, cu capul întors dinspre ea.

Persefona inspiră adânc de câteva ori, până când nu mai simți durerea din coastele tumefiate. După o clipă, se întoarse spre ea, dar nu se desprinse.

— Ți-e mai bine?

Avea o voce scăzută, o șoaptă răgușită care-i străbătea toată pielea. Ea rezistă impulsului de-a se înfiora.

— Da.

— Urmează umărul, anunță el, ridicându-se în picioare.

Ea dădu să întoarcă privirea, să vadă cu coada ochiului rana, dar Hades o opri punându-i mâna pe obraz.

— Nu! se opuse el. Cel mai bine-ar fi să nu te uiți!

Apoi se întoarse cu spatele la ea și intră într-o cameră alăturată, iar tânăra auzi sunetul apei care curgea. În timp ce aștepta ca el să se întoarcă, rămase pe-o parte, nerăbdătoare să-și închidă ochii obosiți.

— Trezește-te, draga mea!

Vocea lui Hades era precum atingerea lui – caldă și atrăgătoare. Îngenunche din nou lângă ea – la început, neclar, apoi deodată, limpede precum cristalul.

— Scuze! șopti fata.

— Nu-ți cere scuze! spuse el, și se-apucă să-i curețe sângele de pe umăr.

— Pot să fac asta, spuse ea și dădu să se ridice, dar Hades o ținu pe loc și o privi în ochi.

— Dă-mi voie să o fac eu! îi ceru el.

Era ceva nefiltrat, primitiv, în privirea lui, ceva pe care ea știa că nu-l poate contrazice, așa că aprobă din cap.

Atingerea lui era blândă, iar ea închise ochii. Ca el să știe că nu adormise, începu să-i pună întrebări:

— De ce-ai morți în râu?

— Sunt sufletele celor îngropați fără monede, răspunse el.

Ea deschise un ochi.

— Voi încă faceți chestia aia?

El rânji, făcând-o să decidă că-i place când zâmbea.

— Nu. Ăia sunt morții din vechime.

— Și ei ce fac? În afară de faptul că-i înecă pe cei vii.

— Numai asta fac, răspunse el scurt și la obiect, iar Persefona păli.

Apoi își dădu seama că ăsta era scopul lor. *Nu intră și nu iese niciun suflet.* Oricine se trezea în Lumea de Jos fără ca Hades să știe era nevoit să traverseze Styxul și avea puține șanse de supraviețuire.

După asta, tăcu. Hades îi termină de curățat rana, iar ea simți din nou căldura lui vindecătoare radiindu-i prin corp. Umărul îi luă mult mai mult timp decât coastele, făcând-o să se întrebă cam cât de gravă fusese rana.

Imediat ce termină, el îi ridică bărbia cu degetele.

— Schimbă-te! îi ceru.

— Eu... nu am în ce să mă schimb.

— Am eu ceva.

O ajută să se ridice în picioare, o conduse în spatele unui paravan și-i dădu un halat scurt, negru, de satin.

Ea privi bucata de stofă, apoi pe el.

— Bănuiesc că ăsta nu-i al tău.

— Lumea de Jos e pregătită pentru tot felul de oaspeți.

— Mulțumesc! spuse ea, tăios. Dar nu cred că vreau să port ceva care să fi fost purtat de vreuna dintre fostele tale iubite.

Și-ar fi dorit ca el să-i spună că nu avusese nicio iubită, însă acesta doar se încruntă și replică:

— Ori asta, ori nimic, Persefona!

— N-ai îndrăzni.

— Ce? Să te dezbrac? Cu bucurie și cu mai mult entuziasm decât poți tu să-ți închipui, milady.

Rămase o clipă încruntându-se la el, apoi umerii i se lăsară. Era obosită și frustrată, și nu-i ardea să-l provoace pe zeu. Luă halatul de la el.

— Bine.

El îi acordă intimitatea care-i trebuia pentru a se schimba. Ea ieși din spatele paravanului, purtând halatul, și căzu imediat în mrejele privirii lui Hades. El o fixă cu privirea un moment prelung, apoi își drese glasul, luă rochia udă și o atârnă peste paravan.

— Și-acum ce se întâmplă?

— Te odihnești, răspunse el, ridicând-o în brațe.

Ea vru să protesteze – o vindecase și, în ciuda oboselii, putea merge –, dar faptul că era în brațele lui o făcea să se sfiască și să roșească, așa că păstră tăcerea, nefiind în stare să vorbească. Hades o privi în ochi chiar și în timp ce-o lăsa în pat și trăgea așternuturile peste trupul ei.

Ochii-i erau grei de somn.

— Îți mulțumesc! șopti ea, apoi observă expresia aspră a feței lui. Încruntându-se, adăugă: Ești furios!

Întinse mâna să-i netezească sprâncenele încruntate, urmărindu-i cu degetul conturul feței, obrazului și colțul buzelor. El nu se relaxă sub atingere, iar ea dădu repede înapoi și închise ochii, nevrând să fie martoră la frustrarea lui.

— Persefona, spuse ea.

— Poftim?

— Vreau să-mi spui Persefona. Nu „lady."

— Odihnește-te! îl auzi spunând. O să fiu aici când te trezești.

Ea nu se opuse somnului care veni.

* * *

Persefona își simțea ochii precum șmirghelul când îi deschise. O clipă, crezu că e acasă, în propriul pat, dar își aduse repede aminte că aproape se înecase într-un râu în Lumea de Jos. Hades o adusese la palatul lui, iar în clipa aceea zăcea în patul lui.

Se ridică repede în capul oaselor, închizând ochii din cauza amețelii. Când își reveni, deschise din nou ochii și-l văzu pe Hades așezat într-un scaun, privind-o. Într-o mână ținea un pahar de whiskey, aparent, băutura lui preferată. Își dăduse sacoul jos și purta o cămașă neagră, cu mânecile suflecate și nasturii pe jumătate descheiați. Nu reușea să-i descifreze expresia, dar își dădea seama că e supărat.

Hades sorbi o gură de whiskey, iar focul din spatele lui trosni în liniștea ce se așternuse între ei. În acea liniște, deveni hiperconștientă de felul în care corpul îi reacționa la el. Nici măcar nu făcea ceva, dar în acel spațiu închis, îi simțea mirosul, care-i aprindea un foc în măruntaie.

Se trezi că-și dorea ca el să vorbească – *spune ceva, ca să pot fi iarăși furioasă pe tine!* gândi ea. Când el nu-i făcu pe plac, îl provocă:

— De cât timp sunt aici? întrebă ea.

— De câteva ore.

Ea făcu ochii mari.

— Cât e ceasul?

O ridicare din umeri.

— Târziu.

— Trebuie să plec, spuse ea, dar nu se mișcă.

— Ai venit tocmai până aici, spuse el. Dă-mi voie să-ți fac un tur al lumii mele!

Când Hades se ridică în picioare, prezența lui păru a umple încăperea. Dădu peste cap ultima gură de whiskey, se îndreptă spre locul în care stătea ea pe pat, apucă așternuturile și le trase la o parte. Cât dormise, halatul pe care i-l dăduse el se desfăcuse, scoțând la iveală o fâșie de piele albă între sânii ei. O acoperi, cu obrajii îmbujorați.

Hades se prefăcu a nu observa şi-i întinse mâna. Ea i-o luă, aşteptându-se ca el să se îndepărteze în momentul în care se ridică în picioare, dar el rămase aproape şi o ţinu de degete. Când ridică în sfârşit privirea, el se uita la ea.

— Te simţi bine? o întrebă.

Vocea îi era profundă şi îi vibră până în străfundurile fiinţei.

Ea aprobă din cap.

— Mai bine.

El îşi trecu degetul peste obrazul ei, lăsând o dâră de căldură.

— Crede-mă că sunt distrus pentru că ai fost rănită pe tărâmul meu!

Ea înghiţi în sec şi reuşi să rostească:

— Sunt în regulă.

Privirea lui blândă se înăspri.

— Nu se va mai întâmpla niciodată. Vino!

O conduse pe balconul din afara camerei lui, unde priveliştea îi tăie răsuflarea. Culorile Lumii de Jos erau şterse, dar tot frumoase. Cerul cenuşiu era un fundal perfect pentru munţii negri, care se contopeau cu o pădure adâncă, plină de copaci verzi. Spre dreapta, copacii se răreau, scoţând la iveală apa neagră a Styxului şerpuind prin iarba înaltă.

— Îţi place? o întrebă.

— E minunată, răspunse ea, şi i se păru că îl încântă răspunsul. Tu ai creat toate astea?

O singură aprobare din cap drept răspuns.

— Lumea de Jos evoluează exact la fel ca lumea de deasupra.

Degetele ei încă erau întrepătrunse cu ale lui, iar el o trase de mână, conducând-o de la balcon în jos pe un şir de trepte ce se termina într-una dintre cele mai frumoase grădini pe care ea le văzuse vreodată. Glicina de culoarea lavandei alcătuia un coronament deasupra unei cărări umbroase de piatră, iar de ambele părţi ale potecii creşteau anapoda mănunchiuri de flori mov şi roşii.

Grădina o ului şi o umplu de furie. Se întoarse spre Hades, desprinzându-şi mâna din mâna lui.

— Nemernicule!

— Jignirile, Persefona! o avertiză el.

— Să nu îndrăznești! E... e minunat aici!

O durea inima și-și dorea din tot sufletul să creeze așa ceva. Continuă să privească, găsind noi flori – trandafiri albaștri precum cerneala, bujori roz, sălcii și copaci cu frunze purpuriu-închis.

— Așa e, aprobă el.

— De ce mi-ai cere să dau viață aici?

Încercă să-și împiedice vocea să sune atât de umilă, dar nu reuși, rămânând în miezul visului ce-i prinsese viață în afara minții.

El o fixă cu privirea o clipă, apoi, fluturând din mână, trandafirii, bujorii și sălciile se făcură nevăzute. În locul lor nu era altceva decât pământ pustiit.

— E o iluzie, spuse el. Dacă vrei să sădești o grădină, atunci ea va fi cu adevărat singura formă de viață de-aici.

Privi pe jumătate uluită, pe jumătate scârbită, spre pământul din fața ei. Deci, toată frumusețea aia era magia lui Hades? Și o păstra fără niciun efort? Era, cu adevărat, un zeu puternic.

El refăcu iluzia să apară, și porniră din nou prin grădină. În timp ce se ținea după Hades, miresmele-i prinseră simțurile în mreje – trandafiri cu parfum dulceag, arbuști ornamentali cu mirosul lor de mosc, mușcate cu mirosul lor iute și multe altele. Mirosul frunzișului des îi aducea aminte Persefonei de timpul petrecut în sera în care florile mamei ei înfloreau atât de ușor și în care ea făcuse promisiunea de-a nu se mai întoarce niciodată. În clipa aceea își dădea seama că n-avea să facă decât să schimbe o închisoare cu alta dacă nu reușea să ducă la îndeplinire termenii contractului lor.

În cele din urmă, ajunseră la un zid jos, unde se afla o bucată de pământ rămas neroditor, iar solul de la picioarele lor avea culoarea cenușii.

— Poți munci aici, spuse el.

— Eu tot nu înțeleg, spuse Persefona, iar Hades o privi. Cu sau fără iluzie, ai toată frumusețea asta. De ce-mi ceri mie așa ceva?

— Dacă nu dorești să duci la îndeplinire termenii contractului nostru, nu trebuie decât să spui, lady Persefona. Pot să pun să-ți fie pregătit un apartament în mai puțin de o oră.

— Noi nu ne înțelegem suficient de bine ca să putem locui împreună, Hades.

El ridică din sprâncene, iar ea ridică bărbia.

— Cât de des am voie să lucrez aici?

— Cât de des vrei tu! Știu că ești nerăbdătoare să-ți îndeplinești sarcina.

Ea se uită în altă parte și se aplecă să culeagă un pumn de nisip. Era mătăsos și-i căzu printre degete precum apa. Se gândi la cum avea să sădească grădina; mama ei era în stare să crească semințe și să le facă să răsară din nimic, dar Persefona nu se putea atinge de o plantă fără s-o ofilească. Poate c-o putea convinge pe Demetra să-i dea câteva dintre semințele ei. Magia Divină avea mai multe șanse de-a crește în pământul ăla decât orice-ar fi încercat să sădească un muritor.

Își puse bine planul la punct, iar când se ridică din nou în picioare, îl descoperi pe Hades privind-o din nou. Se obișnuia cu privirea lui, dar tot o făcea să se simtă expusă. N-o ajuta nici faptul că nu purta nimic în afară de halatul lui negru.

— Și... cum o să intru în Lumea de Jos? întrebă ea. Presupun că nu vrei să mă întorc cum am venit.

— Hmm!

El înclină capul într-o parte, căzut pe gânduri. Îl cunoștea de-abia de trei zile, dar îl mai văzuse făcând așa când îl amuza ceva în mod deosebit; era un gest pe care-l făcea atunci când știa deja cum avea să acționeze.

Deși știa asta, tot fu surprinsă când o apucă de umeri și o lipi de el. Întinse brusc brațele și se prinse de pieptul lui, iar când buzele lui se lipiră de ale ei, pierdu legătura cu realitatea. Picioarele i se-nmuiară, iar brațele lui Hades se strecurară-n jurul ei,

strângând-o cu mai multă putere. Gura-i era fierbinte și mistuitoare. O sărută cu toate – cu limba, cu dinții, cu buzele –, iar ea-i răspunse cu la fel de multă pasiune. Deși știa că n-avea de gând să-l încurajeze, corpul ei avea o voință proprie.

În timp ce mâinile i se plimbau pe pieptul și pe gâtul lui, Hades scoase un sunet din adâncul gâtului care-o și încântă, o și îngrozi. Când o ridică de la pământ, ea îi cuprinse talia cu picioarele. Era mult mai înalt decât ea, iar poziția îi permitea să-și plimbe buzele pe maxilarul ei, s-o apuce ușor cu dinții de ureche și să o sărute pe gât. Senzația îi tăie răsuflarea și o făcu să se arcuiască, lipită de el, băgându-i degetele în păr și desfăcând legătura ce-i ținea pletele negre prinse, iar când mâinile lui îi pătrunseră pe sub halat, pipăindu-i pielea moale, sensibilă, țipă, apucându-l de păr.

În clipa aceea, Hades se desprinse de ea. În ochi îi scânteie o dorință pe care o simți până-n adâncul ființei ei, apoi rămaseră așa, căznindu-se să-și tragă sufletele. Câteva momente prelungi rămaseră nemișcați. Mâinile lui Hades erau încă sub halatul ei, apucând-o de coapse. Nu l-ar fi oprit dacă ar fi continuat. Degetele lui erau periculos de aproape de miezul ei, iar ea știa că îi simte căldura. Totuși, dacă el ceda în fața acelei nevoi, ea nu putea spune cum s-ar fi simțit după aceea și, dintr-un motiv necunoscut, nu voia să-i pară rău după Hades.

Poate că și el simți asta, pentru că-i desprinse degetele de carnea lui și o lăsă la pământ. Părul negru îi cădea în valuri mult peste umeri, alcătuindu-i o aură întunecată în jurul feței.

— Odată ce intri în Nevernight, nu va trebui decât să pocnești din degete și vei fi adusă aici.

Ei îi pieri culoarea din obraji și încetă să mai răsufle preț de câteva clipe. *Bineînțeles!* își zise în sinea ei. *Îmi acorda o favoare.* În urma sărutului, Persefona se simți rușinată. De ce permisese așa ceva? De ce îngăduise lucrurilor să se încingă în halul ăla? Știa că nu trebuie să aibă încredere în Zeul Lumii de Jos – nici măcar în pasiunea lui.

Încercă să-l împingă, dar el nu se clinti.

— Nu poți și tu să-mi oferi altfel o favoare?

El părea amuzat.

— Nu părea să te deranjeze!

Ea roși și-și atinse buzele cuprinse de fiori cu degetele tremurânde. Ochii lui Hades scânteiară și, pentru o clipă, ea crezu că aveau să continue de unde rămăseseră.

Și nu putea permite să se întâmple asta.

— Ar trebui să plec, spuse ea.

Hades aprobă din cap, apoi îi cuprinse talia cu brațul.

— Ce faci? îl întrebă.

Hades pocni din degete. Lumea se schimbă, apoi se trezi în camera ei. Îl prinse pe Hades de brațe, amețită. Încă era întuneric afară, dar ceasul de lângă pat arăta cinci dimineața. Avea o oră la dispoziție să se ridice din pat și să se pregătească pentru serviciu.

— Persefona.

Vocea lui Hades era un mârâit jos, iar ea-l privi în ochi.

— Să nu mai aduci niciodată un muritor pe tărâmul meu, mai ales pe Adonis! Ferește-te de el!

Ea mijii ochii.

— De unde-l cunoști?

— E irelevant.

Ea încercă să se îndepărteze de el, dar o ținu pe loc, strâns lipită de trupul lui.

— Lucrez cu el, Hades. Pe lângă asta, nu-mi dai tu mie ordine!

— Nu-ți dau ordine, răspunse el. Îți cer.

— Dacă mi-ai fi cerut, ar fi presupus că am de ales.

Nu era sigură că ar fi fost posibil așa ceva, dar Hades o ținea și mai strâns. Fața lui era la doar câțiva centimetri de a ei, iar ei îi era greu să-l privească în ochi, pentru că privirea-i tot cobora spre gura lui – amintirea sărutului din grădină era ca o fantomă pe buzele ei. Închise ochii ca să alunge amintirea.

— Ai de ales, spuse el. Dar dacă îl alegi pe el, am să te răpesc, și s-ar putea să nu te mai las să părăsești Lumea de Jos.

Făcu ochii mari și se încruntă la el.

— N-ai îndrăzni! rosti printre dinți.

Hades chicoti, aplecându-se în față astfel încât, atunci când vorbi, răsuflarea lui îi mângâie buzele.

— O, draga mea. Habar nu ai de ce sunt în stare!

Apoi dispăru.

CAPITOLUL VIII

O grădină în Lumea de Jos

Lexa stătea față-n față cu Persefona, vizavi de Narcisa Galbenă. Merseseră pe jos de la apartamentul lor până la bistrou, pentru a lua micul dejun înainte ș-o ia fiecare pe drumul ei – Persefona spre Biblioteca lui Artemis, iar Lexa spre Stadionul Talaria, pentru a se întâlni cu Adonis și prietenii lui la o zi de Încercări.

„Ferește-te de el." Vocea lui Hades îi răsuna Persefonei în minte, de parcă gura i-ar fi fost lipită de urechea ei, făcând-o să se înfioare. În ciuda avertismentului lui, ar fi trebuit să meargă cu Lexa – dar avea un zeu de studiat, o grădină de sădit și un pariu de câștigat. Totuși, se întreba de ce nu-l plăcea Hades pe Adonis. Oare Regele Lumii de Jos știa că avertismentul lui nu avea să facă decât să-i sporească, desigur, curiozitatea?

— Ai buzele învinețite, observă Lexa.

Persefona își acoperi gura cu degetele. Încercase să-și acopere buzele decolorate cu fond de ten și ruj.

— Pe cine-ai sărutat?

— De ce crezi c-am sărutat pe cineva? întrebă Persefona.

— N-am de unde să știu că *tu* ai sărutat pe cineva. Poate te-a sărutat *cineva* pe tine.

Persefona roși – cineva o sărutase, dar nu din motivele la care se gândea Lexa. *Îmi acorda o favoare, atâta tot*, se gândi Persefona. *Ar fi în stare de orice ca să se-asigure că n-o să-l mai deranjezi niciodată.* Asta includea și ideea de-a-i oferi o scurtătură către tărâmul lui.

Nu avea să-și îngăduie să-l romantizeze pe Zeul Morții.

Hades e dușmanul. Îți este dușman. Te-a păcălit să semnezi un contract și te-a provocat să folosești niște puteri pe care nu le ai. O să te închidă dacă nu reușești să dai viață în Lumea de Jos.

— Presupun și eu, dacă tot ai plecat aseară la zece din apartament și te-ai întors abia pe la cinci dimineața.

— D... de unde știi asta?

Lexa zâmbi, dar Persefona își dădea seama că prietena ei era oarecum deranjată de faptul că ținea secrete față de ea.

— Cred că amândouă avem secrete. Am rămas trează, am vorbit cu Adonis și te-am auzit intrând.

De fapt, o auzise pe Persefona intrând pe furiș în bucătărie ca să bea apă după ce Hades se teleportase în dormitorul ei, dar nu o corectă. În schimb, se concentră la partea din răspunsul Lexei care era o noutate pentru ea.

— Aha! Vorbești cu Adonis?

Fu rândul Lexei să roșească, iar Persefona se bucură că putea redirecționa conversația, chiar dacă nu era sigură ce părere are despre faptul că prietena ei cea mai bună ieșea cu colegul ei de serviciu. În plus, încă nu-și dăduse seama de ce nu-l suporta Hades. Oare era din cauză că îl dusese la Nevernight sau era ceva mai mult?

— Asta nu înseamnă nimic, spuse Lexa.

Persefona știa că ea nu încerca decât să nu-și facă așteptări prea mari. Trecuse prea mult timp de când fusese interesată de cineva. Se îndrăgostise puternic și repede de primul ei iubit din facultate, un luptător pe nume Alec, un bărbat incredibil de arătos și de fermecător... până când el n-a mai fost așa. Ceea ce Lexa

percepuse inițial ca fiind protecție se transformase curând în control. Lucrurile degeneraseră până când, într-o seară, țipase la ea pentru că ieșise cu Persefona și o acuzase că îl înșelase. În momentul acela, tânăra se hotărâse că povestea trebuia să se încheie.

Abia după ce se terminase totul, Lexa aflase că Alec nu-i fusese deloc fidel. Toată situația-i frânsese inima, iar, o vreme, Persefona fusese nesigură că Lexa avea să-și mai revină vreodată.

— Făceam planuri pentru azi, și... vorbeam întruna, continuă Lexa. Tare interesant e tipul!

— E interesant?

Persefona râse.

— Tu ești interesantă. Fashionistă. Vrăjitoare. Tatuată. Ești tot ce-și poate dori un tip!

Lexa își dădu ochii peste cap și-i ignoră prompt complimentul.

— Știai că-i adoptat? De aia a devenit jurnalist. Vrea să-și găsească părinții biologici.

Persefona clătină din cap. Nu știa nimic despre Adonis, în afara faptului că lucra la *New Athens News* și că avea acces frecvent în Nevernight, ironie a sorții, având în vedere că Hades chiar părea că nu-l suportă.

— Nici nu pot să-mi închipui cum e, spuse Lexa, absentă. Să exiști pe lumea asta fără să știi de fapt cine ești.

Habar n-avea cât de dureroase erau cuvintele ei. Pariul pe care Hades o obligase să-l accepte îi amintise Persefonei cât de străină era acolo.

Imediat ce Lexa plecă la Încercări, Persefona luă o cafea și se îndreptă spre Biblioteca lui Artemis și sanctuarul sălilor de lectură numite după cele Nouă Muze Grecești. Persefonei îi plăceau toate, dar fusese mereu atrasă de Sala lui Melpomene, în care intră chiar în clipa aceea. Nu era sigură de ce fusese numită după Muza Tragediei, cu excepția faptului că o statuie a zeiței respective stătea în centrul încăperii ovale. Lumina pătrundea printr-un tavan de sticlă, revărsându-se asupra câtorva mese lungi și zone de studiu.

Mersese acolo în căutarea unei cărți și, în timp ce căuta, își trecea degetele peste legătura din piele și literele aurii. În sfârșit, găsi ce căuta: *Divinii: puteri și simboluri.*

Duse volumul la una dintre mesele din capătul încăperii și se așeză să-l deschidă, dând paginile până când îi găsi numele în partea de sus a uneia, cu litere îngroșate.

Hades, Zeul Lumii de Jos.

Numai văzându-i numele, inima începu să-i bată năvalnic. Articolul avea și o schiță cu profilul zeului, căruia Persefona-i urmări conturul cu vârfurile degetelor. Nimeni nu l-ar fi recunoscut în persoană după acea imagine, pentru că era prea întunecată, dar ea îi vedea trăsăturile cunoscute – arcuirea nasului, maxilarul încleștat, șuvițele de păr lung care-i cădeau pe umeri.

Privirea-i coborî spre informațiile scrise pe restul paginii, care ofereau detalii despre cum ajunsese Hades Zeul Lumii de Jos. După înfrângerea Titanilor, el și frații lui trăseseră la sorți – Hades primise Lumea de Jos, Poseidon, marea, iar Zeus, Cerurile, fiecare cu acces egal la Pământ, în mare parte pentru că Poseidon și Hades nu se aventurau în afara domeniilor lor. Coborârea lui Zeus în lumea muritorilor fusese o reamintire, iar Hades și Poseidon nu aveau să stea cu mâinile-n sân și să-l vadă pe fratele lor preluând controlul asupra unui tărâm la care aveau acces egal. Totuși, Persefona nu se gândise la ce însemna asta pentru puterile lui Hades. Oare avea ceva din abilitățile mamei ei de-a isca furtuni și foamete?

Continuă să citească până când ajunse la lista puterilor lui Hades; făcu ochii mari în timp ce citea, neputând să-și dea seama dacă se temea de el sau îl admira.

Hades are multe puteri, dar abilitățile sale primare și cele mai dezvoltate sunt necromanția, inclusiv reîncarnarea, învierea, transmigrația, simțul morții și înlăturarea sufletului. Datorită stăpânirii peste tărâmul pământesc, poate manipula pământul și elementele sale și are abilitatea de a extrage metale prețioase și giuvaiere din pământ.

Cel Bogat, într-adevăr.

Printre alte puteri se numără șarmul – abilitatea de a influența zei inferiori și muritori după cum dorește, dar și invizibilitatea.

Invizibilitatea?

Asta o agită foarte tare pe Persefona. Trebuia neapărat să obțină o promisiune din partea lui Hades cum că nu avea să folosească niciodată puterea aceea în prezența ei.

Dădu pagina și găsi informații despre simbolurile lui Hades și despre Lumea de Jos.

Narcisele sunt sacre pentru Stăpânul Morții. Florile, adesea albe, galbene sau portocalii, au o coroniță scurtă, în formă de cupă, și cresc din belșug în Lumea de Jos. Sunt un simbol al renașterii. Se spune că Hades a ales aceste flori pentru a oferi sufletelor speranța a ceea ce urmează când se reîncarnează.

Persefona se lăsă pe spate în scaun. Acel zeu nu părea același cu care se întâlnise ea în urmă cu câteva zile. Acel zeu ispitea muritorii cu speranțe sub forma bogățiilor. Acel zeu transforma durerea într-un joc. Cel descris în pasajul ăla părea blând și plin de compasiune. Se întrebă ce se întâmplase de când își alesese Hades simbolul.

Când termină de citit pasajul despre Lumea de Jos, Persefona făcu o listă cu florile menționate în text – asfodel, aconit, primule, narcise –, apoi găsi o carte despre varietățile de plante pe care-o folosi pentru a-și lua notițe, având grijă să includă și cum se îngrijește fiecare floare și fiecare copac.

Făcu o grimasă când văzu că instrucțiunile cereau lumină direct de la soare. Oare cerul șters al lui Hades avea să fie de ajuns? Să fi fost în locul mamei ei, n-ar fi contat lumina. Ar fi putut crește un trandafir și în viscol.

La urma urmei, dac-ar fi fost mama ei, ar fi crescut deja o grădină în Lumea de Jos.

Când Persefona termină, se duse cu lista la o florărie și ceru semințe. Când vânzătorul – un bărbat mai în vârstă, cu părul rar făcut vâlvoi și o barbă lungă și albă – ajunse la narcisă, ridică privirea spre ea și spuse:

— Noi nu vindem simbolul *lui* aici.

— De ce nu? întrebă ea, mai degrabă mânată de curiozitate decât de altceva.

— Draga mea, puțini pomenesc numele Zeului Morții, iar cine-o face, întoarce capul.

— Pare-se că nu vrei s-o duci bine în Lumea de Jos, spuse ea.

Vânzătorul păli, iar Persefona plecă obținând câteva flori în plus, o pereche de mănuși, o stropitoare și o lopățică. Spera că mănușile aveau să-i împiedice atingerea să omoare semințele înainte să apuce să le sădească.

După ce plecă de la florărie, se îndreptă direct către Nevernight, a treia zi la rând. Era destul de devreme ca să nu aștepte nimeni afară să intre în club. Când se apropie, ușile se deschiseră și, imediat ce intră, respiră adânc și pocni din degete așa cum o învățase Hades. Lumea se mișcă în jurul ei, iar ea se trezi în Lumea de Jos, în același loc în care-o sărutase Hades.

Ameți câteva clipe. Nu se teleportase niciodată de una singură, ci folosise mereu magie împrumutată.

De data asta, magia lui Hades i se lipise de piele, necunoscută, dar nu neplăcută, rămânându-i pe limbă, suavă și densă, precum sărutarea lui. Roși când își aduse aminte și-și îndreptă din nou atenția către pământul sterp de la picioarele ei.

Hotărî că avea să înceapă din apropierea peretelui și să planteze mai întâi aconitul, cea mai înaltă floare, care avea să fie mov. Apoi trecu la asfodel, care avea să înflorească alb. Urmau primulele, care aveau să crească în mănunchiuri roșii.

Imediat ce puse la cale un plan, se așeză în genunchi și începu să sape. Sădi prima sămânță în pământ și o acoperi cu pământul subțire.

Plantase una.

Mai avea câteva.

Persefona munci până când începură s-o doară brațele și genunchii. Pe frunte-i curgeau broboane de transpirație, pe care și le șterse cu dosul palmei. Când termină, se lăsă pe călcâie și-și admiră munca. Nu prea putea descrie ce simțea când privea bucata

cenușie de pământ, dar ceva sumbru, tulburător, i se strecură în minte.

Dacă nu putea face asta? Dacă nu reușea să ducă la îndeplinire termenii contractului? Oare avea să rămână închisă în Lumea de Jos pentru totdeauna? Oare mama ei, la rândul ei o zeiță puternică, avea să lupte pentru libertatea ei, când urma să afle ce făcuse Persefona?

Alungă aceste gânduri.

O să funcționeze!

Era posibil să nu reușească să crească o grădină cu ajutorul magiei, dar n-o împiedica nimic să încerce să o facă precum muritorii – în afară de atingerea ei mortală. Avea să fie nevoită să aștepte câteva săptămâni ca să afle dacă mănușile funcționau.

Ridică stropitoarea și privi în jur după un loc în care s-o umple.

Privirea-i căzu pe zidul grădinii. Ar fi putut să ajungă cu ajutorul lui la o înălțime destul de mare ca să găsească o fântână sau un râu.

Păși cu grijă ca să nu-și deranjeze semințele proaspăt sădite și reuși să escaladeze zidul. Ca toate lucrurile pe care Hades le avea, era din obsidian și aproape că se asemăna cu o erupție vulcanică uriașă. Trecu cu grijă pe lângă colțurile aspre, nu căzu decât o dată, dar reuși să-și regăsească echilibrul, tăindu-se în palmă. Șuieră când simți durerea ascuțită, strângându-și degetele în jurul rănii din care se scurgea sânge lipicios, și reuși în sfârșit să ajungă în vârful zidului.

— O!

Persefona văzuse cu coada ochiului Lumea de Jos cu o zi înainte, dar aceasta tot reușea să o surprindă. Dincolo de zid se afla un câmp cu iarbă înaltă, verde, care părea că se întinde kilometri întregi până să fie întrerupt de o pădure de chiparoși. Un râu larg și învolburat tăia iarba înaltă. De la distanța aceea, nu putea distinge culoarea apei, dar își dădea seama că nu era neagră ca a râului Styx. În Lumea de Jos se găseau câteva râuri, dar ea nu cunoștea mai deloc geografia acelui loc, astfel încât nu putea nici măcar să presupună care era cel care curgea pe câmpul de dedesubt.

Totuşi, nu conta – apa era apă.

Persefona coborî de pe zid şi porni pe câmp cu stropitoarea în mână. Iarba înaltă îi zgâria braţele şi picioarele. Prin iarbă creşteau flori portocalii, ciudate, pe care nu le mai văzuse niciodată. Din când în când, o briză fremăta în aer. Mirosea a foc şi, deşi nu era un miros neplăcut, îi aducea aminte de faptul că, deşi era înconjurată de frumuseţe, încă se afla în Lumea de Jos.

În timp ce trecea cu paşi mari prin iarbă, dădu peste o minge de un roşu-aprins.

Ciudat, gândi Persefona. Era o minge mai mare decât una obişnuită, aproape cât capul ei de mare, iar când se aplecă s-o ridice, auzi un mârâit jos. Când ridică privirea, o pereche de ochi negri o fixau din iarba înaltă.

Ţipă şi dădu înapoi, împleticindu-se, cu mingea-n mână. Un doberman... ba nu, trei dobermani puternici stăteau în faţa ei, cu blana scurtă lucind şi cu urechile tăiate fremătând. Apoi observă că privirile le erau concentrate asupra mingii roşii pe care o ţinea-n mână. Mârâiturile lor se transformară în scheunături pe măsură ce ea continua să ţină mingea în mână.

— Aa! făcu ea, coborând privirea spre minge. Vreţi să strig aport?

Cei trei câini se ridicară-n două labe, cu limbile atârnând din gură. Persefona aruncă mingea, iar ei o zbughiră toţi trei; râse în timp ce-i urmărea prăvălindu-se unul peste altul şi gonind pe urmele ei. Curând se întoarseră, cu mingea în fălcile celui din mijloc. Câinele-i dădu drumul la picioarele tinerei, apoi cei trei se dădură, ascultători, în spate, aşteptând ca ea s-o arunce din nou. Se întreba cine-i dresase.

Aruncă din nou mingea, şi merse mai departe până când ajunse la râu. Spre deosebire de Styx, apa acelui râu era limpede şi curgea peste pietre care semănau cu adularul. Era frumos, dar când se apropie să ia apă, o mână o prinse cu putere de umăr şi o trase înapoi.

— Nu!

Persefona căzu şi ridică privirea spre faţa unei zeiţe.

— Nu scoate apă din Lethe, adăugă aceasta.

În ciuda poruncii, avea o voce caldă. Zeița avea părul lung și negru, jumătate prins, restul căzându-i peste umeri, până-n talie. Era îmbrăcată în haine străvechi – purta un peplum stacojiu și o mantie neagră. O pereche de coarne scurte i se iteau de la tâmple și pe cap purta o coroană de aur. Avea trăsături frumoase, dar severe – sprâncenele arcuite îi accentuau ochii migdalați așezați pe-o față pătrată.

În spatele ei, cei trei dobermani se așezară, dând din cozi.

— Ești zeiță, spuse Persefona, ridicându-se în picioare, iar femeia zâmbi.

— Hecate, replică ea, înclinând capul.

Persefona știa foarte multe despre Hecate datorită Lexei. Era Zeița Vrăjitoriei și Magiei. De asemenea, era și una dintre puținele zeițe pe care Demetra chiar le admira. Poate că avea legătură cu faptul că nu era Olimpiană. În orice caz, Hecate era cunoscută drept protectoarea femeilor și a celor oprimați – în felul ei, era o ocrotitoare, deși prefera singurătatea.

— Eu sunt...

— Persefona, completă ea, zâmbind. Așteptam să te cunosc.

— Da?

— Ooo, da!

Râsul lui Hecate parcă o făcea să radieze.

— De când ai căzut în Styx și l-ai enervat la culme pe lordul Hades.

Persefona roși.

— Îmi pare rău că te-am speriat, dar după cum sunt sigură că știi, râurile din Lumea de Jos sunt periculoase chiar și pentru o zeiță! îi explică Hecate. Râul Lethe o să-ți fure amintirile. Hades ar fi trebuit să-ți spună asta. O să-l cert mai târziu.

Persefona râse la gândul că Hecate l-ar fi certat pe Hades.

— Pot să văd?

— Aaa, nici prin cap nu mi-ar da să-l cert de față cu tine, draga mea!

Își zâmbiră reciproc, iar Persefona zise:

— Ăăă, dar știi cumva unde-aș putea găsi niște apă? Tocmai am sădit o grădină.

— Haide! o îndemnă Hecate și, în timp ce se întorcea, luă mingea roșie și o aruncă.

Cei trei câini o zbughiră prin iarbă.

— Văd că ai făcut cunoștință cu câinii lui Hades.

— Chiar sunt ai lui.

— Ooo, da! Iubește animalele. Are cei trei câini, Cerber, Typhon și Orthrus, și patru cai, Orphnaeus, Aethon, Nyctheus și Alastor.

Hecate o conduse pe Persefona spre o fântână îngropată adânc în grădina lui Hades. În timp ce umplea recipientul, întrebă:

— Locuiești aici?

— Locuiesc în multe locuri, răspunse Hecate. Dar aici îmi place cel mai mult.

— Pe bune?

— Da.

Hecate zâmbi și privi peisajul.

— Îmi place aici. Sufletele și rătăciții sunt iubirile mele, iar Hades e destul de binevoitor ca să-mi dea o căsuță.

— E mult mai frumos aici decât mă așteptam, recunoscu Persefona.

— Este, pentru toți cei ce vin aici.

Hecate zâmbi.

— Hai să îți udăm grădina, nu vrei?

Hecate și Persefona se întoarseră în grădină și udară semințele. Hecate arătă spre câteva dintre însemnele pe care Persefona le folosise pentru a ține minte ce și unde plantase.

— Spune-mi, ce sunt aceste plante?

— Aia e anemonă, se trezi Persefona roșind. Pe-asta o purta Hades la costum în seara în care l-am cunoscut.

Persefona își adună uneltele, iar Hecate îi arătă unde să-și depoziteze lucrurile – într-un alcov mic, din apropierea palatului.

După aceea, Hecate îi făcu Persefonei un tur al domeniului. În timp ce treceau pe lângă casa din obsidian a lui Hades, observă

câteva lucruri pe care nu le observase înainte – o curte din piatră, legată de palat, și grajduri.

Merseră mai departe, urmând o cărare netedă, printre vlăstare înalte de iarbă.

— Asfodel! Îmi plac la nebunie florile-astea! exclamă Persefona, recunoscând florile amestecate printre firele de iarbă, cu tulpinile lor lungi și florile albe, ca niște țepi.

Cu cât mergeau mai mult, cu atât se înmulțeau florile.

— Da, ne apropiem de Asfodel.

Hecate întinse mâna ca s-o împiedice pe Persefona să mai înainteze. Când privi în jos, descoperi că se afla la marginea unui canion abrupt; asfodelul creștea tocmai până la marginea prăpastiei, făcând hăul aproape imposibil de văzut pe măsură ce se apropiau.

Persefona nu era sigură la ce să se-aștepte de la Asfodel, dar presupunea că mereu considerase moartea o existență fără sens – un moment în care sufletele ocupau un spațiu, dar nu aveau niciun scop. Dar pe fundul acelui canion era viață.

Un câmp verde se întindea pe kilometri întregi, înconjurat în depărtare de dealuri cu pante domoale. Câteva căsuțe erau împrăștiate, toate ușor diferite – unele, construite din lemn, altele, din cărămidă de obsidian. Din unele hornuri se ridica fumul, câțiva boboci de flori se vedeau în niște ghivece pe la ferestre, iar lumina caldă scălda ferestrele. O cărare lată străbătea câmpul chiar pe mijloc, plină de suflete și mărginită de corturi aglomerate.

— Cei de acolo... sărbătoresc ceva? întrebă Persefona.

Hecate zâmbi.

— E zi de piață. Ți-ar plăcea să aruncăm o privire?

— Tare mult! răspunse Persefona.

Hecate o luă pe tânăra zeiță de mână și se teleportă, ajungând pe terenul din interiorul văii. Când Persefona privi în sus, văzu palatul lui Hades profilându-se impunător pe cerul șters. Își dădu seama că se asemăna cu felul în care Nevernightul se înălța semeț în fața muritorilor din lumea de deasupra. Era și frumos, și amenințător deopotrivă, iar Persefona se întreba ce sentimente trezea imaginea turnului Regelui lor în acei oameni.

Cărarea pe care porniră prin Asfodel era străjuită de felinare. Sufletele rătăceau de colo-colo, părând la fel de solide precum oamenii vii. Fiind pe pământ tare, Persefona văzu că în corturile colorate era plin de diferite bunuri – mere și portocale, smochine și rodii. În altele erau eșarfe frumos brodate și pături țesute.

— Pari nedumerită, remarcă Hecate.

— Doar... De unde vin toate astea? întrebă Persefona.

— Sunt făcute de suflete, răspunse Hecate.

— De ce? adăugă Persefona. Au morții nevoie de chestii de-astea?

— Cred că tu nu înțelegi exact ce înseamnă să fii mort, spuse Hecate. Sufletele au în continuare sentimente și percepție. Ideea de-a duce o existență cunoscută le place.

— Lady Hecate! o strigă o voce în semn de întâmpinare.

Imediat ce unul dintre suflete o zări pe zeiță, o făcură și altele și apoi se apropiară de ea, făcând plecăciuni și apucând-o de mâini. Hecate zâmbi și le atinse pe toate, prezentând-o pe Persefona drept Zeița Primăverii.

Auzind acestea, sufletele părură și mai derutate.

— Nu o cunoaștem pe Zeița Primăverii.

Bineînțeles că nu o cunoșteau – nu o cunoștea nimeni.

Până în clipa aceea.

— Este fiica Zeiței Recoltei, explică Hecate. Va sta ceva timp cu noi în Lumea de Jos.

Persefona roși. Simți nevoia de a oferi o explicație, dar ce să fi spus? *Am intrat într-un joc cu stăpânul vostru și m-a obligat să semnez un contract pe care trebuie neapărat să-l duc la îndeplinire?*

Se hotărî că era cel mai bine să păstreze tăcerea.

Ea și Hecate merseră o bucată bună de drum, explorând piața. Sufletele le ofereau de toate – mătăsuri fine și bijuterii, pâine proaspătă și ciocolată. Apoi, o tânără alergă spre Persefona cu o floricică albă în mână și întinse o mânuță palidă spre ea, părând mai vie ca niciodată. Era o priveliște stranie, care-i îngreună inima Persefonei.

Privirea-i coborî asupra florii, iar ea ezită, știind că dacă atingea petala, aceasta avea să se ofilească. În schimb, se aplecă și-i dădu voie fetei să-i prindă floarea-n păr. După aceea, alte câteva suflete de toate vârstele se apropiară să-i ofere flori.

Până să plece ea și Hecate din Asfodel, o coroană stătea deja pe capul Persefonei și o durea fața de cât zâmbise.

— Îți vine bine coroana! spuse Hecate.

— Sunt doar niște flori, replică Persefona.

— Înseamnă mult că le-accepți din partea sufletelor.

Se îndreptară în continuare spre palat și, în timp ce urcau un deal, Persefona se opri, zărindu-l pe Hades în luminiș. Era la bustul gol, bronzat și ca sculptat, cu spatele și bicepsul bine definit sclipindu-i de transpirație. Își dăduse brațul pe spate, pregătindu-se să arunce mingea pe care cei trei dulăi ai lui o aduseseră mai devreme.

O clipă, se sperie, de parcă s-ar fi băgat în seamă sau ar fi văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă – acel moment de abandon, în care era implicat într-o activitate atât de demnă de un... *muritor*. Aprinsese ceva scăzut în stomacul ei, un fior care i se răspândise în piept.

Hades aruncă mingea, iar puterea și forța lui deveniră evidente în distanța imposibilă pe care aceasta o parcurse. Câinii o zbughiră după ea, iar Hades râse, gros și tare; era un sunet cald ca pielea lui, iar acum vibra în pieptul Persefonei.

Apoi zeul se întoarse, iar privirea lui o întâlni imediat pe a ei, de parcă ar fi fost atras de ea. Ochii ei se măriră când îl văzură, plimbându-se dinspre umerii lui lați spre V-ul pronunțat al pieptului său. Era frumos – o operă de artă, sculptată cu grijă. Când reuși să se uite din nou la el, îl găsi rânjind și-și feri repede privirea.

Hecate înaintă hotărâtă, de parcă prezența lui Hades n-ar fi însemnat câtuși de puțin pentru ea.

— Știi că niciodată nu se mai poartă frumos cu mine după ce le vrăjești.

— Le loveşte lenea în grija ta, Hecate. Privirea-i alunecă spre Persefona când adăugă: Văd c-ai făcut cunoştinţă cu Zeiţa Primăverii.

— Da, şi a avut un mare noroc că am făcut cunoştinţă cu ea. Cum ai îndrăznit să n-o avertizezi să se ferească de râul Lethe?

Hades făcu ochii mari, iar Persefona încercă să nu zâmbească la tonul lui Hecate.

— Se pare că-ţi datorez nişte scuze, lady Persefona.

Persefonei îi venea să-i spună că-i datora mult mai mult, dar nu reuşi să deschidă gura. Felul în care-o privea Hades îi tăia răsuflarea. Înghiţi în sec cu putere şi păru uşurată când în depărtare sună un corn.

Hecate şi Hades se întoarseră în direcţia din care sunase.

— Sunt invocată, anunţă ea.

— Invocată? repetă Persefona.

Hecate zâmbi.

— Judecătorii au nevoie de sfatul meu.

Persefona nu înţelegea, iar Hecate nu-i explică.

— Draga mea, să mă suni data viitoare când eşti în Lumea de Jos. Mergem din nou în Asfodel.

— Mi-ar plăcea la nebunie, spuse Persefona.

Hecate dispăru, lăsând-o singură cu Hades.

— De ce-ar avea nevoie judecătorii de sfatul lui Hecate?

Hades înclină capul într-o parte, de parcă ar fi vrut să se hotărască dacă să-i spună sau nu adevărul.

— Hecate este Stăpâna Tartarului. Şi se pricepe foarte bine la hotărârea pedepselor celor netrebnici.

Pe Persefona o trecură fiorii.

— Unde e Tartarul?

— Ţi-aş spune dac-aş şti că o să-ţi foloseşti înţelepciunea ca să te fereşti de el.

— Crezi c-aş vrea să-ţi vizitez camera de tortură?

El îşi coborî ochii negri pentru a privi în ai ei.

— Cred că eşti curioasă, răspunse el. Şi dornică să demonstrezi că sunt aşa cum crede lumea – o zeitate de temut.

— Ți-e teamă că o să scriu despre ceea ce văd, spuse ea.

El chicoti.

— „Teamă" nu e cuvântul potrivit, draga mea.

Ea dădu ochii peste cap.

— Normal, tu nu te temi de nimic.

Hades nu spuse nimic și se aplecă să culeagă o floare din părul ei.

— Ți-a plăcut în Asfodel?

— Da.

Ea nu se putu abține să zâmbească. Toată lumea fusese atât de bună!

— Sufletele tale... par atât de fericite!

— Ești surprinsă?

— Păi, tu nu ești tocmai cunoscut pentru bunăvoința ta, replică Persefona, și regretă imediat asprimea cuvintelor ei.

Maxilarul lui Hades se încleștă.

— Nu sunt cunoscut pentru bunăvoința mea față de muritori. E o diferență.

— De-asta te joci cu viețile lor?

El mijii ochi, iar ea simți tensiunea crescând între ei precum apele învolburate ale râului Styx.

— Parcă-mi aduc aminte că ți-am spus că nu-ți mai răspund la nicio întrebare.

Persefona rămase cu gura căscată.

— Nu cred că vorbești serios.

— Mor de serios ce sunt! spuse el.

— Dar... cum o să ajung să te cunosc?

Rânjetul tâmp îi reapăru pe față.

— Vrei să ajungi să mă cunoști?

Ea își feri privirea, uitându-se apoi urât la el.

— Sunt obligată să petrec timp aici, nu-i așa? N-ar trebui să-mi cunosc mai bine temnicerul?

— Ce-ți mai place să exagerezi! spuse el, dar tăcu o clipă, căzut pe gânduri.

— Aaa, nu! zise Persefona.

Hades ridică din sprânceană.

— Ce-i?

— Cunosc privirea aia.

Hades ridică din sprânceană a curiozitate.

— Ce privire?

— Ai tu o... *privire*. Când știi ce vrei.

Se simți penibil când o rosti cu voce tare.

Privirea lui se întunecă, iar vocea îi scăzu.

— Chiar așa? Făcu o pauză, apoi completă: Ghicești ce vreau?

— Nu știu să citesc gânduri!

— Păcat! făcu el. Dacă vrei să-mi pui întrebări, propun un joc.

— Nu. Nu mai pic eu în plasa vrăjelilor tale!

— Fără contract. Nu-mi datorezi nicio favoare, doar răspund la întrebări – cum vrei tu.

Ea își ridică bărbia și mijii ochii.

— Bine. Dar eu aleg jocul.

Era clar că nu se așteptase la așa ceva, iar surprinderea i se citea pe față. Apoi zâmbi larg.

— Prea bine, zeiță!

CAPITOLUL IX

Piatră, hârtie, foarfecă

— Jocul ăsta pare groaznic! se plânse Hades, stând în mijlocul camerei în care avea biroul – o cameră frumoasă, cu ferestre din tavan până-n podea şi un şemineu mare din obsidian.

De când se întorseseră la palat, el îşi găsise o cămaşă, iar Persefona nu putu decât să se bucure, pentru că goliciunea lui i-ar fi distras atenţia în timpul jocului.

— Eşti furios doar pentru că n-ai jucat!

— Pare destul de simplu: piatra bate foarfeca, foarfeca bate hârtia, iar hârtia bate piatra – cum bate hârtia piatra mai exact?

— Hârtia acoperă piatra, răspunse Persefona.

Hades se încruntă auzindu-i motivul, iar zeiţa ridică din umeri.

— De ce-i asul carte câştigătoare?

— Pentru că aşa sunt regulile.

— Păi, e o regulă ca piatra s-acopere hârtia, replică ea. Eşti gata?

Ridicară mâinile, iar Persefona nu se putu abține să chicotească. Să-l vadă pe Zeul Morții jucând „piatră, hârtie și foarfecă" ar fi trebuit să fie o dorință de căpătâi a tuturor muritorilor.

— Piatră, hârtie, foarfecă, dă-i drumul! rostiră ei la unison.

— Da! chiui Persefona. Piatra bate foarfeca!

Se prefăcu că strivește foarfeca lui Hades cu pumnul – iar zeul clipi.

— Fir-ar să fie! Credeam c-ai s-alegi hârtia!

— De ce?

— Pentru că tocmai ai ridicat hârtia în slăvi.

— Doar pentru că tu m-ai întrebat de ce hârtia acoperă piatra. Aici nu ești la pocher, Hades – nu e vorba despre înșelăciune!

El o privi fix, cu ochii arzând.

— Nu e?

Ea își feri privirea, respirând adânc, apoi răspunse:

— Ai spus c-ai avut reușite cu contractele tale. Povestește-mi despre ele!

Hades se duse la un bar din capătul încăperii, își turnă băutura preferată – whiskey – și luă un loc pe canapeaua de piele neagră.

— Ce să-ți povestesc? Am oferit multor muritori aceleași contracte de-a lungul anilor. În schimbul banilor, faimei, dragostei – trebuie să renunțe la viciul lor. Unii muritori sunt mai puternici decât alții și reușesc să-și învingă obiceiurile nesănătoase.

— Faptul că învingi o boală nu ține de putere, Hades.

— N-a spus nimeni nimic despre vreo boală.

— Dependența este o boală. Nu poate fi tratată. Trebuie ținută sub control.

— Așa și este, o contrazise el.

— Cum? Cu și mai multe contracte?

— Asta e o altă întrebare.

Ea ridică mâinile și mai jucară o rundă. Când ea nimeri piatră, iar el foarfecă, tânăra nu se bucură, ci întrebă:

— Cum, Hades?

— Nu le cer să renunțe la toate deodată. E un proces lent.

Jucară din nou, iar de data asta, câștigă Hades.

— Tu ce-ai face?

Ea clipi.

— Ce-ai schimba? Ca să-i ajuți?

Rămase cu gura căscată la întrebarea lui.

— Mai întâi, le-aș interzice muritorilor să-și pună în joc sufletele. În al doilea rând, dacă tot ceri un pariu, provoacă-i să meargă la dezintoxicare; și fă și mai mult – plătește-le dezintoxicarea! Dac-aș avea eu banii tăi, m-aș folosi de ei ca să ajut oamenii.

El o privi o clipă cu atenție.

— Și dacă ar recidiva?

— Atunci, ce? întrebă ea. Viața-i grea acolo, Hades, și, uneori, a trăi e o pedeapsă suficient de mare! Muritorii au nevoie de speranță, nu de amenințări cu pedepse!

Liniștea se lăsă între ei, iar Hades ridică mâinile – un alt joc. De data aceasta, când Hades câștigă, o trase de încheietură spre el și-i atinse ușor bandajul pe care Hecate o ajutase să și-l lege.

— Ce-ai pățit?

— E o nimica toată în comparație cu o contuzie la coaste.

Expresia feței lui Hades se înăspri, iar el rămase tăcut. După o clipă, o sărută în palmă, făcând-o să simtă căldura vindecătoare a buzelor lui închizându-i pielea. Se întâmplă atât de repede, încât ea nici măcar nu avu timp să-și retragă mâna.

— De ce te deranjează atât de tare?

Nu era sigură de ce vorbea în șoaptă. Presupunea că era pentru că toată atmosfera i se părea foarte intimă – cum stăteau față în față, pe canapea, aplecându-se atât de aproape de el, încât aproape că-l putea săruta.

În loc să răspundă, el îi puse mâna pe obraz, iar Persefona înghiți în sec. Dacă o săruta în clipa aceea, ea n-avea să răspundă de ceea ce se întâmpla mai departe.

Apoi ușa biroului lui Hades se deschise, iar Minthe intră în cameră. Purta o rochie de un albastru electric care i se mula pe forme într-o manieră care lăsa puțin loc imaginației, iar Persefona fu

surprinsă de gelozia care-i străbătu corpul precum un şoc. Îi trecu prin cap un gând că dacă aceasta ar fi fost Stăpâna Lumii de Jos, ar fi purtat pulovere până la gât şi ar fi bătut la uşă de fiecare dată înainte de-a intra.

Nimfa cu părul de foc se opri când o văzu pe Persefona stând lângă Hades, evident furioasă. Pe buzele Persefonei apăru un zâmbet la gândul că era posibil ca şi Minthe să fie geloasă.

Zeul îi luă mâna de pe faţă şi întrebă, pe un ton iritat:

— Da, Minthe?

— Milord, Charon a cerut să fii prezent în sala tronului.

— A zis de ce?

— A prins un intrus.

Persefona îl privi pe Hades.

— Intrus? Cum? Nu se îneacă în Styx?

— Dacă a prins Charon un intrus, pesemne că a încercat să i se furişeze pe luntre.

Hades se ridică în picioare şi întinse mâna.

— Haide, vii cu mine!

Persefona îl luă de mână – mişcare pe care Minthe o urmări cu ochii scăpărând, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă din birou în faţa lor. Merseră în urma ei pe hol, spre sala cavernoasă cu tavan înalt a tronului lui Hades. Ferestrele rotunjite din sticlă lăsau să pătrundă o lumină difuză. Steaguri negre cu imaginea aurie a unei narcise flancau ambele părţi ale sălii, tocmai până la prăpastia tronului lui Hades. Precum fizicul lui, era sculptat şi părea alcătuit din mii de bucăţi de obsidian spart, ascuţit.

Un bărbat cu pielea neagră stătea în apropiere de prăpastie, înveşmântat în alb şi cu o coroană de aur pe cap. Pe umeri îi atârnau două cozi lungi, împletite, prinse cu cleme de aur. Ochii lui negri se opriră mai întâi asupra lui Hades, apoi asupra ei.

Persefona încercă să se opună strânsorii lui Hades, dar acesta nu făcu decât s-o strângă şi mai tare, trecând pe lângă Luntraş şi conducând-o spre tronul lui, pe trepte. Hades făcu un semn din mână, iar un tron mai mic apăru lângă al lui; Persefona ezită.

— Eşti zeiţă. Vei sta pe tron!

El o conduse să se aşeze şi abia după aceea-i dădu drumul la mână. Când îşi ocupă locul pe tron, Persefona crezu pentru o clipă că avea să-şi dea jos farmecul, dar n-o făcu.

— Charon, cărui fapt îi datorez această întrerupere?

— Tu eşti Charon? îl întrebă Persefona pe bărbatul în alb.

Nu semăna deloc cu desenele din manualul ei de greacă antică, în care era mereu reprezentat drept un bătrân, un schelet sau o siluetă înveşmântată-n negru. Varianta asta aproape că semăna cu un zeu – frumos şi plin de farmec.

Charon zâmbi larg, iar Hades strânse din dinţi.

— Chiar eu sunt, milady.

— Te rog, spune-mi Persefona! zise ea.

— E bine „milady"! o contrazise Hades, tăios. Încep să-mi pierd răbdarea, Charon!

Luntraşul lăsă capul în jos. După părerea Persefonei, Charon era amuzat de dispoziţia lui Hades.

— Milord, un om pe nume Orfeu a fost prins încercând să se furişeze pe luntrea mea. Doreşte să intre în audienţă la dumneavoastră.

— Condu-l înăuntru! Eu sunt nerăbdător să revin la conversaţia mea cu lady Persefona.

Charon pocni din degete, iar un bărbat apăru în faţa lor, cu mâinile legate la spate. Persefona inspiră brusc, surprinsă de modul în care fusese legat. Părul creţ al bărbatului i se lipise de frunte, încă îmbibat în apă din râul Styx. Părea înfrânt.

— E periculos? întrebă Persefona.

Charon îl privi pe Hades, aşa că şi Persefona făcu la fel.

— Poţi să-i citeşti lejer sufletul. E periculos? întrebă ea din nou.

Îşi dădea seama, după cum se umflau venele de la gâtul lui Hades, că acesta strângea din dinţi. În cele din urmă, el spuse:

— Nu.

— Atunci dă-i drumul din legăturile alea!

Ochii lui Hades pătrunseră în ai ei. În cele din urmă, îi întoarse spatele bărbatului şi făcu un semn din mână. Când legăturile

dispărură, el căzu în față, lovindu-se de podea. În timp ce se ridica în picioare, o privi pe Persefona.

— Mulțumesc, milady!

— De ce ai venit în Lumea de Jos? întrebă Hades.

Persefona era impresionată; muritorul îl privea drept în ochi pe Hades și nu dădea niciun semn de teamă.

— Am venit pentru soția mea. Hades nu răspunse, așa că bărbatul continuă: Doresc să propun un contract – sufletul meu, în schimbul sufletului ei.

— Eu nu fac negoț cu suflete, muritorule, răspunse zeul.

— Milord, vă rog...

Hades ridică mâna, iar omul își îndreptă privirea spre Persefona, implorând-o.

— Nu căuta ajutor la ea, muritorule! Nu te poate ajuta.

Persefona o luă ca pe o provocare.

— Povestește-mi despre soția ta! Nu băgă în seamă privirea arzătoare a lui Hades, ațintită asupra lui Orfeu, ci insistă: Cum se numea?

— Euridice! A murit la o zi după ce ne-am căsătorit.

— Îmi pare rău! Cum a murit?

— S-a dus la culcare și nu s-a mai trezit.

Vocea-i tremura.

— Ai pierdut-o atât de subit!

Pe Persefona o durea pieptul și-și simțea gâtul încleștat. Simțea multă compasiune pentru bărbatul din fața lor.

— Ursitoarele i-au tăiat firul vieții, spuse Hades. N-o pot trimite înapoi în lumea celor vii și n-am să mă târguiesc ca să trimit suflete înapoi.

Persefona își încleștă pumnii. Voia să se certe cu Hades chiar acum – în fața lui Minthe, a lui Charon și a acestui muritor. Oare nu asta făcuse el pe vremea Marelui Război? Nu se târguise cu zeii ca să le înapoieze eroii?

— Lord Hades, vă rog din suflet...

Orfeu se înecă.

— O iubesc!

Simți ceva dur și rece în măruntaie când Hades râse – un hohot scurt, ca un lătrat.

— Oi fi iubit-o tu, muritorule, dar nu pentru ea ai venit. Ai venit pentru tine însuți. Hades se lăsă pe spate pe tronul lui și adăugă: N-am să-ți îndeplinesc cererea. Charon.

Numele daimonului sună ca o poruncă, iar cu un pocnet din încheietura mâinii, și el, și Orfeu dispărură.

Persefona clocotea de furie, refuzând să se uite în ochii lui Hades. Fu surprinsă când Hades rupse tăcerea:

— Dorești să-mi spui să fac o excepție.

— Dorești să-mi spui de ce nu se poate-așa ceva, contracară ea.

El strâmbă din buze.

— Nu pot să fac o excepție pentru o singură persoană, Persefona! Tu ai habar de câte ori mi se cere să trimit înapoi suflete din Lumea de Jos?

Își închipuia că de multe ori, dar tot nu i se părea corect.

— Abia l-ai lăsat să vorbească. Au fost căsătoriți doar o zi, Hades.

— Ce tragedie! exclamă el.

Se încruntă la el.

— Atât de lipsit de inimă ești?

— Nu sunt primii care au o poveste tristă de dragoste, Persefona, și nu vor fi, din câte-mi închipui, nici ultimii.

— Ai trimis muritori înapoi pentru mult mai puțin, insistă ea.

Hades o privi atent.

— Iubirea e un motiv egoist pentru a trimite suflete înapoi.

— Și războiul nu-i?

Expresia lui Hades se întunecă.

— Vorbești despre ceva ce nu cunoști, zeiță!

— Spune-mi cum ți-ai ales tabăra, Hades! îi ceru ea.

— Nu eu am ales-o.

— Întocmai cum nu i-ai oferit lui Orfeu nicio altă variantă. Oare-ai fi renunțat la control dacă ai fi făcut în așa fel încât să-și vadă măcar un pic soția, în siguranță și fericită în Lumea de Jos?

— Cum îndrăznești să-i vorbești lordului Hades..., începu Minthe, dar se potoli când văzu că Persefona se uita urât la ea.

Și-ar fi dorit să aibă puterea de-a o transforma pe Minthe într-o plantă.

— Ajunge!

Hades se ridică în picioare, iar Persefona îl urmă.

— Am terminat aici.

— S-o conduc pe Persefona afară? întrebă Minthe.

— Poți să-i spui lady Persefona! replică Hades. Și nu. *Noi* nu am terminat.

Lui Minthe nu-i convenea că fusese dată afară, dar plecă, iar tocurile-i țăcăneau pe marmură în timp ce se îndepărta. Persefona o privi plecând până când simți degetele lui Hades sub bărbia ei. Îi ridică ochii spre ai lui.

— Se pare că ai foarte multe opinii despre cum îmi stăpânesc tărâmul.

— Nu i-ai arătat niciun pic de compasiune, repetă ea.

El o fixă cu privirea o clipă, dar nu spuse nimic, făcând-o să se întrebe la ce se gândea.

— Mai rău, ți-ai bătut joc de dragostea pe care o avea față de soția lui.

— I-am pus la îndoială dragostea. Nu mi-am bătut joc de ea.

— Cine ești tu să pui dragostea la îndoială?

— Un zeu, Persefona.

Ea se încruntă la el.

— Atâta putere ai și nu faci decât rău cu ea! El tresări auzind-o, iar ea continuă: Cum poți să fii atât de plin de pasiune și să nu crezi în dragoste?

Hades râse cu amărăciune.

— Pentru că pasiunea nu are nevoie de dragoste, draga mea!

Persefona știa la fel de bine ca el că dorința ațâța pasiunea pe care ei doi o împărtășeau, și totuși, răspunsul lui o surprinse și o înfurie. De ce? Nu o tratase cu compasiune, iar ea era zeiță. Poate că sperase să-l vadă la fel de mișcat de rugămintea lui Orfeu pe cât fusese ea. Poate că sperase să vadă un alt zeu

în momentul acela – unul care să-i demonstreze că presupunerile ei fuseseră greşite.

Şi totuşi, nu făcuse decât să i le confirme.

— Eşti un zeu nemilos! conchise ea şi pocni din degete, lăsându-l pe Hades singur în sala tronului.

CAPITOLUL X

Tensiune

Luni, Persefona ajunse devreme la Acropole. Voia să își înceapă articolul, iar Hades îi oferise mai mult decât suficient material de lucru pe durata vizitei în Lumea de Jos. Încă era furioasă pe el pentru modul în care se comportase cu Orfeu, încă îi auzea hohotul de râs amarnic din momentul în care bietul om își exprimase dragostea pentru soția lui decedată, și o trecură fiorii.

Măcar își dezvăluise adevărata natură – și tocmai în clipa în care crezuse că avea conștiință.

Pesemne că Ursitoarele sunt de partea mea, cugetă ea.

Când coborî din lift la etajul ei, îl găsi pe Adonis stând în față, alături de Valerie, aplecat deasupra biroului ei și sporovăind. Se opriră imediat din vorbit când ajunse ea, iar Persefona simți că întrerupe un moment de intimitate.

— Persefona, ai venit devreme.

Adonis își drese glasul și se îndreptă.

— Sper să reușesc să încep în forță. Am o grămadă de chestii de făcut, spuse ea, și trecu pe lângă cei doi, îndreptându-se direct spre biroul ei.

Adonis o urmă.

— Cum a fost la Nevernight?

Ea încremeni o clipă.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Hades te-a invitat la Nevernight înainte să ieşim de la interviu. Cum a fost?

Aaa, da! Eşti prea paranoică, Persefona! gândi ea.

— A fost bine.

Lăsă poşeta jos şi deschise laptopul.

— Am crezut c-o să te convingă să nu scrii despre el.

Persefona luă loc şi se încruntă. Nu se gândise că intenţia lui Hades de-a o invita în Lumea de Jos ar fi putut fi o tactică pentru a o împiedica să scrie despre el.

— În momentul de faţă, nimic nu m-ar putea convinge să nu scriu. Nici măcar Hades în persoană.

Mai ales Hades. Ori de câte ori deschidea gura, ea găsea un alt motiv să-i displacă, deşi gura aceea o făcea să ardă de dorinţă.

Adonis zâmbi, fără să aibă habar de gândurile ei viclene.

— O să fii o jurnalistă bună, Persefona.

Făcu un pas în spate şi arătă spre ea.

— Nu uita să-mi trimiţi articolul! Ştii tu. Când îl termini.

— Sigur, zise ea.

Când rămase singură, încercă să-şi facă ordine în gândurile cu privire la Zeul Morţii. Până în clipa aceea, i se părea că văzuse două feţe ale lui. Una era un zeu puternic şi manipulator, care fusese exilat din lume atât de multă vreme, încât părea că nu mai înţelege oamenii. Acelaşi zeu o legase de un contract chiar cu mâinile cu care-o vindecase. Fusese extrem de atent şi de grijuliu când venea vorba de sărutări, apoi pasiunea lui se dezlănţuise aproape de tot.

Parcă tânjea după ea.

Dar nu avea cum să fie adevărat – pentru că el era zeu şi trăise secole, ceea ce însemna că avea secole de experienţă, iar ea era obsedată de asta doar pentru că nu avea experienţă.

Își lăsă capul în mâini, frustrată pe sine însăși. Trebuia neapărat să-și reaprindă furia resimțită în momentul în care Hades recunoscuse cu atâta aroganță faptul că abuza de putere, sub pretextul că ajuta muritorii.

Privirea-i coborî asupra notițelor pe care le luase după ce-l intervievase. Scrisese atât de repede, încât cuvintele abia erau lizibile, dar după ce le citi cu atenție de câteva ori, reuși să pună totul cap la cap.

Dacă Hades dorește cu adevărat să ofere ajutor, atunci trebuie să provoace dependentul să meargă la dezintoxicare. Ce-ar fi să meargă un pas mai departe și să i-o plătească?

Se îndreptă ușor și scrise textul, simțind cum furia îi năvălea din nou în sânge. Era ca flacăra la catalizator, iar degetele începură de îndată să-i zboare pe tastatură, adăugând cu frenezie cuvânt după cuvânt.

„Eu mă ocup cu sufletul. Cu ce-l împovărează, cu ce-l corupe, cu ce-l distruge... și-l stârnesc."

Cuvintele acestea pătrunseră numai părțile care-o dureau. Cum era să fii Zeul Lumii de Jos? Să vezi numai frământările, durerile și viciile celorlalți?

Părea a fi o existență plină de suferință.

Probabil suferă cumplit, hotărî ea. Sătul să fie Zeul Morții, intervenea în viețile muritorilor ca să se distreze. Ce-avea de pierdut?

Nimic.

Încetă să mai tasteze și se lăsă pe spate, inspirând adânc. Niciodată nu mai avusese atâtea sentimente deodată pentru o singură persoană. Era furioasă pe el, dar și curioasă, prinsă între surpriză și dezgust în legătură cu lucrurile pe care le făcuse și pe care le rostise. În război cu amândouă era atracția extremă pe care-o simțea ori de câte ori era împreună cu el.

Cum de-l dorea? Doar reprezenta opusul tuturor lucrurilor la care ea visase toată viața. Era temnicerul său, când tot ce-și dorise ea era libertatea.

Doar că el eliberase ceva dinlăuntrul ei. Ceva îndelung reprimat și niciodată explorat.

Pasiune, jind și dorință – probabil toate lucrurile pe care Hades le căuta la un suflet împovărat.

Își flexă degetele deasupra tastaturii și își imagină cum ar fi fost să-l sărute cu toată furia clocotindu-i în vene.

Încetează! își porunci, mușcându-și cu putere buza. *E penibil. Hades e dușmanul. E dușmanul tău!*

O săruta ca să-i facă favoruri, numai ca ea să nu cauzeze haos în jurul lui. Mai mult ca sigur, experiența ei din pragul morții din Lumea de Jos o îndepărtase de lucruri importante.

Cum ar fi Minthe.

Îți dădu ochii peste cap și se concentră din nou asupra ecranului ei, citind ultimul rând pe care-l tastase.

Dacă acesta e zeul pe care-l avem în față în timpul vieții, ce zeu vom întâlni în clipa morții? Ce speranțe avem la fericire în viața de apoi?

Erau cuvinte usturătoare, iar ea era conștientă că e oarecum nedreaptă. După ce făcuse un tur al Lumii de Jos, îi devenise clar că Hades ținea la tărâmul lui și la locuitorii acestuia. Altfel, de ce să-și fi bătut capul cu păstrarea unei asemenea iluzii grandioase?

Probabil pentru că-l avantajează, își reaminti ea. *E evident că-i plac lucrurile frumoase, Persefona. De ce n-ar crește un tărâm frumos?*

Telefonul de la biroul ei sună brusc, speriind-o groaznic și făcând-o să tresară și să se întindă după el cu stângăcie, ridicând receptorul și oprindu-i țârâitul.

— Persefona la telefon.

Încă-i bubuia inima, și respiră adânc pentru a se liniști.

— Persefona, sunt Valerie. Cred c-a venit mama ta!

Inima care-i bubuia parcă uită să-i mai bată. Ce căuta Demetra acolo?

Își mușcă buza preț de-o clipă – să fi aflat Demetra de vizita ei în Lumea de Jos din weekend? Își aduse aminte de cuvintele

ei din Grădina Zeilor – „E nevoie să-ți reamintesc că una dintre condițiile timpului petrecut de tine aici e aceea de-a te feri de zei? Mai ales de Hades." Încă nu-și dăduse seama de unde știa mama ei că fusese la Nevernight, dar presupunea că Zeița Recoltei avea un spion printre cei din clubul lui Hades.

— Vin imediat.

Persefona reuși să-și păstreze vocea calmă.

Era ușor să dai de Demetra. Era pe cât de aproape se putea de înfățișarea ei Divină, păstrându-și strălucirea pielii bronzate și ochii luminoși. Purta o rochie de vară, roz-deschis, și pantofi albi cu tocuri, în contrast cu peretele șters.

— Floarea mea!

Demetra se apropie de ea cu brațele deschise, prinzând-o pe Persefona într-o îmbrățișare.

— Mamă. Persefona o împinse, apoi adăugă repede: Ce cauți aici?

Demetra înclină capul.

— E luni!

Persefonei îi luă un moment să-și dea seama ce însemna asta.

O, nu!

Îi pieri culoarea din obraji.

Cum să fi uitat? În fiecare luni, ieșea cu mama ei la prânz, dar cu toate cele întâmplate în ultima perioadă, îi scăpase întru totul din vedere.

— E o cafenea foarte drăguță în josul străzii, continuă Demetra, dar Persefona îi simțea încordarea din voce. Am putea s-o încercăm astăzi. Tu ce părere ai?

Persefona era de părere că nu voia să fie singură cu mama ei. Ca să nu mai zică de faptul că tocmai câștigase imboldul de care avea nevoie pentru a scrie articolul despre Hades; dacă se oprea taman acum, era posibil să nu-l mai termine.

— Mamă, îmi... pare foarte rău!

Cuvintele păreau cioburi de sticlă ieșind din gura ei. Erau minciuni, bineînțeles – nu-i părea rău pentru ceea ce urma să spună.

— Sunt foarte ocupată azi. Putem reprograma?

Demetra clipi.

— Reprograma?

Rosti cuvântul de parcă nu l-ar mai fi auzit niciodată. Mama ei nu suporta când lucrurile nu mergeau cum voia ea, iar Persefona nu-i ceruse niciodată să-şi reajusteze programul. Mereu îşi adusese aminte de prânz, la fel cum îşi adusese aminte de regulile mamei ei – două lucruri pe care le ignorase în ultima săptămână. Ştia că mama ei făcea o listă cu greşelile pe care le comisese, şi era doar o chestiune de timp până când Demetra avea s-o facă să plătească.

— Îmi pare tare rău, mamă! spuse din nou Persefona.

Demetra o privi în sfârşit în ochi. Zeiţa Recoltei strânse din dinţi şi reuşi să rostească pe un ton cu totul şi cu totul sec:

— Atunci, rămâne pe altădată.

Demetra se răsuci pe călcâie fără să-şi ia la revedere şi ieşi furtunos din birou.

Persefona dădu drumul aerului pe care şi-l tot ţinuse. Petrecuse atât de mult timp pregătindu-se să se certe cu maică-sa, iar după ce-i trecuse adrenalina, se simţea epuizată.

— Uau, ce frumoasă e mama ta!

Remarca lui Valerie o făcu pe Persefona să întoarcă privirea. Fata avea o expresie visătoare pe faţă.

— Păcat că n-ai putut să ieşi la prânz cu ea!

— Da, zise Persefona.

Îşi croi drum încet înapoi spre birou, apăsată de un nor de vinovăţie – până când îl văzu pe Adonis stând în spatele scaunului ei şi uitându-se la ecranul laptopului ei.

— Adonis, începu ea, închizând cu zgomot laptopul când ajunse la birou. Ce faci?

— O, salut, Persefona! zâmbi el. Îţi citeam şi eu articolul!

— Nu e gata.

Încercă să-şi păstreze calmul, dar îi era greu în condiţiile în care el tocmai îi încălcase intimitatea.

— Cred că-i bun, spuse el. Chiar ai reuşit să scrii ceva ca lumea!

— Mersi, dar ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă nu te-ai uita la calculatorul meu, Adonis!

El râse uşor.

— Nu-ţi fur munca, dacă de-aia îţi faci griji!

— Ţi-am spus că-ţi trimit articolul când e gata!

El ridică mâinile şi se îndepărtă de biroul ei.

— Hei, potoleşte-te!

— Nu-mi spune tu mie să mă potolesc! rosti ea printre dinţi.

Nu suporta când lumea îi spunea să se potolească; remarca aruncată în doi peri nu făcea decât s-o înfurie şi mai tare.

— N-am vrut să spun nimic cu asta!

— Nu mă interesează ce-ai vrut să spui! se răsti ea.

Adonis tăcu în sfârşit. Ea presupunea că-şi dăduse seama că nu avea cum să scape din situaţia asta cu ajutorul farmecului său natural.

— Toate bune pe-aici?

Demetri apăru în pragul uşii, iar Persefona se încruntă la Adonis.

— Da, toate-s bune, răspunse Adonis.

— Persefona?

Demetri o privea cu nerăbdare.

Ar fi trebuit să-i spună că nu, nu erau toate bune – că era prinsă între un contract imposibil cu Zeul Lumii de Jos şi ideea de a ascunde asta de mama ei, care avea să se asigure că nu o să mai vadă niciodată zgârie-norii lucioşi din Noua Atenă dacă afla. Pe lângă asta, părea că muritorul ăsta credea că e complet acceptabil să-i citească gândurile intime – pentru că asta era, de fapt, o ciornă a unui articol pe care plănuia să-l scrie.

Şi poate de-asta şi era atât de furioasă; cuvintele pe care le scrisese erau sincere, furioase şi pătimaşe. O făceau vulnerabilă, iar dacă deschidea gura să-l contrazică pe Adonis, nu mai era sigură ce-avea să iasă.

Respiră adânc, apoi rosti cuvintele cu forţă:

— Da, toate-s bune!

Iar când văzu expresia infatuată a lui Adonis, avu senzația că o să regrete faptul că mințise.

Câteva zile mai târziu, Persefona întârzie la Nevernight. Grupul ei de studiu își prelungise cursul și, deși era obosită, știa că trebuie să vadă cum îi mergea grădinii ei. Pământul din Lumea de Jos reținea umezeala ca-n deșert, așa că trebuia să-și ude grădina în fiecare zi dacă voia să aibă o șansă cât de mică de supraviețuire.

Coborî din autobuz sub privirile tuturor celor ce stăteau la coadă ca să intre în clubul lui Hades și care acum se holbau la ea de parcă i-ar fi crescut gheare și aripi. Era foarte conștientă de cum arăta, îmbrăcată în pantaloni de yoga și maiou, cu părul lung prins într-un coc neglijent încă de la începutul cursului – nici măcar nu se sinchisise să se uite în oglindă, și nu voise să piardă timp fugind până acasă să se schimbe doar ca să ude o grădină. Oricum ideea de-a lua pe ea o rochie strâmtă și pantofi cu tocuri îi oferea o senzație neplăcută. Hades și petrecăreții n-aveau decât să suporte chestia asta.

Nu ești aici să impresionezi pe nimeni, își reaminti ea. *Intră acolo și du-te în Lumea de Jos cât de curând posibil!*

Își strânse curelele ghiozdanului greu, strângând din dinți de durerea din umeri, și se îndreptă cu pași hotărâți spre ușă.

Mekonnen apăru din întuneric. Se încruntă până când o recunoscu, apoi un zâmbet fermecător, cu dinții gălbejiți, i se întipări pe față.

— Milady... adică Persefona.

— Bună seara, Mekonnen!

Îi zâmbi larg căpcăunului în timp ce intra în club.

Persefona se opri în foaierul întunecat. Preferă să nu intre în clubul propriu-zis de data asta și se hotărî să se teleporteze. Pocni din degete și așteptă să simtă schimbarea cunoscută în aerul din jurul ei.

Dar nu se întâmplă nimic.

Încercă din nou.

Tot nimic.

Avea să fie nevoită să intre în biroul lui Hades şi să pătrundă de-acolo în Lumea de Jos.

Rămase cu capul în jos în timp ce-şi făcea loc prin clubul aglomerat. Ştia că lumea se holbează la ea şi simţea cum roşeşte din cauza judecăţii lor.

O mână o prinse de umăr. Se întoarse, aşteptându-se să dea de un alt căpcăun sau de unul dintre angajaţii lui Hades, care-o oprea din cauza ţinutei ei. O replică îi stătea deja pe vârful limbii, dar, când se întoarse, privi într-o pereche de ochi aurii.

— Hermes, rosti ea uşurată.

Chiar şi cu farmecul lui, tot era extrem de arătos, cu bluza albă şi pantalonii gri, având deja o băutură în mână. Părul auriu îi era coafat perfect – ras în părţi şi cu bucle lungi în partea de sus, reflectând lumina soarelui.

— Sefi! strigă el. Cu ce eşti îmbrăcată?

Ea privi în jos, spre ţinuta ei, deşi nu era nevoie. Ştia foarte bine cu ce era îmbrăcată.

— Tocmai am venit de la cursuri.

— Studenta şic! exclamă el, ridicând el din sprâncenele blonde. Eşti bună rău!

Ea îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse cu spatele spre el, croindu-şi drum spre trepte. Zeul Înşelătoriei o urmă.

— Ce cauţi aici? întrebă Persefona.

— Păi, sunt Mesagerul Zeilor, răspunse el.

— Nu, ce cauţi aici, pe ringul de dans de la Nevernight?

— Şi zeii joacă jocuri de noroc, Sefi!

— Nu-mi spune-aşa! îi ceru ea. Şi de ce să joace zeii jocuri de noroc cu Hades?

— De dragul senzaţiilor tari! zâmbi Hermes, poznaş.

Persefona ajunse în capătul treptelor, cu Hermes pe urmele ei.

— Unde mergem, Sefi?

Ei i se părea amuzant că el se includea în frază.

— *Eu* merg în biroul lui Hades!

— Nu-i acolo, spuse Hermes, iar ei îi trecu prin cap că poate nu știa despre pariul dintre ea și Hades.

Îl privi pe zeu și, deși nu era acolo ca să-l vadă pe Hades, tot se întrebă cu voce tare:

— Atunci unde este?

Hermes zâmbi larg.

— Studiază propuneri pentru contracte, pe drum.

Persefona strânse din dinți.

Bineînțeles că asta face!

— Nu pentru Hades am venit aici, spuse ea și îi dădu zor mai departe, spre biroul lui.

Odată intrată, își lăsă rucsacul pe canapea și își roti umerii, frecându-se în locurile care-o dureau.

Ridică privirea și-l văzu pe Hermes la bar, luând în mână diverse sticle și citind etichetele de pe ele. Probabil că sticla din mâna lui era atrăgătoare, pentru că o desfăcu și o turnă într-un pahar gol.

— Ai voie să faci chestia asta? îl întrebă.

Zeul ridică din umeri.

— Hades mi-e dator, nu? Doar ți-am salvat viața.

Persefona își feri privirea.

— *Eu* îți sunt datoare. Nu Hades.

— Ai grijă, zeiță! Un pariu cu un zeu e de-ajuns, nu ți se pare?

Ea tresări.

— Știi?

Hermes zâmbi.

— Sefi, nu m-am născut ieri.

— Cred că tu mă crezi incredibil de proastă, spuse ea.

— Nu. Cred că ai fost atrasă de farmecele lui Hades.

— Deci ești de acord că Hades m-a nedreptățit!

— Nu. Cred că ești atrasă de el.

Persefona își dădu ochii peste cap și se întoarse cu spatele spre zeu. Traversă biroul lui Hades și încercă ușa invizibilă

din spatele biroului lui, dar mâinile nu i se mai cufundară în suprafața zidului, ca data trecută.

Poarta spre Lumea de Jos era închisă. Oare Hades își retrăsese favoarea pentru că ea îl adusese pe Adonis la Nevernight? Sau era supărat pentru că îl lăsase singur în sala tronului cu câteva zile înainte? Oare nu-i acordase favoarea pentru ca ea să nu fie nevoită să-l deranjeze?

Brusc, ușile biroului lui Hades începură să se zgâlțâie, iar Hermes o prinse pe Persefona și o trase spre oglinda de deasupra șemineului. Ea se opuse, dar Hermes îi lipi buzele de ureche și murmură:

— Crede-mă, o să vrei să vezi chestia asta!

El pocni din degete, iar pe Persefona începu s-o strângă pielea. Era o senzație foarte ciudată, care nu dispăru nici când ajunseră în interiorul oglinzii. Senzația semăna cu cea pe care-o aveai când stăteai în interiorul unei cascade și te uitai la lumea încețoșată de afară.

Dădu să întrebe dacă puteau fi văzuți, dar Hermes îi lipi un deget de buze.

— Șșt!

Hades apăru de cealaltă parte a oglinzii, iar Persefonei i se tăie răsuflarea – indiferent de câte ori îl vedea, nu credea că avea să se obișnuiască vreodată cu frumusețea lui. Astăzi, părea încordat și sever, făcând-o să se întrebe ce se întâmplase.

Își primi curând răspunsul; Minthe mergea imediat în urma lui Hades, iar Persefona simți gelozia clocotindu-i în vene când o văzu.

Se certau.

— Pierzi timpul de pomană! spuse Minthe.

— Nu c-aș rămâne fără el! se răsti Hades.

Era limpede că nu avea chef să stea s-o asculte pe nimfă ținându-i morală. Expresia feței lui Minthe se înăspri.

— Asta e un *club*! Muritorii se târguiesc pentru dorințele lor, nu fac *cereri* către Zeul Lumii de Jos!

— Clubul ăsta e ce spun eu că e!

Minthe se încruntă la el.

— Crezi că asta o să o facă pe zeiță să aibă o părere mai bună despre tine?

Zeiță? Oare Minthe se referea la ea?

Privirea lui Hades se întunecă la auzul remarcii ei.

— Nu-mi pasă ce crede nimeni despre mine, și când spun asta, mă refer și la tine, Minthe! Ei îi căzu fața, iar Hades continuă: Am să-i ascult oferta!

Nimfa nu spuse nimic și se răsuci pe călcâie, dispărând din ochii lui. După o clipă, o femeie intră în biroul lui Hades. Purta un palton bej, un pulover mare și blugi, și avea părul prins într-o coadă de cal. Deși era destul de tânără, părea epuizată, iar Persefona n-avea nevoie de puterile lui Hades ca să-și dea seama că oricare-ar fi fost povara pe care femeia o purta în acel moment al vieții ei, era una apăsătoare.

— Nu ai de ce să te temi, începu Hades cu vocea lui caldă, liniștitoare, de bariton, iar muritoarea reuși din nou să se miște.

Ea scoase un hohot de râs ușor, agitat, iar când vorbi, vocea-i era răgușită.

— Mi-am spus că n-o să ezit. Că n-o să las frica să-mi ia ce am mai bun.

Hades își înclină capul. Persefona cunoștea privirea aceea – era curios.

— Dar ți-a fost frică. Multă, multă vreme.

Femeia aprobă din cap, iar lacrimile începură să-i șiroiască pe față. Le șterse cu furie, cu mâinile tremurând, apoi scoase din nou acel hohot de râs forțat.

— Am zis și că n-o să plâng.

— De ce?

Persefona se bucura că Hades întrebase, pentru că și ea era la fel de curioasă. Când femeia îl privi pe zeu în ochi, era serioasă, cu fața încă sclipind de lacrimi.

— Divinii nu sunt impresionați de durerea mea.

Persefona tresări – Hades, nu.

— Presupun că nu pot să vă învinovățesc, continuă femeia. Sunt una dintr-un milion care pledează pentru sine însăși.

Hades înclină din nou capul.

— Dar tu nu pledezi pentru tine însăți, nu?

Femeii îi tremurară buzele și răspunse în șoaptă:

— Nu.

— Spune-mi, o îndemnă el – era ca o vrajă, iar femeia-l ascultă.

— Fiica mea.

Cuvintele-i ieșiră ca un suspin.

— E bolnavă. Pineoblastom. E un cancer agresiv. Dau viața mea la schimb pentru a ei.

— Nu! spuse Persefona cu voce tare, iar Hermes îi făcu semn să tacă, dar ea nu putu să gândească decât: *Nu poate! N-o să o facă!*

Hades o studie îndelung pe femeie.

— Pariurile mele nu sunt făcute pentru suflete ca al tău.

Persefona o luă înainte. Avea de gând să iasă din oglindă și să lupte pentru acea femeie, dar Hermes o ținu strâns de umăr.

— *Așteaptă!*

— Te rog! șopti femeia. Îți dau orice – orice dorești!

Hades îndrăzni să râdă.

— N-ai putea tu să-mi dai ce vreau eu!

Femeia îl privi fix, iar Persefonei i se rupse inima văzând expresia ei. Era înfrântă. Femeia lăsă capul în jos, iar umerii-i tremurau de plâns în timp ce-și acoperea fața cu mâinile.

— Ai fost ultima mea speranță – ultima speranță!

Hades se apropie de ea, îi puse degetele sub bărbie și îi înălță capul. După ce-i șterse lacrimile, îi spuse:

— Nu o să semnez niciun contract cu tine, pentru că nu vreau să iau nimic de la tine. Asta nu înseamnă că nu am să te-ajut.

Femeia rămase cu gura căscată – Persefona făcu ochii mari, iar Hermes chicoti pe muteşte.

— Fiica ta are favoarea mea. Va fi bine, şi cred că va fi exact la fel de curajoasă cum e şi mama ei.

— Vai, mulţumesc! Mulţumesc!

Femeia îl cuprinse cu braţele pe Hades, iar zeul încremeni, nesigur ce să facă. În cele din urmă cedă şi o îmbrăţişă. După o clipă, se desprinse de ea şi spuse:

— Du-te! Ai grijă de fiica ta!

Femeia se dădu îndărăt câţiva paşi.

— Eşti cel mai generos zeu!

Hades chicoti sinistru.

— Am să-mi modific afirmaţia anterioară. În schimbul favorii mele, n-ai să spui nimănui că eu te-am ajutat.

Femeia părea surprinsă.

— Dar...

Hades ridică mâna – nu avea să accepte nicio contrazicere.

În cele din urmă, femeia aprobă din cap.

— Mulţumesc!

Se întoarse să plece, ieşind în goană din birou.

— Mulţumesc!

Hades privi o clipă spre uşă, apoi o încuie pocnind din degete. Înainte ca Persefona să-şi dea seama ce se întâmplă, şi ea, şi Hermes căzură din oglindă.

Persefona nu era pregătită şi se izbi de podea cu o bufnitură puternică. Hermes ateriză în picioare.

— Urât! comentă Zeul Înşelăciunii.

— Aş putea spune şi eu acelaşi lucru! replică Zeul Morţii, privirea neîndurătoare căzându-i pe Persefona, în timp ce aceasta se ridica în picioare.

— Ai auzit tot ce voiai să auzi?

— Am *vrut* să merg în Lumea de Jos, dar *cineva* mi-a retras favoarea!

Parcă nici nu vorbise. Privirea lui Hades se îndreptă spre Hermes.

— Am o treabă pentru tine, mesagerule!

Hades pocni din degete şi, fără niciun avertisment, Persefona se trezi aruncată în grădina ei pustie, căzând drept în fund. Un mârâit de frustrare îi ieşi din gură, iar când se ridică în picioare, scuturându-şi hainele de pământ, ţipă către cer:

— Măgarule!

CAPITOLUL XI

Un strop de dorință

Persefona își uda grădina, înjurându-l pe Hades în timp ce muncea. Spera ca el să fi auzit fiecare cuvânt. Spera să-l usture. Spera să simtă de fiecare dată când se mișca.

O ignorase.

O aruncase ca pe-un nimic în Lumea de Jos.

Avea întrebări. Avea cereri. Voia să știe de ce-o ajutase pe femeie, de ce-i ceruse să păstreze tăcerea. Care era diferența între cerința acelei femei și cea a lui Orfeu de-a o aduce pe Euridice înapoi dintre morți?

Când termină de udat grădina, încercă să se teleporteze înapoi în grădina lui Hades, dar când nu merse cu pocnitul din degete, își dădu seama că rămăsese acolo.

Apoi încercă să blesteme numele lui Hades și, când nici așa nu funcționă, lovi cu piciorul zidul grădinii.

De ce o trimisese acolo? Avea de gând să o caute după ce termina cu Hermes? Avea să-i înapoieze favoarea sau avea să fie nevoită să-l caute ea ori de câte ori intra în Lumea de Jos?

Ar fi foarte enervant!

Probabil că-l supărase foarte tare.

Se hotărî că avea să-i exploreze palatul în absența lui. Văzuse doar câteva camere – biroul lui Hades, dormitorul și sala tronului. Era curioasă în legătură cu restul, și avea tot dreptul să exploreze. Dacă Hades se enerva, putea argumenta că, judecând după starea grădinii ei, peste șase luni, oricum asta avea să fie casa ei.

În timp ce studia terenul, observă atenția la detalii a lui Hades. Vedea tonuri aurii și diferite texturi – covoare de blană și scaune de catifea. Era un palat luxos, iar ea-i admiră frumusețea, la fel cum admira frumusețea lui Hades. Încercă să se contrazică – îi stătea-n fire să admire frumusețea. Nu însemna nimic dacă ea credea că Zeul Morții și palatul lui erau extraordinari. La urma urmei, era zeu.

Explorarea palatului se încheie când găsi biblioteca.

Era magnifică. Nu mai văzuse niciodată așa ceva – rafturi după rafturi de cărți cu cotoare superbe, groase, și gravură cu aur. Încăperea în sine era bine mobilată. Un șemineu mare ocupa tot peretele din capătul ei, flancat de rafturi închise la culoare. Acelea nu erau pline cu cărți, ci cu vase străvechi din lut, cu imagini cu Hades și Lumea de Jos. Se închipuia așezându-se într-unul dintre scaunele confortabile, îndoindu-și degetele de la picioare pe covorul moale și citind ore-n șir.

Persefona hotărî că acesta avea să fie unul dintre locurile ei favorite, dacă urma să locuiască aici.

Dar n-ar fi trebuit să se gândească să locuiască în Lumea de Jos. Poate că după ce se termina totul, Hades avea să-i extindă favoarea și asupra folosirii bibliotecii.

Se întrebă într-o doară dacă exista un sărut pentru asta.

Se plimbă printre rafturi, trecându-și degetele peste cotoare. Reuși să ia câteva cărți de istorie și căută o masă la care să le răsfoiască. Crezu că găsise una în sfârșit, când descoperi ceea ce părea a fi o masă rotundă, dar era de fapt o chiuvetă plină cu apă închisă la culoare precum cea a Styxului.

Lăsă cărțile pe podea ca să vadă mai bine chiuveta. În timp ce-o fixa cu privirea, în fața ei apăru o hartă; vedea în față râul Styx și râul Lethe, plus palatul și grădinile lui Hades. Deși harta părea

a sta în apa neagră, culori la fel de vii precum grădinile lui Hades apărură în peisaj. I se părea ciudat că Zeul Morții, care purta atât de mult negru, găsea atât de multă plăcere în culori.

— Hmm!

Persefona era sigură că acestei hărți îi lipseau părți foarte importante din Lumea de Jos – cum ar fi fost Câmpiile Elizee sau Tartarul.

— Ciudat!

Băgă mâna în chiuvetă.

— Curiozitatea-i o calitate periculoasă, milady!

I se tăie răsuflarea și se întoarse ca să-l vadă pe Hades în spatele ei, încadrat de niște rafturi. Inima-i zvâcnea cu putere-n piept.

— Sunt mai mult decât conștientă! se răsti ea.

Însemnul de pe încheietura mâinii o învățase acest lucru.

— Și nu-mi spune *milady*! Hades o privi pur și simplu, fără a zice nimic, așa că Persefona adăugă: Harta asta cu lumea ta nu-i completă!

Hades aruncă o privire spre apă.

— Ce vezi?

— Palatul tău, Asfodelul, râurile Styx și Lethe... și atât.

Toate erau locuri în care fusese deja.

— Unde sunt Câmpiile Elizee? Tartarul?

Hades zâmbi ușor din colțurile gurii.

— Harta ți le va arăta când îți vei câștiga dreptul de-a le vedea!

— Cum să-l *câștig*?

— Numai cei în care am încredere pot vedea harta în întregime.

Ea se îndreptă de spate.

— Cine poate vedea toată harta? El nu făcu decât să rânjească, așa că ea întrebă: Minthe poate s-o vadă?

Hades își mijii ochii.

— Te-ar deranja, lady Persefona?

— Nu, minți ea.

Privirea lui se înăspri, iar buzele i se subțiară; se întoarse și dispăru printre stive. Ea se grăbi să pună la loc cărțile pe care le luase de pe rafturi și se luă după el.

— De ce mi-ai retras favoarea?

— Ca să-ți dau o lecție, răspunse el.

— Să nu aduc muritori pe tărâmul tău?

— Să nu pleci când ești supărată pe mine! spuse el.

— Poftim? întrebă tânăra, oprindu-se și punând cărțile pe un raft din apropiere.

Nu se așteptase la acel răspuns.

Iar Hades se opri și se întoarse cu fața spre ea. Stăteau între rafturile înguste, iar mirosul de praf plutea în aer, între ei.

— Mi se pare că ești o persoană care are foarte multe sentimente și n-a fost niciodată învățată să se descurce cu ele, dar te-asigur că fuga nu e soluția potrivită.

— Nu mai aveam ce să-ți spun.

— Nu despre cuvinte-i vorba aici, insistă el. Mai degrabă te-aș ajuta să îmi înțelegi motivațiile, decât să mă trezesc că mă spionezi!

— Intenția mea n-a fost aceea de-a spiona! spuse ea. Hermes...

— Știu că Hermes te-a tras în oglindă, o întrerupse el. Nu vreau să pleci și să fii supărată pe mine!

Ar fi trebuit să-i ia remarca drept una rostită cu drag, dar nu-și putu ascunde dezgustul din voce în momentul în care întrebă:

— De ce?

De fapt, nu era dezgust; era nedumerire. Hades era zeu; de ce-i păsa lui de ce credea ea despre el?

— De-aia, răspunse Hades, apoi se gândi o clipă. Pentru că e important pentru mine. Aș vrea, mai degrabă, să ajung să-ți înțeleg furia. Vreau să-ți aud sfaturile. Vreau să-ți înțeleg perspectiva. Ea dădu să deschidă gura și să întrebe din nou de ce, dar el adăugă: Pentru că tu ai trăit printre muritori. Pentru că-i înțelegi mai bine decât mine. Pentru că ești plină de compasiune.

Ea înghiți în sec.

— De ce-ai ajutat-o pe mamă în seara asta?

— Pentru că așa am vrut.

— Și cu Orfeu cum rămâne?

Hades oftă, frecându-se la ochi cu degetul arătător și cel mare.

— Nu e chiar atât de simplu! Da, am puterea de-a învia morții, dar nu merge cu toată lumea, mai ales când sunt implicate Ursitoarele. Viața lui Euridice a fost întreruptă de Ursitoare cu un motiv anume. Nu mă pot atinge de ea.

— Dar fata?

— Nu era moartă, ci doar în purgatoriu. Mă pot târgui cu Ursitoarele pentru viețile aflate în Purgatoriu.

— Cum adică „târgui cu Ursitoarele"?

— E o problemă delicată, răspunse el. Dacă le cer Ursitoarelor să cruțe un suflet, nu am niciun cuvânt de spus în viața altuia.

— Dar... ești Zeul Lumii de Jos!

— Iar Ursitoarele sunt Divine, completă el. Trebuie să le respect existența, la fel cum și ele o respectă pe-a mea!

— Nu pare corect.

Hades ridică o sprânceană.

— Chiar așa? Sau e vorba despre faptul că nu pare corect pentru muritori?

Exact despre asta era vorba.

— Deci trebuie ca muritorii să sufere de dragul jocului tău?

Hades strânse din dinți.

— Nu e un joc, Persefona! Cu atât mai puțin jocul *meu*.

Vocea lui severă o făcu să se oprească și apoi să se încrunte la el.

— Deci mi-ai dat o explicație pentru o parte din comportamentul tău, dar cu celelalte târguri cum rămâne?

Privirea lui Hades se întunecă, iar el făcu un pas în față spre ea, în spațiul și-așa foarte îngust.

— Întrebi pentru tine sau pentru muritorii pe care pretinzi că-i aperi?

— *Pretind?*

Avea să-i arate ea lui – argumentele ei contra șiretlicurilor lui nu erau doar de paradă.

— Au început să te intereseze afacerile mele abia după ce ai semnat contractul cu mine.

— Afacerile tale? Așa numești faptul că m-ai indus cu bună știință în eroare?

El ridică din sprâncene.

— Deci *chiar* e vorba de tine!

— Ceea ce ai făcut este nedrept – nu doar față de mine, ci și față de toți muritorii...

— Nu vreau să discut despre muritori. Eu vreau să discut despre *tine*.

Hades se îndreptă spre ea, făcând-o să dea un pas în spate, astfel încât raftul cu cărți i se lipi de spinare.

— De ce m-ai invitat la masa ta?

Persefona își feri privirea.

— Ai spus că mă înveți!

— Ce să te învăț, zeiță?

O fixă o clipă cu privirea, cu ochii lui seducători, închiși la culoare. Apoi își aplecă ușor capul în scobitura gâtului ei, iar buzele lui îi atinseră ușor pielea.

— Ce-ți doreai cu adevărat să înveți atunci?

— Să joc cărți, șopti ea, dar abia respira, și era conștientă că minte.

Voise să învețe despre el – să-l atingă, să-l miroasă, să-i simtă puterea.

El șopti, cu buzele lipite de ea, câteva cuvinte:

— Și altceva?

Îndrăzni să-și îndrepte capul spre el, apoi buzele lui le atinseră pe-ale ei.

I se opri respirația-n gât. Nu putea răspunde – nu voia să răspundă. Gura lui rămase aproape de ea, dar nu o sărută, ci aștepta.

— Spune-mi!

Avea o voce hipnotică, iar căldura lui o aruncă într-o vrajă necurată. El era aventura după care tânjea. Era ispita căreia voia să-i cedeze. Era păcatul pe care voia să-l comită.

Ochii i se închiseră, iar buzele i se despărțiră. Crezu că avea s-o ia chiar în clipa aceea, iar când el n-o făcu, ea inspiră adânc, cu pieptul ridicându-se, lipit de-al lui, și spuse:

— Doar cărți.

El se retrase, iar Persefona deschise ochii. I se păru că-i vede surpriza în privire chiar înainte ca fața să-i devină o mască indescifrabilă.

— Cred că-ți dorești să te întorci acasă, spuse el și porni printre rafturi.

Dacă n-ar fi stat de vorbă cu însuși Zeul Morții, ar fi crezut că era stânjenit.

— Poți împrumuta acele cărți, dacă dorești.

Ea le adună în brațe și o luă repede pe urmele lui.

— Cum? Mi-ai retras favoarea.

Se întoarse spre ea, cu privirea lipsită de orice emoție.

— Crede-mă, lady Persefona, dacă ți-aș fi retras favoarea, ai fi știut.

— Deci sunt din nou lady Persefona?

— Mereu ai fost lady Persefona, indiferent dacă alegi sau nu să-ți accepți sângele!

— Ce e de acceptat? întrebă ea. Sunt, în cel mai bun caz, o zeiță minoră – și mai sunt și necunoscută, pe lângă asta!

Nu suporta expresia de dezamăgire care-i umbrea fața.

— Dacă ai o asemenea impresie despre tine, n-ai să cunoști niciodată puterea.

Ea întredeschise buzele a mirare și observă cum el își mijii ochii chiar înainte ca mâna să-i zvâcnească – era gata s-o alunge din nou fără avertisment.

— Nu! porunci ea, iar Hades se opri. Mi-ai cerut să nu plec când sunt furioasă, iar eu îți cer să nu mă alungi când ești *tu* furios.

El își lăsă mâna jos.

— Nu sunt furios.

— Atunci de ce m-ai aruncat în Lumea de Jos mai devreme? De ce m-ai alungat, în primul rând?

— Trebuia neapărat să vorbesc cu Hermes, spuse el.

— Și nu puteai să spui lucrul ăsta?

El șovăia.

— Nu-mi cere lucruri pe care nu ești în stare să mi le oferi, Hades!

Continua să o fixeze cu privirea. Nu era sigură la ce se aştepta din partea lui – ca propriile ei cereri să-l fi înfuriat? Ca el să o contrazică, spunându-i că e altceva? Că era un zeu puternic şi că putea face după cum dorea?

În schimb, el aprobă din cap.

— Am să-ţi acord acest gest de bunăvoinţă.

Ea răsuflă uşurată.

— Mulţumesc!

El îi întinse mâna.

— Hai, putem să ne întoarcem la Nevernight împreună! Am nişte... chestiuni nerezolvate acolo.

Îi acceptă oferta şi se teleportară înapoi în biroul lui, apărând chiar în faţa oglinzii înlăuntrul căreia se ascunsese împreună cu Hermes.

Persefona îşi dădu capul pe spate, astfel încât să îl privească în ochi.

— De unde-ai ştiut că eram acolo? Hermes zicea că nu putem fi văzuţi.

— Am ştiut că erai acolo pentru că te-am simţit!

Cuvintele lui o făcură să se înfioare, apoi se dezlipi de trupul lui cald, îşi luă rucsacul de unde-l lăsase pe canapea şi îl săltă pe umeri. În drum spre uşă, se opri.

— Ai spus că harta e vizibilă doar celor în care ai încredere. De ce este nevoie pentru a câştiga încrederea Zeului Morţii?

El răspunse, simplu:

— De timp!

CAPITOLUL XII

Zeul Jocului

—PERSEFONA!

Cineva o striga pe nume. Se întoarse pe cealaltă parte și-și acoperi capul cu pătura, ca să înăbușe sunetul; plecase târziu din Lumea de Jos noaptea trecută și, fiind prea plină de energie ca să poată dormi, stătuse trează să lucreze la articol.

Îi fusese greu să aleagă în ce fel să abordeze mai departe subiectul după ce-l văzuse pe Hades ajutând-o pe acea mamă. În cele din urmă, se hotărâse să se concentreze asupra pariurilor pe care Hades le făcea cu muritorii – cele pentru care alegea să ofere termeni imposibili. În timp ce lucra la articol, își dăduse seama că încă era frustrată, deși tot nu înțelegea dacă era din cauza pariului cu Hades sau a timpului petrecut printre rafturi – a felului în care-o întrebase ce vrea și refuzase s-o sărute.

O pișca pielea de nerăbdare amintindu-și, deși nu mai era aproape de el.

Apăsase butonul de salvare pe articolul ei la patru dimineața și hotărâse să se odihnească înainte de-a-l reciti. Dar tocmai când începuse să aţipească, Lexa dădu buzna pe ușa ei.

— Persefona, trezește-te!

Ea gemu.

— Pleacă de-aici!

— Nu, că vrei să vezi chestia asta! Ghici ce a ajuns azi în presă!

Deodată, se trezi de-a binelea. Persefona își dădu așternuturile la o parte, se ridică în capul oaselor, iar imaginația începu s-o copleșească - oare făcuse cineva vreo poză cu înfățișarea ei de zeiță în față la Nevernight? Oare-o prinsese cineva în interiorul clubului cu Hades? Lexa îi băgă tableta-n față Persefonei, iar privirea i se concentrară pe ceva mult mai rău.

— A ajuns azi pe toate rețelele de socializare, îi explică Lexa.

— Nu, nu, nu!

Persefona apucă tableta cu ambele mâini. Titlul din capul paginii era negru, îngroșat și cunoscut.

Hades, Zeul Jocului, de Persefona Rosi

Citi cu voce tare primul rând:

— „Nevernight, un club de jocuri de noroc de elită, deținut de Hades, Zeul Morții, se vede din orice loc din Noua Atenă. Turnul suplu imită cu precizie natura impunătoare a zeului însuși și este o reamintire pentru muritori că viața e scurtă - și mai scurtă, dacă ești de acord să joci jocuri de noroc cu Zeul Lumii de Jos."

Era ciorna sa. Articolul ei rămânea în siguranță pe computerul personal.

— Cum a ajuns chestia asta să fie publicată? șuieră ea.

Lexa părea nedumerită.

— Cum adică? N-ai predat-o?

— Nu.

Derulă articolul, cu un ditamai golul în stomac. Observă unele adăugiri, cum ar fi fost niște descrieri ale lui Hades pe care ea, una, nu le-ar fi scris niciodată. Ochii lui Hades erau descriși ca niște hăuri fără culoare, expresia, aspră, atitudinea, rece și necioplită.

Necioplită?

Nici în vise nu l-ar fi descris pe Hades într-un asemenea hal. Avea ochii negri ca tușul, dar expresivi, și de fiecare dată când privea în ei, îi vedea firele vieților. De fapt, expresia lui putea fi aspră

uneori, dar când o privea, ea vedea altceva – o anume relaxare a maxilarului, un amuzament care-i făcea ochii să strălucească. O curiozitate arzândă, iar comportamentul lui numai rece și neciopli nu era – era pasional, fermecător și rafinat.

O singură persoană ar fi putut să meargă cu ea și să-l vadă pe Hades în carne și oase, iar aceea era Adonis. Îi și invadase intimitatea de la locul de muncă și-i citise articolul fără permisiunea ei.

Se pare c-a făcut mai mult decât să-l citească.

Neliniștea Persefonei era la fel de puternică precum furia ei. Aruncă tableta și sări din pat, cu mintea doldora de cuvinte furioase și răzbunătoare. Sunau mai mult ca ale mamei ei decât ca ale ei.

Va fi pedepsit, cugetă ea. *Pentru că eu voi fi pedepsită.*

Respiră adânc de câteva ori ca să se calmeze, și se strădui din răsputeri să-și descleștеze degetele. Dacă nu era atentă, farmecul ei avea să dispară. Mereu părea să reacționeze la emoțiile ei – poate pentru că magia sa era împrumutată.

În realitate, Persefona nu voia ca Adonis să fie pedepsit, cel puțin nu de către Hades. Zeul Morții arătase cât se poate de clar că nu-l înghițea pe muritor, iar faptul că-l adusese la Nevernight fusese o greșeală din mai multe motive – era clar acum. Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care Hades voise ca ea să stea departe de el.

O a treia emoție o copleși – teama –, dar o înăbuși. Nu avea să-i permită lui Hades s-o domine. Pe lângă asta, avea de gând să scrie despre zeu în ciuda amenințării lui.

— Unde mergi? întrebă Lexa.

— La lucru.

Persefona se făcu nevăzută în dressingul ei, schimbându-și cămașa de noapte cu o rochie verde, simplă. Era una dintre ținutele ei preferate, iar dacă voia să treacă peste ziua respectivă, presupunea c-avea nevoie de toate armele din dotare pentru a se simți pe cât de puternică se putea simți. Poate că era posibil să scoată articolul din circulație înainte să-l vadă Hades.

— Dar... azi nu lucrezi, sublinie Lexa, cocoțată în patul Persefonei.

— Trebuie să văd dacă pot s-o iau înainte.

Persefona își făcu iar apariția, sărind într-un picior ca să-și lege sandalele.

— Înaintea a ce?

— Înaintea articolului. Hades nu trebuie să-l vadă!

Lexa râse și-și duse mâna la gură, vorbind printre degete:

— Persefona, nu vreau să-ți dau veşti proaste, dar Hades a văzut deja articolul. Are oameni care stau cu ochii pe chestii de-astea.

Persefona o privi pe Lexa în ochi, iar prietena ei tresări.

— Hei!

— Ce-i?

Vocea Persefonei avea o notă de isterie.

— Ochii tăi... sunt dubioși!

Evitând privirea Lexei, în timp ce emoțiile-i loveau cu putere tot corpul, Persefona întinse mâna după poşetă.

— Stai liniştită! Mă întorc mai târziu.

Plecă din cameră și trânti ușa apartamentului ei, în vreme ce Persefona o striga pe nume.

Autobuzul nu începea să circule decât peste cincisprezece minute, așa că se hotărî să meargă pe jos. Își scoase pudriera din poșetă și-și mai dădu cu ceva magie în timp ce mergea.

Nu era de mirare că Lexa se speriase. Ochii ei își pierduseră tot farmecul și erau de un verde sticlos. Părul i se mai deschisese la culoare, iar trăsăturile feței îi erau mai ascuțite. Arăta mai Divin decât arătase vreodată în public.

Până ajunse la Acropole, Persefona revenise deja la înfățișarea de muritoare. Când ieși din lift, Valerie se ridică din spatele biroului.

— Persefona, începu ea, agitată. Parcă nu trebuia să vii azi.

— Bună, Valerie!

Încercă să-și păstreze vocea veselă și să se poarte de parcă nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat – de parcă Adonis nu i-ar

fi furat articolul, iar Lexa n-ar fi trezit-o vârându-i în față acel articol furios.

— Am venit să rezolv niște chestii.

— Aaa, păi ai câteva mesaje vocale. Ăăă, ți le-am transferat în căsuța vocală!

Dar Persefona nu era interesată de mesajele ei vocale; ea venise să-l vadă pe Adonis. Își lăsă poșeta la birou și traversă cu pași mari sala de lucru, ca să ajungă la biroul lui. Adonis stătea cu căștile în urechi, foarte concentrat asupra calculatorului. La început, crezu că lucra – probabil edita ceva ce furase –, după cum presupunea ea, furioasă, dar, când ajunse în spatele lui, descoperi că se uita la ceva serial TV – *Titani în miez de noapte.*

Își dădu ochii peste cap. Era o telenovelă populară despre felul în care Olimpienii îi învinseseră pe Titani. Deși o urmărise doar parțial, începuse să-și imagineze toți zeii așa cum erau reprezentați în serial. Știa că Hades era reprezentat cu totul și cu totul greșit – o creatură palidă și suplă, trasă la față. Dacă ar fi vrut să caute răzbunare pentru ceva, ar fi trebuit s-o caute pentru felul în care fusese reprezentat în serialul ăla.

Ea îl bătu ușor pe umăr pe Adonis, iar el tresări, scoțându-și o cască.

— Persefona! Feli...

— Mi-ai furat articolul! îl întrerupse ea.

— „Furat" e un termen dur pentru ce-am făcut eu. Ți-am acordat ție tot creditul.

— Tu crezi că asta contează? întrebă ea, clocotind de furie. Era articolul *meu*, Adonis! Nu doar că mi l-ai luat, ai mai și adăugat chestii. De ce? Ți-am spus că ți-l trimit când îl termin!

Cu toată sinceritatea, nu știa la ce se-aștepta să spună el, dar nu acesta era răspunsul scontat.

— Mă gândeam c-o să te răzgândești.

Ea îl fixă un moment cu privirea.

— Ți-am spus că vreau să scriu despre Hades.

— Nu are nicio legătură cu asta! Mă gândeam c-o să te convingă că toate contractele lui cu muritorii sunt îndreptățite!

— Stai un pic! Tu te-ai gândit că eu nu sunt în stare să gândesc cu propria minte, așa că mi-ai furat munca, ai modificat-o și ai publicat-o?

— Nu așa stau lucrurile. Hades e zeu, Persefona...

Și eu sunt zeiță! îi venea să țipe. În schimb, zise printre dinți:

— Ai dreptate. Hades e zeu, și tocmai din motivul ăsta, *tu* n-ai vrut să scrii despre el. *Tu* ai fost ăla care s-a temut de el, Adonis. Nu eu.

El făcu o grimasă.

— N-am vrut să...

— Nu contează ce-ai vrut! se răsti ea.

— Persefona! strigă Demetri, iar ea și Adonis se uitară în direcția biroului șefului lor. Ai o secundă?

Privirea-i alunecă înapoi spre Adonis și-l țintui cu o ultimă încruntătură înainte de-a intra în biroul lui Demetri.

— Da, Demetri? întrebă ea, din prag.

El stătea la birou, cu o ediție nouă a ziarului în mână.

— Ia loc!

Ea se așeză – pe margine, pentru că nu era sigură ce părere urma să aibă Demetri despre articol; îi venea greu să spună că e al ei. Oare următoarele lui cuvinte aveau să fie „Ești concediată"? Una era să spui că vrei adevărul, alta era să-l și publici.

Se gândi la ce-avea să facă dacă urma să-și piardă stagiul de practică. Mai avea mai puțin de șase luni până la absolvire. Era puțin probabil ca vreun alt ziar să vrea s-o angajeze pe fata care-l numise pe Zeul Lumii de Jos cel mai rău zeu. Știa că mulți oameni împărtășeau teama de Tartar a lui Adonis.

Chiar în timp ce Demetri începu să vorbească, Persefona spuse:

— Pot să-ți explic.

— Ce e de explicat? E clar din articol ce voiai să faci aici.

— Eram furioasă.

— Ai vrut să arăți lumii o nedreptate, continuă el.

— Da, dar e vorba de mai mult de-atât. Nu-i toată povestea, spuse ea.

Îl arătase pe Hades doar într-o lumină – și nici măcar nu era lumină, ci doar întuneric.

— Sper să nu fie! spuse Demetri.

Persefona se îndreptă.

— Îți cer să mai scrii. Zeița Primăverii tăcu, iar Demetri continuă: Vreau mai mult. Cât de repede poți să mai scrii un articol?

— Despre Hades?

— O, da! Abia ai ajuns la suprafața acestui zeu!

— Dar... credeam că... nu te temi... de el?

Demetri lăsă ziarul jos și-i întâlni privirea.

— Persefona, eu ți-am spus de la bun început. Aici, la *New Athens News*, noi căutăm adevărul, și nimeni nu cunoaște adevărul despre Zeul Lumii de Jos – tu poți ajuta lumea să-l înțeleagă.

Demetri făcea toată povestea să pară cât se poate de nevinovată, dar Persefona știa că, după articolul publicat astăzi, n-avea să facă altceva decât să stârnească ura față de Hades.

— Cei care nu-l cunosc pe Hades sunt și curioși. O să vrea mai mult, iar tu o să le oferi.

Persefona se îndreptă la ordinul lui direct. Demetri se ridică și se îndreptă către peretele cu ferestre, cu mâinile la spate.

— Ce zici de-un articol de două ori pe săptămână?

— E foarte mult, Demetri, încă merg la cursuri!

— Lunar, atunci. Ce zici de... cinci, șase articole?

— Am de ales? mormăi ea, dar Demetri tot o auzi.

— Nu te subestima, Persefona! Gândește-te numai – dacă o să aibă succesul pe care cred eu c-o să-l aibă, o să stea lumea la coadă așteptând să te-angajeze.

Doar că nu avea să conteze, pentru că urma să fie prizonieră – nu doar în Lumea de Jos, ci în Tartar. Se întreba cum avea să aleagă Hades s-o tortureze.

Probabil c-o să refuze să te sărute, chibzui ea și-și dădu ochii peste cap.

— Următorul tău articol trebuie predat pe data de întâi a lunii, spuse el. Hai să-i dăm și cu ceva varietate. Nu vorbi doar de

Îl arătase pe Hades doar într-o lumină – şi nici măcar nu era lumină, ci doar întuneric.

— Sper să nu fie! spuse Demetri.

Persefona se îndreptă.

— Îţi cer să mai scrii. Zeiţa Primăverii tăcu, iar Demetri continuă: Vreau mai mult. Cât de repede poţi să mai scrii un articol?

— Despre Hades?

— O, da! Abia ai ajuns la suprafaţa acestui zeu!

— Dar... credeam că... nu te temi... de el?

Demetri lăsă ziarul jos şi-i întâlni privirea.

— Persefona, eu ţi-am spus de la bun început. Aici, la *New Athens News*, noi căutăm adevărul, şi nimeni nu cunoaşte adevărul despre Zeul Lumii de Jos – tu poţi ajuta lumea să-l înţeleagă.

Demetri făcea toată povestea să pară cât se poate de nevinovată, dar Persefona ştia că, după articolul publicat astăzi, n-avea să facă altceva decât să stârnească ura faţă de Hades.

— Cei care nu-l cunosc pe Hades sunt şi curioşi. O să vrea mai mult, iar tu o să le oferi.

Persefona se îndreptă la ordinul lui direct. Demetri se ridică şi se îndreptă către peretele cu ferestre, cu mâinile la spate.

— Ce zici de-un articol de două ori pe săptămână?

— E foarte mult, Demetri, încă merg la cursuri!

— Lunar, atunci. Ce zici de... cinci, şase articole?

— Am de ales? mormăi ea, dar Demetri tot o auzi.

— Nu te subestima, Persefona! Gândeşte-te numai – dacă o să aibă succesul pe care cred eu c-o să-l aibă, o să stea lumea la coadă aşteptând să te-angajeze.

Doar că nu avea să conteze, pentru că urma să fie prizonieră – nu doar în Lumea de Jos, ci în Tartar. Se întreba cum avea să aleagă Hades s-o tortureze.

Probabil c-o să refuze să te sărute, chibzui ea şi-şi dădu ochii peste cap.

— Următorul tău articol trebuie predat pe data de întâi a lunii, spuse el. Hai să-i dăm şi cu ceva varietate. Nu vorbi doar de

pariurile lui – ce altceva mai face? Ce hobby-uri are? Cum arată, de fapt, Lumea de Jos?

Persefona se simțea stânjenită de întrebările lui Demetri și se întreba dacă erau întrebări pentru el, nu pentru public.

Spunând acestea, o lăsă să plece. Persefona ieși din biroul lui Demetri și se așeză la biroul ei. Era năucă și nu se putea concentra.

Un articol lunar despre Zeul Morții? În ce te-ai băgat, Persefona? Gemu tare. Hades nu avea să fie niciodată de acord cu asta.

La urma urmei, nici nu trebuia să fie.

Poate că asta avea să-i dea ocazia să se înțeleagă cu el. Oare-l putea amenința cu mai multe articole, ca să-l convingă s-o elibereze de contract?

Și oare promisiunea lui cu privire la pedeapsă avea să se dovedească a fi adevărată?

Persefona se duse direct la cursuri după ce plecă de la Acropole, și părea că toată lumea avea câte-un exemplar din *New Athens News*. Titlul negru, îngroșat, îi stătea-n față în autobuz, pe drumul prin campus, ba chiar și în clasă.

Cineva o bătu pe umăr, iar ea se întoarse și văzu două fete care se îngrămădiseră una în alta în rândul din spatele ei. Nu știa sigur cum le cheamă, dar stătuseră în spatele ei de la începutul semestrului și nu-i mai adresaseră niciun cuvânt până acum. Fata din dreapta avea un exemplar din ziar.

— Tu ești Persefona, nu? întrebă una dintre ele. E adevărat tot ce-ai scris?

Întrebarea îi provocă o grimasă. Îi veni să spună că nu, pentru că nu ea scrisese articolul, nu în întregime – dar nu putu. Se mulțumi cu:

— Povestea urmează să fie dezvoltată.

Nu se aștepta la entuziasmul ce se citea în ochii fetelor.

— Deci o să mai urmeze?

Persefona își drese vocea.

— Mda... Da.

Fata din stânga se aplecă și mai mult peste masă.

— Aşadar, l-ai cunoscut pe Hades?

— E o întrebare prostească, spuse cealaltă fată. Ce vrea ea să ştie, de fapt, e cum e Hades? Ai poze cu el?

Persefona simţi o senzaţie ciudată în măruntaie – o răsucire ca de metal, care-o făcu să se simtă şi geloasă, şi protectoare cu Hades. Ironia sorţii, din moment ce promisese să mai scrie despre el. Totuşi, confruntată fiind cu acele întrebări, nu era sigură că vrea să împărtăşească lucrurile intime pe care le cunoştea despre zeu. Oare chiar voia să vorbească despre cum îl văzuse făcând aport cu câinii într-o livadă din Lumea de Jos? Sau despre cum o amuzase jucând piatră-hârtie-foarfecă?

Erau aspecte... omeneşti ale zeului, şi se simţi brusc posesivă în privinţa lor. Ei îi erau menite.

Zâmbi uşor, fără să se simtă amuzată.

— Presupun c-o să trebuiască să aşteptaţi şi să vedeţi.

Demetri avusese dreptate – lumea era exact la fel de curioasă în privinţa zeului pe cât se şi temea de el.

Fetele din grupa ei nu erau singurele care-o opriră să o întrebe de articol. În timp ce străbătea campusul, alţi câţiva străini o strigară. Presupunea că o puneau la încercare să vadă dacă răspunde la nume şi, imediat ce descopereau că ea era Persefona, se duceau la ea şi-i puneau aceleaşi întrebări – „Chiar l-ai cunoscut pe Hades? Cum arată? Ai o poză cu el?"

Găsi pretexte ca să se îndepărteze repede. Dacă era un lucru la care nu se-aştepta, exact ăsta era – atenţia pe care avea s-o primească. Nu se putea hotărî dacă-i place sau nu.

Tocmai trecea prin Grădina Zeilor când îi sună telefonul. Recunoscătoare pentru pretextul de-a ignora şi mai mulţi străini, răspunse:

— Alo?

— Mi-a dat Adonis veştile bune! O serie despre Hades! Felicitări! Când îi iei interviu data viitoare şi pot să vin şi eu? întrebă Lexa râzând.

— M-mersi, Lex! reuşi să spună Persefona.

După ce-i furase articolul, n-o mira că Adonis profitase de ocazie și-i trimisese și un mesaj prietenei ei despre sarcina pe care Persefona o primise la lucru, înainte să apuce ea însăși să-i spună.

— Ar trebui să sărbătorim! La Rose, weekendul ăsta?

Persefona icni. La Rose era un club de noapte de lux, deținut de Afrodita. Nu fusese niciodată în interior, dar văzuse fotografii. Totul era roz și crem, și, precum Nevernightul lui Hades, era o listă de așteptare imposibilă.

— Și cum o să intrăm noi la La Rose?

— Am eu metodele mele, răspunse Lexa, pusă pe șotii.

Persefona se întrebă dacă printre metodele alea se număra Adonis, și tocmai se pregătea să întrebe dacă așa era, când văzu cu coada ochiului o străfulgerare. Ce spunea Lexa de la celălalt capăt al firului se pierdu, în timp ce tânăra își îndrepta atenția spre mama ei, care-și făcea apariția prin frunzișul grădinii, la câțiva metri de ea.

— Auzi, Lex, hai că te sun eu mai încolo!

Persefona închise telefonul și o salută pe Demetra cu un gest scurt din cap.

— Mamă. Ce cauți aici?

— A trebuit să mă asigur că ești în regulă, după tâmpenia aia de articol pe care l-ai scris! Ce-a fost în capul tău?

Persefona simți profund șocul, precum un curent electric care-i străpungea pieptul.

— Credeam... credeam c-o să fii mândră. Tu nu-l suferi pe Hades.

— Mândră? Credeai c-o să fiu mândră? pufni ea. Ai scris un articol critic la adresa unui zeu – dar nu orice zeu, ci Hades. Mi-ai încălcat cu bună știință regula – nu o dată, ci de mai multe ori. Probabil că Persefonei i se citea surprinderea pe față, pentru că mama ei adăugă: Aaa, da! Știu că te-ai întors în repetate rânduri la Nevernight.

Persefona se încruntă la Demetra.

— De unde știi?

Privirea ei coborî asupra telefonului din mâna Persefonei.

— Te-am urmărit.

— Prin telefon?

Știa că mama ei nu avea nicio problemă să-i violeze intimitatea pentru a o urmări; dovedise asta punându-și nimfele să o spioneze. Cu toate astea, nu Demetra îi cumpărase telefonul, și nu îi plătea nici factura. N-avea dreptul să-l folosească pe post de GPS.

— Tu vorbești serios?

— Trebuia să fac ceva. Nu vorbeai cu mine!

— De când? întrebă ea. Ne-am văzut luni!

— Și ai anulat ieșirea noastră de la prânz! se smiorcăi zeița. Abia mai petrecem ceva timp împreună!

— Și tu crezi că, dacă mă urmărești, o să mă încurajezi să petrec mai mult timp cu tine sau cum? întrebă Persefona.

Demetra râse.

— Vai, floarea mea, eu n-aș putea să te urmăresc niciodată! Doar sunt mama ta.

Persefona se încruntă.

— N-am timp de asta!

Încercă să o ocolească și să plece, dar se trezi că nu se poate mișca – picioarele parcă-i erau sudate în pământ. Un urlet isteric îi izbucni în stomac și-i rămase oprit în gât. Persefona se uită în ochii negri ai mamei ei și, pentru prima oară după ani întregi, își văzu mama drept zeița răzbunătoare care era – cea care biciuia nimfe și ucidea regi.

— Eu nu te-am alungat pe tine, spuse mama ei. Persefona, ține minte că ești aici prin bunăvoința magiei mele!

Persefonei îi venea să țipe la mama ei: *Amintește-mi în continuare cât sunt de neputincioasă!* Dar știa că avea să facă o mișcare greșită dacă o provoca. Asta își și dorea Demetra; să o poată pedepsi cum voia; așa că, în schimb, inspiră cutremurându-se și spuse:

— Îmi pare rău, mamă!

Un moment plin de încordare, așteptă să vadă dacă Demetra avea s-o elibereze sau s-o răpească. Apoi simți cum slăbește strânsoarea mamei ei asupra picioarelor sale tremurânde.

— Dacă te mai duci la Nevernight, am să te iau de tot din ımea asta!

Persefona nu știa sigur de unde-și lua curajul, dar reuși să-și rivească mama în ochi și să spună:

— Să nu crezi nici măcar o secundă că o să te iert vreodată acă mă trimiți înapoi în închisoarea aia.

Demetra scoase un hohot de râs ascuțit.

— Floarea mea, eu n-am nevoie de iertare!

Apoi, dispăru.

Persefona știa că Demetra își lua avertismentul în serios. 'roblema era că nu avea cum să evite să se întoarcă la Never- ıight; avea un contract de dus la bun sfârșit și articole de scris.

Telefonul îi vibră în mână, așa că își coborî privirea și văzu un nesaj de la Lexa: *Confirmare pentru La Rose??*

Îi răspunse: *Sună bine de tot!*

Avea să aibă nevoie de foarte mult alcool ca să uite această zi.

CAPITOLUL XIII

La Rose

Persefona și Lexa luară un taxi până la La Rose. Nu era metoda ei preferată pentru a călători – considera că era un joc de noroc. Niciodată nu știa cu ce-avea să se aleagă – un taxi împuțit, un șofer vorbăreț sau unul dubios.

Astăzi, era unul dubios. Se tot uita lung la ele în oglinda retrovizoare și devenise atât de distrat, încât fusese nevoit să vireze puternic ca să evite să fie lovit când se încadrase în trafic.

Se încruntă la Lexa, care insista că nu aveau cum s-ajungă la La Rose cu autobuzul.

Mai bine-așa decât să murim, reflectă ea.

— Cinci articole despre Zeul Morții, spuse Lexa, visătoare. Despre ce crezi că o să scrii mai departe?

Sincer, nu știa, și în momentul acela nu-i ardea să se gândească la Hades, dar Lexa n-avea să renunțe.

Înainte ca Persefona să apuce să răspundă, Lexa rămase cu gura căscată – scoase sunetul pe care-l scotea mereu când avea o idee sau când se întâmpla un lucru îngrozitor. Persefona era sigură că orice-ar fi avut să scoată pe gură, avea să fie și una, și alta.

— Ar trebui să scrii despre viaţa lui amoroasă!

— Ce? pufni Persefona. Nu. Categoric nu!

Lexa se bosumflă.

— De ce?

— Ce te face să crezi că Hades ar împărtăşi asemenea informaţii cu mine?

— Persefona, eşti jurnalistă! Investighează şi tu!

— Chiar nu mă interesează fostele iubite ale lui Hades!

Persefona privea fix pe fereastră.

— Fostele iubite? Asta sună de parcă ar avea o iubită actuală... de parcă tu ai fi actuala lui iubită.

— Ăăă, nu, spuse Persefona. Sunt destul de sigură că Stăpânul Lumii de Jos se culcă cu secretara lui.

— Păi, scrie despre asta! o încurajă Lexa.

— Lexa, aş prefera să nu fac asta! Eu lucrez pentru *New Athens News*, nu pentru *Delphi Divine*! Pe mine mă interesează adevărul.

Pe lângă asta, nu era sigură c-o interesa să afle dacă e adevărat. Numai gândul îi făcea silă.

— Eşti destul de sigură că Hades i-o trage secretarei – confirmă chestia asta, şi e adevăr!

Ea oftă, frustrată.

— Nu vreau să scriu despre lucruri triviale. Vreau să scriu despre ceva care o să schimbe lumea.

— Şi dacă te legi de năzbâtiile de zeu ale lui Hades o să schimbi lumea?

— S-ar putea, argumentă Persefona, iar Lexa clătină din cap. Ce-i?

Prietena ei oftă.

— Nimic, doar că... publicând articolul ăsta, n-ai făcut decât să confirmi gândurile şi temerile tuturor cu privire la Zeul Morţii. Presupun că mai sunt şi alte adevăruri despre Hades care nu se regăseau în articolul ăla!

— Încotro baţi?

— Dacă vrei să schimbi lumea, scrie despre latura lui Hades care te face să roşeşti.

Persefona roşi la faţă.

— Romantică mai eşti, Lexa!

— Iar începi cu asta. De ce nu poţi şi tu să recunoşti că Hades ţi se pare atrăgător...

— Am *recunoscut* că...

— ...şi că eşti atrasă de el?

Persefona închise brusc gura şi îşi încrucişă braţele la piept, mutându-şi privirea de la Lexa înapoi la fereastră.

— Nu vreau să discut despre chestia asta.

— De ce ţi-e teamă, Persefona?

Persefona închise ochii auzind întrebarea. Lexa nu avea să înţeleagă. Nu conta dacă-i plăcea Hades sau nu, dacă îl considera atrăgător sau nu, dacă îl dorea sau nu. Nu era pentru ea. Era interzis. Poate contractul era o binecuvântare – fiind o metodă de-a se gândi la Hades ca la ceva temporar în viaţa ei.

— Persefona?

— Ţi-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta, Lexa, zise ea forţat, nemaisuportând direcţia în care o lua conversaţia.

Nu-şi mai vorbiră deloc nici după ce ajunseră la La Rose. Când Persefona coborî din taxi, mirosul specific ploii îi izbi nările, iar când ridică privirea, văzu un fulger luminând cerul. Se înfioră, dorindu-şi să fi ales o ţinută diferită. Rochia roz-pal, alunecoasă şi sclipicioasă, îi ajungea doar până la jumătatea coapsei, mulându-se pe formele sânilor şi şoldurilor ei, iar decolteul generos lăsa puţin loc imaginaţiei – şi protecţiei faţă de elementele naturii.

O alesese ca să-i facă în ciudă lui Hades – un lucru ridicol. Voia să întruchipeze păcatul, ispita, puterea – toate, numai pentru el. Voia să i se ofere pe tavă, apoi să se retragă chiar în ultima clipă, când el era destul de aproape ca să-i simtă gustul.

Voia ca el s-o dorească.

Bineînţeles că nimic din toate astea nu avea niciun rost. La Rose era teritoriul unui alt zeu. Era improbabil să o vadă Hades în seara aceea. Rochia era o idee tâmpită.

La Rose era o clădire superbă, care semăna cu câteva cristale ițite din pământ. Erau făcute din sticlă transparentă, așa încât să reflecte luminile orașului pe timpul nopții. Ca și în cazul Nevernightului, la intrare era o coadă uriașă.

Un fior brusc, de neliniște, îi străbătu șira spinării Persefonei, făcând-o să arunce o privire în jur, nesigură de unde venea – până când dădu cu ochii de Adonis.

Rânjea cu gura până la urechi, îndreptându-se spre ea și spre Lexa cu pași mari, îmbrăcat cu o cămașă neagră și blugi. Părea în largul lui, încrezător și îngâmfat. Tocmai voia să-l întrebe ce căuta acolo, când Lexa îl strigă:

— Adonis!

Ea îl cuprinse cu brațele de mijloc în clipa în care acesta ajunse la ele, iar el îi întoarse îmbrățișarea.

— Bună, iubi!

— Iubi? repetă Persefona sec. Lexa, el ce caută aici?

Prietena ei cea mai bună se desprinse de Adonis.

— Adonis voia să te sărbătorim, așa că a luat legătura cu mine. Ne-am gândit c-ar fi fain să-ți facem o surpriză.

— Vai, ce surprinsă sunt!

Persefona se încruntă la Adonis.

— Haideți, am un apartament!

Adonis o luă pe Lexa de mână și-i cuprinse brațul cu al lui, dar când vru să facă același lucru cu Persefona, fu refuzat.

Lui Adonis îi pieri zâmbetul o clipă, dar își reveni repede, rânjind în jos la Lexa, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Persefona se gândi să plece, dar venise acolo cu Lexa și chiar nu se simțea în largul ei s-o lase cu Adonis. La un moment dat în seara asta, trebuia să-i spună prietenei ei celei mai bune ce făcuse tipul care-i picase cu tronc.

Adonis le trecu de coadă și le conduse în club; muzica îi vibra prin trup Persefonei în timp ce intrau prin lumina rozalie, obscură, a laserelor. Parterul avea loc pentru dans și săli de relaxare cu perdele din cristale. Apartamentele predominau la nivelurile superioare ale clubului, cu vedere la o scenă și la ringul de dans.

Adonis le conduse pe un șir de trepte la un apartament aflat la al doilea etaj, și după o perdea de cristal care crea o barieră față de lumea exterioară. Interiorul era luxos, cu canapele moi și roz de-o parte și de alta a unui șemineu care oferea căldură și o ambianță care Persefonei îi părea enervantă.

— E apartamentul meu personal, le informă Adonis.

— E uimitor!

Lexa se duse direct la balconul cu vedere spre ringul de dans.

— Îți place? întrebă Adonis, apropiindu-se încet de intrare.

— Normal! Ar trebui să fii nebun să nu-ți placă așa ceva!

— Dar ție, Persefona?

Adonis o privi nerăbdător. Oare de ce-aștepta laude din partea ei?

— Norocos mai trebuie să fii! spuse ea, tăios. Ești pe listele VIP a două cluburi deținute de zei.

Ochii lui Adonis își pierdură strălucirea, dar el nici măcar nu clipi.

— Știi bine cât de norocos sunt, Persefona! Eu ți-am pornit cariera.

Ea se încruntă la el, iar Adonis râmji, apoi traversă camera și se opri lângă Lexa, care părea să n-aibă habar de schimbul lor de replici din cauza muzicii care duduia. Se sprijini de el, iar bărbatul îi puse mâna pe șale.

Persefona îi fixă un moment cu privirea, cu pieptul sfâșiat de sentimente contradictorii, prinsă între supărarea pe Adonis și dragostea pentru prietena ei. Era clar că Lexa umbla în limbă după tipul ăla. Oare Adonis o făcea pe Lexa să simtă că-i bate inima de să-i spargă pieptul? Oare simțea un curent în tot corpul când o atingea? Oare gândurile i-o luau razna când intra el în încăpere?

O chelneriță veni să le ia comanda, întrerupându-i gândurile Persefonei. Era muritoare, neavând nicio aură magică în jurul ei, și era îmbrăcată într-o rochie strâmtă, transparentă; suprafața ei sclipitoare o duse pe Persefona cu gândul la interiorul unei cochilii.

Imediat ce luă comanda Lexei şi a lui Adonis, chelneriţa se întoarse spre Persefona.

— Un cocktail taxi, te rog! ceru Persefona, aruncând o privire spre prietena ei. Să fie două!

La puţin timp după ce se întoarse cu băuturile lor, Sibila, Aro şi Xeres sosiră şi ei – Sibila, într-o fustă scurtă de piele neagră şi o bluză dantelată, iar fraţii se asortaseră cu blugi de culoare închisă, bluze negre şi geci de piele. Luară loc în faţa Persefonei şi îi dădură comanda chelneriţei. După ce plecă, Sibila aruncă o privire prin apartament.

— Măi, măi, măi, Adonis! Se pare că Favoarea are şi avantajele ei.

Atmosfera din cameră deveni încordată, de parc-ar fi fost vreun trecut ascuns în spatele comentariului Sibilei. Persefona căută privirea Lexei, dar aceasta nu se uita la ea – nu se uita la nimeni; îşi îndreptase din nou atenţia către ringul de dans.

De asta se temuse Persefona; dacă Adonis chiar avea favoarea unui zeu, atunci orice muritor pe care punea ochii era într-un posibil pericol. Lexa ştia asta şi nu avea de gând să rişte să stârnească furia unui zeu – sau avea?

— Nu crede tot ce-auzi, Sibila, spuse Adonis.

— Şi tu vrei să te credem că primeşti toate biletele astea de intrare fiindcă lucrezi pentru *New Athens News*? întrebă Xeres.

Adonis oftă, dându-şi ochii peste cap.

— Persefona, zise Aro. Tu lucrezi pentru *News* – primeşti bilete la cluburi de-astea populare?

Ea ezită.

— Nu...

— Persefona, aici de faţă, a fost invitată la Nevernight de însuşi Hades.

Tânăra se încruntă la Adonis; ştia ce încerca să facă – să distragă atenţia de la el însuşi. Din fericire, nu muşcă nimeni momeala.

— Tu n-ai decât să negi în continuare. Eu recunosc o fermecată când o văd, spuse Sibila.

— Și noi știm toți că ți-o tragi cu Apollo, dar nu zice nimeni nimic, spuse Adonis.

— Băi, frate, vezi c-ai sărit calul! interveni Aro, dar Sibila ridică mâna să-l reducă la tăcere pe prietenul care-i luase apărarea.

— Măcar eu sunt sinceră-n legătură cu favoarea mea, spuse tânăra.

Cu cât toată povestea asta dura mai mult, cu atât Persefona știa că trebuie să-și scoată prietena din apartamentul ăla. Lexa urma să aibă nevoie de aer și de timp pentru a trece peste dezamăgirea cauzată de speranțele pe care și le făcuse în legătură cu Adonis.

Persefona se ridică și traversă încăperea.

— Lexa, hai să dansăm!

O luă de mână și o scoase din apartament. Imediat ce ajunseră jos, se întoarse către Lexa.

— Sunt în regulă, Persefona, zise Lexa, repede.

— Îmi pare rău, Lexa!

Ea tăcu o clipă, mușcându-și ușor buza.

— Crezi că Sibila are dreptate?

Fata era oracol, lucru care însemna că era probabil mai aproape de adevăr decât toată lumea de la masa aia, dar Persefona nu reuși să spună decât:

— Poate?

— Cine crezi că e?

Ar fi putut să fie oricine, dar existau câteva zeițe și câțiva zei cunoscuți pentru că aveau iubiți și iubite muritoare – Afrodita, Hera și Apollo fiind doar câteva nume.

— Nu te mai gândi la asta! Am venit aici să ne distrăm, ții minte?

O chelneriță se apropie de ele și le oferi două băuturi.

— A, n-am comandat..., începu Persefona, dar chelnerița o întrerupse:

— Din partea casei, o lămuri ea, zâmbind.

Persefona și Lexa luară câte-un pahar fiecare. Lichidul dinăuntru era roz și dulce, iar ele băură repede – Lexa, pentru a-și

îneca amarul, iar Persefona, pentru curajul de-a dansa. Când terminară, o luă pe Lexa de mână și o târî în mulțime.

Dansară împreună și cu străini, tempoul muzicii, lumina laserelor și alcoolul din organism dându-le o stare de bine și deconectându-le de la evenimentele din ziua respectivă. Doar prezentul mai exista.

Mulțimea se mișca în jurul lor, zgâlțâindu-le înainte și înapoi. Persefona gâfâia, gura-i era uscată, iar transpirația-i picura de pe frunte. Se simțea fără vlagă și amețită. Se opri pe ringul de dans. Mulțimea fremăta, dar lumea încă se învârtea cu ea, întorcându-i stomacul pe dos.

În clipa aceea își dădu seama că se despărțise de Lexa. Fețele din jur deveneau din ce în ce mai neclare în timp ce-și făcea loc prin mulțime, ameținând tot mai tare cu fiecare șoc resimțit în corp. I se păru că vede rochia de un albastru-electric a prietenei ei și se luă după strălucirea ei, dar când ajunse la marginea ringului de dans, Lexa nu era acolo.

Poate urcase înapoi în apartament.

Persefona sui din nou treptele. Fiecare mișcare o făcea să i se pară că are capul plin de apă. La un moment dat, amețeala o copleși, așa că se opri să închidă ochii.

— Persefona?

Deschise cu greutate ochii și o văzu pe Sibila stând în fața ei.

— Ești în regulă?

— Ai văzut-o pe Lexa? întrebă ea.

Își simțea limba groasă și umflată.

— Nu. Tu ai...

— Trebuie s-o găsesc pe Lexa!

Îi întoarse spatele Sibilei și începu din nou să coboare treptele. În clipa aceea, își dădu seama că e ceva în neregulă cu ea. Trebuia neapărat s-o găsească pe prietena ei și să plece acasă.

— Ho, ho – ia stai așa! Câte pahare-ai băut?

— Un pahar, răspunse ea.

Fata clătină din cap, cu sprâncenele unite.

Persefona o împinse și se îndepărtă de ea. Nu avea de gând să se certe în legătură cu cât alcool consumase. Poate că Lexa era la baie.

Încercă să rămână aproape de perete în timp ce-și căuta prietena, dar se trezi trasă în marea de trupuri în mișcare. Chiar când credea că mulțimea avea să o înghită cu totul, cineva o apucă de încheietura mâinii și o trase spre el. Întinse mâinile și dădu de un piept puternic. Ridică privirea spre fața lui Adonis.

— Unde mergi, iubi?

— Adonis, dă-mi drumul!

Încercă să se desprindă de el, dar el o ținu strâns.

— Șșș, e în regulă! Sunt prietenul tău!

— Dacă ai fi prietenul meu...

— Va trebui să depășești faza cu articolul ăla, iubi...

— Să nu-mi zici tu mie „iubi" și să nu-mi zici ce să fac!

— Ție ți-a spus vreodată cineva că ești dificilă? întrebă el, apoi o strânse și mai tare, lipindu-și cu forța șoldurile de ale ei.

Persefonei îi veni să vomite.

— Vreau doar să vorbim.

— Nu.

În acel moment, Adonis se schimbă la față. Zâmbetul lui strengăresc se răsuci în jos, iar ochii-i strălucitori se întunecară.

— Bine. Nu trebuie neapărat să vorbim.

Mâna lui îi șerpui pe după cap, prinzându-i părul în pumn, apoi își lipi cu putere buzele de ale ei. Ea își lipi strâns buzele una de alta și se zbătu în strânsoarea lui, dar el o strânse și mai tare, încercând să-i bage limba în gura închisă, iar ei îi apărură lacrimi în ochi.

Niște mâini aspre îl apucară pe Adonis de brațe, iar o pereche de căpcăuni îl prinse și-l târî de lângă Persefona. Ea se șterse cu mâinile la gură ca să alunge senzația buzelor lui Adonis lipite de ale ei, când îl văzu pe Zeul Morții îndreptându-se spre ea.

— Hades, spuse Persefona, cu răsuflarea tăiată.

Se apropie de ea, cuprinzându-i talia cu brațele, contopindu-se cu el. Una dintre mâinile lui Hades i se lipi de spate, iar cealaltă

i se răsuci în păr. O ținu aproape de el un moment, apoi o îndepărtă. Îi luă bărbia în mână și îi înălță capul, ca să o privească în ochi.

— Ești bine? o întrebă.

Ea clătină din cap și înghiți cu greu în sec. Erau multe lucruri în neregulă cu ziua și noaptea aceea.

— Hai să mergem!

O îndreptă spre el, cuprinzând-o protector cu un braț, apoi o conduse prin mulțime. Aceasta se dădu cu ușurință la o parte din calea lui, iar ea își dădu seama că prezența lui Hades în club stârnise un soi de haos tăcut. Muzica încă urla în fundal, însă nu mai dansa nimeni. Se opriseră cu toții să vadă cum o scotea de pe ringul de dans.

— Hades..., dădu ea să-l avertizeze, dar el părea să știe la ce se gândea ea și răspunse înainte ca Persefona să apuce să pronunțe cuvintele:

— Nu-și vor aduce aminte de asta.

Replica o mulțumi suficient cât s-o convingă să se îndrepte pe urmele lui spre ieșire, până când își aduse aminte că trebuia neapărat să-și găsească prietena cea mai bună.

— Lexa!

Se întoarse prea repede, iar privirea i se încețoșă. În momentul în care căzu, Hades o prinse, luând-o în brațe.

— O să am grijă să ajungă în siguranță acasă, spuse Hades.

În orice alt moment, ar fi protestat, l-ar fi contrazis, dar lumea încă se învârtea cu ea, chiar și cu ochii închiși.

— Persefona?

Vocea lui Hades era scăzută, iar respirația lui îi atingea ușor buzele.

— Hmm? făcu ea, lipindu-și sprâncenele și închizând strâns ochii.

— Ce-ai pățit?

— Ametită, șopti tânăra.

Zeul nu mai zise nimic. Ea își dădu seama când ieșiseră după aerul rece care-i atingea fiecare centimetru al pielii expuse și după

ploaia care lovea răpăind în umbrarul de deasupra intrării în La Rose. Se înfioră, cuibărindu-se mai aproape de căldura trupului lui Hades, şi-i inspiră mirosul de-acum cunoscut, de cenuşă şi mirodenii.

— Miroşi bine!

Îi strânse geaca în pumn, lipindu-se cât putea de tare de el. Corpul lui era ca o stâncă. Avusese câteva secole la dispoziţie ca să-şi lucreze fizicul ca dăltuit.

Hades chicoti, iar ea deschise ochii şi-l văzu privind-o. Înainte s-apuce să-l întrebe de ce râde, el se mişcă, ţinând-o strâns în braţe în timp ce îşi făcea loc pe bancheta din spate a unei limuzine negre. Îl văzu cu coada ochiului pe Antoni în timp ce închidea portiera.

Interiorul era confortabil şi intim, iar Hades o coborî uşor din poala lui şi o lăsă pe bancheta din piele, lângă el. Ea îi văzu degetele agere ajustând setările astfel încât gurile de aerisire să fie îndreptate spre ea, iar radiatorul să fie dat la maximum.

În timp ce ieşeau pe şosea, îl întrebă:

— Ce cauţi aici?

— Tu nu asculţi poruncile.

Ea râse.

— Eu nu primesc porunci de la tine, Hades.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Crede-mă, draga mea, că sunt conştient de lucrul ăsta!

— Nu sunt a ta şi nu sunt draga ta!

— Am mai vorbit noi despre asta, nu-i aşa? *Eşti* a mea! Cred că ştii treaba asta mai bine decât mine.

Persefona îşi încrucişă braţele la piept.

— Te-ai gândit vreodată că poate tu eşti al meu?

El strâmbă din buze, iar privirea-i căzu pe încheietura ei.

— Semnul *meu* e pe pielea *ta*.

Poate că alcoolul îi dădu curaj. Se întoarse, trecându-şi piciorul peste poala lui Hades, astfel încât ajunse să îl încalece. Rochia i se ridică, iar ea-l simţi lipit de propriul corp, ţeapăn,

excitat. Zâmbi, iar privirea lui se întoarse imediat spre a ei; de data asta era precum un foc care-i pârjolea pielea.

— Să-ți las și *eu* un semn? îl întrebă.

— Ai grijă, zeiță!

Cuvintele lui ieșiră ca un mârâit, făcând-o să-și dea ochii peste cap.

— Altă poruncă.

— Un avertisment, rosti Hades printre dinți, apoi mâinile lui o prinseră de coapsele goale, iar ea inspiră adânc, simțindu-i pielea lipită de a ei. Dar noi știm amândoi că tu nu asculți nici măcar când e pentru binele tău.

— Crezi tu că știi care-i binele meu? întrebă ea, periculos de aproape de buzele lui. Crezi tu că știi de ce am eu nevoie?

Mâinile lui ajunseră mai sus, ridicându-i rochia, iar ei i se tăie răsuflarea când degetele lui îi atinseră locul unde i se uneau coapsele.

— Eu nu cred, zeiță. Eu știu. Aș putea să te oblig să mi te închini!

Persefona își mușcă buzele, iar privirea lui coborî și rămase asupra ei. Așa că umplu spațiul dintre ei, lipindu-și buzele de ale lui. Degetele i se încurcară în părul lui, înclinându-i capul pe spate ca să-l sărute mai prelung. În acea poziție, se simțea puternică.

Când se desprinse în sfârșit de el, o făcu pentru a-l mușca ușor de ureche.

— Tu ai să mi te închini *mie*, spuse ea și-și lipi șoldurile de el. Mâinile ei i se înfipseră în piele, iar ea se apropie de el, cu obrazul frecându-i-se de-al lui în timp ce-i șopti: Și nici măcar n-o să fie nevoie să-ți poruncesc!

Ea nu credea că mâinile lui ar fi putut s-o strângă mai tare, dar apoi o ridică fără niciun efort și o întoarse astfel încât să fie strâns lipită de el. Îi aranjă rochia, apoi o acoperi cu geaca lui.

— Nu face promisiuni pe care nu le poți îndeplini, zeiță!

Ea clipi, surprinsă de schimbarea lui subită. Tocmai o respinsese.

— Ți-e teamă, atâta tot.

Hades nu mai zise nimic, dar când aruncă o privire spre el, văzu că privea încruntat pe geam, strângând din dinți, cu mâinile făcute pumni, iar ea își dădu seama că s-ar fi putut să aibă dreptate.

Nu mai trecu mult și adormi în brațele lui.

CAPITOLUL XIV

Un strop de gelozie

Când Persefona se trezi, își dădu seama de două lucruri: unu, se afla în patul unui străin; și doi, era goală. Se ridică brusc în capul oaselor și strânse la piept așternuturile de mătase neagră. Era în camera lui Hades – o recunoștea din ziua în care căzuse în Styx, iar el o vindecase – și-l găsi pe zeu stând în fața șemineului în flăcări. Semăna, poate, cel mai mult cu un zeu de când îl văzuse ea. Părea perfect neatins – niciun fir de păr nu era nelalocul lui, nicio cută pe geacă, niciun nasture nedesfăcut. Ținea whiskey-ul într-o mână, iar degetele celeilalte mâini îi stăteau sprijinite de buze. Aura creată de focul vesel din spatele lui i se potrivea și ea de minune, dezlănțuită precum privirea lui.

Astfel își dădu ea seama de faptul că, deși părea să se relaxeze, era încordat.

El o privi în continuare în ochi, fără să vorbească, și sorbi o gură de băutură.

— De ce sunt goală? întrebă Persefona.

— Pentru că așa ai insistat, răspunse el, cu o voce lipsită de dorința abia stăpânită de care dăduse dovadă în limuzină.

Nu-și amintea foarte multe lucruri din noaptea care trecuse, dar era sigură că nu avea să uite niciodată degetele lui Hades lipite de coapsele ei sau senzația extrem de plăcută de frecare care-o făcuse să simtă fiori prin tot corpul.

— Erai foarte hotărâtă să mă seduci!

Persefona roși cumplit de tare și-și feri privirea.

— Am...

Hades râse sinistru, iar Persefona strânse atât de tare din dinți, încât o duru falca. De ce râdea?

— Nu, lady Persefona. Crede-mă, când o să ne futem, o să îți minte!

Când?

— Aroganța ta este alarmantă!

Lui îi sclipiră ochii.

— Asta e cumva o provocare?

— Spune-mi odată ce s-a întâmplat, Hades! porunci ea.

— Ai fost drogată la La Rose. Ai noroc că ești nemuritoare. Corpul tău a ars repede otrava.

Nu destul de repede, încât să evite să se facă de rușine, aparent.

Își aducea aminte de o chelneriță care se apropiase de ele când ajunseseră pe ringul de dans, de cum le adusese băuturi și le spusese că sunt din partea casei. Curând după ce ea și-o băuse pe-a ei și începuse să danseze, muzica păruse că se-aude de departe, luminile deveniseră orbitoare, iar fiecare mișcare îi făcuse capul să se învârtă.

Își amintea și de niște mâini care-i atinseseră trupul și de niște buze reci care se lipiseră de ale ei.

— Adonis! spuse Persefona.

Hades strânse din dinți auzind numele muritorului.

— Ce i-ai făcut?

Hades privi paharul, amestecând whiskey-ul înainte de-a da pe gât ultimul strop. Imediat ce termină, puse paharul deoparte, fără s-o privească.

— E în viață, dar asta numai pentru că era pe teritoriul zeiței lui.

— Știai!

Persefona se dădu jos din pat și se ridică în picioare, cu așternuturile de mătase ale lui Hades foșnind în jurul ei. Privirea lui pătrunzătoare coborî dinspre fața ei, urmărindu-i fiecare linie a corpului. Se simțea de parcă ar fi stat goală în fața lui.

— De-asta m-ai prevenit să mă feresc de el?

— Te asigur, există mai multe motive pentru care să te ferești de muritorul ăla în afară de favoarea pe care i-a făcut-o Afrodita.

— Cum ar fi? Nu poți să te-aștepți să înțeleg dacă nu-mi explici nimic.

Făcuse un pas spre el, deși o parte a ei era conștientă că e periculos. Orice-ar fi pățit Hades pe timpul nopții încă-i gonea, evident, prin minte.

— Mă aștept să ai încredere în mine, spuse el, ridicându-se în picioare.

Faptul că el o recunoștea atât de sincer o șocă.

— Și dacă nu în mine, atunci în puterea mea.

Nici măcar nu se gândise la puterile lui – la puterea de-a vedea sufletul așa cum era, îndurerat și împovărat. Oare ce vedea când se uita la Adonis.

Un hoț, chibzui ea. *Un manipulator.*

Hades se îndepărtă iar, reumplându-și paharul la micul bar din cameră.

— Parcă erai gelos!

Hades tocmai voia să bea, dar făcu o pauză ca să râdă. Ea era și furioasă, și rănită de modul în care-o respinsese.

— Nu te preface că nu ești gelos, Hades! Adonis m-a sărutat azi-noapte!

Hades trânti paharul.

— Mai amintește-mi de asta, zeiță, și-am să fac din el un morman de cenușă!

— Deci chiar ești gelos! îl acuză ea.

— Gelos? Se îndreptă cu pași mari spre ea, adăugând: Acea... lipitoare... s-a atins de tine, deși eu i-am spus să nu o facă. Am trimis suflete în Tartar pentru mai puțin lucru!

Își aduse aminte de furia lui Hades la adresa lui Duncan, căpcăunul care îndrăznise să pună mâna pe ea, și își dădu seama că de aceea era el atât de încordat. De bună seamă că-și dorea să-l găsească pe Adonis și să-l transforme în cenușă.

— Îmi... pare rău!

Nu știa ce să spună, dar el părea atât de tulburat, încât crezu că l-ar fi liniștit cerându-i scuze.

Nu făcu decât să înrăutățească situația.

— Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze! El îi luă fața în mâini, adăugând: Nu pentru el. Niciodată pentru el! O privi cu atenție și șopti: De ce mă urăști cu atâta disperare?

Sprâncenele ei se uniră, apoi își acoperi mâinile cu ale ei.

— Nu te urăsc, spuse ea, iar Hades încremeni.

Violența cu care se mișcă o surprinse, iar furia și tensiunea îi reveniră.

— Nu? Să-ți reamintesc? „Hades, Stăpânul Lumii de Jos, Cel Bogat și, de departe, zeul cel mai urât printre muritori, dă dovadă de un dispreț fățiș față de viața muritorilor."

Îi cită articolul, cuvânt cu cuvânt, iar Persefona făcu o grimasă. Oare de câte ori îl citise? Cum trebuia să fi clocotit de furie!

Hades scrâșni din dinți.

— Asta crezi tu despre mine?

Ea deschise gura și o închise, apoi se hotărî să-i explice:

— Eram furioasă...

— Aaa, păi, e mai mult decât evident!

Vocea lui Hades era tăioasă.

— Nu știam că o să o publice!

— O scrisoare acidă care-mi scoate la vedere toate defectele? N-ai crezut că presa o să publice așa ceva?

Ea se încruntă la el.

— Te-am avertizat!

Nu spusese ce trebuia.

— În legătură cu ce m-ai avertizat, zeiță?

— Te-am avertizat că ai să regreți contractul nostru!

— Iar eu te-am avertizat să nu scrii despre mine!

Se apropie de ea, dar Persefona nu dădu înapoi, înclinându-şi în schimb capul ca să-l privească în continuare în ochi.

— Poate că-n următorul articol o să scriu despre cât eşti de autoritar, adăugă ea.

— Următorul articol?

— Nu ştiai? Mi s-a cerut să scriu o serie de articole despre tine!

— Nu.

— Nu poţi să spui „nu". Nu tu controlezi situaţia asta.

— Şi crezi că o controlezi tu?

— Am să scriu articolele alea, Hades, şi singurul mod în care mă voi opri e dacă mă eliberezi de blestematul ăsta de contract!

Hades încremeni, apoi şuieră:

— Tu crezi că poţi să te târguieşti cu mine, zeiţă?

Căldura care radia dinspre el era aproape insuportabilă. Făcu un pas în faţă, nu c-ar fi avut prea mult loc – doar era deja extrem de aproape de ea. Întinse o mână în faţă, ţinând cearşaful strâns lipit de corp cu cealaltă.

— Ai uitat un lucru important, *lady Persefona*! Ca să te târguieşti, trebuie să ai ceva ce vreau eu.

— Ai întrebat dacă eu cred ce-am scris! replică ea. Îţi pasă!

— Se numeşte cacealma, draga mea.

— Nemernicule! şuieră ea.

Hades întinse mâna. Înfigându-i-o în păr, o trase lângă el şi-i lăsă capul pe spate, astfel încât gâtul i se încordă. Era un gest sălbatic şi posesiv. I se tăie răsuflarea, iar locul dintre coapse i se umezi. Tânjea după el.

— Dă-mi voie să te lămuresc – ai făcut un pact şi ai pierdut! Nu ai cum altfel să fii liberă de contract decât dacă-l duci la bun sfârşit. Altfel, rămâi aici. Cu mine.

— Dacă mă faci prizoniera ta, am să te urăsc tot restul vieţii mele!

— Deja faci asta.

Ea tresări din nou. Nu-i plăcea faptul că el credea asta şi o tot spunea.

— Chiar crezi asta?

Nu-i răspunse, ci scoase doar un hohot de râs batjocoritor, apoi îi lipi un sărut fierbinte de buze și se desprinse cu forță de ea.

— Am să-i șterg amintirea de pe pielea ta!

Era surprinsă de ferocitatea lui, dar o încânta. El dădu la o parte cearșaful de mătase, lăsând-o goală în fața lui, iar când o ridică de la pământ, ea-l cuprinse cu picioarele de mijloc fără să stea pe gânduri. El o strânse tare de fund, iar gura lui se lovi de a ei. Când hainele lui i se frecară de corp, își ieși din minți, iar căldura se scurse în miezul ei. Persefona își înfipse degetele în părul lui Hades, frecându-i scalpul în timp ce-i descurca pletele și strângându-le cu putere în mâini. Îi trase capul pe spate și-l sărută cu putere și patimă. Hades scoase un sunet gutural simțind asta, apoi dădu înapoi, lipind-o cu spatele de stâlpul baldachinului și frecându-se cu putere de ea. Îi atinse ușor pielea cu dinții, mușcând și sugând într-un fel care-i tăia răsuflarea, făcând-o să icnească din fundul gâtului.

Își ieșiseră amândoi din minți, iar când se trezi întinsă în patul lui, cu membrele răsfirate, știa că avea să-i ofere orice lui Hades. Nici măcar nu era nevoie să ceară.

Dar Zeul Morții stătea deasupra ei, respirând greoi. Părul i se revărsa pe umeri; privirea-i era sumbră, furioasă, plină de poftă – și în loc să acopere distanța pe care-o crease între ei, el rânji.

Era tulburător, iar Persefona știa că nu avea să-i placă ceea ce urma.

— Păi, poate că ți-ar plăcea să mă fuți, dar tot nu-ți place de mine.

Apoi dispăru.

Persefona își găsi rochia frumos împăturită pe unul dintre cele două scaune din fața șemineului lui Hades, cu o mantie neagră lângă ea. În timp ce-și lua rochia și mantia pe ea, se gândi la felul în care-o privise Hades când se trezise. Cât timp stătuse, oare, și-o privise cum dormea? Cine era zeul ăsta, care apăruse de nicăieri și

o salvase de avansuri nedorite, care spusese că nu e vorba de gelozie și îi împăturise hainele? Care-o acuzase că-l urăște, dar o sărutase de parcă nu s-ar fi înfruptat niciodată din ceva atât de dulce?

Tot corpul i se înfierbântă când își aminti cum o ridicase și o mutase în pat. Nu-și amintea ce gândise atunci, dar știa că nu-i spusese să înceteze – și totuși, el o părăsise.

Roșeața aia amețitoare se preschimbă în furie.

Râsese și o părăsise.

Căci pentru el, toată povestea asta e un joc, își reaminti ea. Nu putea permite atracției ei ciudate, electrice, față de el, să copleșească realitatea aceea. Avea un contract de dus la bun sfârșit.

Persefona ieși din camera lui Hades pe balcon, ca să-și vadă grădina. În ciuda resentimentelor ei față de seră, tot iubea florile, iar Zeul Lumii de Jos reușise să sădească una dintre cele mai frumoase grădini din câte-i fuseseră date să vadă. Se minuna de culori și de mirosuri – dulcea mireasmă a glicinei, parfumul îmbătător, seducător, al gardeniilor și trandafirilor, mirosul liniștitor al lavandei.

Și totul era prin magie.

Hades avusese vieți întregi la dispoziție ca să-și învețe puterile, să urzească iluzii care înșelau simțurile. Persefona nu avusese niciodată în sânge senzația puterii. Oare ardea ca focul, precum nevoia pe care-o aprindea Hades înlăuntrul ei? Oare se simțea ca noaptea care trecuse, când ea-l încălecase cu îndrăzneală și-i șoptise provocări la ureche în timp ce-i gusta pielea?

Aia fusese putere.

Pentru o clipă, îl avusese sub controlul ei.

Văzuse dorința încețoșându-i privirea, îi auzise mârâitul pasional, îi simțise erecția fermă. Dar nu fusese destul de puternică ca să-l țină în mrejele ei.

Începea să creadă că nu avea să fie niciodată destul de puternică.

De aceea i se și potrivea atât de bine viața de muritoare – de aceea nu-l putea lăsa pe Hades să câștige.

Doar că nu era sigură cum ar fi trebuit să câștige, când grădina ei încă arăta ca o bucată de pământ pârjolit. Ajungând la capătul cărării, grădinile luxuriante făceau loc unui petic de pământ secătuit, unde pământul semăna mai mult cu nisipul și era negru precum cenușa. Chiar și fără magie, grădinile muritorilor, cel puțin, produceau viață. Dacă ar fi fost grădina mamei ei, ar fi fost deja complet crescută. Persefona nutrise o speranță ascunsă cum că prin acel proces avea să descopere o putere adormită care nu avea legătură cu furatul vieții – dar stând în fața acelui petic sterp de pământ, își dădu seama cât de penibilă era această speranță.

Nu putea să aștepte pur și simplu ca acea putere să se manifeste sau ca semințele muritorilor să încolțească în pământul imposibil din Lumea de Jos. Trebuia să se străduiască mai mult.

Se ridică în picioare și plecă s-o caute pe Hecate.

Persefona o găsi pe zeiță într-o livadă din apropierea casei ei. Astăzi, Hecate purta veșminte purpurii, iar părul lung îi era împletit. Stătea cu picioarele încrucișate în iarba moale, mângâind o nevăstuică blănoasă. Persefona țipă când o văzu.

— Ce-i aia? întrebă ea.

Hecate zâmbi ușor și scărpină arătarea după urechea mică.

— E Gale. E un vizon.

— Ăla nu-i bizon.

— Vizon!

Hecate râse ușor.

— Cândva a fost vrăjitoare, dar era o idioată, așa c-am transformat-o în vizon!

Persefona o fixă cu privirea pe zeiță, dar Hecate nu păru a băga de seamă tăcerea ei uluită.

— Mie-mi place mai mult de ea așa, adăugă Hecate. Dar destul cu Gale! Cu ce te pot ajuta, draga mea?

Atât îi trebui, întrebarea asta – Persefona răbufni, pornind o tiradă la adresa lui Hades, a contractului și a pariului imposibil pe care-l făcuse, evitând detaliile despre dezastrul din dimineața aceea. Recunoscu până și cel mai mare secret al ei – anume că

nu era în stare să crească absolut nimic. Când termină, Hecate strânse din buze, părând căzută pe gânduri, dar nu surprinsă.

— Dacă nu poți să dai viață, ce-ai să faci?

— Am s-o nimicesc.

Sprâncenele frumoase ale lui Hecate se unire deasupra ochilor ei negri.

— Nu ți-a crescut niciodată nimic?

Persefona clătină din cap.

— Arată-mi!

— Hecate... Nu cred că e...

— Aș vrea să văd.

Persefona oftă și-și frânse mâinile. Își fixă mâinile cu privirea o bucată de vreme, apoi se aplecă și le lipi de iarbă. Acolo unde fusese verde, iarba se ofili și se îngălbeni la atingerea ei. Când o privi pe Hecate, zeița se holba la mâinile ei.

— Cred că de-asta m-a provocat Hades să dau viață – a știut că e imposibil.

Hecate nu părea la fel de sigură.

— Hades nu provoacă oamenii la lucruri imposibile. Îi provoacă să-și accepte potențialul.

— Și care e potențialul meu?

— Să fii Zeița Primăverii.

Vizonul sări din brațele lui Hecate în timp ce ea se ridica în picioare, scuturându-și fusta. Persefona se aștepta ca zeița să continue să-i pună întrebări despre magia ei, dar în schimb ea spuse:

— Grădinăritul nu e singura cale de-a da viață.

Persefona o fixă cu privirea.

— Cum altfel să dau viață?

Își dădea seama după expresia amuzată de pe fața ei că nu avea să-i placă replica lui Hecate.

— Ai putea să faci un copil.

— *Poftim?*

— Bineînțeles, ca să duci contractul la bun sfârșit, Hades ar trebui să fie tatăl, continuă ea, de parcă nici n-ar fi auzit-o pe Persefona. Ar fi furios dac-ar fi vorba de altcineva.

Se hotărî că nu avea să bage în seamă acel comentariu.

— N-o să fac un copil cu Hades, Hecate!

— Ai cerut sugestii. Încercam doar să fiu o prietenă bună.

— Și ești – dar nu sunt pregătită să am copii, și, oricum, Hades n-ar fi tatăl pe care mi l-aș dori pentru ei dacă aș fi.

Cu toate că se simțea puțin vinovată pentru că spusese asta cu voce tare.

— Ce mă fac? Of, chestia asta e imposibilă!

— Nu e atât de imposibilă pe cât pare. La urma urmei, te afli în Lumea de Jos.

— Tu ești conștientă că Lumea de Jos este tărâmul morților, nu, Hecate?

— E și un loc al noilor începuturi, completă ea. Uneori, viața pe care-un suflet o duce aici e cea mai bună viață de care au avut parte. Sunt sigură că tu, dintre toți zeii, înțelegi asta cel mai bine.

Greutatea acelui adevăr apăsa pe umerii Persefonei. Chiar înțelegea.

— Viața de-aici nu e cu nimic diferită de cea de sus, adăugă Hecate. L-ai provocat pe Hades să ajute muritorii să ducă o viață mai bună. Iar el te-a provocat pe tine să faci la fel, doar că aici, în Lumea de Jos.

CAPITOLUL XV

Oferta

Trecu o altă săptămână plină, ocupată cu cititul articolelor, scrisul lucrărilor şi datul testelor. Persefona crezuse că isteria articolului deja se mai potolise, dar nu era adevărat. Încă era oprită în drum spre Acropole şi spre universitate; străinii o întrebau când avea să apară următorul articol despre Hades şi despre ce mai intenţiona să scrie.

Era deja sătulă de întrebări şi mai mult decât sătulă să se repete – „articolul apare săptămâna viitoare, şi va trebui să cumpăraţi ziarul". Începu să-şi pună căştile când se plimba, ca să poată pretinde că nu aude când o striga lumea pe nume.

— Persefona?

Păcat că nu putea face chestia asta şi la serviciu, cum era acum.

Demetri scoase capul din birou. Cumva, părea în acelaşi timp mai tânăr şi mai în vârstă, cu geaca lui de blugi şi papionul cu picăţele; poate pentru că albastrul îi scotea în evidenţă părul cărunt, iar papionul era haios.

— Da? întrebă ea.

— Ai un minut?

— Sigur.

Salvă articolul la care lucra și închise laptopul, urmându-l pe Demetri în biroul lui, unde luă loc.

Șeful ei se sprijini de birou.

— Cum merge cu articolul ăla?

— Bine. Merge... bine.

Dacă el se-aștepta la un rezumat în legătură cu ce avea să scrie, nu avea unul. Se gândise să scrie despre mama care venise la Zeus ca să-i ceară viața fiicei ei și, deși nu înțelegea de ce Zeus voia să păstreze povestea secretă, voia să țină seama de cererea pe care i-o făcuse femeia.

Din dimineața de după La Rose, când Hades o lăsase extrem de confuză cu pasiunea și furia lui, se concentrase numai să-l evite. Știa că nu era cea mai bună tactică, mai ales dacă avea de gând să predea articolul peste câteva săptămâni, dar tot avea weekendul la dispoziție și, având în vedere antecedentele lui Hades, sigur avea să facă o chestie cu care s-o scoată din sărite, ceea ce însemna material ideal pentru scris.

— *Zeul Jocului* a fost cel mai popular articol al nostru de până acum. Milioane de vizualizări, mii de comentarii și de ziare vândute.

— Ai dreptate, spuse ea. Lumea e curioasă în legătură cu Hades.

— Motiv pentru care te-am și chemat aici, spuse el.

Persefona se îndreptă de spate, iar gândurile i-o luară în nenumărate direcții. Așteptase ca Demetri să-i mai ceară articole. Până acum, îi lăsase libertatea creativă de a scrie cum voia despre Hades, și nu voia să piardă asta.

— Am o misiune pentru tine.

— O misiune? repetă ea.

— Am păstrat astea.

El întinse mâna după un plic de pe biroul lui și i-l dădu.

— Nu mă hotărâsem pe cine să trimit, dar după articolul tău, n-am mai avut nicio îndoială!

— Ce-i aici?

Ezită să deschidă plicul, dar șeful ei nu făcu decât să zâmbească.

— Ce-ar fi să-l deschizi?

Persefona îl deschise și găsi două bilete la Gala Olimpiană de sâmbătă, de la Muzeul de Artă Antică. Erau invitații frumoase - negre, cu litere din foiță de aur - și păreau la fel de scumpe precum gala în sine.

Persefona făcu ochii mari. Gala Olimpiană era cel mai important eveniment al anului. Era un spectacol colosal de modă și un eveniment caritabil. În fiecare an, era aleasă o temă, inspirată de un zeu sau de o zeiță, iar zeul sau zeița respectivă alegea ce făcea cu banii strânși la gală. Biletele erau extrem de căutate și costau sute de dolari.

— Dar... de ce eu? întrebă ea. Tu ar trebui să mergi acolo. Tu ești redactor-șef!

— Am altă obligație în seara aia.

— Mai importantă decât Gala Olimpiană?

Demetri rânji.

— Am fost de multe ori, Persefona!

— Dar nu înțeleg. Hades nici nu merge la gală.

Urmărise transmisii în direct de la eveniment alături de Lexa și nu-l văzuse niciodată intrând alături de ceilalți zei, nici nu îi făcuse nimeni vreo fotografie.

— Lordul Hades nu permite niciodată să fie fotografiat, dar este întotdeauna prezent la eveniment.

— Nu pot să merg, spuse ea, după o lungă tăcere.

Șeful ei își coborî privirea la același nivel cu al ei.

— Persefona, de ce te temi atât de tare?

— Nu mă... tem.

Deși se cam temea. Ultima oară când își văzuse mama, aceasta o amenințase că avea s-o trimită înapoi în seră dacă mai mergea la Nevernight sau se mai vedea cu Hades. Nu conta unde. În plus, nici măcar nu avea ce să caute pe lângă zei, și nici n-avea cum să ascundă de mama ei - iar Demetra avea să fie acolo.

Dar toate acestea erau mult prea complicate pentru a i le povesti lui Demetri.

— Ia-o ca pe-o ocazie de cercetare și observație, insistă el. Mereu scriem despre Gala Olimpiană, doar că tu ai să pui lumina reflectoarelor pe Hades.

— Nu înțelegi..., începu ea.

— Ia biletele, Persefona! Gândește-te bine – dar nu pierde prea mult timp! N-ai mult timp la dispoziție să te hotărăști.

Nu se simțea în largul ei să accepte biletele pentru că încă era sigură că nu va merge la gală. Totuși, Demetri o trimise înapoi la biroul ei cu ele, iar ea se așeză, amețită, fixând plicul cu privirea. După o clipă, scoase biletele și le citi:

Veniți alături de noi pentru o seară în Lumea de Jos!

Habar n-avusese că tema din acel an avea să fie Lumea de Jos. Curiozitatea-i crescu și mai mult – oare cum aveau să interpreteze organizatorii tărâmul lui Hades? Putea pune pariu că nu se-așteptau nici în ruptul capului să fie atâta viață acolo, jos. Se întreba și cărei organizații caritabile avea să-i doneze Hades bani.

Pe zei, chiar își dorea să meargă!

Dar erau atâtea contraargumente – mama ei, una la mână. Și faptul că mai erau câteva zile, iar ea nu avea o rochie la dispoziție.

Privirea îi coborî spre biletele pe care, în partea de jos, era trecut codul vestimentar, iar acesta indica faptul că gala era un bal mascat.

Puțin probabil să se poată ascunde de mama ei după o mască, dar acum se întreba dacă Hecate avea în mânecă vreo vrajă care să-i fie de ajutor. Își notă în minte să o întrebe când avea să viziteze Lumea de Jos în seara aceea.

Telefonul de pe biroul ei sună, iar ea răspunse:

— Persefona la telefon.

— A... venit secretara lui Hades să te vadă, cred! zise Valerie.

Persefonei îi luă un moment să răspundă.

— Minthe?

Oare ce să fi avut Minthe să-i spună ei?

— Aaa, o aduce Adonis înapoi, adăugă Valerie.

Persefona ridică privirea și o văzu pe nimfă îndreptându-se spre ea din celălalt capăt al camerei. Era îmbrăcată în negru,

iar părul și ochii verzi îi luceau ca focul. Adonis mergea lângă ea ca o escortă, părând îndrăgostit lulea, iar aversiunea Persefonei față de el deveni și mai profundă.

— Bună, Persefona! spuse Adonis, nebăgând de seamă cât era ea de frustrată. Îți mai aduci aminte de Minthe?

— Cum aș putea s-o uit? replică Persefona pe un ton neutru.

Nimfa zâmbi.

— Am venit să stau de vorbă cu tine despre articolul pe care l-ai scris despre șeful meu.

— Mi-e teamă că n-am timp să mă întâlnesc cu tine astăzi! Poate altădată.

— Mă tem că trebuie să cer insistent o audiență!

— Dacă ai plângeri legate de articol, ar trebui să discuți cu supervizorul meu.

— Mai degrabă aș exprima lucrurile care mă preocupă în prezența ta.

Ochii lui Minthe sclipeau, iar Persefona își dădu seama că era nevoie de o forță a naturii – poate chiar de însuși Hades – ca s-o scoată pe cucoană din clădire.

Se priviră fix, îndelung, apoi Adonis își drese vocea.

— Păi, atunci, eu vă las să vă rezolvați problemele.

Niciuna dintre femei nu-l băgă în seamă pe Adonis, care plecă pe furiș și le lăsă singure. După o clipă, Persefona întrebă:

— Hades știe că ești aici?

— Este de datoria mea să-l sfătuiesc pe Hades în chestiuni care i-ar putea dăuna reputației, iar atunci când nu este rațional, să iau atitudine.

— Lui Hades nu-i pasă de reputația lui.

— Dar mie îmi pasă. Iar tu o pui în pericol.

— Din cauza articolelor mele?

— Din cauză că exiști, replică ea.

Persefona o privi în ochi.

— Hades avea o reputație încă dinainte să fie conștient de existența mea. Nu crezi că e un pic cam absurd să dai vina pe mine?

— Nu vorbesc despre înțelegerile lui cu muritorii. Vorbesc despre înțelegerea lui cu tine.

Minthe ridicase glasul, și deși Persefona era conștientă de ceea ce făcea, strategia funcționă; voia să-i închidă gura.

— Acum, ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai acorda timpul pe care ți l-am cerut!

— Pe-aici, spuse Persefona printre dinți.

O conduse pe nimfă într-o sală de interviuri, închizând ușa după ea mai tare decât ar fi fost cazul. Se întoarse spre Minthe și aștepta, încrucișându-și brațele la piept. Niciuna nu se-așeză, semn că întâlnirea nu avea să dureze mult.

— Pari să fi înțeles deja cum stă treaba cu Hades, rosti Minthe, mijindu-și ochii.

Persefona se îmbățoșă.

— Și tu nu ești de-acord?

Ea zâmbi.

— Păi, îl cunosc de niște secole.

— Eu nu trebuie să-l cunosc de secole ca să pricep că nu înțelege câtuși de puțin condiția umană. Nici cum să ajute lumea.

Deși ceea ce făcuse pentru acea mamă era mai mult decât generos. Începea să înțeleagă că era vorba despre niște reguli care-l împiedicau până și pe Hades, un zeu puternic, cu o existență îndelungată, să facă tot ce dorea.

— Hades n-o să îngenuncheze în fața fiecărui capriciu al tău, spuse Minthe.

— Nu mă aștept să îngenuncheze, replică Persefona. Deși ar fi fainâ imaginea.

Minthe făcu un pas înapoi și scuipă:

— Fetișcană încrezută!

Persefona încremeni și își lăsă brațele în jos.

— Nu-s fetișcană!

— Auzi, știi ceva? Eu chiar nu înțeleg ce vede un zeu atât de puternic la tine! Ești o încrezută fără puteri magice, și totuși, el continuă să te lase să intri pe tărâmul nostru...

— Crede-mă, nimfă! Nu-i o alegere.

— Oare? Oare nu e o alegere de fiecare dată când îl lași să pună mâna pe tine? De fiecare dată când îl lași să te sărute? Îl cunosc pe lordul Hades și, dacă i-ai cere să înceteze, ar face-o – dar tu nu îi ceri. Nu îi ceri niciodată.

Persefona roși cumplit, dar reuși să îngaime:

— Nu vreau să discut despre asta cu tine.

— Nu? Atunci am să trec la subiect: faci o greșeală. Pe Hades nu-l interesează dragostea, și nici nu e făcut pentru așa ceva. Ține-o tot așa și ai să suferi!

— Mă amenințI?

— Nu, asta e promisiunea îndrăgostirii de un zeu!

— Nu sunt îndrăgostită de Hades! o contrazise Persefona.

Nimfa îi zâmbi cu cruzime.

— Negarea! făcu ea. Prima fază a unei iubiri șovăitoare. Nu face greșeala asta, Persefona!

Nu suporta să-și audă numele pe limba nimfei și nu reuși să-și stăpânească un fior. Înghițind în sec, Persefona își simți farmecul fremătând.

— De-asta ai venit la mine la serviciu, Minthe? Ca să mă avertizezi în legătură cu Hades?

— Da, răspunse Minthe. Și am și o ofertă pe care vreau să ți-o fac.

— Nu vreau nimic de la tine.

— Dacă îți dorești cu adevărat să scapi de contract, atunci ai să-mi accepți oferta.

Persefona se încruntă, încă neîncrezătoare, dar nu putea să nege că era interesată să asculte ce-avea de spus nimfa.

Minthe chicoti.

— Hades ți-a cerut să dai viață în Lumea de Jos. În munți există un izvor, unde-ai să găsești Fântâna Reîntrupării. Va da viață la orice – chiar și grădinii tale sterpe.

Persefona nu auzise de un asemenea loc în niciuna dintre lecturile ei despre Lumea de Jos, deși asta nu însemna mare lucru. Acele cărți descriau și Lumea de Jos ca fiind moartă și pustiită.

— Și de ce-ar trebui să am încredere în tine?

— Nu are nicio legătură cu încrederea. Tu vrei să scapi de contractul cu Hades, iar eu vreau ca Hades să scape de tine.

Persefona o fixă cu privirea pe Minthe o clipă. Nu era sigură ce-o împinsese să pună întrebarea, dar se trezi că de pe limbă îi scapă cuvintele:

— Îl iubeşti?

— Crezi că povestea asta are de-a face cu iubirea? întrebă Minthe. Vai, ce drăguţ! Îl protejez. Lui Hades nu-i place nimic mai mult decât un pariu ca lumea, iar tu, tânăra mea zeiţă, eşti cel mai prost pariu pe care l-a făcut vreodată.

Apoi, Minthe dispăru.

CAPITOLUL XVI

Un strop de întuneric

„EȘTI CEL MAI PROST PARIU PE CARE L-A FĂCUT VREODATĂ."

Cuvintele lui Minthe se învârteau prin mintea Persefonei. Din când în când, atingeau o coardă atât de sensibilă, încât simțea câte-un nou val de furie în timp ce se îndrepta spre Nevernight.

Chiar dacă era conștientă că era posibil ca grădina ei să nu reușească să ducă la îndeplinire contractul dintre ea și Hades, știa că dacă o ignora cu totul, însemna că renunță; așa că se întoarse, își udă grădina și își căută noii prieteni din Asfodel.

Persefona își impusese să treacă prin Asfodel de fiecare dată când era în vizită în Lumea de Jos. Acolo, în valea cea verde, descoperi că morții trăiau – sădeau grădini și culegeau fructe. Făceau gemuri, unt și pâine. Coseau, tricotau și țeseau, făcând haine, fulare și covoare. Era motivul pentru care aveau o piață mare, care șerpuia pe alei printre casele stranii, din sticlă vulcanică.

Mai mult ca de obicei, morții ieșiseră în număr mare, iar piața fremăta de-o energie pe care n-o mai văzuse în Lumea de Jos: entuziasmul. Câteva suflete agățau felinare între case, decorând

aleea pe care-o împărțeau. Persefona îi urmări câteva minute, până când auzi o voce cunoscută.

— Bună seara, milady!

Persefona se întoarse și dădu peste Yuri, o tânără frumoasă, cu bucle dese, apropiindu-se de ea pe drum. Purta veșminte roz și ducea un coș mare cu rodii.

— Yuri! făcu Persefona, zâmbind, și o îmbrățișă pe fată.

Cele două ajunseseră să se cunoască într-o zi, când Yuri îi oferise unul dintre mixturile ei speciale de ceai. Persefonei îi plăcuse atât de mult, încât voise să cumpere o cutie întreagă, dar Yuri refuzase banii și i-o oferise gratuit.

— Ce să fac cu banii în Lumea de Jos? întrebase ea.

Următoarea dată când o vizitase, Persefona îi adusese lui Yuri o agrafă cu bijuterii, cu care să-și prindă părul des. Fata fusese atât de recunoscătoare, încât o cuprinsese cu brațele pe Persefona, apoi dăduse repede înapoi, cerându-și scuze pentru că fusese atât de directă. Persefona nu făcuse decât să râdă și să spună:

— Îmi plac îmbrățișările.

De-atunci, cele două erau prietene.

— Se... întâmplă ceva azi? întrebă Persefona.

Yuri zâmbi.

— Îl sărbătorim pe lordul Hades.

— De ce?

Nu voia să pară atât de surprinsă, dar nu simțea nevoia să fie generoasă cu Zeul Morții taman acum.

— E ziua lui de naștere?

Auzind întrebarea, Yuri râse, iar Persefona își dădu seama cât de tâmpită era – probabil că Hades nu-și sărbătorea ziua de naștere, și nici măcar nu ținea minte când se născuse.

— Pentru că este regele nostru și ne dorim să-l cinstim.

Existau câteva festivaluri la care erau sărbătoriți zeii de deasupra, dar niciunul care să-l sărbătorească pe Zeul Lumii de Jos.

— Am tot sperat că o să aibă o regină în curând.

Persefona păli. Primul ei gând fu: cine? Apoi: de ce? Ce le dăduse impresia că în curând aveau să aibă o regină?

— O... ce?

Yuri zâmbi.

— Hai, Persefona! Doar nu ești chiar atât de oarbă!

— Ba cred că sunt.

— Lordul Hades nu a acordat niciodată atâta libertate unui zeu asupra tărâmului lui.

Aaa, se referea la ea.

— Și cu Hecate cum rămâne? Dar cu Hermes? argumentă ea.

Fiecare dintre ei doi avea acces la Lumea de Jos, venind și plecând după bunul plac.

— Hecate e o creatură a acestei lumi, iar Hermes e doar un mesager. Tu... tu ești ceva mai mult.

Își dădea seama că sufletul era nedumerit după cum înclinase capul, dar Persefonei nu-i stătea în fire să se contrazică. Sufletele din Lumea de Jos or fi considerat că Hades se purta deosebit cu ele, dar Persefona își dădea seama care era, de fapt, situația.

Yuri băgă mâna-n coș și-i oferi Persefonei o rodie.

— Chiar și-așa, nu vrei să rămâi? Sărbătoarea asta e în aceeași măsură pentru tine cât e pentru Hades!

Cuvintele lui Yuri o șocară profund.

— Dar eu nu sunt... nu mă puteți venera!

— De ce nu? Ești zeiță, îți pasă de noi, îți pasă de regele nostru.

— Eu...

Voia să spună că nu-i pasă de Hades, dar nu putu rosti cuvintele.

Înainte să apuce să se gândească la un răspuns potrivit, un cor de voci îi atrase atenția.

— Lady Persefona! Lady Persefona!

Ceva mic, dar puternic, i se izbi de picioare, și fu cât pe ce să cadă peste Yuri și coșul ei.

— Isaac! Cere-ți scuze re...

Yuri se opri și avu impresia că sufletele din Asfodel începuseră deja să i se adreseze cu un titlu pe care nu îl merita.

— Cere-ţi scuze lui lady Persefona!

Copilul cu pricina îşi desprinse braţele din jurul picioarelor Persefonei. Fusese urmat de-o liotă de copii de diferite vârste, pe care Persefona îi mai întâlnise şi cu care se jucase. Li se alăturaseră câinii lui Zeus, Cerber, Typhon şi Orthrus. Cerber ţinea mingea lor mare, roşie, între fălci.

— Scuze, lady Persefona! Te joci cu noi? o întrebă Isaac.

— Lady Persefona nu e îmbrăcată pentru joacă, Isaac, spuse Yuri, iar băiatul se încruntă.

Era adevărat că Persefona nu era pregătită să se joace în poiană. Încă purta ţinuta de la serviciu – o rochie albă, mulată pe corp.

— Nu e absolut nicio problemă, Yuri, spuse ea, apoi întinse mâinile să-l ridice pe Isaac în braţe.

Era cel mai mic din grup, iar ea presupunea că are doar vreo patru ani. O durea sufletul să se gândească la motivul pentru care copilul ăla era în Asfodel. Oare ce se abătuse asupra lui în Lumea de Sus? Oare de când era acolo? Oare făcea vreunul dintre suflete parte din familia lui?

Alungă aceste gânduri la fel de repede cum îi veniseră. Ar fi putut petrece ore întregi gândindu-se la toate motivele pentru care oricare dintre acei oameni era aici, şi tot n-ar fi folosit la nimic. Morţii erau morţi, iar ea începea să-şi dea seama că existenţa lor aici nu era atât de rea.

— Desigur că mă joc! spuse ea.

Un cor de urale izbucni în timp ce ea se îndrepta alături de copii spre o parte liberă a poienii, dându-se la o parte din calea sufletelor care se pregăteau să-l sărbătorească pe Hades.

Persefona făcu aport cu câinii, jucă leapşa şi-o grămadă de alte jocuri pe care le inventaseră copiii. Petrecu mai mult timp alunecând prin iarba udă şi încercând să se ferească să primească leapşa decât în picioare. Când se îndepărtă de câmp, era plină de noroi, dar fericită, deşi epuizată.

În Lumea de Jos se întunecase, iar muzicienii ieşiseră pe bulevard, cântând note plăcute. Sufletele umplură străzile,

discutând și râzând, iar mirosul cărnii fripte și al prăjiturilor coapte umplea aerul. Nu trecu mult timp și Persefona o găsi pe Hecate în mulțime, iar zeița zâmbi când o văzu.

— Draga mea, toată ești murdară!

Zeița Primăverii zâmbi.

— A fost o leapșă zdravănă!

— Sper c-ai câștigat!

— M-am făcut de tot râsul, replică Persefona. Copiii sunt mult mai pricepuți.

Cele două râseră, iar un alt suflet se apropie de ele – Ian, un fierar care-și păstra mereu forja fierbinte, făcând din metal săbii și scuturi superbe. Îl întrebase cândva de ce părea mereu să se pregătească pentru bătălie, iar el răspunsese:

— Din obișnuință!

Persefona nu se gândi prea mult la asta, așa cum încerca să nu se gândească prea mult nici la Isaac.

— Milady, spuse Ian. Asfodel are un dar pentru dumneavoastră.

Persefona așteptă, curioasă, în timp ce sufletul se lăsă într-un genunchi și scoase o coroană frumoasă de aur de la spate. Nu era orice coroană; era un șir de flori modelate cu grijă într-un cerc. Printre ele, zări trandafiri, crini și narcise. Giuvaiere mărunțele de diverse culori sclipeau din mijlocul fiecărei flori.

— Purtați coroana noastră, lady Persefona?

Sufletul nu o privea, iar ea se întrebă dacă se temea cumva să nu fie respins. Ridică privirea și făcu ochii mari, dându-și seama că tăcerea se lăsase peste tot. Sufletele așteptau cu nerăbdare.

Își aduse aminte de remarcile de mai devreme ale lui Yuri. Oamenii ăștia ajunseseră să o considere regină, iar acceptarea acestei coroane nu doar că avea să încurajeze asta; dacă n-o accepta, avea să-i rănească.

Fără să stea pe gânduri, puse mâna pe umărul lui Ian și îngenunche în fața lui. Privi în ochii lui și răspunse:

— Port cu drag coroana voastră, Ian.

Îi dădu voie sufletului să-i pună coroana pe cap și toată lumea izbucni în urale. Zâmbind larg, Ian o luă de mână și o conduse

în paşi de dans în mijlocul cărării din pământ, sub luminile agăţate deasupra capului. Persefona se simţea penibil, cu coroana aurită şi rochia pătată, dar morţii nu păreau să observe sau să le pese. Dansă până când abia mai putea respira şi nu-şi mai simţi picioarele. Când se îndreptă spre Hecate ca să facă o pauză, Zeiţa Vrăjitoriei spuse:

— Cred că ţi-ar prinde bine nişte odihnă. Şi o baie.

Persefona râse.

— Cred că ai dreptate.

— Vor sărbători toată noaptea, adăugă ea. Dar le-ai făcut seara frumoasă. Hades nu i-a vizitat niciodată ca să sărbătorească alături de ei.

Persefonei i se frânse inima.

— De ce nu?

Hecate ridică din umeri.

— Nu pot eu să vorbesc în numele lui, dar e o întrebare pe care i-ai putea-o pune.

Cele două se întoarseră la palat. În drum spre băi, Persefona îi explică faptul că primise două bilete la Gala Olimpiană şi întrebă dacă Hecate avea vreo vrajă care să o ajute să treacă neobservată de mama ei. Zeiţa se gândi la întrebarea ei, apoi o întrebă:

— Ai mască?

Persefona se încruntă.

— Aveam de gând să-mi iau mâine una.

— Las-o în seama mea.

Băile erau situate în spatele fortăreţei, iar la ele se ajungea printr-o o intrare boltită. Când Persefona intră, fu întâmpinată de mirosul de in şi de lavandă proaspătă, iar o ceaţă caldă îi învălui pielea şi-i pătrunse în oase. Roşi de căldura din aer, pe care-o primi cu braţele deschise după ce petrecuse o după-amiază întreagă în poiana plină de noroi.

Hecate o conduse pe un şir de trepte, trecând de câteva bazine mai mici şi duşuri.

— Asta-i o baie publică? întrebă ea.

În antichitate, băile publice erau destul de răspândite, dar în epoca modernă își pierduseră popularitatea. Se întreba câți dintre cei din palat le foloseau – printre ei, Minthe și Hades.

Hecate râse.

— Da, deși lordul Hades are bazinul lui privat. Acolo vei face baie.

Persefona nu protestă. Nu se dădea în vânt după băile publice. Hecate se opri să ia cele de trebuință pentru Persefona – săpun, prosoape și un peplum de culoarea lavandei. Persefona nu mai purtase veșmântul străvechi de aproape patru ani – de când plecase din Olimpia și din seră spre Noua Atenă. Faptul că purta unul în clipa aceea i se părea ciudat după patru ani în care purtase haine de muritoare.

Coborâră pe un ultim șir de trepte și ajunseră la bazinul lui Hades. Era un oval mare, înconjurat de coloane. Deasupra capului, tavanul era expus cerului liber.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Hecate, și o lăsă pe Persefona să se dezbrace singură. Când ești gata, vino cu noi în sala de mese!

Goală, Persefona făcu un pas șovăielnic spre apă, băgând piciorul în ea ca să-i încerce temperatura – era caldă, dar nu fierbinte. Intră în bazin și gemu de plăcere. Aburul se ridica în jurul ei și-i făcea transpirația să apară pe piele – apa o curăța, iar ea simțea c-o spală de ziua asta. Din fericire, sărbătoarea din Asfodel o eliberase de o mare parte din stresul resimțit în urma vizitei anterioare a lui Minthe, iar acum, întoarsă pe tărâmul lui și gândindu-se unde s-ar fi putut scălda el și Minthe, gândurile-i năvăliră înapoi la suprafață.

Oare cum de era ea cea care punea în pericol reputația lui Hades? Zeul Morții făcea deja destule pagube de unul singur. În ciuda faptului că Persefona voia să scape de contract, nu era sigură că are destulă încredere în Minthe ca s-o asculte.

Persefona își frecă pielea și scalpul până când se făcură roz și începură s-o doară. Nu era sigură cât stătuse în apă după aceea, pentru că se pierduse în amănuntele băii, observând un șir

de dale albe cu narcise roșii iținduse peste marginea apei din bazin. Coloanele, despre care crezuse că erau albe, erau, de fapt, pictate cu auriu. Cerul de deasupra se închise la culoare, iar stelele mărunte începură să sclipească.

Era uluită de magia lui Hades – de felul în care amesteca mirosuri și texturi. Era un maestru al artelor plastice, netezea și scotea în evidență, iscând frumuseți ce rivalizau cu cele mai căutate destinații din Lumea de Sus.

Era atât de pierdută în gânduri, încât nici nu auzi sunetul bocancilor pășind pe trepte și intrând în baie, până când Hades nu apăru la marginea piscinei, iar privirile li se întâlniră. Se bucura că pielea-i era deja roșie din cauza apei, iar el nu putea vedea cât de tare se înfierbântase în prezența lui.

El nu spuse nimic o bucată bună de vreme, ci doar o fixă cu privirea în timp ce se spăla. Apoi, privirea-i coborî asupra hainelor de care se dezbrăcase la picioarele lui. Printre ele, coroana de aur.

Hades se aplecă și o ridică.

— E frumoasă.

Ea își drese vocea.

— Așa e. Ian mi-a făurit-o.

Nu se sinchisi să-l întrebe dacă-l cunoștea pe Ian. Hades îi mai spusese că el cunoștea fiecare suflet din Lumea de Jos.

— E un meșteșugar iscusit. Asta l-a dus la moarte.

Persefona se încruntă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Era favoritul lui Artemis, iar ea îl binecuvântase cu puterea de-a făuri arme care garantau că purtătorul lor n-avea să fie înfrânt în luptă. A fost omorât pentru asta.

Persefona înghiți în sec – nu era altceva decât încă un mod în care favoarea unui zeu putea aduce cu sine durere și suferință.

Hades mai studie coroana un moment, apoi o puse din nou jos. Când se ridică în picioare, Persefona încă-l fixa cu privirea și nu se clintise nici măcar un centimetru.

— De ce nu te-ai dus? La sărbătoarea din Asfodel. Era pentru tine.

— Și pentru tine, completă el.

Ei îi luă un moment să-și dea seama ce voia să spună.

— Te sărbătoreau pe tine, spuse el. Așa cum era și cazul.

— Nu sunt regina lor.

— Iar eu nu sunt demn să fiu sărbătorit de ei.

Ea îl privi fix. Cum se putea simți acest zeu puternic și încrezător nedemn să fie sărbătorit de oamenii lui?

— Dacă ei simt că ești demn să fii sărbătorit, nu crezi că-i de-ajuns?

El nu răspunse. În schimb, privirea i se umbri, iar o senzație ciudată pătrunse în aer – apăsătoare, fierbinte și iute. Îi strânse pieptul, tăindu-i răsuflarea.

— Pot să intru și eu? întrebă vocea lui profundă și seducătoare.

Creierul Persefonei făcu scurtcircuit.

Se referea la bazin. Gol. Unde numai apa avea să-l acopere.

Ea se trezi aprobând din cap și se întrebă scurt dacă înnebunise stând prea mult în apă, dar o parte a ei se încingea atât tare după acest zeu, încât ar fi făcut orice pentru a ostoi focul, chiar dacă asta însemna să-l pună la încercare.

El nu zâmbi și nu-și luă ochii de la ea nici măcar în timp ce se dezbrăca. Privirea ei coborî încet dinspre fața lui, spre brațe, piept, talie, și se opri asupra erecției lui. Nu era singura care simțea acea atracție ca un curent electric, și se temea că în clipa în care intrau în apă aveau să ajungă mormane de cenușă.

El intră în bazin fără să spună nimic. Se opri la câțiva centimetri de ea.

— Cred că-ți sunt dator cu niște scuze.

— Pentru ce anume?

Îi treceau prin minte câteva motive pentru care-ar fi putut să-și ceară scuze – vizita neanunțată a lui Minthe (dacă știa despre ea), felul în care se comportase cu ea în dimineața de după La Rose, contractul.

Hades rânji, dar umorul nu-i pătrunse în privire – nu, privirea-i rămânea la fel de arzătoare.

Regele Lumii de Jos întinse mâna și o atinse pe față, mângâindu-i obrazul cu un deget.

— Ultima oară când ne-am văzut, am fost nedrept cu tine!

O dezgolise și o tachinase în cel mai nemilos mod, apoi, când o părăsise, se simțise jenată, furioasă și abandonată. Nu voia ca el să vadă nimic din toate astea în ochii ei, așa că-și feri privirea.

— Am fost nedrepți unul cu celălalt.

Când reuși din nou să-l privească, el o întrebă:

— Îți place viața ta pe tărâmul muritorilor?

— Da.

Auzind întrebarea lui, ea se îndepărtă, înotând cu spatele, dar Hades o urmă, încet și calculat.

— Îmi place viața mea. Am un apartament, prieteni și un stagiu de practică. O să absolv în curând facultatea.

Și putea rămâne acolo, dacă-l ținea pe Hades și contractul secret.

— Dar ești Divină.

— N-am dus niciodată o asemenea viață, iar tu știi bine lucrul ăsta.

O studie din nou, tăcând o clipă. Apoi:

— Nu-ți dorești să înțelegi ce înseamnă să fii zeiță?

— Nu, minți ea.

Ghearele acelui vis de demult încă o țineau strâns și, cu cât vizita mai des Lumea de Jos, cu atât mai mult îi tânjea inima după el. Își petrecuse copilăria simțindu-se nepotrivită, înconjurată de magia mamei ei. Când ajunsese în Noua Atenă, găsise în sfârșit ceva la care se pricepea – școala, scrisul și munca de cercetare –, dar, din nou, se trezise în aceeași situație ca înainte: un alt zeu, un alt tărâm.

— Cred că minți, spuse el.

— Nu mă cunoști!

Rămase nemișcată și se încruntă la el, supărată c-o dăduse de gol.

În clipa aceea, Hades era față-n față cu ea, privind în jos, cu ochii ca niște cărbuni.

— Te cunosc.

Își trecu degetele peste clavicula ei și se mută în spatele ei.

— Cunosc felul în care ți se taie respirația atunci când te ating. Cunosc felul în care îți roșește pielea când te gândești la mine. Știu că e ceva în spatele măștii ăsteia drăguțe.

Degetele lui Hades continuau să mângâie, ușor ca fulgul, pielea Persefonei. Cuvintele nu-i rămaseră mult în urmă, șoptind în urma dârei de căldură pe care-o lăsa. Îi sărută și umărul.

— E furie. E pasiune. E beznă.

Se opri o clipă și-și lăsă limba să i se rotească pe gâtul ei. Răsuflarea i se opri în gât atât de brusc, încât crezu că avea să se sufoce.

— Iar eu vreau să gust din asta.

Brațul lui trecu peste talia ei, iar spatele i se lipi de pieptul lui. Arcul corpului ei stătea perfect lipit de el. Membrul lui erect se lipi de ea, făcând-o să se întrebe cum ar fi fost să fie pătrunsă de bucata aceea de carne.

— Hades, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

— Lasă-mă să-ți arăt cum e să ții puterea în mâini! șopti el. Lasă-mă să stârnesc întunericul din tine să iasă la iveală – am să te ajut să-i dai o formă!

Da, gândi ea. *Da!*

Hades își lăsă capul în scobitura gâtului ei, în timp ce mâna lui îi atingea ușor burta, apoi mergea mai jos. Când îi luă sexul în mâini, ei i se tăie respirația, apoi se arcui și se lipi de el.

— Hades, eu n-am mai...

— Lasă-mă să fiu eu primul! spuse el – o imploră –, iar vocea îi vibra în piept.

Persefona nu mai era în stare să vorbească, dar răsuflă de câteva ori, apoi aprobă din cap.

El răspunse trecându-și degetele prin cârlionții ei, apoi atingând în treacăt cu degetul mare acel punct sensibil din culmea miezului ei. Ea inspiră puternic, apoi își ținu respirația în timp ce el se juca cu ea, mângâind-o în cercuri.

— Respiră! îi ceru el.

Iar ea respiră – cât îi era îngăduit, cel puțin, până când degetele lui se înfipseră în carnea ei.

Persefona își dădu capul pe spate, strigând, în timp ce Hades gemea, atingându-i umărul cu dinții.

— Ce udă ești!

Gura lui fierbinte era lipită de pielea ei.

Se mișca încet, intrând și ieșind, iar Persefona se sprijini de brațul lui, înfigându-și unghiile în pielea lui. Apoi simți cealaltă mână a lui Hades conducând-o pe-a ei în jos.

— Atinge-te! Aici, adăugă el.

O ajută să facă un cerc în jurul cărnii delicate cu care se jucase atât de mult înainte de-a o pătrunde. Ea simți fiori de plăcere în stomac. Se legănă, sprijinindu-se de el, arcuindu-și spinarea. Hades o sărută cu brutalitate pe piele și-i luă sânii în mână, frământându-i sfârcurile până i le făcu tari și încordate.

Ea crezu că avea să explodeze.

Hades se mișcă mai repede, ea se frecă mai tare, apoi, brusc, se retrase. Absența lui fu atât de șocantă, încât ea strigă în gura mare.

Se răsuci spre el, furioasă, iar el o apucă de încheieturi, trăgând-o spre el, cu gura coborând spre a ei. Sărutul lui era mistuitor. Limbile li se ciocniră, disperate, căutându-se. Ea avea impresia că voia să-i simtă gustul sufletului.

El se retrase, lipindu-și fruntea de a ei.

— Ai încredere în mine?

— Da, îi răspunse, cu respirația tăiată – și-și simți adevărul cuvintelor în adâncul sufletului. Era un adevăr atât de elementar și de pur, încât credea că avea să izbucnească în lacrimi.

El o sărută din nou și o ridică pe marginea bazinului.

— Spune-mi că n-ai mai stat niciodată dezbrăcată în fața unui bărbat! îi ceru el. Spune-mi că eu sunt singurul!

Ea îi luă fața în mâini, căutându-i ochii, și răspunse:

— Da, ești.

O sărută, apoi își mută brațele sub genunchii ei, trăgând-o astfel încât abia mai stătea pe marginea bazinului. Nu mai izbuti să răsufle în timp ce el îi săruta partea interioară a coapsei, oprindu-se când ajunse la vânătăile de pe carnea ei. Persefona nu le observase, dar privindu-le în clipa aceea, știa exact de unde proveneau: din noaptea petrecută în limuzină, în care Hades o strânsese cu putere. Era un semn al dorinței și al înfrânării lui.

El ridică privirea spre ea.

— Eu ți-am făcut astea?

— E în regulă, șopti, trecându-și degetele prin părul ei.

Dar Hades se încruntă și-i sărută fiecare vânătaie – opt în total. Persefona le numără.

Încet, el se mută dinspre exterior spre interior, mai aproape de miezul ei. Apoi, gura îi ajunse pe ea, făcând-o să scape un strigăt. Simțea că se topește unde-o atingea, iar senzația i se răspândi în tot corpul. Limba lui dădu târcoale clitorisului ei și-i despărți carnea umedă, sorbind din ea până când o făcu să-și iasă de tot din fire.

El se ridică pe cât era de înalt și o sărută cu putere pe buze. Ea se contopi cu el, cuprinzându-i talia cu picioarele. Îi simți mădularul împingându-i-se în gaură și-și dori cu disperare să-l simtă înlăuntrul ei. Să știe ce însemna să fii plină, întreagă.

Hades se retrase după sărut, cerându-i fără cuvinte permisiunea, pe care i-ar fi acordat-o dacă n-ar fi auzit o suavă voce feminină spunând:

— Lord Hades?

Hades o întoarse astfel încât femeia care se apropia să-i vadă numai spatele. Erau piept în piept, iar picioarele Persefonei erau încă în jurul taliei lui Hades. Își lăsă mâna să alunece între ei și-i prinse carnea tare între degete. Ochii lui Hades o străpunseră în timp ce îl atingea.

— Ha...

Persefona recunoscu vocea în clipa aceea – era Minthe. N-o vedea pe frumoasa nimfă, dar știa după vocea ei că e șocată să-i găsească împreună. Probabil că se așteptase ca Persefona

să țină cont de avertismentul ei de mai devreme și să stea departe de el.

— Da, Minthe.

Vocea lui Hades era gâtuită. Persefona nu era sigură dacă se datora faptului că era furios că fusese întrerupt sau din cauză că tocmai îl frecase de la rădăcină până al vârf. Era dens, ferm și moale.

— Ți-am... simțit lipsa la cină, spuse Minthe. Dar văd că ești ocupat.

Îl frecă din nou.

— Foarte, zise el printre dinți.

— O să-l anunț pe bucătar că te-ai săturat cu vârf și îndesat.

Din nou.

— Așa este, scrâșni el.

Țăcănitul ușor al tocurilor lui Minthe reverberă încă un pic și dispăru. Când nu-i mai auzi, Persefona se desprinse imediat de el.

Nu-i venea să creadă că permisese să se întâmple așa ceva. Era nebună – ispitită de cuvinte frumoase și de un zeu năucitor de atrăgător. Ar fi trebuit să se ferească de el – nu din cauza avertismentului lui Minthe, ci din cauza lui Minthe însăși.

— Unde te duci? întrebă el, luându-se după ea.

— De câte ori vine Minthe la tine la baie? întrebă ea în timp ce ieșea din bazin.

— Persefona.

Ea nu îl privi în timp ce lua un prosop cu care să se acopere. Își luă peplumul și coroana pe care i-o făcuse Ian.

— Uită-te la mine, Persefona!

Se uită la el.

El nu ieșise de tot din piscină, dar stătea pe trepte, cu labele și fluierele picioarelor sub apă. Era uriaș – și corpul, și erecția.

— Minthe este asistenta mea.

— Atunci n-are decât să te-asiste ea cu nevoia ta, replică Persefona, privindu-i țintă mădularul.

Dădu să se îndepărteze, dar Hades se întinse după ea și o trase spre el.

— N-o vreau pe Minthe, mârâi el.

— Iar eu nu te vreau pe *tine*.

Hades își înclină capul, iar ochii-i sclipiră.

— Nu... mă vrei?

— Nu, răspunse ea, dar o făcu de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine însăși, mai ales că privirea lui Hades coborâse spre buzele ei.

— Tu cunoști toate puterile mele, Persefona? întrebă el, privind-o, în sfârșit, în ochi.

Îi era foarte greu să gândească atunci când el stătea atât de aproape de ea, și îl privi cu băgare de seamă, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Câteva dintre ele.

— Luminează-mă!

Își aduse aminte de pasajul pe care-l citise despre magia Stăpânului Morții.

— Iluzie.

În timp ce ea vorbea, el se aplecă ușor în față, sărutându-i gâtul drept.

— Da.

— Invizibilitate?

Limba lui se înfipse în scobitura gâtului ei.

— Foarte valoroasă!

— Șarm? spuse ea, abia respirând.

— Hmm!

Cuvintele abia murmurate vibrară pe pielea ei, mai jos, de data asta, mai aproape de sân.

— Dar nu merge cu tine, nu?

— Nu, răspunse ea, înghițind în sec.

— Se pare că n-ai auzit de unul dintre talentele mele cele mai valoroase.

Trase prosopul jos, dezvelindu-i sânii, apoi îi luă un sfârc tare între dinți, sugându-l până când un sunet gutural ieși din gura ei. El se retrase și o privi în ochi.

— Simt gustul minciunilor, Persefona. Iar ale tale sunt la fel de dulci cum ți-e pielea.

Îl împinse, iar el făcu un pas înapoi.

— E o greșeală.

Partea aia o credea. Ea se afla acolo ca să respecte termenii contractului. Oare cum ajunsese goală într-un bazin alături de Zeul Morții?

Persefona își luă hainele de pe podea și urcă treptele.

— Poate tu crezi că e o greșeală, spuse el, iar ea se opri, dar nu se întoarse să se uite la el. Dar mă dorești. Te-am pătruns. Ți-am simțit gustul. E un adevăr de care n-ai să poți fugi niciodată.

Persefona se înfioră și o rupse la fugă.

CAPITOLUL XVII

Gala Olimpiană

PERSEFONA NU PUTEA DORMI.

Energia neconsumată îi năvălea prin vine, făcându-i corpul să se încingă pe sub aşternuturi. Le dădu la o parte, dar nu se simți deloc uşurată. Cămaşa de noapte subțire, de bumbac, era ca o greutate agățată de piele, iar când se mişca, materialul i se freca de sânii sensibili. Strânse pumnii şi-şi lipi coapsele una de alta ca să oprească presiunea care creştea în miezul ei.

Și nu se putea gândi decât la Hades – la corpul lui lipit de al ei, la fierbințeala sărutului lui, la senzația limbii lui, care gustase mai mult decât pielea de pe clavicula ei.

Oftă, frustrată, şi se foi în pat, dar pulsația nu încetă.

— Hai, că deja-i prea de tot! zise cu voce tare, apoi se ridică în picioare.

Începu să se plimbe prin cameră. Ar fi trebuit să se concentreze la respectarea termenelor contractului cu Hades, nu la a-l săruta pe Regele Morții.

Tâmpenie de Favoare! cugetă ea.

De fiecare dată când Hades o săruta, lucrurile mergeau din ce în ce mai departe. În clipa aceea, ajunsese pe culmea unei senzații

pe care nu o înțelegea – a unei senzații pe care n-o aprofundase și de care nu putea scăpa.

Își privi patul – pătura mototolită dădea impresia că-l împărțise cu cineva. Își încleștă și-și descleștă pumnii. Trebuia să scape de senzația aia, altfel n-avea să poată dormi, și erau prea multe de făcut. Ea și Lexa trebuiau să meargă la cumpărături și să se pregătească pentru Gala Olimpiană.

Luă o decizie de moment și-și scoase chiloții. Aerul rece îi mai ușură încordarea – cu greu. O făcu și hiperconștientă de umezeala dintre coapsele ei. Întinzându-se din nou, își depărtă picioarele și își plimbă degetele pe coapse până când ajunse la sex. Era umedă și fierbinte, iar degetele i se adâncirăîntr-o parte pe care nu și-o mai atinsese niciodată până acum. Icni, arcuindu-și spinarea în timp ce se autosatisfăcea. Dădu cu degetul mare de locul sensibil din culmea coapselor – și-l frecă așa cum o învățase Hades, până când își simți corpul ca străbătut de un curent electric, iar valurile de plăcere o lăsară ametită și cu o senzație de plutire.

Se întoarse în genunchi, frecându-se cu putere, imaginându-și că mâna lui Hades era în locul mâinii ei și că-i simțea membrul întărit înăuntru. Știa că dacă nu i-ar fi întrerupt Minthe, l-ar fi lăsat pe Hades să-și facă de cap cu ea în bazin. Gândul îi dădea energie. Respira mai greu și se mișca mai repede.

— Spune-mi că la mine te gândeai!

Vocea lui veni din umbre – o briză rece peste-o flacără fierbinte.

Persefona încremeni și se întoarse, găsindu-l pe Hades stând în picioare în capul patului. Nu-și dădea seama cu ce era îmbrăcat, pe întuneric, dar îi vedea ochii, iar aceștia luceau precum cărbunii noaptea.

Când ea nu răspunse, el o îndemnă:

— Ei?

Gândurile i-o luară razna. O rază subțire de lumină îi căzu pe un obraz și pe buzele cărnoase. Voia să simtă buzele acelea în toate locurile pe care le simțea arzând. Se ridică în genunchi și-l privi în continuare în ochi, în timp ce-și scotea cămașa de noapte.

Hades scoase un mârâit din fundul gâtului și se sprijini de tăblia patului.

— Da, șopti ea. La tine mă gândeam.

Tensiunea din aer crescu. Hades vorbi cu o voce hârâită, care-i dădea fiori Persefonei.

— Nu te opri din cauza mea!

Persefona începu de unde se întrerupsese. Hades inspiră printre dinții încleștați în timp ce-o urmărea cum se autosatisface. La început, păstră contactul vizual cu el, savurând din plin senzația pe care-o avea în timp ce ochii lui îi cutreierau fiecare centimetru al pielii, desfătându-se în păcat. Curând, plăcerea deveni copleșitoare, iar ea își dădu capul pe spate și părul i se revărsă pe spate, dezgolindu-i sânii ca Hades să-i poată vedea.

— Dă-ți drumul, o îndemnă el, apoi îi porunci din nou: Dă-ți drumul, draga mea!

Iar ea o făcu, scoțând un strigăt sugrumat. O dulce delăsare îi străbătu corpul, apoi se prăbuși pe pat. Tremura din toate încheieturile, revenindu-și din delir. Răsuflă adânc, inspirând mirosul de pin, iar când își adună gândurile împrăștiate, propria îndrăzneală o izbi precum furia mamei ei.

Hades.

Hades era în dormitorul ei.

Se ridică, surprinsă, în capul oaselor, căutându-și disperată cămașa de noapte, ca să-și acopere cu ea pielea goală. Era oarecum caraghios, având în vedere ce se întâmplase între ei. Începu să-i țină morală lui Hades cu privire la abuzul de putere și încălcarea intimității, când descoperi că e singură.

Își întinse gâtul prin cameră.

— Hades?

Îi șopti numele, simțindu-se deopotrivă caraghioasă și neliniștită. Își puse cămașa de noapte și se strecură jos din pat, căutându-l prin toate colțurile camerei, dar nici urmă de el.

Oare dorința îi fusese atât de puternică, încât îi dăduse halucinații?

Simțindu-se nesigură, urcă înapoi în pat, cu ochii grei, și adormi în vreme ce își reamintea că iluziile nu miroseau a pin și a cenușă

— Arăți ca o zeiță! o complimentă Lexa.

Persefona își studie rochia de mătase roșie în oglindă. Era simplă, dar i se potrivea mănușă, accentuându-i curbura șoldurilor în locul în care materialul se strângea și apoi se despărțea la mijlocul coapsei, dezvăluind un picior ca spuma laptelui. Un șal negru, drăguț, cu model floral, îi cădea de pe umărul drept în partea de jos a spatelui dezgolit. Lexa-i făcuse coafura, strângându-i părul sus într-o coadă de cal curbată, și-i aplicase machiajul, conturându-i ochii cu un machiaj de culoare închisă. Persefona alesese cercei de aur simpli și brățara groasă de aur pe care o folosea ca să ascundă semnul lui Hades. În momentul acela, simțea arsura lui pe piele.

Persefona roși.

— Mulțumesc!

Dar Lexa nu terminase.

— Ca... Zeița Lumii de Jos.

Persefona își aduse aminte de cuvintele lui Yuri și de speranța acelui suflet ca Hades să aibă în curând o regină.

— Nu există nicio Zeiță a Lumii de Jos.

— E locul liber, atâta tot, spuse Lexa.

Persefona n-avea chef să vorbească despre Hades. Urma să-l vadă în curând, și nu se mai simțise niciodată atât de confuză în legătură cu ceva. Știa că atracția față de el nu avea să facă decât s-o bage în belele; în ciuda faptului că nu suporta cuvintele lui Minthe, le credea. Hades nu era genul de zeu care să vrea o relație, și deja știa că el nu crede în dragoste.

Persefona își dorea dragoste. Cu disperare. I se refuzaseră atâtea în viață! Nu avea să permită să nu aibă parte de dragoste.

Persefona clătină din cap, încercând să alunge acele gânduri.

— Ce mai face Jaison?

Lexa îl cunoscuse pe Jaison la La Rose. Făcuseră schimb de numere de telefon și de atunci vorbeau mereu. Era cu un an mai mare decât ele și era informatician. Când Lexa vorbea despre el, păreau a fi total opuși, dar, cumva, se potriveau.

Lexa roși.

— Chiar îmi place de el.

Persefona zâmbi larg.

— Meriți asta, Lex.

— Mulțumesc!

Lexa se duse repede înapoi în camera ei, să termine de pregătit, iar Persefona tocmai se-apucase să-și caute poșeta, când se auzi soneria.

— Mă duc eu! strigă ea la Lexa.

Când deschise, nu găsi pe nimeni la ușă, dar un pachet stătea în pragul lor – o cutie albă, cu o panglică roșie legată cu fundă. O ridică și o duse înăuntru, uitându-se să vadă dacă îi era adresată cuiva.

Găsi o etichetă pe care scria *Persefona*.

Înăuntru, pe catifea neagră, stăteau un bilet și o mască: *S-o porți cu coroana!*

Persefona le dădu deoparte și scoase o mască superbă, filigranată cu aur – în ciuda detaliului, era simplă și nu-i acoperea foarte mult din față.

— E de la Hades? întrebă Lexa, intrând în bucătărie.

Persefona rămase cu gura căscată când își văzu prietena cea mai bună. Lexa alesese o rochie albastru-închis din tafta, fără bretele, pentru evenimentul din seara aceea; masca ei albă, bătută cu argint, avea un smoc de pene ițit din partea de sus.

— Ei?

— Aaa! făcu ea, coborând privirea spre mască. Nu, nu e de la Hades.

Persefona duse cutia în camera ei. Se simțea cam caraghios să-și pună pe cap coroana pe care i-o dăduse Ian, dar imediat ce-și puse masca, înțelese indicația lui Hecate. Combinația era frapantă, deci chiar arăta ca o regină.

Persefona și Lexa luară un taxi spre Muzeul de Artă Antică. Biletele lor arătau ora sosirii ca fiind 17.30 – cu o oră și jumătate mai devreme decât zeii. Nu voia nimeni poze cu muritori, decât dacă stăteau la brațul vreunuia dintre Divini.

Așteptau pe bancheta din spate a taxiului îmbâcsit, în capătul unui lung șir de vehicule, până când fură în sfârșit lăsate să coboare din mașină la baza unor trepte acoperite cu un covor roșu. Persefona era recunoscătoare că putea să ia o gură de aer curat – doar că fu imediat acostată de blițurile camerelor. Se simți înghesuită, o senzație claustrofobică, iar pieptul i se strânse din nou.

Paznicii le conduseră pe trepte, înăuntrul muzeului impunător, a cărui fațadă era modernă – făcută din stâlpi de beton și din sticlă.

Odată ajunse înăuntru, fură conduse pe un hol plin de cristale sclipitoare care atârnau ca niște candelabre. Era frumos, și un element la care Persefona nu se-așteptase.

Nerăbdarea lor crescu pe măsură ce se apropiau de capătul holului și treceau de o cortină din aceleași cristale într-o încăpere plină de decorațiuni. Erau câteva mese rotunde acoperite cu fețe de masă negre și pline de porțelanuri albe, aranjate în jurul marginii unei săli de bal – lăsând loc în centru pentru dans. Adevăratele capodopere împodobeau centrul încăperii – statui de marmură care aduceau un omagiu zeilor din Grecia Antică.

— Persefona, uite!

Lexa îi dădu un cot, iar ea înclină capul pe spate ca să studieze superbul candelabru din centrul încăperii. Șiraguri de cristale sclipitoare atârnau din tavan și luceau precum stelele din Lumea de Jos.

Își găsiră masa, luară câte-un pahar de vin și intrară-n vorbă cu lumea. Persefona admira abilitatea Lexei de-a se împrieteni cu oricine; începuse să stea de vorbă cu un cuplu la masa lor, iar după câteva secunde, grupul lor se mări cu câteva persoane până să sune un clopoțel în încăpere.

Cu toţii făcură schimburi de priviri, iar Lexa rămase cu gura căscată.

— Persefona, vin zeii! Haide!

Lexa o luă pe Persefona de mână, târând-o prin încăpere spre un şir de trepte care ducea la al doilea etaj.

— Lexa, unde mergem? întrebă Persefona în timp ce se îndreptau spre trepte.

— Să vedem cum vin zeii! răspunse ea, de parcă ar fi fost evident.

— Dar... n-o să-i vedem înăuntru?

— Nu asta-i ideea! Am văzut partea asta la televizor ani întregi! În seara asta vreau s-o văd în persoană!

Existau câteva expoziţii la etajul al doilea, dar Lexa se îndreptă glonţ spre terasa exterioară, cu vedere la intrarea în muzeu. Erau deja câţiva oameni înghesuiţi în jurul marginii balconului ca să urmărească sosirea Divinilor, dar Persefona şi Lexa reuşiră să se înghesuie într-un spaţiu mic. O gloată de fani care urlau şi de jurnalişti aglomerase trotuarele şi cealaltă parte a străzii, iar blițurile camerelor străluceau precum fulgerele.

— Uite! Uite-l pe Ares! chiţăi Lexa, dar Persefonei i se-ntoarse stomacul pe dos.

Nu-i plăcea de Ares. Era un zeu însetat de sânge şi de violenţă. Fusese una dintre cele mai puternice voci dinainte de Marea Pogorâre, convingându-l pe Zeus să coboare pe pământ şi să pornească războiul cu muritorii, iar Zeus îl ascultase – ignorând sfaturile şi înţelepciunea omologului lui Ares, Atena.

Zeul Războiului urca treptele într-un chiton auriu, cu o mantie roşie care-i acoperea un singur umăr. O parte din piept îi era descoperită, dezvăluindu-i muşchii parcă sculptaţi, iar în loc de mască, purta un coif auriu cu pene roşii care-i cădeau pe spate. Coarnele ca nişte iatagane îi erau lungi, suple şi mortale, arcuindu-se în spate, spre pene, şi completând o imagine regală, înspăimântătoare şi frumoasă.

După Ares venea Poseidon. Era uriaş, cu umerii, pieptul şi braţele umflate de muşchi ieşindu-i pe sub sacoul acvamarin.

Avea un păr blond frumos, care-o ducea pe Persefona cu gândul la valurile neliniştite, şi purta o mască minimalistă, care lucea precum interiorul unei scoici. Avea impresia că Poseidon nu dorea să fie o prezenţă misterioasă.

În urma lui Poseidon venea Hermes, chipeş într-un costum auriu strident. Renunţase la farmecul de pe aripi, iar penele-i alcătuiau o mantie în jurul corpului. Era pentru prima oară când Persefona îl vedea pe Zeul Înţelepciunii fără farmecul lui. Pe cap purta o coroană din frunze aurii. Persefona îşi dădea seama că-i plăcea să meargă pe covorul roşu; se bucura de atenţia tuturor, zâmbind larg şi pozând. Se gândi să-l strige, dar nu era nevoie – el o găsi repede, făcându-i cu ochiul şi dispărând.

Apollo sosi într-un car de aur tras de cai albi, uşor de recunoscut după buclele negre şi ochii violet. Pielea-i era de un cafeniu lucios şi-i făcea chitonul alb să lucească precum o flacără. În loc să-şi arate coarnele, purta o coroană aurie ce semăna cu razele soarelui. Şi era însoţit de o femeie pe care Persefona o recunoştea.

— Sibila! strigară ea şi Lexa fericite, însă frumoasa blondă nu le auzi din cauza strigătelor mulţimii.

Jurnaliştii strigau întrebări către Sibila cerându-i să le spună cine e, de unde vine şi de cât timp era cu Apollo.

Persefona admira modul în care Sibila gestionase toată situaţia. Părea că se bucură de atenţie, zâmbind şi făcând cu mâna, şi chiar răspunse la întrebări. Rochia ei roşie superbă sclipea în timp ce intra alături de Apollo în muzeu.

Persefona recunoscu maşina Demetrei – o limuzină albă lungă. Mama ei alesese un look mai modern, o rochie de bal de culoarea lavandei, plină de petale roz. Părea că o grădină îi creştea, la propriu, pe fuste. În această seară, părul îi era prins sus, coarnele îi erau la vedere, iar expresia feţei îi era sumbră.

Lexa se aplecă spre Persefona şi şopti:

— Ceva e-n neregulă, mai mult ca sigur. Demetra face mereu senzaţie pe covorul roşu.

Lexa avea dreptate. De obicei, mama ei făcea un spectacol în toată regula, la modă şi flamboaiant, zâmbind şi salutând

mulțimea. În seara asta, se încrunta, abia catadicsind să le arunce o privire jurnaliștilor când o strigară pe nume. Persefona nu se putea gândi decât la faptul că orice stare ar fi avut mama ei, era numai din vina sa.

Clătină din cap.

Încetează! își impuse. Nu avea de gând s-o lase pe Demetra să-i strice distracția. Nu în seara aceea.

Mulțimea deveni și mai zgomotoasă la sosirea următoarei limuzine, din care ieși Afrodita, purtând o rochie de seară de un bun-gust surprinzător, cu corsetul decorat cu flori albe și roz, cu mijlocul transparent și cu flori în jos, peste straturi de tul. Purta o coroană din bujori roz și din perle, iar coarnele grațioase, de gazelă, i se iteau din cap, de după ea. Era răpitor de frumoasă, dar ce te frapa la Afrodita – la toate zeițele, la urma urmei – era că erau și războinice. Iar Zeița Dragostei, dintr-un motiv oarecare, era deosebit de nemiloasă.

Așteptă în fața limuzinei, iar Persefona și Lexa gemură amândouă când îl văzură pe nimeni altul decât Adonis coborând stângaci de pe bancheta din spate.

Lexa se aplecă spre Persefona și șopti:

— Umblă vorba că Hefaistos n-a vrut-o.

Persefona pufni.

— Nu poți să crezi tot ce auzi, Lexa!

Hefaistos nu era Olimpian, dar era Zeul Focului. Persefona nu știa mare lucru despre el, ci doar că era tăcut din fire și un inventator de geniu. Auzise multe zvonuri despre căsătoria lui cu Afrodita, și niciunele nu erau de bine – ceva legat de faptul că Hefaistos ar fi fost obligat să se însoare cu Afrodita.

Ultimii care sosiră fură Zeus și Hera.

Zeus, precum frații lui, era uriaș, și purta un chiton care-i dezvelea o parte din pieptul cu mușchi bine definiți. Părul castaniu îi curgea pe umeri, împletit, cu fire alb-argintii pe alocuri, asortându-se cu barba lui deasă și bine îngrijită. Purta o coroană aurie așezată între două coarne răsucite de berbec care-i coborau dinspre față, făcându-l să arate aprig și înspăimântător.

Lângă el, Hera mergea cu un aer grațios și nobil, cu părul lung și castaniu peste umăr. Rochia ei era frumoasă, dar simplă – neagră, cu corsetul brodat cu pene colorate de păun. O coroniță de aur îi era așezată pe cap, între două coarne de cerb.

Deși Demetri îi spusese că Hades nu sosea niciodată alături de ceilalți zei, Persefona crezu că ar fi putut să facă o excepție de data asta, dat fiind că seara avea ca temă tărâmul lui; dar când mulțimile începură să se împrăștie la sosirea lui Zeus și a Herei, își dădu seama că nu avea să vină – cel puțin nu pe acea intrare.

— N-au fost superbi toți? întrebă Lexa, în timp ce intra alături de Persefona.

Ba fuseseră – fiecare, până la unul. Și totuși, cu tot stilul și farmecul lor, Persefona tânjea să vadă un chip anume în mulțime.

Porni pe trepte în jos și se opri brusc.

E aici.

Senzația năvăli prin ea, făcând-o să se îndrepte de spate. Îl simțea, îi gusta magia. Apoi, ochii ei găsiră ceea ce căutaseră, iar în încăpere se făcu, dintr-odată, prea cald.

— Persefona? întrebă Lexa când ea nu se mișcă.

Apoi urmări privirea fixă a Persefonei și, curând, tăcerea se așternu în toată încăperea.

Hades stătea în fața intrării, iar fundalul de cristal crea un contrast plăcut și puternic cu croiala costumului său negru. Sacoul era din catifea, cu o floare roșie, simplă, în buzunarul de la piept. Avea părul dat cu gel și prins într-un coc în vârful capului, cu barba tunsă extrem de scurt, și purta o mască neagră, simplă, care nu-i acoperea decât ochii și șaua nasului.

Privirea ei se plimbă dinspre pantofii lui negri și lucioși spre trupul lui înalt și puternic, spre umerii lați și spre ochii ce-i luceau precum tăciunii. Și el o găsise. Căldura privirii lui o urmărea, cutreierându-i fiecare centimetru din corp și făcând-o să se simtă ca o flacără expusă la un vânt rece.

Ar fi petrecut toată noaptea holbându-se la Hades dacă n-ar fi fost nimfa roșcată care apăru alături de el. Minthe era superbă, îmbrăcată într-o rochie de culoarea smaraldului, cu decolteul în

formă de inimă. Era mulată pe şolduri şi se întindea, lăsând o trenă în urmă. Gâtul şi urechile îi erau încărcate de bijuterii fine care sclipeau la lumină. Persefona se întrebă dacă Hades i le pusese la dispoziţie, în timp ce Minthe îi înlănţuia braţul cu al ei.

Furia-i ardea mocnit, şi-şi dădu seama că i se topea farmecul. Privirea i se mută asupra lui Hades, iar ea se încruntă la el. Dacă avea impresia că o putea avea şi pe ea, şi pe Minthe, se înşela amarnic.

Dădu pe gât restul vinului, apoi o privi pe Lexa.

— Hai să găsim altceva de băut!

Persefona şi Lexa îşi făcură loc prin mulţime, făcându-i semn unui chelner să le schimbe paharele goale cu unele pline.

— Îmi ţii şi mie ăsta? Am nevoie la baie!

Persefona luă paharul Lexei şi începu să bea din al ei, când auzi o voce cunoscută din spate:

— Măi, măi, măi, ce-avem noi aici?

Se întoarse şi-l descoperi pe Hermes apropiindu-se prin mulţime.

— O zeiţă a Tartarului.

Persefona ridică din sprânceană a mirare.

— Te-ai prins? Tortură?

Ea-i aruncă o privire inexpresivă, făcându-l să se încrunte.

— Fiindcă-l torturezi pe Hades?

Fu rândul Persefonei să-şi dea ochii peste cap.

— Hai, măi! Altfel, de ce-ai purta o asemenea rochie?

— Pentru mine, răspunse ea niţel cam defensiv.

Nu-şi alesese rochia cu gândul la Hades; voise să pară frumoasă şi sexy şi să se simtă puternică.

Iar rochia reuşea toate aceste lucruri.

Zeul Înşelăciunii ridică dintr-o sprânceană, rânji şi cedă:

— Corect! Totuşi, te-a văzut toată sala cum i-o trăgeai din priviri lui Hades!

— Nu...

Închise gura, roşind puternic.

— Nu-ți face griji – și pe el l-a observat toată lumea cum ți-o trăgea din priviri.

Persefona își dădu ochii peste cap.

— Au observat-o și pe Minthe la brațul lui?

Zâmbetul lui Hermes deveni răutăcios.

— Cineva e geloasă!

Ea dădu să nege, dar hotărî c-ar fi fost caraghios până să și încerce. *Chiar* era geloasă, deci recunoscu:

— Chiar sunt.

— Pe Hades nu-l interesează Minthe.

— Numai dezinteresat de ea nu pare, bombăni ea.

— Crede-mă! Hades ține la ea, dar, dacă ar fi fost interesat, ar fi făcut-o de mult timp regina lui.

— Asta ce mai vrea să-nsemne?

Hermes ridică din umeri.

— Că dacă ar fi iubit-o, s-ar fi căsătorit cu ea.

Persefona pufni.

— Nu mi se pare că Hades e genul ăsta. El nu crede-n dragoste.

— Ei, cine-s eu să vorbesc? Eu îl știu pe Hades numai de câteva secole – tu îl știi de câteva luni întregi!

Persefona se încruntă.

Îi fusese greu să-l vadă pe Hades în orice altă lumină decât cea pe care-o aruncase mama ei asupra lui – iar aceea era urâtă și deloc flatantă. Trebuia să recunoască un lucru: cu cât petrecea mai mult timp în Lumea de Jos și alături de el, cu atât punea mai mult la îndoială adevărul din spusele mamei ei și din zvonurile răspândite de muritori.

Hermes o înghionti cu umărul.

— Stai liniștită, iubire! Când ești geloasă, ai grijă să-i reamintești lui Hades ce pierde!

Ea îl privi, iar el o sărută pe obraz. Mișcarea o surprinse, iar Hermes râse, strigând în urmă în timp ce se îndepărta țopăind, târându-și aripile după el ca pe-o mantie de rege:

— Să-mi păstrezi și mie un dans!

Lexa se întoarse chiar în clipa aceea, părând zăpăcită.

— Ăăă, te-a sărutat Hermes pe obraz mai devreme?

Persefona își drese glasul.

— Da.

— Și mie nu mi-ai zis?

Persefona se încruntă.

— Îmi pare rău! Pur și simplu nu mi-a dat prin cap.

Privirea Lexei se îmblânzi.

— E în regulă. Știu c-a fost o nebunie în toată regula în ultima vreme.

Nu degeaba era Lexa cea mai bună prietenă a ei, iar în momente precum acesta, Persefona îi era cea mai recunoscătoare.

Își făcură loc prin mulțime și se întoarseră la masa lor ca să ia cina. Fură servite cu o combinație de mâncăruri antice și moderne – un aperitiv alcătuit din măsline, struguri, smochine, turte de ovăz, apoi brânză, un antreu cu pește, legume și orez, și un tort sățios de ciocolată la desert.

În ciuda aspectului frumos al meniului, Persefona descoperi că nu-i era chiar atât de foame.

Masa nu ducea lipsă de conversații. Grupul discuta pe diverse subiecte, cum ar fi fost Pentatlonul sau *Titani în miez de noapte*, și conversația fu întreruptă abia când izbucniră aplauze, iar Minthe traversă relaxată încăperea pentru a ocupa podiumul.

— Lordul Hades este onorat să dezvăluie organizația caritabilă de anul acesta – Proiectul Halcyon, anunță ea.

Luminile din încăpere se stinseră, iar un ecran coborî și începu să ruleze un filmuleț despre Halcyon, un nou centru de reabilitare specializat în îngrijiri gratuite pentru muritori. În filmuleț erau prezentate în detaliu statistici despre numărul mare de morți accidentale din pricina supradozelor, rata sinuciderilor și multe alte provocări cu care se confruntaseră muritorii după epoca Marelui Război, și despre datoria Olimpienilor de-a-i ajuta.

Erau cuvinte rostite de Persefona, remodelate pentru publicul lui.

Ce e asta? se întrebă Persefona. Oare era felul lui Hades de-a-și bate joc de ea? Își încleștă pumnii în poală.

— Ăăă, te-a sărutat Hermes pe obraz mai devreme?

Persefona își drese glasul.

— Da.

— Și mie nu mi-ai zis?

Persefona se încruntă.

— Îmi pare rău! Pur și simplu nu mi-a dat prin cap.

Privirea Lexei se îmblânzi.

— E în regulă. Știu c-a fost o nebunie în toată regula în ultima vreme.

Nu degeaba era Lexa cea mai bună prietenă a ei, iar în momente precum acesta, Persefona îi era cea mai recunoscătoare.

Își făcură loc prin mulțime și se întoarseră la masa lor ca să ia cina. Fură servite cu o combinație de mâncăruri antice și moderne – un aperitiv alcătuit din măsline, struguri, smochine, turte de ovăz, apoi brânză, un antreu cu pește, legume și orez, și un tort sățios de ciocolată la desert.

În ciuda aspectului frumos al meniului, Persefona descoperi că nu-i era chiar atât de foame.

Masa nu ducea lipsă de conversații. Grupul discuta pe diverse subiecte, cum ar fi fost Pentatlonul sau *Titani în miez de noapte*, și conversația fu întreruptă abia când izbucniră aplauze, iar Minthe traversă relaxată încăperea pentru a ocupa podiumul.

— Lordul Hades este onorat să dezvăluie organizația caritabilă de anul acesta – Proiectul Halcyon, anunță ea.

Luminile din încăpere se stinseră, iar un ecran coborî și începu să ruleze un filmuleț despre Halcyon, un nou centru de reabilitare specializat în îngrijiri gratuite pentru muritori. În filmuleț erau prezentate în detaliu statistici despre numărul mare de morți accidentale din pricina supradozelor, rata sinuciderilor și multe alte provocări cu care se confruntaseră muritorii după epoca Marelui Război, și despre datoria Olimpienilor de-a-i ajuta.

Erau cuvinte rostite de Persefona, remodelate pentru publicul lui.

Ce e asta? se întrebă Persefona. Oare era felul lui Hades de-a-și bate joc de ea? Își încleștă pumnii în poală.

Apoi clipul se încheie, iar luminile se aprinseră în sală. Persefona rămase surprinsă să-l vadă pe Hades stând în picioare pe scenă – prezența lui stârni urale din public.

— În urmă cu câteva zile, în *New Athens News* a fost publicat un articol. O critică virulentă a activității mele de zeu, dar printre acele cuvinte pline de furie existau și sugestii despre cum aș putea fi mai bun. Nu-mi închipui că femeia care-a scris articolul se aștepta să țin seama de ideile ei, dar petrecând timp alături de ea, am început să privesc lucrurile din punctul ei de vedere.

Făcu o pauză pentru a chicoti în barbă, de parcă și-ar fi amintit de ceva ce împărtășiseră, iar Persefona se înfioră.

— Nu am mai întâlnit pe cineva atât de împătimit în a-mi arăta cât de mult greșesc, așa că am ținut cont de sfatul ei și am inițiat Proiectul Halcyon. În timp ce vă plimbați prin zona expoziției, sper că Halcyon vă va fi ca o flacără prin întuneric.

Mulțimea izbucni în aplauze, ridicându-se în picioare pentru a-l preamări pe zeu. Până și unii dintre Divini îi țineră isonul, printre care și Hermes.

Persefonei îi luă o clipă să se ridice în picioare. Era șocată de organizația caritabilă aleasă de Hades, dar și prudentă. Oare făcea asta doar ca să repare pagubele făcute de ea reputației lui? Oare încerca să-i demonstreze că se înșela?

Lexa îi aruncă Persefonei o privire întrebătoare.

— Știu la ce te gândești, spuse Persefona.

Ea ridică din sprânceană.

— Și cam la ce mă gândesc?

— N-a făcut asta pentru mine. A făcut-o pentru reputația lui.

— N-ai decât să-ți tot spui chestia asta! zise Lexa, zâmbind larg. Cred că e îndrăgostit lulea de tine.

— Lulea? Cred c-ai citit prea multe romane de dragoste!

Lexa se îndreptă spre expoziție alături de ceilalți de la masa ei, dar Persefona rămase în urmă, temându-se să vadă mai mult din creația inspirată de ea. Nu-și explica ezitarea. Poate că era din cauză că știa că e în pericol să se îndrăgostească de zeul acela, de care mama ei îi spusese să se ferească și care-o momise cu un

contract pe care nu-l putea câștiga. Poate că era din cauză că el o ascultase. Poate că era din cauză că nu se mai simțise niciodată atât de atrasă de cineva în scurta și izolata ei viață.

Intră încet în zona expoziției. Spațiul avea o lumină difuză, astfel încât razele reflectoarelor să cadă pe exponatele care ilustrau planurile și misiunea Proiectului Halcyon. Persefona nu se grăbi și se opri în mijlocul încăperii, ca să studieze o mică machetă a clădirii. Pe cartonașul de sub ea scria că fusese proiectată de Hades. Nu era o clădire modernă, așa cum se așteptase ea, ci părea un soi de conac de țară, cuibărit pe un teren de patru hectare de verdeață.

Persefona petrecu mult timp plimbându-se prin sala de expoziție, citind fiecare text de prezentare și aflând lucruri noi despre tehnologia care urma să fie folosită la alcătuirea proiectului. Era o adevărată operă de artă.

Când ieși de acolo, lumea începuse deja să danseze. Le observă pe Lexa alături de Hermes și pe Afrodita cu Adonis. Se bucura că acesta din urmă nu încercase să intre în vorbă cu ea și că păstrase distanța și la serviciu.

Îi luă câteva clipe până să-și dea seama că îl căuta pe Hades. Acesta nu se afla printre dansatori sau printre cei de la mese. Se încruntă, se întoarse și o descoperi pe Sibila apropiindu-se.

— Persefona! zâmbi ea, apoi se îmbrățișară. Arăți superb!

— Și tu la fel!

— Ce părere ai despre expoziție? Minunată, nu-i așa?

— Așa e.

Nu putea nega că era tot ce-și închipuise ea și mai mult de-atât.

— Știam c-o să vină lucruri mărețe din împreunarea voastră.

— Împreunarea... noastră? repetă Persefona încet.

— A ta și a lui Hades.

— Păi, noi nu suntem împreună...

— Poate nu încă. Dar culorile voastre s-au împletit. Și așa au rămas de când te-am cunoscut.

— Culorile?

— Căile voastre. Tu și Hades – ăsta vă e destinul, țesut de Ursitoare.

Persefona nu era sigură ce să spună. Adică, Sibila era oracol, deci cuvintele care ieșeau din gura ei erau adevărate, dar oare chiar era menită să se căsătorească cu Zeul Morții? Cu bărbatul pe care mama ei îl ura?

Sibila se încruntă.

— Ești în regulă?

Persefona nu știa ce să spună.

— Îmi pare rău! Eu... n-ar fi trebuit să-ți spun. Credeam c-o să fii fericită să afli asta.

— Nu sunt... nefericită, o asigură Persefona. Doar că...

Nu-și putu încheia propoziția. Seara aceasta și ultimele câteva zile fuseseră apăsătoare, iar emoțiile-i fuseseră diferite și intense. Dacă destinul ei era să fie cu Hades, astfel s-ar fi explicat atracția sa neostoită față de zeu – și totuși, asta complica foarte multe lucruri din viața ei.

— Mă scuzi un pic?

Se îndreptă spre baie.

Odată intrată, singură și în siguranță, respiră adânc de câteva ori, se sprijini cu mâinile de ambele părți ale chiuvetei și se privi în oglindă. Porni robinetul, dându-și cu apă rece pe față, și își stropi ușor obrajii încinși, încercând să nu-și strice machiajul. Își tamponă fața și se pregăti să se întoarcă în sală, când auzi o voce necunoscută.

— Deci tu ești mica muză a lui Hades?

Avea un ton nuanțat, seducător – o voce care atrăgea bărbații și vrăjea muritorii. Afrodita apăru în spatele ei, iar Persefona nu era sigură de unde apăruse zeița – dar odată ce-i întâlni privirea, descoperi că-i vine greu să se miște.

Afrodita era frumoasă, iar Persefona avu impresia că o mai întâlnise pe această zeiță, deși știa că e imposibil. Avea ochii de culoarea spumei mării, înconjurați de gene dese, pielea ca spuma laptelui și obrajii ușor îmbujorați. Buzele îi erau exact cât trebuie de cărnoase și de țuguiate. Dar în ciuda frumuseții ei, exista ceva

în spatele expresiei ei – ceva ce-o făcea pe Persefona să creadă că e singură și tristă.

Poate că era adevărat ce spusese Sibila, iar Hefaistos o respinsese.

— Nu știu la ce te referi, spuse Persefona.

— Hai, n-o face pe vicleana! Am văzut cum te uiți la el. Mereu a fost chipeș. Mereu îi spuneam că n-ar trebui decât să-și arate fața, și i s-ar umple tărâmul de doritoare și de credincioase.

Persefonei i se făcu un pic rău. Nu voia să discute despre asta cu nimeni, mai ales cu Afrodita, dar zeița o opri:

— Nu am terminat de vorbit!

— Ai înțeles greșit! Nu vreau să vorbesc cu tine!

Zeița Primăverii o împinse pe Afrodita la o parte și plecă din baie, înhățând un pahar de șampanie de la un chelner și găsind un loc din care să-i privească pe dansatori. Se gândi să plece; Jaison fusese deja de acord să o ia pe Lexa, pentru că ea avea de gând să petreacă noaptea la el acasă.

Chiar când se hotărâse să cheme taxiul, simți apropierea lui Hades. Se îndreptă, pregătindu-se să-l simtă aproape, dar nu se întoarse cu fața spre el.

— Ai ceva de criticat, lady Persefona?

Vocea-i vibra în fundul gâtului precum o vrajă amețitoare.

— Nu, șopti ea, privind spre dreapta.

Tot nu-l vedea, nici chiar cu coada ochiului.

— De când plănuiești Proiectul Halcyon?

— Nu de mult.

— Va fi foarte frumos.

Îl simți apropiindu-se de ea.

Fu surprinsă când degetele lui i se plimbară de-a lungul umărului, pe marginea șalului negru. Din când în când, îi atingea pielea, stârnindu-i-i fiori.

— Un strop de întuneric.

Degetele lui i se plimbară pe braț în jos și se împletiră cu ale ei.

— Dansează cu mine!

Nu se desprinse de el, ci se întoarse cu fața spre zeu. Întotdeauna îi tăia răsuflarea, dar avea o blândețe pe chip care-i făcea inima să-i bubuie în piept.

— Bine.

Ochii tuturor îi urmăreau, curioși și surprinși, în timp ce Hades o conducea spre ringul de dans. Persefona se străduia din răsputeri să nu bage în seamă privirile fixe și se concentră în schimb la zeul de lângă ea. Era mult mai înalt, mult mai masiv, iar când se întoarse cu fața spre ea, își aminti de felul în care-o atinsese în bazin.

Degetele lui rămaseră întrepătrunse cu ale ei, în timp ce cealaltă mână ajunse pe șoldul ei. Nu-și luă ochii de la el în timp ce o trăgea mai aproape, mârâind în barbă în timp ce se mișcau împreună. El conducea, iar fiecare atingere a corpurilor lor îi stârnea valuri de căldură. O vreme, niciunul dintre ei nu vorbi, iar Persefona se întrebă dacă lui Hades îi era greu să vorbească din aceleași motive ca și ei.

Probabil că de-aceea alese să umple liniștea cu următoarea replică:

— Poate-ar trebui să dansezi cu Minthe.

Hades strânse din buze.

— Ai prefera să dansez cu ea?

— E partenera ta.

— Nu e partenera mea. E secretara mea, așa cum ți-am mai spus.

— Nu vii la braț cu secretara la o gală!

O strânse și mai tare, făcând-o să se întrebe dacă era frustrat.

— Ești geloasă.

— Nu sunt geloasă, spuse ea – și chiar nu mai era.

Era furioasă.

El rânji auzindu-i negarea, iar ei îi veni să-l lovească.

— Nu ai să te folosești de mine, Hades!

Replica îi șterse rânjetul de pe față.

— Când m-am folosit de tine?

Nu-i răspunse.

— Răspunde-mi, zeiță!

— Te-ai culcat cu ea?

Era singura întrebare care conta.

El se opri din dans, iar cei de pe ring o făcură și ei, privindu-i cu interes vădit.

— Pare că-mi ceri un joc, zeiță!

— Vrei să joci un joc? pufni ea, îndepărtându-se de el. Acum?

El nu răspunse, ci întinse pur și simplu mâna, ca ea să i-o ia. Cu câteva săptămâni înainte, ar fi ezitat, dar în această seară băuse câteva pahare de vin, avea pielea încinsă, iar rochia îi era tare incomodă.

Pe lângă asta, voia răspunsuri la întrebări.

Îl prinse de mână, iar în timp ce degetele lui le strânseră pe ale ei, el zâmbi răutăcios, apoi se teleportă în Lumea de Jos.

CAPITOLUL XVIII

Un strop de pasiune

HADES APĂRU ÎN BIROUL ÎN CARE JUCASERĂ PIATRĂ, hârtie şi foarfecă. Un foc trosnea în şemineu, dar căldura lui nu era necesară; în Persefona deja mocnea un infern în urma dansului, iar acel zâmbet pe care i-l oferise chiar înainte de teleportare n-o ajutase deloc – promisese ceva ce o ducea cu gândul la păcat.

Pe zei! Oare-avea să poată vreodată să-şi controleze reacţia corpului la el? Nu se pricepea deloc să i se opună, şi asta pentru că întunericul din ea răspundea întunericului din el.

Hades îi oferi vin, iar ea acceptă un pahar, în timp ce el îşi luă băutura preferată – whiskey.

Îşi ridică privirea din paharul cu băutură şi o întrebă:

— Ţi-e foame? De-abia ai mâncat ceva la gală.

Persefona îşi miji ochii.

— M-ai urmărit?

— Draga mea, să nu te prefaci că nici tu nu *m*-ai urmărit! Îţi cunosc privirea asupra mea cum îmi cunosc greutatea propriilor coarne.

Persefona se înroşi toată.

— Nu, nu mi-e foame.

Nu de mâncare, cel puțin – dar asta n-o pronunță cu voce tare.

El acceptă replica și se apropie de o masă din fața șemineului. Era precum cea de la Nevernight, dar în loc să stea unul lângă celălalt, Hades și Persefona se așezară față în față.

Îi aștepta un singur pachet de cărți. Ea nu-și închipuise niciodată că niște simple bucăți de plastic aveau atât de multă putere – puteau oferi bogății, puteau oferi libertate sau putea deveni temniceri. Puteau răspunde la întrebări și puteau înlătura demnitatea.

Hades sorbi o gură din pahar, apoi îl lăsă jos cu un clinchet zgomotos și se întinse după cărți.

— Jocul? întrebă Persefona.

— Pocher, răspunse Hades.

Luă cărțile din cutie și începu să le-amestece, iar sunetul îi atrase atenția Persefonei, la fel ca degetele lui grațioase. Aerul din încăpere deveni apăsător și greoi, iar ea inspiră adânc, înainte să întrebe:

— Miza?

Hades zâmbi:

— Partea mea preferată – spune-mi ce vrei!

Îi trecură prin minte o mie de lucruri deodată, și toate aveau legătură cu ideea de-a se întoarce la băi și a termina ceea ce începuseră. În sfârșit, spuse:

— Dacă voi câștiga, îmi răspunzi la întrebări.

— S-a făcut!

Când termină de amestecat cărțile, el adăugă:

— Dacă voi câștiga eu, îți vreau hainele.

— Vrei să mă dezbraci? întrebă ea.

El chicoti.

— Draga mea, ăsta e doar începutul lucrurilor pe care vreau să ți le fac.

Ea își drese glasul.

— O partidă câștigată este echivalentul unei piese vestimentare?

— Da.

El puse ochii pe rochia ei, și asta nu era deloc corect, întrucât rochia era tot ce-avea pe ea, în afară de bijuterii.

— Și... cu bijuteriile cum rămâne? întrebă Persefona. Și alea se consideră dezbrăcat?

El luă o gură de băutură înainte de-a răspunde:

— Depinde.

— De?

— S-ar putea să mă hotărăsc că vreau să te fut cu coroana pe cap.

Ea rânji.

— N-a zis nimeni ceva de futut, lord Hades!

— Nu? Păcat!

Ea se aplecă peste masă și, deși tremura pe dinăuntru, reuși să își păstreze vocea cât mai fermă posibil.

— Îți accept târgul.

El ridică din sprâncene, cu ochii sclipind.

— Ai încredere c-ai să reușești să câștigi?

— Nu mă tem de tine, Hades!

Dar adevărul era că se cam temea – se temea că nu va avea puterea de a i se opune când se va repezi asupra ei. Era foarte conștientă de fluturii pe care-i simțea în stomac, amintindu-i că degetele lui Hades o pătrunseseră. Că îi sorbise patima și dorința din trup, și că nu terminase.

Avea nevoie ca el să termine. Persefona se cutremură toată.

— Ți-e frig?

— Cald, îi răspunse, dregându-și vocea.

Miezul i se umplu de fierbințeală și, deodată, nu se mai simțea deloc comod. Se foi, încrucișându-și picioarele și mai strâns, zâmbindu-i lui Hades, sperând că el nu observă cât de cumplit de agitată era.

Hades lăsă cărțile jos – o pereche de popi. Ea strânse cu putere din buze, încruntându-se la el, apoi lăsă cărțile jos, știind deja că

pierduse. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii, iar ochii lui începură să sclipească de dorință. Se lăsă pe spate, studiind-o. După o clipă, rosti:

— Cred c-am să-ți iau colierul.

Ea se întinse să-l desfacă, dar el o opri.

— Nu, lasă-mă pe mine!

Ea ezită, dar îi lăsă încet mâinile în poală. Hades se ridică și se apropie de ea, iar zgomotul pantofilor lui îi făcu inima s-o ia la goană. Îi luă părul în mâini și i-l întinse pe umăr. Când degetele lui îi atinseră pielea, ea inspiră și-și ținu multă vreme respirația, până când el îi desfăcu colierul. Lăsă o parte să cadă, iar metalul rece îi coborî între sâni. În timp ce el îl îndepărta, lanțul îi alunecă pe claviculă, iar buzele lui îi luară locul.

— Tot cald îți e? întrebă el, lipindu-se de pielea ei.

— Infernal de cald! șopti ea.

— Te-aș putea elibera din iadul ăsta.

Buzele lui îi acoperiră gâtul drept ca o coloană cu sărutări, iar ea înghiți în sec.

— Abia începem, spuse ea.

Râsul lui ușor îi încălzi pielea, și îi simți frigul în momentul în care el se îndepărtă de ea și se duse la locul lui să mai împartă o mână.

Persefona zâmbi când cărțile ajunseră pe masă și spuse:

— Am câștigat!

Hades își ținu ochii mijiți ațintiți asupra ei.

— Pune-ți întrebarea, zeiță! Sunt nerăbdător să mai joc o mână.

Ea paria că așa e.

— Te-ai culcat cu ea?

Hades strânse din dinți și răspunse după ceea ce păru o eternitate:

— O dată.

Cuvântul era ca o piatră, aruncată chiar în adâncul mărunta-ielor ei.

— Acum cât timp?

— Cu foarte mult timp în urmă, Persefona!

Avea și alte întrebări, dar felul în care-i rostise numele – încet și blând, de parcă ar fi regretat cu adevărat că fusese cu Minthe – o împiedică să mai spună ceva. Nu prea era, oricum, o variantă. Deja-i dăduse două răspunsuri – ea câștigase dreptul doar la unul.

Înghiți în sec și-și feri privirea, surprinsă când el adăugă:

— Ești... supărată?

Îl privi în ochi.

— Da, recunoscu ea. Dar... nu știu exact de ce.

Ea credea că era posibil să aibă legătură cu faptul că nu era prima lui iubită, dar era un motiv caraghios și irațional. Hades exista în această lume de mult mai mult timp decât ea, și era penibil să se aștepte ca el să se abțină de la plăceri.

O mai fixă cu privirea o clipă, apoi mai împărți o mână. Fiecare amestecare a cărților o făcea să fie din ce în ce mai încordată. Aerul din încăpere era încărcat de greutatea târgului pe care-l făcuseră. Când el câștigă a doua rundă, îi ceru cerceii. Fu ca o tortură lentă când îi scoase cerceii și îi mușcă ușor lobul urechii. Ea rămase cu gura căscată, simțind frecarea dinților lui și ținându-se strâns de marginea mesei ca să nu-i treacă mâinile prin păr și să nu-și lipească buzele de ale lui cu forța.

Când se așeză din nou în fața ei, Persefona încă-și trăgea sufletul. Dacă Hades avea să câștige următoarea rundă, avea să-i ceară singurul lucru care-i mai rămăsese – rochia. Avea să rămână goală în fața lui, și nu credea că o să reziste gândului că el o s-o dezbrace.

Nu fu nevoită să afle când câștigă. Mai avea o întrebare arzătoare.

— Puterea invizibilității, spuse ea. Ai folosit-o vreodată... ca să mă spionezi?

Hades părea și amuzat, și suspicios în legătură cu întrebarea ei, dar o punea dintr-un motiv foarte important. Trebuia neapărat să afle dacă fusese în dormitorul ei în noaptea aceea sau dorința ei o făcuse să aibă fantezii.

— Nu, răspunse el.

Era uşurată. Fusese mistuită cu totul de propria plăcere, şi nu stătuse pe gânduri cu privire la apariţia lui Hades la capătul patului ei... decât după aceea.

— Şi îmi promiţi că n-o să foloseşti niciodată invizibilitatea ca să mă spionezi?

Hades o privi cu atenţie, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de ce-i pusese această întrebare. În cele din urmă, răspunse:

— Îţi promit.

În timp ce dădea să mai împartă o mână, ea mai puse o întrebare:

— De ce laşi oamenii să creadă lucruri atât de îngrozitoare despre tine?

El amestecă pachetul de cărţi şi, pentru o clipă, ea crezu că n-avea să-i răspundă, dar el spuse:

— Nu sunt stăpân pe ce cred oamenii despre mine.

— Dar nu faci nimic ca să contrazici ceea ce spun despre tine, îl contrazise ea.

El ridică din sprânceană.

— Tu crezi că vorbele au vreo însemnătate?

Ea îl privi, nedumerită, iar el mai împărţi o mână.

— Asta-i tot ce sunt – vorbe. Vorbele sunt folosite pentru a ţese poveşti, pentru a născoci minciuni, iar uneori sunt înşirate pentru a spune adevărul.

— Dacă vorbele n-au nicio valoare pentru tine, atunci ce anume are?

Se priviră ochi în ochi, iar între ei se schimbă ceva – ceva încărcat de tensiune şi extrem de puternic. El se apropie de ea, cu cărţile în mână, şi le puse pe masă – chintă roială!

Persefona fixă cărţile cu privirea. Încă nu întinsese mâna după a ei, dar nici nu mai era nevoie. În mintea ei nu exista niciun dubiu că el câştigase această rundă.

— Faptele, lady Persefona. Faptele au însemnătate pentru mine.

Ea se ridică şi se apropie de el, iar buzele li se lipiră cu putere. Limba lui Hades se întrepătrunse cu a ei, iar mâinile lui

o apucară de șolduri. El se răsuci, așezându-se și trăgând-o în poala lui, scoțându-i bretelele rochiei, luându-i sânii în mâini și strân-gând-o de sfârcuri până când i se întăriră între degete.

Persefona rămase cu gura căscată și-l mușcă tare de buză, provocându-i un mârâit care-i dădu fiori. Buzele lui se despărțiră de-ale ei și coborâră spre sâni, lingând și sugând, mușcându-i ușor fiecare sfârc cu dinții. Persefona se agăță de el, răsucindu-i părul cu degetele, desprinzându-l din legătură, trăgându-l din ce în ce mai tare de plete pe măsură ce el se ocupa cu ea.

Apoi, el îi smuci cu forță de rochie și o trânti pe masă.

— M-am gândit la tine în fiecare noapte de când m-ai lăsat la băi, spuse el, desfăcându-i cu putere picioarele și împingându-se în ea. M-ai lăsat disperat, tânjind de dorință numai după tine! rosti el printre dinți. Preț de o clipă, crezu că și el avea s-o lase disperată, însă el spuse: Dar am să-ți fiu un iubit darnic!

Coborî și-i sărută partea inferioară a coapsei, plimbându-și limba până când ajunse în miezul ei. Apoi mâinile-i ajunseră mai departe, iar ea-l simți acolo – la început, încercând-o cu limba, apoi intrând mai în profunzime, făcând-o să-și arcuiască spatele și să se desprindă de masă, strigând în gura mare. Întinse mâinile după el, vrând să-și prindă degetele în părul lui negru, însă Hades o prinse de încheieturi, îi ținu mâinile pe lângă corp și vorbi, lipit de ea:

— Am spus că o să-ți fiu un iubit darnic, nu blând.

Ea se zvârcoli, lipită de el, în timp ce el își vedea de treabă, lipindu-și șoldurile de el ca să-l simtă mai adânc, iar el îi oferi ce-avea nevoie, dându-i drumul ca să-și bage degetele în miezul ei umed. Nu-și mai putea stăpâni gemetele ce-i ieșeau din gură. O adusese pe culmile extazului, iar ea se opuse, vrând să prelungească momentul cât mai mult posibil, dar el deveni aprig și răutăcios, iar ea-i strigă numele iar și iar – o mantra în ritmul mișcărilor lui, până când cedă cu totul.

Nu avu timp să se adune. Hades o apucă și o trase spre gura lui. Ea își simți gustul pe buzele lui și întinse mâna spre nasturii

cămășii lui, dar Hades o prinse de încheieturi, oprind-o. Deveni și mai confuză în momentul în care îi trase bretelele rochiei la loc.

— Ce faci? îl întrebă.

El îndrăzni să râdă.

— Răbdare, draga mea!

Numai răbdare nu avea – fierbințeala dintre picioarele ei fusese doar atâtată, și își dorea cu disperare să fie pătrunsă.

O luă în brațe și porni cu pași lejeri spre holurile palatului, ieșind din biroul lui.

— Unde mergem? îl întrebă, strângându-i cămașa în pumni.

Era gata să i-o sfâșie de pe corp – să-l vadă gol în fața ei, să-l cunoască la fel de intim cum o cunoștea și el pe ea.

— În iatacurile mele, îi răspunse.

— Și nu puteai și tu să te teleportezi?

— Aș prefera să știe tot palatul că nu vrem să fim deranjați.

Persefona roși. Împărtășea doar jumătate din acea dorință – și aceea era să nu fie deranjată.

În timp ce mergea, o ținu strâns lipită de el, iar ea începu să-și dea seama de ce mergeau, de fapt, în dormitorul lui. Nu mai exista cale de întoarcere – știuse asta de la bun început. Seara de care avuseseră parte în bazin fusese una dintre cele mai revigorante experiențe din viața ei, dar noaptea asta avea să fie una dintre cele mai devastatoare.

Întunericul lor avea să se contopească. După noaptea asta, zeul avea să facă mereu parte din ea.

După ce intrară în iatacurile lui Hades, el păru să simtă schimbarea direcției gândurilor ei. O lăsă jos, ținând-o aproape. Ea se potrivea perfect cu trupul lui, și avu un gând fugar că fuseseră întotdeauna meniți să se împreuneze astfel.

— Nu trebuie să facem asta, spuse el.

Ea întinse mâinile după reverele sacoului lui și-l ajută să și-l scoată.

— Te doresc. Fii prima mea iubire – fii totul pentru mine!

Nici nu avu nevoie de mai multe încurajări. Buzele lui Hades se lipiră de ale ei – ușor, la început, apoi cu mai multă forță.

Se smulse din braţele ei şi o întoarse, trăgându-i fermoarul de la rochie. Mătasea roşie căzu grămadă la picioarele ei. Încă purta pantofii cu tocuri, dar stătea goală în faţa lui.

Hades gemu şi dădu ocol ca să ajungă faţă-n faţă cu ea. Avea umerii lăsaţi, pumnii strânşi, maxilarul încleştat, iar ea îşi dădu seama că se străduia din răsputeri să se stăpânească.

— Eşti superbă, draga mea!

O sărută din nou, iar Persefona încercă stângaci să-l dezbrace de cămaşă până când Hades preluă controlul, descotorosindu-se repede de nasturi şi întinzând mâna după ea, dar aceasta făcu un pas în spate. Preţ de o clipă, ochii lui Hades se întunecară, apoi Persefona spuse:

— Dă-ţi farmecul jos!

El o privi curios.

Ea ridică dintr-un umăr.

— Tu vrei să mă fuţi cu coroana aia pe cap; eu vreau să mă fută un zeu.

El rânji diavoleşte, apoi răspunse:

— Cum doreşti.

Farmecul lui Hades se evaporă ca fumul care se ridica în vălătuci în aer. Ochii lui negri se făcură nevăzuţi, devenind de un albastru electrizant, iar două coarne negre, spiralate, de gazelă, i se iţiră din cap. Părea mai masiv ca oricând, umplând tot spaţiul cu prezenţa lui întunecată.

Nici nu avu timp să se bucure de aspectul lui, pentru că de îndată ce-i căzu farmecul, el se întinse după ea şi o ridică de la podea, lăsând-o pe pat. O sărută din nou pe buze, apoi pe gât, plimbându-şi limba peste un sfârc, apoi peste celălalt. Continuă aşa o vreme, frecându-i fiecare sfârc până i-l întări. Persefona încercă să ajungă la nasturele lui de la pantaloni, dar el o opri, râzând:

— Tânjeşti după mine, zeiţă?

O sărută pe burtă şi pe coapse. Se aşeză din nou în genunchi, iar Persefona crezu că avea să-şi lipească din nou gura de miezul

ei, dar, în schimb, Hades se ridică în picioare, scoțându-i ambii pantofi, apoi dându-și și el jos restul hainelor.

Niciodată nu avea să se sature să-l vadă gol. Era întruchiparea păcatului și a sexului, iar mirosul lui o învăluia, agățându-i-se de păr și de piele. Privirea-i căzu pe membrul lui în erecție, gros și umflat. Întinse mâna spre el, fără să se teamă, fără să se gândească, iar în timp ce mâinile ei îi înconjurau pielea fierbinte, el șuieră.

Iar ei îi plăcu sunetul. Îl frecă – în sus și-n jos, de la rădăcină la vârf, iar cu fiecare geamăt care-i ieșea de pe buze, Persefona devenea tot mai încrezătoare în sine. Se aplecă înainte și-i lipi un sărut în vârful sculei.

— Futu-i!

Apoi îi luă mădularul în gură, iar Hades se opinti în umerii ei. Ea nu știa ce să facă – nu mai făcuse niciodată asta, dar îi plăcea gustul de sare de pe pielea lui. Îi atinse ușor cu dinții vârful capului, în timp ce se mișca în sus și-n jos de-a lungul lui, iar în curând, începu și el să-și mişte șoldurile – din ce în ce mai tare și mai repede, până când el o dădu la o parte.

Derutată, îl întrebă:

— Am greșit cu ceva?

Râsul lui era sinistru, vocea-i era răgușită, ochii-i erau de prădător.

— Nu. O apucă de ceafă și o sărută, iar limba-i intră adânc, apoi se desprinse și spuse: Spune-mi că mă dorești!

— Te doresc!

I se tăiase răsuflarea și tânjea după el.

O împinse pe spate și se urcă deasupra, acoperindu-i corpul cu al lui, întinzându-se astfel încât ea să simtă apăsarea erecției lui pe burtă.

— Spune-mi că ai mințit! îi ceru el.

— Parcă vorbele nu-nsemnau nimic.

O sărută apăsat, iar atingerea lui îi încinse pielea, lăsând o dâră peste tot pe unde ajungea.

— Vorbele tale contează, spuse el. Numai ale tale.

Ea îl cuprinse cu picioarele de mijloc și-l lipi de fierbințeala ei.

— Vrei să te fut? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

— Spune-mi! insistă el. Te-ai folosit de cuvinte ca să-mi spui că nu mă vrei, acum folosește-te de ele ca să-mi spui că mă vrei.

— Vreau să mă fuți! spuse ea.

El gemu și o sărută cu putere, apoi o tachină mișcându-și scula în sus și-n jos în vulva ei umedă. Îl trase spre ea, îndemnându-l s-o pătrundă, iar Hades râse – făcând-o să mârâie, frustrată.

— Răbdare! draga mea. Eu a trebuit să te-aștept.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu o voce scăzută, sinceră – iar el o umplu cu totul.

Apoi strigă, dându-și capul pe spate, pe pernă. Își acoperi gura ca să înăbușe strigătul, dar Hades i-o înlătură, ținându-i încheieturile deasupra capului.

— Nu, lasă-mă să te-aud! mârâi el.

O pătrunse iar și iar. Nu era nimic lent sau blând în mișcările lui și, cu fiecare pătrundere, vorbea, iar ea striga, în extaz.

— M-ai lăsat disperat! continuă el, retrăgându-se până când abia mai era înăuntrul ei, apoi o penetră cu putere. M-am gândit la tine în fiecare noapte de-atunci!

O pătrunse.

— Și, de fiecare dată când ai spus că nu mă vrei, am simțit gustul minciunilor tale!

O pătrunse iar.

— Ești a mea!

O pătrunse.

— A mea.

Intra mai adânc și mai repede, de parcă ar fi pompat în ea. Ea se pierdu în el, iar tensiunea din măruntaie îi crescu și explodă. Hades își dădu drumul în ea, apoi se retrase, iar un șuvoi fierbinte se răspândi pe coapsa ei. Se prăbuși lipit de ea, scăldat în sudoare, cu răsuflarea tăiată.

După o clipă, se dezlipi de ea, lipindu-i sărutări de față – de ochi, de obraji, de buze.

— Ești o încercare, zeiță! O încercare hărăzită mie de Ursitoare.

Nu era în stare să gândească destul de limpede ca să-i răspundă. Simțea că-i tremurau picioarele și era superb de obosită.

Când Hades se mișcă, se întinse după el.

— Nu. Nu pleca!

El chicoti, sărutând-o din nou.

— Mă voi întoarce, draga mea.

Plecă o clipă și se întoarse cu o cârpă umedă. O curăță, apoi o întoarse, lipindu-i spatele de pieptul lui și trăgând-o aproape. Cuprinsă de căldura lui, adormi.

Ceva mai târziu, Persefona se trezi cu Hades frecându-se de ea din spate, cu membrul erect tare și gros lipit de fundul ei. În timp ce o ținea strâns, îi acoperi gâtul cu sărutări. Nevoia de el îi învinse epuizarea, iar ea se întoarse capul și-i întâlni buzele moi, disperată să-i simtă din nou gustul.

Hades o lăsă pe spate și se urcă peste ea, sărutând-o până când îi tăie răsuflarea. Încercă să se întindă după el, dorindu-și să-și plimbe degetele prin părul lui moale, dar el o imobiliză, prinzându-i încheieturile deasupra capului. Profită de poziție, mușcând-o ușor de lobii urechilor, sărutând-o în josul gâtului și atingându-i ușor sânii cu dinții. Fiecare atingere îi smulgea Persefonei un geamăt șoptit, iar sunetele păreau a ațâța dorința lui Hades. Își croi drum spre coapsele ei și nu pierdu deloc timpul, desfăcându-i picioarele și lingându-i miezul fierbinte. Apoi urmară degetele, care se înfipseră repede și cu putere în ea, frecând-o până când gemetele începură să se audă repede, unul după altul, până când abia mai reuși să respire, iar când își dădu drumul, o făcu rostindu-i numele – singurul cuvânt pe care-l pronunțase de când începuse tot acel ritual.

Hades nu spuse nimic, pierdut într-o pâclă de dorință, și se ridică pentru a o acoperi din nou, așezându-se în fața vulvei ei. Intră adânc, penetrând-o cu duritate, sălbatic.

La un moment dat, o ridică de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg și, sprijinindu-se pe călcâie și dând din șolduri, o plimbă în sus și-n jos pe mădularul lui. Senzația pe care-o avea când el

o pătrundea era perfectă, făcând-o să-şi dorească să-l simtă mai adânc şi mai repede. Gurile li se unire, dinţii li se frecară, limbile li se căutară. Împreună, trecură val după val de senzaţii nebuneşti, şi-şi dădură drumul împreună, căzând grămadă unul peste altul, cu membre încurcate, sudoare şi răsuflări greoaie.

Înainte de-a adormi din nou, îi veni fugar gândul că dacă asta-i era soarta, avea s-o primească bucuroasă.

CAPITOLUL XIX

Un strop de putere

Persefona se trezi şi-l găsi pe Hades adormit lângă ea. Stătea întins pe spate, cu aşternuturile negre acoperindu-i partea de jos a corpului, lăsându-i expus conturul stomacului. Părul i se revărsa pe pernă, maxilarul îi era acoperit de barbă nerasă, iar ea tânjea să-i atingă sprâncenele, nasul şi buzele perfecte. Dar nu voia să-l trezească, iar gestul i se părea prea intim.

Era conştientă că suna penibil, având în vedere ce se întâmplase între ei în noaptea care trecuse. Totuşi, faptul că îl atinsese fără permisiune, fără iniţiere, părea ceva ce-ar fi făcut o iubită, dar Persefona nu avea senzaţia că e iubita lui Hades.

Nici măcar nu era sigură că voia să fie iubită. Mereu îşi imaginase că a te îndrăgosti ar fi ceva ameţitor, aproape sfios – dar cu Zeul Morţii numai sfioasă nu fusese. Atracţia dintre ei era carnală, lacomă şi arzătoare. O lăsa fără răsuflare, îi ocupa toată mintea şi-i năvălea prin trup.

Căldura începu să i se-adune iar în măruntaie, aprinzând dorinţa pe care-o simţise atât de puternic în ziua dinainte. *Respiră!* îşi impuse în gând, rugând căldura să se risipească.

După o clipă, coborî pe furiș din pat, găsi halatul negru pe care Hades o lăsase să-l împrumute prima oară când venise în Lumea de Jos și și-l trase pe ea. Ajungând pe balcon, își îngădui să respire adânc, iar în liniștea din timpul zilei, o izbi enormitatea a ceea ce făcuse cu Hades. Niciodată nu mai fusese atât de derutată și de speriată.

Derutată, pentru că sentimentele față de zeu se încurcaseră între ele – era furioasă pe el, în mare parte din cauza contractului, dar altfel, era intrigată; și cum o făcuse să se simtă noaptea trecută – ei bine, nu se compara cu nimic altceva. O venerase. Se dezgolise în prezența ei, recunoscând cât o dorea. Împreună, fuseseră vulnerabili, nebuni, sălbatici. Nu trebuia să se uite în oglindă ca să vadă că pielea i se decolorase în toate locurile de care-o mușcase, o supsese și o strânsese Hades. El ajunsese să cunoască părți din ea pe care nu le mai cunoștea nimeni.

Și acolo apărea teama.

Se pierdea cu totul în acel zeu, în acea lume de sub lumea ei. Înainte, când nu împărtășiseră decât un moment de slăbiciune la băi, ar fi putut să jure că se va ține departe de el și să vorbească serios; dar dacă ar fi spus-o acum, ar fi fost doar o minciună.

Orice era între ei, era puternic. O simțise încă de când dăduse cu ochii de zeu. O știa în adâncul sufletului ei. Fiecare interacțiune de-atunci încolo fusese o încercare disperată de a ignora adevărul – că erau meniți să fie împreună –, iar Sibila doar confirmase asta în seara ce trecuse.

Era destinul lor, țesut de Ursitoare.

Dar Persefona știa că există multe astfel de alianțe, iar faptul că erau meniți unul pentru celălalt nu însemna perfecțiune, nici măcar fericire. Uneori, însemna haos și suferință – și, având în vedere cât de tumultuoasă fusese viața ei înainte de-a-l cunoaște pe Hades, nu avea să iasă nimic bun din dragostea lor.

De ce se gândea la dragoste?

Alungă acele gânduri. Nu era vorba despre dragoste. Era vorba despre satisfacerea atracției puternice ca un curent electric care tot crescuse între ei din prima seară de la Nevernight. Faptul

era consumat. Nu avea să-şi îngăduie să-l regrete; în schimb, avea să-l accepte. Hades o făcuse să se simtă puternică. O făcuse să se simtă ca zeiţa care-ar fi trebuit să fie – iar ea se bucurase de fiecare clipă petrecută cu el.

Mai inspiră o dată, în timp ce căldura din măruntaie începea să se disipeze. Iar când inspiră aerul rece din Lumea de Jos, simţi ceva... diferit.

Era cald. Era un puls. Era... *viaţă*.

Părea îndepărtată, ca o amintire de a cărei existenţă era conştientă, dar nu o reţinea foarte clar, iar când senzaţia începu să dispară, o căută cu disperare.

Coborând treptele spre grădină, se opri pe piatra neagră, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Încercă din nou să se liniştească, ţinându-şi respiraţia, până când simţi cum i se strânge pieptul.

Chiar când crezu că o pierduse, simţi, foarte fin, pulsaţia uşoară ca fulgul.

Magie.

Era magie. Magia *ei*!

Plecă de pe cărare şi o luă prin grădini. Înconjurată de trandafiri şi bujori, închise ochii şi respiră adânc. Cu cât devenea mai calmă, cu atât simţea mai multă viaţă în jur. Îi încălzea pielea şi-i pătrundea adânc în vene, la fel de ameţitoare precum dorinţa pe care-o simţise faţă de Hades.

— Eşti bine?

Persefona deschise repede ochii şi se întoarse cu faţa spre Zeul Morţii, aflat la câţiva paşi în spatele ei. Stătuse de multe ori lângă el, dar în dimineaţa asta, în grădină, înconjurat de flori şi acoperit doar cu un prosop, tot cu înfăţişarea Divină, părea a-i fi acaparat întru totul privirea. Ochii îi coborâră dinspre faţa spre pieptul lui, urmărind toate părţile corpului lui pe care le atinsese şi le gustase în noaptea dinainte.

— Persefona?

Vocea i se umplu de jind, iar când îi întâlni privirea, îşi dădu seama că încerca să se stăpânească. Reuşi să zâmbească.

— Sunt bine, răspunse ea.

Hades expiră și se apropie de ea, apucându-i bărbia între degete. Persefona crezu că avea s-o sărute, însă el întrebă:

— Nu regreți noaptea petrecută împreună?

— Nu! Își coborî privirea, apoi repetă cu voce scăzută: Nu.

Hades își trecu degetul mare peste buza ei inferioară și adăugă:

— Nu cred c-aș putea să fac față regretelor tale.

O sărută, trecându-i degetele prin păr, și-i luă ceafa în mâini, ținând-o aproape de el. Curând, halatul i se desfăcu, lăsându-i pielea cea mai sensibilă expusă soarelui dimineții. Mâinile lui Hades se plimbară în jos pe corpul ei, apucând-o de coapse, apoi o ridică și o pătrunse. Rămase cu gura căscată și se agăță cu putere de el, frecându-se mai repede și mai tare de trupul lui, simțind val după val de plăcere copleșindu-i corpul, în timp ce viața pulsa în jurul ei.

Era amețitor.

Persefona își îngropă fața în scobitura gâtului lui Hades, mușcându-l cu putere, în timp ce se făcea țăndări. Un mârâit îi scăpă din gât, iar el o pătrunse și mai tare, până când simți cum pulsa înlăuntrul ei. O ținu o clipă, în timp ce gâfâiau lipiți unul de celălalt, apoi el se retrase și o lăsă jos. Se ținu de el, cu picioarele tremurânde, temându-se că avea să cadă. Hades păru să observe și o ridică în brațe, sprijinind-o de el.

Persefona închise ochii. Nu voia ca el să vadă ce era în ei. Era adevărat că nu regreta noaptea care trecuse sau dimineața aceea, dar avea întrebări – nu numai pentru el, ci și pentru ea. Ce făceau? Ce însemna noaptea aceea pentru ei? Pentru viitorul lor? Ce-avea să facă ea data viitoare când lucrurile aveau să meargă prea departe?

Se întoarseră în camera lui Hades și făcură duș, dar când Persefona se duse să-și ia rochia aruncată, se încruntă. Era mult prea drăguță ca s-o poarte prin Lumea de Jos și voia să rămână acolo o vreme.

— Tu... ai cumva ceva cu care să mă îmbrac?

Hades îi aruncă o privire iscoditoare.

— Ce ai pe tine acum e mai mult decât suficient.

Îl privi cu subînțeles.

— Și ce vrei, să-ți umblu dezbrăcată prin palat? În fața lui Hermes și a lui Charon...

Maxilarul lui Hades se încleștă.

— Dacă mă gândesc mai bine...

Dispăru o clipă și se reveni imediat, aducând cu el o fâșie de material textil de o nuanță frumoasă de verde.

— Îmi dai voie să te îmbrac eu?

Ea înghiți în sec cu putere. Începea să se obișnuiască să-l audă rostind astfel de cuvinte, dar tot i se părea ciudat. El era străvechi, puternic și superb. Era cunoscut pentru analizele necruțătoare pe care le făcea sufletelor și pentru târgurile imposibile, și totuși, îi cerea să o îmbrace după o noapte de sex pasional.

Oare-aveau să înceteze vreodată minunile?

Ea aprobă din cap, iar Hades se apucă să îi înfășoare materialul în jurul corpului. Nu se grăbi, folosind sarcina ca pe un pretext pentru a o atinge, a o săruta și a o tachina, iar când termină, corpul ei era deja tot roșu. Fu nevoită să se străduiască din răsputeri să se abțină să-l tragă înapoi spre ea. Voia să-i poruncească să termine ceea ce începuse, dar apoi n-aveau să mai iasă din camera aceea.

O sărută, apoi ieșiră din iatacurile lui și intrară într-o frumoasă sufragerie. Era aproape caraghios; câteva candelabre atârnau din mijlocul tavanului, iar un blazon auriu atârna pe perete, deasupra unui scaun ornat, asemănător unui tron, în capătul unei mese de banchet din lemn de abanos, înconjurată de scaune. Era o sală de banchet destinată nu doar pentru ea și pentru Hades.

— Tu chiar mănânci aici? întrebă Persefona.

Hades strâmbă din buze.

— Da, dar nu des. De obicei, iau micul dejun la pachet.

Hades scoase un scaun și o ajută pe Persefona să se așeze.

Imediat ce luă loc, două nimfe intrară în încăpere purtând tăvi cu fructe, carne, brânză și pâine. Minthe le urma, iar în timp ce

nimfele puneau mâncarea pe masă, veni și se opri între Persefona și Hades.

— Milord, spuse Minthe. Ai un program încărcat azi.

— Eliberează-mi toată dimineața! îi ceru el fără s-o privească.

— Milord, deja este ora unsprezece, spuse Minthe, pe un ton forțat.

Hades își umplu farfuria, iar când termină, o privi pe Persefona.

— Ție nu ți-e foame, draga mea?

Deși îi spusese „draga mea" de când se întâlniseră, niciodată nu o făcuse de față cu cineva. Aruncând o privire spre Minthe, își dădu seama că nimfei nu-i plăcea.

— Nu, spuse ea. De obicei, beau doar o cafea la micul dejun.

El o fixă un moment cu privirea, apoi, la un gest rapid din mână, o ceașcă de cafea apăru în fața ei.

— Frișcă? Zahăr?

— Frișcă, zâmbi ea, iar când o primi, luă ceașca în ambele mâini. Mulțumesc!

— Ce planuri ai pentru azi?

Persefonei îi luă câteva secunde să-și dea seama că vorbea cu ea.

— Aaa, trebuie să scriu...

Se opri brusc.

— Să-ți scrii articolul? termină Hades propoziția.

Nu-și dădea seama ce gândea el, dar simțea că nu era de bine.

— Vin imediat, Minthe, spuse Hades, în cele din urmă, iar Persefonei i se strânse inima. Lasă-ne singuri!

— Cum dorești, milord.

Era o notă de amuzament în vocea lui Minthe care-o scotea din sărite pe Persefona.

Când rămaseră singuri, Hades întrebă:

— Așadar, o să scrii în continuare despre defectele mele?

— Nu știu despre ce o să mai scriu de data asta, răspunse ea. Eu...

— Tu ce?

— Speram să pot să iau interviuri câtorva dintre sufletele tale.

— Alea de pe lista aia a ta?

— Nu vreau să scriu despre Gala Olimpiană și despre Proiectul Halcyon, spuse ea. Toate celelalte ziare o să se bată pe subiectele astea.

Hades o fixă îndelung cu privirea, apoi se șterse cu șervețelul la gură, se propti în masă și se ridică în picioare, îndreptându-se spre ieșire cu pași mari. Persefona îl urmă.

— Parcă ne puseserăm de acord că nu ne părăsim unul pe celălalt la nervi, nu? N-ai cerut tu să ne străduim să depășim momentele astea?

Hades se întoarse spre ea.

— E vorba doar de faptul că nu debordez de încântare că iubita mea scrie în continuare articole despre viața mea.

Roși când o auzi numind-o iubită. Se gândi să-l corecteze, însă se hotărî să n-o facă.

— E sarcina pe care-am primit-o. Nu pot să mă opresc pur și simplu.

— N-ai fi primit nicio sarcină dacă ai fi ținut cont de cererea mea.

Persefona își încrucișă brațele.

— Tu nu ceri niciodată nimic, Hades! La tine totul e o poruncă! Mi-ai poruncit să nu scriu despre tine. Mi-ai spus că o să existe consecințe!

În clipa aceea, el se schimbă la față, privind-o mai degrabă cu drag decât cu furie. Ea simți un fior în inimă.

— Și tot ai continuat!

Dădu să nege, pentru că adevărul era că nu ea o făcuse – o făcuse Adonis și, în ciuda faptului că nu-l putea suferi pe nemernicul ăla de muritor, nu voia ca Hades să știe că el era responsabil. De fapt, voia să se ocupe ea însăși de Adonis.

— Ar fi trebuit să mă aștept la asta, spuse el, trecându-și degetul peste maxilarul ei și dându-i capul pe spate. Ești furioasă pe mine și vrei să mă sfidezi.

— Nu sunt..., dădu ea să spună, dar Hades îi prinse fața în mâini.

— Să-ți aduc aminte că simt gustul minciunilor, draga mea? Îi atinse buza inferioară cu degetul, adăugând: Mi-aș petrece toată ziua sărutându-te.

— Nu te oprește nimeni, spuse ea, surprinsă de cuvintele care le scosese pe gură.

Oare de unde-i venea îndrăzneala asta?

Însă Hades nu făcu decât să chicotească și să-și lipească buzele de ale ei.

CAPITOLUL XX

Câmpiile Elizee

După aproape o oră, Hades o conduse pe Persefona afară. O ținu de mână, cu degetele împreunate, și strigă în gura mare un nume:

— Thanatos!

Persefona fu surprinsă în momentul în care un zeu îmbrăcat în negru apăru în fața lor. Era tânăr și avea părul alb, ceea ce făcea ca restul trăsăturilor să-i iasă în evidență în culori vii – ochi de culoarea safirului și buze roșii ca sângele. Două coarne scurte, negre, de gayal[1], ușor curbate și cu vârfuri ascuțite, i se iteau de-o parte și de alta a capului. Două enorme aripi, negre și grele, îi ieșeau amenințător din spate.

— Milord, milady.

Thanatos făcu o plecăciune înaintea lor.

— Thanatos, lady Persefona are o listă de suflete cu care își dorește să se întâlnească. Te-ar deranja s-o conduci?

— Aș fi onorat, milord!

Hades o privi.

[1] Specie de bivol răspândită în nordul Indiei (n. tr.).

— Te las în grija lui Thanatos.

— Ne vedem mai târziu?

— Dacă dorești.

Îi duse mâna la buze. Ea roși când Hades îi sărută încheieturile pumnilor, lucru caraghios, având în vedere pe unde-i mai umblaseră buzele.

Probabil că și Hades se gândea la același lucru, pentru că râse încet, apoi dispăru.

Persefona se întoarse cu fața spre Thanatos, privindu-l în ochii albaștri frapanți.

— Deci tu ești Thanatos.

— În persoană!

O izbi vocea lui blândă și liniștitoare. Se simți imediat comod în prezența lui, iar o parte din creierul ei își dădu seama că trebuia să fie unul dintre darurile lui – acela de a liniști muritorii ale căror suflete urma să le culeagă.

— Recunosc, eram nerăbdător să te întâlnesc, adăugă Thanatos. Sufletele vorbesc frumos despre tine.

Ea zâmbi.

— Mă bucură compania lor. Până să vizitez Asfodelul, n-aveam o imagine foarte pașnică în legătură cu Lumea de Jos.

Îi zâmbi cu compasiune, de parcă ar fi înțeles-o.

— Lumea de Sus a făcut moartea să pară malefică, și presupun că nu-i învinovățesc.

— Ești foarte înțelegător! observă ea.

— Păi, petrec foarte mult timp alături de muritori, și întotdeauna în momentele lor cele mai proaste sau mai dificile.

Ea se încruntă. I se părea trist ca Thanatos să aibă o astfel de existență, dar Zeul Morții o liniști repede:

— Nu plânge pentru mine, milady! Umbra morții e adesea o mângâiere pentru muribunzi.

Se hotărî că-i place mult de Thanatos.

— Vrei să găsim sufletele alea cu care dorești să vorbești? întrebă el, schimbând repede subiectul.

— Da, te rog! răspunse ea, dându-i lista pe care o făcuse în prima zi la *New Athens News*, când își începuse cercetările asupra lui Hades.

— Poți să mă duci la oricare dintre astea?

Thanatos își uni sprâncenele citind lista și făcu o grimasă, lucru care Persefonei nu i se păru un semn bun.

— Dacă-mi permiți, de ce tocmai sufletele astea?

— Cred că toate au avut ceva în comun înainte să moară: un contract cu Hades.

— Au avut.

Pe Persefona o surprindea faptul că el știa atât de multe.

— Și vrei să... le iei un interviu? Pentru ziarul tău?

— Da.

Persefona se trezi răspunzând ezitant, brusc nesigură. Oare Thanatos împărtășea părerea lui Minthe despre ea?

Zeul Morții împături foaia de hârtie și spuse:

— O să te duc la ele. Deși cred că o să fii dezamăgită.

Nu avu timp să întrebe de ce, căci Thanatos își deschise aripile, o cuprinse cu ele și se teleportă.

Când o eliberă din îmbrățișarea lui ca fulgul, se aflau în mijlocul unui câmp. Primul lucru pe care-l observă Persefona era liniștea; era diferită aici, un lucru tangibil, cu greutate, care-i apăsa pe urechi. Iarba de sub picioare era aurie, iar copacii erau înalți și bogați, încărcați cu fructe, completând acea întruchipare a frumuseții și a păcii.

— Unde suntem?

— Acestea sunt Câmpiile Elizee. Lista de nume pe care mi-ai dat-o tu, sufletele astea, locuiesc aici.

— Dar... nu înțeleg. Câmpiile Elizee sunt paradisul.

Câmpiile Elizee erau cunoscute drept Insula Celor Binecuvântați, rezervată eroilor și celor care trăiau o viață pură, curată, dedicată zeilor. În privința sufletelor de pe lista pe care i-o dăduse lui Thanatos, era departe de adevăr. Erau oameni care avuseseră greutăți în viață, care luaseră decizii proaste – una

dintre ele fiind aceea de a semna un contract cu Hades –, iar acestea le curmaseră viețile.

Thanatos îi zâmbi ușor, de parcă i-ar fi înțeles deruta.

— E un paradis. Un sanctuar. E locul în care cei îndurerați vin pentru a se vindeca în pace – e locul în care Hades trimite sufletele de pe lista pe care ți-a dat-o, după ce mor.

Privi spre câmpia pe care rămăseseră câteva suflete. Erau niște fantome frumoase, îmbrăcate în alb, și radioase – dar mai mult de-atât, ea știa că locul acesta le vindeca. Inima i se mai ușură, despovărată de furia și frustrarea pe care le simțise de-a lungul ultimelor două luni.

— De ce? Se simțea vinovat?

Thanatos îi aruncă o privire nedumerită.

— Din cauza lui au murit, îl lămuri ea. A făcut o înțelegere cu ei, iar când nu s-au putut ține de ea, le-a luat sufletele.

— Ah! făcu Thanatos. Ai înțeles greșit. Nu Hades hotărăște când vin sufletele în Lumea de Jos. Ursitoarele hotărăsc asta.

— Dar el este Stăpânul Lumii de Jos. El face contractele!

— Hades este Stăpânul Lumii de Jos, dar nu este nici moartea, nici destinul. E posibil ca tu să vezi un pact cu un muritor, dar Hades, de fapt, face un pact cu Ursitoarele. El vede firul vieții fiecărui muritor, știe când sufletul le e împovărat și dorește să-i schimbe traiectoria. Uneori, Ursitoarele urzesc un nou viitor, alteori taie firul.

— În mod sigur are și el o influență!

Thanatos ridică din umeri.

— Există un echilibru. Cu toții înțelegem lucrul ăsta. Hades nu poate salva fiecare suflet, și nu fiecare suflet își dorește să fie salvat.

Ea tăcu o vreme îndelungată, dându-și seama în clipa aceea că nu-l ascultase pe Hades. El îi mai spusese că Ursitoarele erau implicate în luarea acelor decizii și că exista un echilibru – un schimb. Și totuși, nu se gândise de două ori la cuvintele lui.

Nu se gândise la o grămadă de lucruri.

Dar asta nu schimba cu nimic faptul că Hades ar fi putut să le ofere muritorilor o cale mai bună de-a-şi depăşi greutăţile. Ce însemna asta era că motivaţiile lui Hades erau mult mai nobile decât orice merit îi acordase Persefona.

— Şi mie de ce nu mi-a spus? se răţoi ea.

De ce-o lăsase să creadă toate lucrurile alea îngrozitoare despre el? Voia să-l urască?

Thanatos zâmbea în continuare.

— Lordul Hades nu are obiceiul de-a încerca să convingă lumea că este un zeu bun.

„Eşti cel mai rău soi de zeu!" îi spusese ea.

I se strânse pieptul când îşi aminti, şi parcă nici ea însăşi nu-şi mai înţelegea propriile sentimentele. Deşi era uşurată de faptul că Hades nu era la fel de monstruos şi de nepăsător precum îl crezuse iniţial, de ce-o obligase să semneze un contract? Ce vedea, oare, când o privea?

Thanatos îi oferi braţul Persefonei, iar ea îl acceptă. Se plimbară neobservaţi pe câmp; spre deosebire de Asfodel, sufletele de aici erau tăcute şi se mulţumeau să fie lăsate-n pace. Nici măcar nu păreau să-şi dea seama că printre ele umblau doi zei.

— Vorbesc? întrebă ea.

— Da, dar sufletele care sălăşluiesc pe Câmpiile Elizee trebuie să bea din Lethe. Nu pot avea amintiri din perioada petrecută în Lumea de Sus, dacă au de gând să se reîncarneze.

— Cum se pot vindeca dacă nu au amintiri?

— Niciun suflet nu s-a vindecat vreodată rămânând ancorat în trecut, răspunse Thanatos.

— Când se reîncarnează?

— Când se vindecă.

— Şi cât de mult le ia să se vindece?

— Depinde... luni, ani, decenii, dar nu e grabă, răspunse Thanatos. Tot ce avem este timpul.

Ea presupunea că e valabil pentru toate sufletele – vii sau moarte.

— Câteva suflete se vor reîncarna în cursul săptămânii, continuă Thanatos. Cred că sufletele din Asfodel au în plan o sărbătoare. Ar trebui să li te alături!

— Şi cu tine cum rămâne? întrebă Persefona.

El râse uşor.

— Nu cred că sufletele vor să li se alăture şi spintecătorul la sărbătoare.

— De unde ştii?

Thanatos deschise gura să răspundă, ezită, apoi recunoscu:

— Păi, cred că nu ştiu.

— Cred că ar trebui să mergi. Toţi ar trebui să mergem, până şi Hades.

Thanatos ridică din sprâncene, iar un zâmbet i se întipări pe figură.

— Puteţi conta pe prezenţa mea, milady, dar nu pot vorbi în numele lordului Hades.

Merseră puţin în linişte, apoi Persefona spuse:

— Hades face atât de multe lucruri pentru sufletele lui... Doar că nu trăieşte alături de ele!

Thanatos nu răspunse imediat, iar Persefona se opri, întorcându-se cu faţa spre Zeul Morţii.

— Când a fost sărbătorit în Asfodel, mi-a spus că nu s-a dus pentru că nu e demn să fie sărbătorit, adăugă ea. De ce?

— Lordul Hades poartă multe poveri, ca noi toţi. Cea mai grea dintre ele e regretul.

— Regret pentru ce?

— Pentru că nu a fost mereu atât de generos.

Persefona lăsă remarca să-i intre bine în cap. Aşadar, Hades îşi regreta trecutul şi, prin urmare, refuza să-şi celebreze prezentul? Era o atitudine penibilă şi dăunătoare. Poate că motivul pentru care nu încerca niciodată să schimbe părerile altora despre el era că el credea toate lucrurile pe care le spuneau ceilalţi.

Probabil că o credea pe *ea*, şi de aceea erau cuvintele ei atât de importante pentru el.

— Haide, milady! o îndemnă Thanatos. Te conduc înapoi la palat.

În timp ce mergeau, ea întrebă:

— Cât a trecut de când a ținut ultima oară o petrecere la palat?

Thanatos ridică din sprâncene.

— Nu țin minte să fi ținut vreuna.

Asta urma să se schimbe – la fel ca părerea lui Hades despre sine însuși.

Înainte ca Persefona să plece din Lumea de Jos, se opri s-o pună pe Hecate la curent cu planurile ei și cu nou-descoperita sa abilitate de a simți viața.

Hecate făcu ochii mari.

— Ești sigură?

Persefona aprobă din cap.

— Mă ajuți, Hecate?

Se bucura că poate simți magia, dar habar n-avea cum putea s-o țină sub control. Dacă învăța s-o folosească, și o făcea repede, putea îndeplini termenii contractului cu Hades.

— Draga mea, zise Hecate. Bineînțeles că te ajut!

CAPITOLUL XXI

Un strop de nebunie

Când Persefona se întoarse acasă duminică, rămase trează până târziu și lucră la articol, terminând în jurul orei cinci dimineața. Se hotărî să scrie despre Gală și despre proiectul Halcyon, și începu articolul cu niște scuze, scriind: *M-am înșelat în privința Zeului Lumii de Jos. L-am acuzat că îi implică nepăsător pe muritori în niște contracte care duc la moartea lor. Ceea ce am aflat e că acele contracte sunt mult mai complicate, iar motivele sunt mult mai pure.*

Rămânea la declarația ei inițială, cum că Hades ar fi trebuit să ofere un alt fel de ajutor, însă recunoștea faptul că Proiectul Halcyon era, de fapt, o urmare directă a unei discuții purtate cu el, adăugând: *Dacă alți zei s-ar fi răzbunat pentru faptul că le-am făcut o trecere în revistă sinceră a caracterului, lordul Hades a pus întrebări, a ascultat și s-a schimbat. Ce-am putea cere mai mult din partea zeilor noștri?*

Persefona râse în gând. În viața ei n-ar fi crezut că avea să sugereze că Hades reprezenta standardul după care toți ceilalți zei trebuiau măsurați, dar cu cât afla mai multe lucruri despre el, cu atât era mai convinsă că ăsta era adevărul. Nu că Hades ar fi fost

perfect – de fapt, tocmai imperfecțiunea și disponibilitatea de-a o recunoaște îl făceau să fie un zeu deosebit de toți ceilalți.

Ești încă sub contract cu el, își reaminti ea, înainte să-l așeze pe Stăpânul Lumii de Jos pe un piedestal prea înalt.

După vizita ei pe Câmpiile Elizee și discuția cu Thanatos, avusese de gând să-i pună lui Hades atâtea întrebări – *De ce eu? Ce-ai văzut când te-ai uitat la mine? Ce slăbiciune a mea ai vrut să pui la încercare? Ce parte din mine sperai să salvezi? Ce destin mi-au făurit Ursitoarele, de vrei să te joci cu el?*

Dar nu mai apucase. Când Hades se întorsese în Lumea de Jos, o luase în brațe și o dusese în pat, făcându-i țăndări toate gândurile.

Faptul că se întorsese acasă era exact ce-i trebuia – îi oferise distanța de care avea nevoie pentru a-și reaminti că, dacă voia ca... orice-ar fi fost chestia aia dintre ea și Hades să funcționeze, trebuia neapărat să încheie contractul.

După câteva ore de somn, Persefona se pregăti să-și înceapă ziua; trebuia să lucreze câteva ore la stagiul de practică, apoi să plece la cursuri. Când era în bucătărie, făcând cafea, auzi ușa de la intrare trântindu-se.

— M-am întors! strigă Lexa.

Persefona zâmbi și-i turnă o ceașcă, împingând-o pe blat când Lexa își făcu apariția.

— Cum ți-a fost weekendul?

Lexa radia.

— Magic!

Persefona pufni, însă o înțelegea perfect – se întreba dacă ea și prietena ei avuseseră experiențe asemănătoare.

— Mă bucur pentru tine, Lex!

O mai spusese, și avea s-o mai spună de multe ori.

— Mulțam pentru cafea!

Lexa se îndreptă spre camera ei, dar se opri.

— Aaa, am tot vrut să te-ntreb: cum a fost Lumea de Jos?

Persefona încremeni.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Persefona! Știu că ai plecat cu Hades sâmbătă seara. Toată lumea numai despre asta vorbea – despre fata în roșu răpită și dusă în Lumea de Jos.

Persefona păli.

— A știut cineva... N-a știut nimeni că eu eram, nu?

Lexa îi aruncă o privire oarecum compătimitoare.

— Păi, Hades tocmai anunțase Proiectul Halcyon, inspirat de tine, deci oamenii au tras singuri concluziile.

Persefona gemu. Exact asta-i lipsea: și mai multe articole-n presă despre presupusa ei relație cu Hades.

O parte foarte întunecată și foarte zgomotoasă a minții se întrebă deodată dacă Hades se comportase cum se comportase la gală în mod intenționat. Căuta, oare, un mod de a distrage atenția de la grozăviile pe care le făcea aruncând lumina reflectoarelor asupra unei relații? Iar dacă era așa, oare să fi fost ea un simplu pion?

— Știu că ai prefera să nu recunoști ceea ce se întâmplă între tine și Hades, adăugă Lexa, dar eu sunt prietena ta cea mai bună. Mie poți să-mi spui orice. Știi asta, nu?

— Știu, știu. Chiar n-aveam de gând să plec cu el. Voiam să chem un taxi, și...

Vocea i se stinse.

— Te-a purtat pe brațe?

Lexa ridică din sprâncene, iar Persefona nu se putu abține să râdă.

— Un lucru vreau să-mi zici: te-a sărutat?

Persefona roși și recunoscu:

— Da.

Lexa chițăi.

— Pe zeii mei, Persefona! Trebuie neapărat să-mi spui tot!

Persefona se uită la ceas.

— Trebuie să plec – prânzul cu Sibila?

— Nu l-aș rata pentru nimic în lume.

În ciuda faptului că plecase târziu de-acasă, Persefona nu se grăbi să se îndrepte spre serviciu, savurând senzația vieții din

jurul ei. Încă nu-i venea să creadă. Magia ei ieşise la suprafaţă şi se trezise în Lumea de Jos. Încă n-avea habar ce să facă cu ea – nu ştia cum să-şi stăpânească sentimentele sau cum să le folosească pentru a crea iluzii, dar avea de gând să se vadă cu Hecate în seara aceea pentru a lua lecţii.

Când ajunse la Acropole, Demetri o chemă la el. Îi editase câteva idei din articol şi, înainte ca ea să se aşeze şi să lucreze la el, se duse în camera de recreere să ia nişte cafea.

— Salut, Persefona! spuse Adonis, alăturându-i-se.

Afişă cel mai fermecător zâmbet al său, de parcă ar fi avut vreo speranţă de a şterge trecutul cu buretele şi a clădi un viitor cu totul şi cu totul nou.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu am chef să vorbesc cu tine!

Nu trebuia să-l privească pentru a vedea că nu mai rânjeşte. Probabil era şocat de faptul că zâmbetul lui nu reuşise, ca de obicei, să o vrăjească.

— Pe bune, chiar nu mai vorbeşti cu mine? Ştii că e imposibilă chestia asta, nu? Lucrăm împreună.

— O să mă comport profesionist în continuare.

— Păi, acum nu eşti foarte profesionistă.

— Nu trebuie să fac conversaţie cu tine ca să fiu profesionistă. Trebuie doar să-mi fac treaba.

— Sau ai putea să mă ierţi, spuse Adonis. Eram beat şi abia te-am atins.

Abia o atinsese? O trăsese de păr şi încercase s-o forţeze să-şi deschidă gura. Pe lângă asta, atingerea lui – indiferent că fusese uşoară sau agresivă – fusese nedorită.

Persefona îl ignoră, ieşind din camera de recreere, dar el se ţinu după ea.

— E vorba de Hades? întrebă el. Te culci cu el?

— E o întrebare inadecvată, Adonis, şi nu te priveşte pe tine!

— Ţi-a zis să te fereşti de mine, nu-i aşa?

Persefona se întoarse cu faţa spre el. Niciodată nu mai întâlnise pe cineva atât de inconştient de cât de mult rău făcuse.

— Sunt în stare să iau singură decizii. Credeam c-o să ții minte lucrul ăsta după ce mi-ai furat articolul! se răsti ea. Dar, ca să lămurim clar și răspicat treaba asta, nu vreau să vorbesc cu tine pentru că ești un manipulator, nu îți asumi niciodată răspunderea pentru greșelile tale și m-ai sărutat, deși eu ți-am spus să nu o faci, ceea ce înseamnă că ești un prădător sexual.

Urmă o pauză apăsătoare, în timp ce cuvintele Persefonei își atingeau ținta. Lui Adonis îi luă o clipă, dar păru că înțelege în sfârșit ce voia ea să spună. I se umflară nările și strânse pumnii, ale căror încheieturi se albiră.

— Paraşută ce ești!

— Adonis, îi întrerupse vocea lui Demetri, tăindu-le discuția ca o cravașă.

Uluită, Persefona se întoarse și-și văzu șeful stând în fața biroului. Nu-l văzuse niciodată în stare să dea dovadă de furia pe care-o avea întipărită pe chip în clipa aceea.

— Un moment.

Adonis făcu o față de parcă l-ar fi lovit cineva și se uită urât la Persefona, de parcă ea ar fi fost de vină.

Când muritorul intră în biroul lui Demetri, șeful ei îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze, apoi se întoarse în birou și închise ușa după el. Zece minute mai târziu, un agent de pază apăru și intră în biroul lui Demetri. După o clipă, agentul, Demetri și Adonis ieșiră. Adonis era flancat de cei doi, iar când trecu pe lângă Persefona, adoptă o postură rigidă, cu pumnii strânși.

Murmură în barbă:

— E penibil! Asta-i o turnătoare!

— Tu singur te-ai dat de gol! i-o tăie Demetri.

O luară spre biroul lui, făcându-se nevăzuți, apoi reapărură, conducându-l pe Adonis spre lift cu o cutie în mâini.

Când se întoarse Demetri, se apropie de biroul Persefonei.

— Ai o secundă?

— Da, răspunse ea încet, și îl urmă în birou.

Odată intrată, luă loc, Demetri imitând-o.

— Vrei să-mi spui și mie ce s-a întâmplat?

Îi explică – numai partea în care Adonis îi furase articolul și îl predase fără știrea ei, pentru că aia era singura care conta la locul de muncă.

— De ce nu mi-ai spus?

Persefona ridică din umeri.

— Oricum voiam să-l predau. Doar că s-a întâmplat mai repede decât mă așteptam.

Demetri făcu o grimasă.

— Pe viitor, vreau să vii la mine când te simți nedreptățită, Persefona! Pentru mine e important ca tu să fii mulțumită de jobul ăsta.

— Eu... apreciez lucrul ăsta!

— Și te înțeleg dacă vrei să încetezi să mai scrii articole despre Hades.

Îl fixă cu privirea.

— M-ai înțelege? De ce?

— N-o să mă prefac că nu sunt conștient de frustrarea și stresul provocat de ele, spuse el, iar ea se văzu nevoită să recunoască faptul că era un pic surprinsă că el își dăduse seama.

— Ai devenit faimoasă peste noapte, și nici măcar n-ai ieșit de pe băncile facultății.

Ea-și lăsă privirea să-i coboare spre mâini, răsucindu-și agitată degetele.

— Păi, și cu cititorii cum rămâne?

Demetri ridică din umeri.

— Asta-i chestia cu știrile. Mereu există ceva nou.

Persefonei îi scăpă un hohot scurt de râs și se gândi la situația ei. Dacă se oprea acum din scris, simțea că nu i-ar fi făcut dreptate poveștii lui Hades. Începuse prin a-l critica extrem de aspru, apoi ajunsese, poate din egoism, să-și dorească să-i cerceteze și alte fațete ale caracterului. Era conștientă că nu era nevoie să scrie un articol pentru a face asta, dar o parte din ea își dorea să-l scoată pe Hades la lumină. Își dorea ca și alții să-l vadă așa cum ajunsese ea să-l vadă – blând și atent.

— Nu, răspunse ea. E în regulă. Aș vrea să continui cu seria... pentru moment.

Demetri zâmbi.

— În regulă, dar dacă vrei să o închei, să mă anunți!

Persefona încuviință și se întoarse la birou, nefiind în stare să se concentreze asupra sarcinilor. Încă se simțea un pic nesigură în urma întâlnirii cu Adonis. De fapt, sperase să nu se ajungă la așa ceva, dar, după ziua de azi, știa că luase decizia corectă. Nu credea c-avea să-i uite fața vreodată – îi văzuse și-i simțise furia.

După serviciu, se îndreptă spre campus. Pe durata cursurilor, îi fu mai greu să se concentreze. Noaptea nedormită o ajungea din urmă și, deși luase notițe, la sfârșitul cursului, când încercase să citească ceea ce scrisese, constată că sunt doar niște mâzgăleli.

Avea nevoie neapărată de odihnă.

O bătaie pe umăr o făcu să tresară. Se întoarse și privi în fața unei fete cu trăsături mici, ca de zână, și niște pistrui drăguți, fini. Avea ochii mari și rotunzi.

— Tu ești Persefona Rosi, nu?

Începea să se obișnuiască cu această întrebare, și învăța să-i fie groază de ea.

— Eu sunt, răspunse, ezitând. Pot să... te-ajut cu ceva?

Fata luă o revistă care stătea în vârful teancului de cărți lipite de pieptul ei. Era *Delphi Divine* și de data aceasta avea pe copertă o poză cu Hades.

Persefona era șocată – Hades se lăsase fotografiat. Titlul articolului era *Zeul Lumii de Jos îi acordă unei jurnaliste meritul pentru Proiectul Halcyon.*

Persefona o luă și o răsfoi, ajungând până la articolul complet, și începu să-l citească, dându-și apoi ochii peste cap.

Poate cea mai proastă parte – dincolo de faptul că articolul sugera că proiectul exista datorită faptului că Hades se îndrăgostise de „frumoasa muritoare blondă" – era că publicaseră o fotografie cu ea. Era poza de profil pe care i-o făcuseră pentru stagiul de practică de la *New Athens News.*

— E adevărat? întrebă fata. Chiar ieși cu lordul Hades?

Persefona se uită la ea și se ridică în picioare, luându-și rucsacul pe umăr. Nu credea că există vreun cuvânt care să poată descrie ceea ce se întâmpla între ea și Zeul Morții. Hades o numise iubita lui, dar Persefona încă se autodescria drept prizonieră – și așa avea să rămână până când se încheia contractul.

În loc să-i răspundă fetei, întrebă:

— Tu ești conștientă de faptul că *Delphi Divine* e o revistă de scandal, nu?

— Da, dar... a creat Proiectul Halcyon doar pentru tine.

— Nu-i pentru mine, o contrazise ea, trecând de fată. E pentru muritorii aflați la ananghie.

— Și totuși, nu ți se pare că-i romantic?

Persefona se opri și se întoarse cu fața spre fată.

— M-a ascultat. Nu e nimic romantic în asta.

Fata clipi, derutată, iar Persefona îi explică:

— Nu mă interesează să-l romantizez pe Hades pentru că face ce ar trebui să facă toți bărbații.

— Deci nu crezi că te place?

— Mi-ar pica mult mai bine să mă respecte.

Respectul putea clădi un imperiu. Încrederea îl putea face de neînfrânt. Dragostea îl putea face să dureze veșnic. Iar ea avea să știe că Hades o respectă în momentul în care avea să-i înlăture semnul ăla ridicol de pe piele.

— Scuză-mă! adăugă ea și plecă.

Se făcuse aproape ora prânzului și avea întâlnirea aia cu Lexa și Sibila.

Persefona plecă din Sala Hestiei și traversă campusul, trecând prin Grădina Zeilor, continuând pe cunoscuta cărare de piatră, depășind statuia de marmură a lui Apollo, când o izbi mirosul magiei lui Hades. Acela fu singurul avertisment de care avu parte înainte să se teleporteze. Apăru într-o altă parte a grădinii, în care înfloreau narcisele, stând față-n față cu Hades.

El întinse mâna, apucând-o de ceafă, și-și lipi buzele de-ale ei. Persefona îl sărută cu nesaț, dar atenția-i fu distrasă de articol și de gândurile cu privire la contract.

Când se despărțiră, o fixă o clipă cu privirea, apoi întrebă:

— Ești bine?

Simți iar fluturii în stomac. Nu era obișnuită cu întrebarea sau cu felul în care o punea el – cu o voce ce deborda de sinceritate și de îngrijorare.

— Da, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată.

Spune-i – întreabă-l de contract! își impuse singură. *Poruncește-i să te elibereze dacă vrea să fie cu tine!* În schimb, îl întrebă:

— Ce cauți aici?

Colțurile gurii lui se ridicară, apoi îi atinse ușor buza inferioară cu degetul mare.

— Am venit să-mi iau rămas-bun.

— Poftim?

Întrebarea sună mai imperativ decât și-ar fi dorit. Cum adică își lua rămas-bun?

El chicoti în barbă.

— Trebuie să plec în Olimpia, la Sfat.

Sfatul zeilor avea loc de patru ori pe an, dacă nu era război. Dacă mergea Hades, însemna că și Demetra avea să meargă.

— Aaa! Își lăsă capul în jos, adăugând: Cât stai acolo?

El ridică din umeri.

— Dacă am un cuvânt de spus în privința asta, o zi, nu mai mult.

— Și de ce n-ai avea un cuvânt de spus?

— Depinde de cât de mult o să se ciondănească Zeus și Poseidon.

Îi veni să râdă, dar când îi văzuse la Gală, avusese impresia că aceste certuri ale lor nu erau deloc drăguțe, ci brutale. Chiar mai rău decât Zeus și Poseidon, Persefona se întreba cum avea să se comporte mama ei cu Zeul Morții.

Se înfioră și încercă să-l privească în ochi pe Hades, dar privirea lui căzuse pe revistă.

O luă din vârful mormanului de lucruri și se încruntă – apoi se încruntă și mai tare după ce ea întrebă:

— De-asta ai anunțat Proiectul Halcyon la Gală? Ca lumea să se concentreze la altceva în afară de analiza pe care-am făcut-o caracterului tău?

— Tu crezi că am creat Proiectul Halcyon pentru reputația mea?

Ea ridică din umeri.

— Tot nu vrei să scriu despre tine. Așa ai zis ieri.

El o privi fix o clipă, evident frustrat.

— Nu am inițiat Proiectul Halcyon cu speranța că lumea o să mă admire. L-am inițiat datorită ție.

— De ce?

— Pentru că am văzut un adevăr în ceea ce ai spus. Chiar e atât de greu să crezi lucrul ăsta?

Nu prea știa ce răspuns să-i dea, iar Hades se încruntă.

— Lipsa mea nu o să-ți afecteze cu nimic puterea de-a intra în Lumea de Jos. Poți veni și pleca după cum poftești.

Persefonei nu-i plăcea cât de distant părea el deodată, și încă nici nu plecase. Se apropie de el și-și lăsă capul pe spate, astfel încât să-l poată privi în ochi.

— Înainte să pleci, mă gândeam la ceva, spuse ea, și întinse mâna spre reverele sacoului lui. Aș vrea să dau o petrecere în Lumea de Jos... pentru suflete.

Mâinile lui Hades o prinseră de încheieturi. Ochii lui o iscodeau, iar ea nu era sigură dacă avea s-o îndepărteze de el sau s-o tragă mai aproape.

— Ce fel de petrecere?

— Thanatos mi-a spus că există câteva suflete ce se vor reîncarna la sfârșitul săptămânii, și că Asfodel pregătește deja o sărbătoare. Cred c-ar trebui s-o mutăm la palat.

— S-o mutăm?

Persefona își mușcă buza și roși.

— Te întreb dacă pot să organizez o petrecere în Lumea de Jos. El nu făcu decât s-o fixeze cu privirea, așa că ea continuă: Hecate s-a arătat deja de acord să mă ajute.

El ridică din sprâncene.

— Da?

— Da.

Privirea ei coborî spre locul în care palmele-i stăteau în clipa aceea lipite de pieptul lui.

— Zice c-ar trebui să dăm un bal.

El rămase tăcut atât de mult timp, încât ea crezu că îl înfuriase, așa că ridică privirea pentru a o întâlni pe-a lui.

— Încerci să mă seduci, ca să fiu de acord cu balul vostru? întrebă el.

— Funcționează?

El chicoti și o trase mai aproape. Membrul tare, în erecție, era lipit de burta ei, făcând-o să rămână cu gura căscată. Era singurul răspuns de care avea nevoie, și totuși, spuse la urechea ei:

— Funcționează.

O sărută prelung și-i dădu drumul.

— Plănuiește-ți balul, lady Persefona!

— Întoarce-te curând acasă, lord Hades!

El zâmbi răutăcios, apoi dispăru.

În momentul acela, își dădu seama că îi era teamă să spună orice legat de contract, pentru că ar fi putut însemna o dezamăgire. Ar fi putut însemna să-și dea seama că nu avea să meargă niciodată.

Iar asta ar fi distrus-o.

Persefona se întâlni cu Lexa și Sibila la prânz, la Mărul de aur. Din fericire, cum era și Sibila prezentă, Lexa n-o întrebă nimic de sărut, deși era posibil ca Sibila să știe deja toate amănuntele. Fetele vorbiră despre examenele finale, absolvire, Gală și Apollo.

Totul începu pentru că Lexa o întrebă pe Sibila:

— Deci, tu și Apollo...

— Ieșim împreună? Nu, răspunse Sibila. Dar eu cred că el speră să accept să îi fiu iubită.

Persefona și Lexa făcură schimb de priviri.

— Stai așa! exclamă Lexa. Ți-a cerut? Adică... ți-a cerut permisiunea?

Sibila rânji, iar Persefona admiră modul în care oracolul era în stare să vorbească atât de degajat despre asta.

— Mi-a cerut-o, iar eu l-am refuzat.

— L-ai refuzat pe Apollo, Zeul Soarelui, perfecțiunea întruchipată?

Lexa părea un pic șocată.

— De ce?

— Lexa, nu se pun asemenea întrebări! interveni Persefona.

Sibila nu făcu decât să zâmbească și să spună:

— Apollo nu e dispus să iubească o singură persoană, iar eu nu sunt dispusă să împart.

Persefona înțelegea de ce Sibila nu dorea să se implice într-o relație cu zeul. Apollo avea o listă lungă de iubite ce includea persoane divine, semidivine și muritoare – și, după cum o demonstra lista Zeului Luminii, nu stătea niciodată prea mult cu o singură persoană.

Discuția trecu la planurile pentru weekend, iar după ce se hotărâră unde aveau să se întâlnească la o băută și la un dans, Persefona plecă spre Lumea de Jos.

Își udă grădina și se duse să o caute pe Hecate în coliba ei. Era o căsuță cuibărită într-o poiană întunecoasă și, deși avea farmecul ei, era ceva... amenințător la ea. Poate era din cauza coloritului – părțile laterale erau gri, ușa era mov-închis, iar iedera se agăța de casă, acoperind ferestrele și acoperișul.

În interior, parcă pătrunsese într-o grădină plină cu flori de noapte – glicina mov, deasă, atârna deasupra capului ei ca niște mănunchiuri de stele într-o noapte neagră, în timp ce un covor de nicotiană albă acoperea pământul. O masă, scaune și un pat, toate fiind făcute dintr-un lemn moale și negru, care părea crescut în fiecare piesă. În aer pluteau niște sfere, iar Persefonei îi luă ceva vreme să-și dea seama ce erau de fapt – lampade, niște creaturi ca niște zâne, cu părul ca noaptea, plin de flori albe, și cu pielea argintie.

Hecate nu stătea pe pat sau la masă, ci pe podeaua acoperită cu iarbă. Avea picioarele sub ea, iar ochii îi erau închiși. O lumânare neagră, aprinsă, pâlpâia în fața ei.

— Hecate? întrebă Persefona, bătând la ușă, însă zeița nu se clinti.

Intră în cameră.

— Hecate?

Tot niciun răspuns. Parcă dormea.

Persefona se aplecă și suflă în lumânare, iar ochii lui Hecate se deschiseră deodată. Preț de o clipă, păru de-a dreptul răutăcioasă, cu ochii de un negru nesfârșit, iar Persefona înțelese întocmai ce fel de zeiță putea deveni Hecate dacă-i era forțată mâna - genul de zeiță care-o transformase pe vrăjitoarea Gale în vizonul Gale.

Când o recunoscu pe Persefona, zâmbi.

— Bine-ai venit înapoi, milady!

— Persefona, o corectă ea, iar zâmbetul lui Hecate se lăți.

— Nu fac decât să exersez, spuse ea. Știi tu, pentru când o să devii stăpâna Lumii de Jos.

Persefona roși extrem de tare.

— Gândești mult prea departe, Hecate!

Hecate ridică dintr-o sprânceană, iar Persefona își dădu ochii peste cap.

— Ce făceai? întrebă Persefona.

— Blestemam și eu un muritor, răspunse Hecate, aproape cu veselie, luând lumânarea în mână și ridicându-se în picioare.

O puse deoparte și se întoarse cu fața spre Persefona.

— Ți-ai udat deja grădina, draga mea?

— Da.

— Începem?

Trecu iute la treabă, spunându-i Persefonei să se așeze pe podea. Persefona ezită, dar după ce Hecate o încurajă să vadă dacă atingerea ei încă lua viața, se lăsă în genunchi. Când își lipi palmele de iarbă, nu se întâmplă nimic.

— Uimitor! șopti Persefona.

Hecate petrecu următoarea jumătate de oră ghidând-o într-o sesiune de meditație care-ar fi trebuit s-o ajute să-și vizualizeze și să-și folosească puterea.

— Trebuie să exersezi chemarea magiei tale, spuse ea.

— Cum fac asta?

— Magia este maleabilă. În timp ce-o chemi, imaginează-ți-o ca pe lut – modeleaz-o cum dorești, apoi... dă-i viață.

Persefona clătină din cap.

— Faci totul să pară atât de ușor!

— Chiar e ușor, Persefona. Nu trebuie decât să crezi.

Persefona nu era sigură de asta, dar încercă să facă după cum îi ceruse Hecate. Își imagină viața pe care-o simțea în glicina de deasupra ei ca pe ceva ce putea modela și le ceru plantelor să crească mai mari și să devină mai vibrante, dar când deschise ochii, nu se schimbase nimic.

Probabil că Hecate-i observă dezamăgirea, pentru că-i puse o mână pe umăr.

— O să-ți ia ceva timp, dar o să te descurci cu asta.

Persefona îi zâmbi zeiței, dar pe dinăuntru simțea că se ofilește. Nu avea de ales decât să se descurce dacă voia să-și ducă la îndeplinire contractul cu Hades, pentru că oricât de mult l-ar fi plăcut pe Regele Lumii de Jos, nu-și dorea să fie prizonieră pe tărâmul lui.

— Persefona?

— Hă?

Clipi, uitându-se la Hecate, care zâmbea larg.

— Te gândești la regele nostru?

Ea-și feri privirea.

— Știe toată lumea, așa-i?

— Păi, te-a purtat pe brațe prin tot palatul până-n dormitorul lui.

Ea fixă iarba cu privirea. Nu avusese de gând să poarte această discuție și, deși o durea să pronunțe aceste cuvinte, o făcu:

— Nu sunt chiar sigură că asta ar fi trebuit să se întâmple.

— De ce nu?

— Din foarte multe motive, Hecate.

Zeița așteptă.

— Una la mână, contractul, explică Persefona. Apoi, maică-mea n-o să mă mai scape deloc din ochi dacă află.

Persefona făcu o pauză.

— Dacă vede când mă privește? Dacă își dă seama că nu mai sunt zeița virgină pe care și-a dorit-o dintotdeauna?

Hecate chicoti.

— Nici un zeu n-are puterea să-și dea seama dacă ești virgină.

— Nu un zeu, ci o mamă.

Hecate se încruntă.

— Regreți faptul că te-ai culcat cu Hades? Lasă-i la o parte pe maică-ta și contractul – regreți asta?

— Nu. N-aș putea să regret niciodată.

— Draga mea, tu ești în război cu tine însăți. Iar asta a dat naștere beznei înlăuntrul tău.

— Beznei?

— Furie, teamă, resentimente, o lămuri Hecate. Dacă nu te eliberezi prima dată pe tine, n-o să o facă nimeni.

Persefona știa că întunericul făcuse mereu parte din ea și că se adâncise în ultimele câteva luni, ieșind la suprafață când se simțea stârnită sau furioasă. Își aduse aminte de cum o amenințase pe nimfa aceea de la The Coffee House, de cum se răstise la mama ei, de cât de geloasă fusese pe Minthe.

Poate că mama ei pretindea că lumea muritorilor o adusese în starea asta – crescuse întunericul din ea până ajunsese tangibil –, însă Persefona știa că nu-i așa. Mereu fusese acolo, o sămânță întunecată, care-i ațâța visurile și patimile, iar Hades o trezise, o fermecase, o hrănise.

„Lasă-mă să stârnesc întunericul din tine să iasă la iveală – o să te ajut să-l modelezi!" spusese el.

Iar ea îl lăsase.

— Când ai simțit pentru prima oară viață? o întrebă Hecate, curioasă.

— După ce Hades și cu mine am făcut...

Nu fu nevoită să-şi termine propoziţia.

— Hmm!

Zeiţa Vrăjitoriei se bătu uşor în bărbie.

— Cred că s-ar putea ca Zeul Morţii să fi dat viaţă în *tine*.

CAPITOLUL XXII

Balul Înălțării

Până vineri, Hades nu se întorsese din Olimpia, iar Persefona era surprinsă de cât de mult o neliniştea lucrul ăsta. Ştia că intenționează să participe la Balul Înălțării din seara aceea, pentru că în momentul în care ajunse în Lumea de Jos ca să ajute la decorarea palatului, Hecate o zori într-o altă parte a palatului ca să se pregătească, spunându-i:

— Ți-a trimis lordul Hades rochia. E superbă!

Persefona habar n-avea că Hades avea de gând să-i trimită o rochie.

— Pot s-o văd?

— Mai târziu, draga mea, spuse ea, deschizând nişte uşi aurite ce duceau spre un apartament care nu semăna cu restul palatului.

În loc de podele şi pereți de culoare închisă, erau din marmură albă şi incrustate cu aur. Patul era luxos, acoperit cu pături pufoase, iar podelele erau acoperite cu blănuri moi. Deasupra capului, un candelabru enorm atârna de un tavan în formă de dom.

— Camerele-astea pentru cine sunt? întrebă Persefona în timp ce intra, plimbându-şi degetele peste marginea unei mese de machiaj albe.

— Pentru Stăpâna Lumii de Jos, răspunse Hecate.

Persefona lăsă replica să se aşeze. Ştia că Hades crease tot ce era pe tărâmul lui, aşa că adăugarea unui apartament pentru o soţie trebuia să însemne că se gândea la posibilitatea de a avea una. Îşi aduse aminte de aluzia făcută de Hermes pe acest subiect la galăă. Oare camerele respective demonstrau că zeul avea de gând să se căsătorească?

— Dar... Hades n-a avut niciodată o soţie, ocoli Persefona subiectul.

— Nu a avut.

— Deci... camerele-astea n-au fost niciodată ocupate?

— Din câte ştim noi, nu. Hai, hai să te pregătim!

Hecate îşi chemă lampadele, iar acestea trecură la treabă. Persefona intră în baie şi, în timp ce se lăsa pe spate în cadă, nimfele lui Hecate îi lăcuiră unghiile de la mâini şi de la picioare. Imediat ce se uscă, o dădură cu uleiuri pe piele. Acestea miroseau a lavandă şi a vanilie – mirosurile ei preferate. Când spuse asta, Hecate zâmbi.

— Aaa, Hades a spus că îţi plac.

— Nu-mi amintesc să-i fi spus lui Hades care sunt mirosurile mele preferate.

— Presupun că nici n-a fost nevoie, zise zeiţa. Le simte.

O conduse pe Persefona spre masa de machiaj cu o oglindă atât de mare, încât vedea tot peretele din partea opusă a camerei. Nimfele îi aranjară încet-încet părul, prinzându-i-l într-un coc în vârful capului. Când terminară, faţa-i era încadrată de bucle drăguţe, iar în păr îi sclipeau agrafe aurii.

— E minunată! le spuse ea lampadelor. Îmi place la nebunie!

— Stai numai să-ţi vezi rochia! adăugă Hecate.

Zeiţa Vrăjitoriei dispăru în dulap şi reveni cu o fâşie de material textil auriu sclipitor. Persefona nici nu-şi dădu seama cum arată până când nu luă rochia pe ea. Materialul rece îi atingea

pielea, iar când se privi în oglindă, abia se recunoscu. Rochia pe care i-o alesese Hades îi atârna pe trup precum aurul lichid. Cu un decolteu generos, cu spatele gol și cu o deschizătură până la înălțimea coapselor, era frumoasă, îndrăzneață și delicată.

— Ești de vis! o complimentă ea.

Persefona zâmbi.

— Mulțumesc, Hecate!

Zeița Vrăjitoriei plecă să se pregătească pentru ceremoniile din seara aceea, lăsând-o pe Persefona singură.

— Acum semăn cel mai mult cu o zeiță de când mă știu, rosti ea cu voce tare, netezindu-și rochia cu mâinile.

Senzația bruscă a magiei lui Hades, caldă, sigură și cunoscută, o opri în loc. Se pregăti să se teleporteze, pentru că ultima oară când o simțise, exact asta se întâmplase. Însă de data asta Hades apăru chiar în spatele ei. Îl privi în ochii negri în oglindă și dădu să se întoarcă, dar vocea lui Hades răsună:

— Nu te mișca! Lasă-mă să te privesc!

Instrucțiunile lui sunară mai degrabă ca o cerere decât ca o poruncă, iar ea înghiți în sec, nefiind în stare să facă față căldurii pe care prezența lui i-o stârnea înlăuntrul corpului. Radia putere și întuneric – iar trupul ei răspunse: tânjea după putere, flămânzea după fierbințeală, jinduia la întuneric. Ardea să-l atingă, dar îl privi în ochi o clipă, înainte ca el să înceapă să-i dea încet roată.

Când termină, o cuprinse de talie cu un braț, trăgând-o aproape de pieptul lui, contopindu-le trupurile.

— Dă-ți jos farmecul!

Persefona șovăi. Adevărul era că farmecul uman era măsura ei de siguranță, iar porunca lui Hades o făcu să-și dorească să se agațe cu mai multă putere de el.

— De ce?

— Pentru că doresc să te văd.

Ea-și strânse și mai tare farmecul, dar Hades o îndemnă pe o voce care-o făcu să se topească:

— Lasă-mă să te văd!

Închise ochii și renunță cu totul. Farmecul îi alunecă precum apa care se scurgea pe pielea ei, și-și dădu seama când îl pierduse, pentru că se simți și despovărată, și expusă.

— Deschide ochii! îi ceru Hades, iar când îi deschise, avea înfățișarea de zeiță.

Tot ce însemna prezența ei crescuse în intensitate, făcând-o să radieze, în contrast cu întunericul lui Hades.

— Draga mea, ești o zeiță! rosti Hades și-și lipi buzele de umărul ei.

Persefona-l cuprinse cu brațul de gât, trăgându-l spre ea; buzele li se lipiră cu putere, iar când Hades mârâi, Persefona se răsuci în brațele lui.

— Mi-a fost dor de tine!

El îi luă fața în mâini, iscodind-o cu privirea.

Faptul că el recunoscuse acest lucru o făcu să roșească, iar Hades rânji, trăgând-o mai aproape pentru un sărut. Buzele lui le atinseră ușor pe-ale ei – o dată, de două ori –, tachinând-o, înainte ca Persefona să le pecetluiască buzele la un loc. Era flămândă după el, iar Hades avea un gust dens, înecăcios, precum acela al whiskey-ului pe care-l bea. Mâinile ei alunecară în jos pe pieptul lui; voia să-l atingă, să-i simtă pielea lipindu-se de a ei, dar Hades o opri, prinzând-o cu mâinile de încheieturi și întrerupându-le sărutul.

— Și eu sunt la fel de nerăbdător, draga mea, spuse el. Dar dacă nu plecăm acum, cred că o să-ți ratăm petrecerea.

Ea începu să se bosumfle, dar își dădu seama și de faptul că el avea dreptate.

— Mergem? o întrebă, întinzând mâna.

Când ea i-o prinse, Hades renunță la farmec. Ar fi stat zile-ntregi să-l urmărească – felul în care magia lui se mișca precum o umbră, desprinzându-se de el precum fumul și dezvăluindu-i fizicul uluitor. Părul îi cădea pe umeri, iar o coroană argintie făcută din cioburi tăioase îi împodobea partea de jos a coarnelor uriașe. Costumul pe care-l purtase până-n momentul acela fusese înlocuit de o robă neagră, cu tivurile brodate cu argint.

— Grijă mare, zeiță, o avertiză Hades, mârâind încet, s-a putea să nu mai ieșim din camera asta!

Persefona se înfioră și-și feri cu iuțeală privirea.

Cu degetele întrepătrunse, o scoase din apartament și o conduse pe hol spre două uși aurite. Dincolo de ele, se auzea murmurul scăzut al unei mulțimi mari. Neliniștea-i crescu brusc, probabil pentru că-și dăduse seama că nu avea farmecul ca s-o protejeze – îi cunoștea pe cei de-acolo, iar ei o cunoșteau pe ea.

Totuși, se simțea ca o impostoare – impostoare ca zeiță, impostoare ca regină, impostoare ca iubită.

Fiecare dintre aceste gânduri o durea mai mult decât cel de dinainte, așa că le îngropă undeva în adâncul minții și intră în sala de bal alături de Hades.

Se așternu o liniște deplină.

Stăteau în vârful unui șir de trepte ce ducea pe ringul de dans aglomerat al sălii de bal. Încăperea era ticsită de la un perete la altul, iar ea recunoscu mulți dintre participanți – zei, suflete și creaturi deopotrivă. Îi văzu pe Euryale, Ilias și Mekkonen. Le zâmbi, uitând de neliniște, iar după ce ei făcură o plecăciune, Hades o conduse pe trepte în jos.

În timp ce-și croiau drum prin mulțime, Persefona zâmbea și dădea din cap, iar când o zări de Hecate, se desprinse de Hades și o prinse de mâini.

— Hecate! Superb arăți!

Zeița Vrăjitoriei strălucea – purta o rochie argintie, sclipitoare, mulată pe corp și voluminoasă. Părul des, închis la culoare, i se revărsa pe umeri, iar în plete îi sclipeau stele.

— Mă flatezi, draga mea! spuse ea, în timp ce se îmbrățișau.

Brusc, Persefona se trezi înconjurată de suflete. O îmbrățișau și-i mulțumeau, îi spuneau cât de uluitor arată palatul și cât de frumoasă e ea. Nu știa cât timp stătuse acolo, acceptând îmbrățișări și vorbind cu oamenii din Lumea de Jos, dar muzica împrăștie mulțimea.

Primul dans al Persefonei avu loc cu câțiva copii din mulțime. Se învârteau în cerc și se milogeau să fie luați în brațe și învârtiți.

Persefona le făcu pe plac, minunându-se de bucuria lor în timp ce se mișcau prin sala de bal.

După ce se încheie acel dans, apăru Charon. Ca de obicei, era îmbrăcat complet în alb, doar că tivurile robei îi erau brodate cu fire albastre. Făcu o plecăciune, cu o mână în dreptul inimii.

— Milady, spuse el, îmi acordați acest dans?

Zâmbi și-l luă de mână.

— Bineînțeles!

Persefona se alătură unui dans în șir, făcându-și repede loc printre suflete. Ritmul era amețitor, și curând se înroși toată și i se tăie răsuflarea. Bătu din palme, râse și zâmbi larg, până începu să o doară fața. După două dansuri, se întoarse și-l văzu pe Hermes făcând o plecăciune în spatele ei.

— Milady, spuse el.

— Zi-mi Persefona, Hermes! spuse ea, luându-l de mână.

Muzica era altfel în momentul acela, trecând la o melodie lentă, fermecătoare.

— Arăți aproape la fel de uluitor ca mine! rosti el îngâmfat, în timp ce se mișcau prin sală.

— Ce compliment atent! îl luă ea peste picior.

Zeul rânji, apoi se apropie de ea.

— Nu știu dacă-i de vină rochia sau toate partidele de sex cu stăpânul acestui tărâm!

Persefona roși.

— N-ai haz, Hermes!

El ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar n-am?

— Dar de unde știi tu chestia asta?

— Păi, umblă vorba că te-a purtat prin tot palatul pe brațe până-n patul lui.

Ea roși cumplit de tare. Nu avea să i-o ierte în veci lui Hades.

— Văd că e adevărat!

Persefona își dădu ochii peste cap, dar nu negă.

— Ia zi – cum a fost?

— N-o să vorbesc cu tine despre asta, Hermes!

— Fac pariu că e dur! comentă Hermes.

Persefona își feri privirea ca să-și ascundă și roșeața din obraji, și râsul.

— Ești imposibil!

Hermes chicoti.

— Pe bune-acum – te prinde bine dragostea!

— Dragostea? făcu ea, aproape înecându-se.

— Vai de mine – tu încă nu ți-ai dat seama, nu-i așa?

— Ce să-mi dau seama?

— Că ești îndrăgostită de Hades!

— Ba nu!

— Ba da! insistă el. Și el te iubește.

— Aproape că preferam să mă-ntrebi de viața sexuală, bombăni Persefona.

Hermes râse.

— Ai intrat în încăperea asta de parc-ai fi fost regina lui! Tu chiar crezi că el lasă pe fitecine să facă una ca asta?

Chiar nu știa.

— Eu cred că Stăpânul Lumii de Jos și-a găsit mireasa!

Vru să-l contrazică, spunându-i că Hades n-o găsise – o capturase –, dar, în loc să spună asta, ridică din sprânceană la Zeul Înșelăciunii.

— Hermes, ești beat?

— Un pic, recunoscu el cu stângăcie.

Persefona râse, dar cuvintele lui îi rămăseseră în minte. Oare îl iubea pe Hades? Își acordase timp să se gândească la asta doar pe fugă, după prima lor noapte împreună, apoi zdrobise cu totul acele gânduri.

În timp ce Hermes o învârtea, se uită în jur, căutându-l prin mulțime pe Hades. Nu-l mai văzuse de când coborâseră treptele împreună, și fusese imediat înconjurată de suflete. Îl zări stând pe un tron de culoare închisă. Stătea aplecat, cu un deget dus la buze, fixând-o cu privirea. Thanatos îi stătea de o parte, îmbrăcat în negru, cu aripile frumos împăturite precum o mantie. Minthe stătea amenințător de partea cealaltă, radiind într-o rochie

neagră sclipitoare. Erau precum un înger și un demon pe umerii Zeului Morții.

Persefona își feri cu iuțeală privirea, dar Hermes păru să observe că e distrată și se opri din dans.

— E-n regulă, Sefi.

Îi dădu drumul.

— Du-te la el!

Persefona ezita.

— E-n regulă...

— Pune mâna pe el, Persefona!

Îi zâmbi lui Hermes, iar mulțimea se dădu la o parte în timp ce ea-și croia drum spre Hades. Acesta o urmărea, iar tânăra nu știa exact ce să creadă despre expresia de pe fața lui, dar ceva dinlăuntrul ei era atras de el. În timp ce se apropia, el lăsă mâna jos, pe brațul tronului. Ea făcu o plecăciune joasă, apoi se ridică.

— Milord, dorești să dansăm?

Ochii lui Hades sclipiră, iar buzele-i tresăriră. Se ridică, o siluetă impunătoare, și o luă de mână, conducând-o spre ring. Sufletele le făcură loc, înghesuindu-se lângă pereți ca să le ofere spațiu și ca să privească. Hades o lipi de el, cu o mână ținând-o ferm de spinare, iar cu cealaltă împletindu-și degetele cu ale ei.

Fusese mai aproape de el decât era în clipa aceea, dar ceva din modul în care o ținea acum, în fața tuturor supușilor lui, îi încinse pielea. Aerul dintre ei deveni apăsător, încărcat. Nu-și vorbiră câteva secunde, ci doar se priviră.

— Ești nemulțumit? îl întrebă după o vreme.

— Dacă sunt nemulțumit de faptul că ai dansat cu Charon și cu Hermes? întrebă el.

Oare asta îl întreba? Îl fixă cu privirea, iar el se aplecă în față, lipindu-și buzele de urechea ei.

— Sunt nemulțumit de faptul că nu sunt în tine.

Ea încercă să nu zâmbească.

— Milord, de ce nu spui așa?

Privirea i se întunecă.

— Fii atentă, zeiță, că n-am nicio reținere să te posed de față cu toată lumea!

— N-ai îndrăzni!

Privirea lui o întărâtă. *Provoacă-mă!*

Nu îl provocă.

Mai plutiră pe ringul de dans în tăcere o vreme, apoi Hades o ridică de la podea și o urcă treptele. În spatele lor, mulțimea aplauda și fluiera.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Să scăpăm de nemulțumirea mea, răspunse el.

Imediat ce părăsiră sala de bal, o conduse pe un balcon aflat în capătul holului. Era un spațiu mare – iar atenția Persefonei fu distrasă de priveliștea unei Lumi de Jos acoperite de întuneric și aprinse de lumina stelelor. Se minună de priceperea și de atenția la detalii.

Era magia lui Hades.

Dar când începu să meargă în fața lui Hades, el o trase înapoi spre el. Privirea-i era sumbră, transmițându-i nevoia.

— De ce mi-ai cerut să-mi dau farmecul jos? întrebă ea.

Hades îi dădu la o parte de pe frunte o șuviță rebelă de păr.

— Ți-am spus – aici nu ascunzi asta! Trebuia să înțelegi ce înseamnă să fii zeu!

— Eu nu sunt ca tine, spuse ea.

Mâinile lui i se plimbau pe brațe, iar el zâmbi.

— Nu, avem doar două lucruri în comun.

Ea ridică din sprânceană.

— Și alea ar fi?

— Amândoi suntem Divini, răspunse el, apropiindu-se de ea. Și spațiul pe care-l împărtășim.

O ridică în brațe, lipind-o cu spatele de perete. Mâinile lui Hades erau disperate, trăgându-i rochia în sus și despărțindu-i roba. O pătrunse adânc fără niciun avertisment și amândoi gemură. Fruntea lui se lipi de-a ei, iar Persefona trase aer în piept, cu răsuflarea tremurândă.

— Asta-nseamnă să fii zeu?

Hades se retrase ca s-o privească în ochi.

— Asta înseamnă să ai parte de favoarea mea, răspunse el, și se mișcă, intrând și ieșind, copleșind-o în cel mai minunat chip, în vreme ce privirile și răsuflările li se îngreunau și li se iuțeau.

Persefona își dădu capul pe spate, iar piatra o înțepă în scalp și în spinare, dar nu-i păsă deloc. De fiecare dată când o pătrundea, atingea ceva ascuns adânc înlăuntrul ei, oferindu-i senzație peste senzație.

— Ești perfectă! spuse el, răsucindu-și degetele în părul ei.

O prinse de ceafă și o tachină pătrunzând-o, în timp ce se mișca mai încet, într-un ritm care-l făcea să fie sigur că ea-i simțea fiecare parte a trupului.

— Ești frumoasă! Nu mi-am dorit niciodată pe cineva așa cum te doresc pe tine!

După recunoașterea acelui adevăr urmă un sărut, apoi Hades intră și ieși din ea mai tare ca oricând, iar trupul ei îl devoră cu totul. Își dădură drumul împreună, cu strigătele gâtuite de buzele împreunate.

Hades se retrase cu grijă, ținând-o lipită de el până când picioarele ei încetară să mai tremure. Apoi, cerul din spatele lor se aprinse, iar Hades o conduse spre marginea balconului.

— Privește! o îndemnă el.

La orizontul întunecat, focul zbură spre cer, dispărând într-o dâră de scântei sclipitoare.

— Sufletele se întorc în lumea muritorilor, continuă Hades. Așa e reîncarnarea.

Persefona urmărea uluită cum se ridicau la cer din ce în ce mai multe suflete, lăsând în urma lor dâre de foc.

— E minunat! exclamă ea.

Era magic.

Dedesubt, locuitorii Lumii de Jos se adunaseră în curtea de piatră, iar când ultimele suflete se ridicară în aer, izbucniră în aplauze, muzica începu din nou, iar chiotele de veselie răsunară și mai puternic. Persefona se trezi zâmbind, iar când îl privi pe Hades, acesta o fixa cu privirea.

— Ce-i? întrebă ea.

— Lasă-mă să mă închin ție.

Ea își aminti cuvintele pe care i le șoptise pe bancheta din spate a limuzinei, după La Rose.

„Tu ai să mi te închini mie, și nici măcar n-o să fie nevoie să îți poruncesc!"

Cerința lui avea ceva păcătos, dar care îi aducea desfătare, așa că îi răspunse:

— Da!

CAPITOLUL XXIII

Un strop de normal

PERSEFONA ERA NERĂBDĂTOARE SĂ AIBĂ O ÎNTÂLNIRE CU Hades.

Trecuseră câteva săptămâni de la Balul Înălțării, timp în care petrecuse mult timp alături de el. Începuse s-o caute când era în Lumea de Jos, cerându-i să meargă la o plimbare sau să joace împreună un joc ales de ea. Și Persefona începuse să-i ceară lucruri; se jucase cu copiii din Lumea de Jos, le făcuse o nouă zonă de joacă și găzduise câteva cine pentru suflete și pentru personalul lui.

În acele momente se dezvolta legătura ei cu Hades, și descoperi că simțea mult mai multă pasiune față de el decât simțise vreodată. Aceasta se manifesta când se împreunau noaptea, făcând dragoste de parcă n-aveau să se mai vadă niciodată. Totul părea disperat, iar Persefona își dădu seama că era din cauza faptului că niciunul dintre ei nu folosea cuvinte pentru a transmite ceea ce simțeau.

Iar ea simțea că se prăbușea.

Într-o noapte, după o partidă deosebit de încinsă de pocher pe dezbrăcate, stăteau întinși în pat, Persefona ținându-și capul pe pieptul lui Hades, în timp ce el îi trecea absent degetele prin păr.

— Dă-mi voie să te scot la cină!

Privirea ei se îndreptă deodată spre a lui.

— La cină? Adică... în văzul lumii?

I se strânse stomacul numai când se gândi la asta, făcându-şi griji din cauza atenţiei presei. De când Hades anunţase Proiectul Halcyon, apăreau tot mai multe articole despre ea în ziare din toată Noua Grecie – *Corinth Chronicle, Ithaca Inquirer*. Cele care-o nelinişteau cel mai tare erau cele care încercau să-i scormonească în trecut. Până acum, aflaseră destule despre ea cât să fie satisfăcute, scriind diverse lucruri precum faptul că fusese educată la domiciliu până la vârsta de optsprezece ani, moment în care venise din Olimpia la Universitatea Noua Atenă. Licenţiată în Jurnalism, îşi găsise un stagiu de practică la *New Athens News* şi-şi începuse relaţia cu Hades în urma unui interviu.

Era doar o chestiune de timp până când vor începe să ceară mai mult. Trebuia să se aştepte la asta, doar era jurnalistă.

— Nu tocmai în văzul lumii, răspunse el. Dar vreau să te duc la un restaurant public.

Ea ezită, iar Hades îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Aş avea grijă să fii în siguranţă.

Ştia că are dreptate, mai ales că acest zeu reuşise să se ferească de mass-media mult timp – deşi ştia că acest lucru se datora în parte puterii lui de invizibilitate şi fricii pe care-o stârnea în rândurile muritorilor.

— OK, zise ea, zâmbind.

În ciuda rezervelor ei, faptul că Hades voia să facă un lucru atât de... simplu cum era s-o scoată la cină *chiar* era extrem de romantic.

Începând din noaptea aceea, totul devenise haotic. La cursuri era aglomeraţie, la serviciu, stres, şi mai fusese şi acostată de străini în persoană şi prin e-mail. Lumea o oprea şi-o lua la întrebări în legătură cu relaţia ei cu Hades în autobuz, în timpul plimbărilor şi în timp ce scria la The Coffee House. Unii jurnalişti o întrebau prin e-mail dacă-i puteau lua un interviu pentru ziarul lor – alţii-i ofereau joburi. Îi intrase în obicei să-şi verifice inboxul de câteva

ori pe zi și să șteargă în masă e-mailurile fără să le citească, dar de data aceasta, când se logă, descoperi un subiect tulburător pe unul dintre ele: *Știu că te fuți cu el.*

Jurnaliștii erau mai profesioniști de-atât.

Simți groaza până-n măruntaie în momentul în care dădu clic pe e-mail și găsi un șir de fotografii. Erau poze cu ea și cu Hades, făcute toate în Lumea de Jos, când erau pe balcon, la Balul Înălțării. E-mailul se încheia cu: *Îmi vreau jobul înapoi, altfel fac astea publice în presă.*

E-mailul era de la Adonis. Își scoase telefonul să-l sune – încă nu-i șterse numărul, iar asta era cea mai sigură cale de-a lua legătura cu el.

Își dădu seama că el răspunsese la telefon, dar nu zicea nimic, ci o aștepta pe ea să vorbească.

— Ce mă-sa, Adonis? întrebă ea, furioasă. De unde ai pozele alea?

— Ai vrea tu să știi, sunt sigur.

— Hades te va distruge!

— N-are decât să-ncerce, dar nu cred că vrea să dea piept cu furia Afroditei!

— Ești un nenorocit ordinar!

— Ai trei săptămâni, o anunță el.

— Și cum vrei să-ți obțin slujba înapoi? se răsti ea.

— Te gândești tu la ceva. Doar din cauza ta am fost dat afară.

— Din cauza ta ai fost dat afară, Adonis, șuieră Persefona. Nu ar fi trebuit să-mi furi articolul!

— Te-am făcut vedetă!

— Nu m-ai făcut decât victimă, și nu sunt interesată să duc tendința asta mai departe!

Urmă o pauză lungă de la celălalt capăt al firului, apoi Adonis vorbi din nou:

— Trece timpul, Persefona!

Închise, iar ea lăsă telefonul jos, cu gândurile de-a valma. Primul gând care-i trecu prin minte fu acela de-a-l întreba pe Demetri

dacă se gândea să-l reangajeze pe Adonis, așa că se ridică de pe scaun și bătu la ușa lui.

— Ai un moment?

Șeful ei ridică privirea dinspre calculator, cu ochelarii reflectându-i cămașa albastră și cravata galbenă – ceea ce făcea contactul vizual aproape imposibil.

— Da, intră!

Persefona nu făcu decât câțiva pași în încăpere.

— Care sunt șansele ca Adonis să se... întoarcă la lucru?

— A fost nesincer, Persefona. Nu prezintă niciun interes pentru mine să-l reangajez. Când ea aprobă din cap, el întrebă: De ce?

— Mă simt cam... prost în legătură cu el, atâta tot, reuși ea să îngaime, deși cuvintele aveau gust de sânge când îi ieșiră din gură.

Demetri își scoase ochelarii. În clipa aceea, ea-i observă privirea plină de îngrijorare și un pic bănuitoare.

— E totul în regulă?

Persefona încuviință din cap.

— Da. Da. Scuze!

Ieși din biroul lui Demetri, își împachetă lucrurile și plecă. Imaginile din e-mail o incriminau, iar dacă erau publicate în presă, dovedeau că tot ce scria în revistele de scandal e adevărat.

Ei, nu chiar totul.

Persefona chiar nu putea spune că ea și Hades formau un cuplu. Ca și înainte, ezita să pună o etichetă exactă pe ceea ce era între ei în acel moment, dat fiind contractul. Ca să nu mai vorbească de faptul că dacă pozele erau publicate, avea să le vadă mama ei, iar asta ar fi însemnat sfârșitul perioadei petrecute de ea în Noua Atenă – nici măcar n-avea să fie nevoie să-și facă griji pentru scandalul mediatic care avea să urmeze, pentru că nu avea să fie acolo ca să asiste la el. Demetra avea s-o încuie din nou, pentru totdeauna.

Chiar și în timp ce Persefona se pregătea pentru întâlnire – ceva ce-ar fi trebuit să fie plăcut –, mintea îi fugea la amenințarea lui Adonis. Se gândea cum ar fi trebuit să abordeze situația; ar fi putut să-i spună lui Hades, și totul s-ar fi terminat la fel de repede cum

începuse, dar nu voia ca Zeul Morții să-i poarte bătăliile în locul ei. Voia să rezolve ea însăși problema.

Se hotărî că Hades avea să reprezinte un soi de ultimă soluție, un as din mânecă pe care să-l scoată în momentul în care nu găsea nicio altă soluție.

Probabil că părea tulburată când Hades sosi să o ia, pentru că Zeul Morții întrebă în timp ce se apropia de limuzină:

— E totul în regulă?

— Da, reuși ea să spună pe cel mai vesel ton al ei.

O întrebase de multe ori asta, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva era paranoic.

— Am avut o zi plină, atâta tot.

El zâmbi.

— Atunci, hai să te ajutăm să uiți de griji!

O ajută să urce în limuzină și o urmă îndeaproape. Antoni era pe locul șoferului.

— Milady.

Făcu o plecăciune din cap.

— Mă bucur să te văd, Antoni!

Ciclopul zâmbi.

— Apăsați pe interfon dacă aveți nevoie de ceva!

Apoi ridică un geam fumuriu, care separa cabina lui de a lor.

Ea și Hades stăteau unul lângă celălalt, destul de aproape ca să li se atingă brațele și picioarele. Tensiunea dintre ei îi încinse pielea. Dintr-odată, nu mai putea să-și găsească locul și începu să se foiască, încrucișându-și și descrucișându-și picioarele. Îi atrase atenția lui Hades și, după o clipă, acesta-i puse mâna pe coapsă.

Nu era sigură ce-o împinsese să o spună – poate de vină era stresul zilei sau tensiunea din cabină, dar în momentul acela nu-și dorea altceva decât să se piardă cu totul în el.

— Vreau să mă închin ție.

Cuvintele ieșiră încet și degajat. De parcă l-ar fi întrebat ce face sau ar fi remarcat starea vremii. Îi simți privirea asupra ei și o ridică încet pe-a ei spre el. Privirea i se întunecase.

— Și cum ai vrea să mi te închini, zeiță?

Avea o voce groasă şi calmă.

Ea încercă să-şi reprime un zâmbet şi îngenunche în faţa lui pe pardoseală, vârându-se între picioarele lui.

— Vrei să-ţi arăt?

El simţi un nod în gât, apoi reuşi să spună cu o voce răguşită:

— Ţi-aş fi foarte recunoscător pentru o demonstraţie

Degetele ei se îndreptară spre nasturele pantalonilor lui, unde îi eliberă sexul şi-l prinse în mână – era moale, dar ferm, iar ea-l privi pe Hades în ochi în timp ce i-l frecă o dată. Acesta îşi strânse pumnii pe coapse, iar când ea i-l luă în gură, gemu şi îşi dădu capul pe spate.

Apoi, maşina se opri.

— Băga-mi-aş! înjură el şi întinse mâna după butonul interfonului.

Persefona avea în continuare membrul în gură, până în fundul gâtului, lingând şi sugând. Când Hades vorbi, avea răsuflarea tăiată:

— Antoni. Condu până-ţi spun eu să te opreşti!

— Da, domnule.

Zeul şuieră, inspirând printre dinţi. Degetele i se înfipseră în scalpul ei, desfăcându-i părul împletit, în timp ce ea-l freca în mână şi-şi mişca buzele şi dinţii pe capul sculei lui. Avea gust de sare, de beznă, şi i se întărea şi se îngreuna în gură.

Îşi dădu seama când îl făcuse să-şi piardă minţile de tot, pentru că el îi rosti numele printre dinţi şi începu să se înfigă tot mai adânc. Ea se sprijini cu putere de bancheta limuzinei, fără să poată respira, fiind în stare doar să ia. O izbi în fundul gâtului iar şi iar, până când îşi dădu drumul cu numele ei pe buze.

Persefona primi tot, lingându-l până-l curăţă. Când termină, Hades se întinse spre ea, trăgând-o în sus ca s-o sărute cu putere, apoi despărţindu-se de ea şi mârâind:

— Te doresc!

Ea îşi înclină capul şi-l întrebă:

— Cum mă doreşti?

El răspunse fără să stea pe gânduri măcar o clipă:

— Pentru început, te iau pe la spate, în patru labe.

— Apoi?

— Te trag deasupra și te învăț să mă călărești până te rupi în două!

— Hmm, aia-mi place!

Se ridică, iar Hades o așeză pe membrul lui. Ea gemu în timp ce el o pătrunse, iar mâinile lui Hades o cuprinseră de talie, ajutând-o să-și stabilească un ritm, până ajunse să se miște de bunăvoie, folosindu-se de el pentru plăcere. Îl cuprinse cu brațele de gât și-l ținu lipit de ea. Îl mușcă de ureche, iar când el gemu, ea-i șopti:

— Spune-mi cum mă simți!

— Ca pe viața însăși!

El își plimbă degetele între ei și o frecă puternic, crescând tensiunea, până când ea nu mai suportă – răsuflarea sa greoaie făcu loc unui strigăt de extaz, apoi se prăbuși peste el, cu fața îngropată în scobitura gâtului lui.

Nu știa cât timp o ținuse astfel, dar la un moment dat, Persefona îi alunecă din poală, iar Hades se aranjă la loc înainte de-a-l anunța pe Antoni că sunt pregătiți să ajungă la destinație. Antoni intră într-un garaj și parcă în apropierea unui ascensor, unde Hades o ajută pe Persefona să coboare din limuzină. Odată ajunși înăuntru, el scoase o cartelă de acces, o scană și apăsă butonul pentru etajul paisprezece.

— Unde suntem? întrebă ea.

— La Livadă, răspunse Hades. E restaurantul meu.

— A ta e Livada?

Era unul dintre restaurantele preferate ale muritorilor din Noua Atenă, datorită decorului unic și al aranjamentelor comode, inspirate de grădini.

— Cum de nu știe nimeni?

— Îl las pe Ilias să se ocupe de el. Și prefer ca lumea să creadă că el îl deține.

Liftul se deschise pe acoperiș, iar Persefona rămase cu gura căscată în fața a ceea ce vedea. Acoperișul Livezii arăta ca o pădure din Lumea de Jos; o cărare pietruită șerpuia printre straturi

de flori și copaci din care atârnau luminițe. Hades o conduse p cărarea care ducea la un spațiu deschis, cu o masă și două fotolii d pluș. Luminițele din copaci se încrucișau deasupra capetelor lor.

— E minunat, Hades!

Zâmbi și o conduse la masă, unde-i așteptau niște pâini și sticlă de vin. Hades turnă câte-un pahar pentru fiecare și închin în cinstea serii lor.

Ea se trezi râzând mai mult decât râsese de când se știa, iar po vara zilei era demult uitată când Hades se apucă să-i depene poveș din Grecia Antică. Imediat ce terminară de mâncat, începură să s plimbe prin pădurea de pe acoperiș, iar Persefona întrebă:

— Tu ce faci ca să te distrezi?

Părea o întrebare ridicolă, însă chiar era curioasă. De-a lun gul lunilor, ajunsese să-și dea seama că lui Hades îi plăcea să joace cărți, să facă plimbări și să se joace cu animalele lui, dar ea se în treba ce altceva îi mai plăcea.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ea râse.

— Faptul că tocmai ai întrebat spune totul! Ce hobby-uri ai?

— Jocurile de cărți. Călăritul. Roti mâna prin aer, gândindu-se, apoi adăugă: Băutura.

— Și chestii care n-au legătură cu faptul că ești Zeul Morții?

— Băutura n-are legătură cu faptul că sunt Zeul Morții!

— Dar nici hobby nu e. Asta dacă nu cumva ești alcoolic.

Hades ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, hobby-urile *tale* care sunt?

Persefona zâmbi și, deși era conștientă că el evita să vorbească despre el, răspunse:

— Patiseria.

— Patiseria? Am impresia că trebuia să aflu mai curând des pre asta.

— Păi, nu m-ai întrebat niciodată.

Între ei se așternu liniștea și mai merseră un pic, apoi Hades se opri. Persefona se întoarse să-l privească în momentul în care el rosti:

— Învață-mă!

Ea îl fixă un moment cu privirea, uluită.

— Poftim?

— Învață-mă! repetă el. Să coc ceva la cuptor.

Ea nu se putu abține să râdă, iar el ridică dintr-o sprânceană, nepărând amuzat.

— Scuze – dar mi te imaginez la mine în bucătărie!

— Și e dificil?

— Păi... da. Ești Zeul Lumii de Jos.

— Iar tu ești Zeița Primăverii. Și stai în bucătărie și faci fursecuri. Eu de ce n-aș putea?

Nu-și putea dezlipi ochii de el. Abia în momentul acela își dădu seama că se schimbase ceva între ei. Se întâmplase treptat, dar acum o izbi din plin.

Era îndrăgostită de el.

Nu-și dăduse seama că se încruntă până când el nu-i atinse fața, mângâindu-i obrazul cu degetul.

— Ești bine?

Ea zâmbi.

— Foarte bine.

Se ridică pe vârfurile picioarelor și-l sărută pe gură, retrăgându-se.

— Am să te învăț.

Hades zâmbi și el.

— Bun, atunci. Să-i dăm drumul!

— Stai așa! Tu vrei să înveți *acum*?

— Pot să învăț oricând. Dădu să-i spună că nu avea resursele necesare pentru a face asta în Lumea de Jos, când Hades spuse: Mă gândeam să... petrecem niște timp împreună în apartamentul tău.

Ea îl fixă cu privirea, iar el ridică din umeri.

— Ești mereu în Lumea de Jos.

— Vrei să... petreci timp în Lumea de Sus? În apartamentul meu?

El o fixă cu privirea – îi spusese exact ce voia să facă.

— Eu... trebuie s-o pregătesc pe Lexa pentru sosirea ta.

Hades aprobă din cap.

— Am înțeles. Îl rog pe Antoni să te ducă. Coborî privirea spre costumul de pe el, adăugând: Eu trebuie să mă schimb.

Persefonei nu-i fu greu s-o convingă pe Lexa să accepte o seară cu mâncare, prăjituri și filme în compania lui Hades. De fapt, aceasta țipă în momentul în care Persefona aduse vorba despre asta, ceea ce-l făcu pe Jaison să iasă din camera ei înarmat cu o lampă, cu ochii albaștri-cenușii căscați și părul negru făcut vâlvoi. Părea gata să se încaiere cu cineva, iar fetele râseră când îl văzură.

Jaison lăsă lampa jos.

— Am auzit pe careva țipând.

— Și aveai de gând să mă salvezi cu o lampă? întrebă Lexa.

— A fost cea mai grea chestie pe care-am reușit s-o găsesc, răspunse el defensiv.

Râseră din nou, iar Persefona îi explică de ce țipase Lexa.

Jaison își frecă ceafa.

— Uau, Hades, zici?

— Da, Hades!

Lexa îi întinse mâna lui Jaison.

— Hai! Trebuie să facem curat în living. O să creadă că suntem niște țărani!

Persefona zâmbi în timp ce ei doi se făcură nevăzuți în camera alăturată, Jaison continuând să țină lampa în mână.

Făcură curat și chiar în timp ce ea-și lua pijamaua pe ea, sună soneria. În ciuda faptului că petrecuse atât de mult timp alături de Hades, inima tot îi bubuia în piept când se duse să răspundă la ușă.

Hades stătea pe veranda lor, îmbrăcat cu o bluză neagră care-i venea de vis peste mușchi, și niște pantaloni largi de trening. Persefona rămase șocată de înfățișarea lui; îngrijitul zeu se putea îmbrăca și-n haine mai simple, și tot magnific arăta.

— Aveai deja hainele astea? întrebă ea.

Hades își coborî privirea spre ele, zâmbind larg.

— Nu!

Îl conduse înăuntru, simțindu-se ușor stânjenită. Apartamentul era mult prea mic pentru el – era aproape cât ușa de lat și fu nevoit să aplece capul pentru a putea să intre. Persefona se încruntă.

— Ce-i? întrebă el.

— Nimic, răspunse ea și-l ocoli repede.

Îl conduse în living, unde Lexa și Jaison terminaseră de făcut curățenie și stăteau tolăniți pe canapea.

— Ăăă, Hades, ea e prietena mea cea mai bună, Lexa, iar el e Jaison, iubitul ei.

Jaison îi făcu cu mâna de pe canapea, dar Lexa se ridică în picioare și-l cuprinse pe Hades cu brațele de mijloc.

Persefona ridică din sprâncene. Era impresionată de curajul Lexei și de reacția lui Hades; nu păru deloc surprins și-i întoarse îmbrățișarea.

— Mă bucur să te cunosc! spuse ea.

— Foarte puțini au rostit aceste cuvinte, replică el.

Lexa se desprinse de el și zâmbi larg.

— Atât timp cât te porți frumos cu prietena mea cea mai bună, o să fiu în continuare bucuroasă să te cunosc.

Hades strâmbă din buze.

— S-a notat, Lexa Sideris, spuse el, făcând o mică plecăciune. Permite-mi să-ți spun că îmi face mare plăcere să te cunosc!

Lexa roși.

La naiba, Stăpânul Lumii de Jos chiar era fermecător!

Persefona îl conduse pe Hades în bucătăria ei. Era mică pentru ea și Lexa, și deveni și mai mică atunci când era el în ea. Atingea tavanul cu capul la propriu, dar înălțimea lui le era de folos, mai ales că o mare parte dintre ingredientele de care Persefona avea nevoie se aflau pe raftul de sus din dulapul ei de bucătărie.

— De ce pui totul atât de sus? o întrebă el în timp ce-o ajuta să-și ia ingredientele.

— E singurul loc unde încape totul. În caz că n-ai observat, eu nu locuiesc într-un palat.

El îi aruncă o privire de parcă i-ar fi spus: „Aș putea să schimb asta."

Când totul ajunse pe blat, Hades se întoarse să o privească.

— Oare ce te-ai face tu fără mine? întrebă el.

— Mi-aș lua, pur și simplu, totul singură, replică ea.

Hades pufni. Se întoarse cu fața spre el și îl găsi sprijinindu-se de blat, cu brațele încrucișate la piept. Îi tăia cu totul răsuflarea, iar ei îi venea să râdă, pentru că stătea în bucătăria asta nasoală și făcea fursecuri.

— Păi, treci aici! N-ai cum să înveți de-acolo!

Hades ridică din sprâncene și rânji, apropiindu-se. Nu se așteptase ca el să stea chiar atât de aproape de ea, dar acesta veni din spate, sprijinindu-și trupul de al ei și ținând-o cu mâinile de ambele părți ale corpului.

Gura lui îi atinse urechea, fierbinte și dulce ca mierea.

— Te rog, spune-mi ce să fac!

Ea inspiră și-și drese vocea.

— Cel mai important lucru pe care trebuie neapărat să-l ții minte când faci o prăjitură la cuptor e că ingredientele trebuie cântărite și amestecate bine, altfel se poate ajunge la un dezastru.

Buzele lui îi atinseră ușor gâtul, apoi umărul. I se tăie răsuflarea, apoi adăugă:

— Lasă asta! Important e să ții minte că trebuie să fii atent.

Se uită urât la el peste umăr în timp ce el o făcea pe nevinovatul și-i dădu cana de măsurat.

— Mai întâi, făina!

Hades luă cana și măsură cantitatea necesară de făină. O ținu în continuare în brațe, lucrând de parcă Persefona nici măcar n-ar fi fost acolo – doar că ea știa că e conștient de prezența ei după modul în care trupul lui se încorda, lipit de al său.

— Apoi?

Concentrează-te! își porunci singură.

— Praf de copt.

Continuă astfel până când toate ingredientele ajunseră în bol, apoi amestecă. Persefona profită de ocazie ca să i se bage pe

sub braț și să ia o foaie de prăjituri și o lingură. Îi ceru lui Hades să formeze biluțe din aluat, nu mai mari de 2,5 centimetri în diametru, și să le pună pe foaie.

Odată fursecurile puse în cuptor, Hades se întoarse nerăbdător spre ea, însă era deja pregătită pentru el.

— Facem glazură.

Își frecă mâinile. Era partea cea mai tare. Hades ridică din sprâncene, vădit amuzat.

Persefona începu să-i dea instrucțiuni, întinzându-i lui Hades un tel.

— Și cu ăsta ce-ar trebui să fac?

— Bați ingredientele ca să se-amestece, îi răspunse, turnând zahăr pudră, vanilie și sirop de porumb într-un bol. Îl împinse spre el, adăugând: Bate!

El rânji.

— Cu drag!

Când făcură glazura, o puseră în boluri separate și amestecară coloranți alimentari în ea. Persefona nu gătea foarte curat, iar până terminară de încorporat toate culorile, avea deja degetele pline de glazură.

Hades întinse mâna după a ei.

— Ce gust are? întrebă el și-și băgă degetele ei adânc în gură, sugându-le până le curăță.

Gemu.

— Delicios!

Ea roși și-și retrase mâna. Urmă o pauză lungă, iar Hades întrebă:

— Și-acum, ce facem?

Se priviră în ochi.

Hades făcu doi pași, își puse mâinile pe talia ei și o ridică pe blat. Ea chiui, apoi râse, trăgându-l aproape și cuprinzându-i talia cu picioarele. O sărută flămând, dându-i capul pe spate ca să-i pătrundă adânc în gură – dar nu dură mult, pentru că Lexa intră în bucătărie și-și drese glasul.

Persefona întrerupse sărutul, iar Hades își lăsă capul în scobitura gâtului ei.

— Lexa, zise Persefona, dregându-și vocea. Care-i treaba?

— Mă-ntrebam dacă vreți să ne uităm la un film, răspunse ea.

— Spune nu! îi șopti Hades la ureche.

Persefona râse și întrebă:

— Ce film?

— *Ciocnirea titanilor?*

Hades pufni și se îndepărtă de ea, privind-o pe Lexa.

— Vechi sau nou?

Vechi.

El căzu pe gânduri, lăsându-și capul pe spate.

— E-n regulă, apoi o sărută pe Persefona pe obraz. Vin și eu imediat.

Ieși din bucătărie, iar Persefona rămase așezată pe blat, dând din picioare. Când Hades dispăru din vedere, Lexa începu:

— Bun, deci, una la mână! Nu în bucătărie! A doua la mână, e îndrăgostit lulea de tine.

Persefona roși în obraji.

— Hai, termină, Lexa!

— Fată, îți cade la picioare!

Persefona o ignoră pe Lexa și începu să facă curățenie.

Odată terminate fursecurile, le lăsă să se răcească, apoi se așezară tuspatru să se uite la film. Persefona se tolăni lângă Hades și acolo, cuibărită la pieptul lui, își dădu seama cât de ciudată îi devenise viața de când îl întâlnise pe Zeul Lumii de Jos; și totuși, avusese parte de câteva dintre cele mai fericite momente din viață alături de el. Acela era unul dintre ele. Era dispus să încerce lucruri făcute de muritori alături de ea. Voise să facă alături de ea lucrurile care-o făceau fericită și să le învețe.

Chicoti gândindu-se la cum arăta el în bucătărie, cu mănușile pentru cuptor în mâini, încercând să scoată tava cu fursecuri fierbinți din cuptor.

Hades o cuprinse strâns cu brațul și îi șopti la ureche:

— Știu la ce te gândești.

— N-ai de unde să știi.

— La cum m-am umilit în seara asta, sigur ai câteva lucruri de care râzi.

Nu trecu mult și adormi. La un moment dat, Hades o ridică și o duse în dormitorul ei.

— Nu pleca! îi ceru ea somnoroasă când el o lăsă pe pat.

— Nu plec.

O sărută pe frunte.

— Dormi!

Se trezi simțind pe piele gura fierbinte a lui Hades și gemu, întinzând mâna după el. O sărută cu disperare, de parcă nu i-ar mai fi simțit gustul de săptămâni întregi, și-și plimbă buzele pe maxilarul, gâtul, pieptul ei. Apoi, degetele lui dădură de tivul bluzei ei. Își arcui spinarea și-l ajută să-i tragă bluza peste cap. Aruncând-o la o parte, el coborî, mângâindu-i sânii cu mâinile și cu limba. Nu trecu mult și-și dădu jos chiloții, iar el îi desfăcu miezul, gustându-l. Cu degetul mare îi frecă ușor acel mănunchi sensibil de nervi, făcând-o să delireze de plăcere.

Când termină, se sui pe ea și o sărută, apoi se dezbrăcă din haine și-i intră între coapse. Își desfăcu picioarele larg, ca să-i facă loc, în timp ce mădularul lui i se lipea de gaură. O pătrunse cu ușurință, iar ea se arcui de plăcerea resimțită când o umplu cu totul. Niciodată nu se mai simțise atât de desăvârșită ca acum.

El se aplecă pentru a-și lipi fruntea de a ei, respirând greu.

— Ești superbă!

— Mă simt bine cu tine, spuse ea, șuierând printre dinți, luptându-se cu presiunea ce-i creștea în spatele ochilor.

Cu cât simțea mai mult euforia aceea, cu atât se putea stăpâni mai puțin.

— Simt... putere.

El se mișcă încet la început, iar ea se bucură din plin de fiecare parte a corpului ei, dar zeul era hămesit, iar din grijuliu, deveni imediat ceva mult mai înflăcărat, mai carnal.

Scoase un mârâit aprig din fundul gâtului, apoi se lipi de ea, sărutându-i și mușcându-i buzele și gâtul, pătrunzând-o din ce în ce mai puternic, mișcându-i corpul cu totul.

Persefona se agăță de el, împingându-l cu călcâiele, zgâriindu-i pielea cu unghiile, rotindu-i părul pe degete – se agăța de orice o lega de el, de momentul acela.

Hades îi acoperi creștetul capului cu ambele mâini, pentru a o împiedica să se lovească de tăblia patului în timp ce o pătrundea – se cutremura tot patul, iar singurele sunete care se-auzeau erau respirațiile lor întretăiate, gemetele lor ușoare, încercările lor disperate de-a se simți unul pe celălalt. Trupul ei era parcă străbătut de un curent electric, atâțat de căldura lui amețitoare, iar el se împingea din ce în ce mai tare în ea, până când nu mai putu suporta. Ultimul ei strigăt de extaz fu acoperit de-al lui, și se bucură din plin de senzația pe care el i-o trezi pulsând înlăuntrul ei. Voia să-l ia cu totul, să-l sece de toată puterea.

După ce se încheie totul, rămaseră amândoi tăcuți. Trupul scăldat în sudoare al lui Hades era lipit de-al ei, iar el își reveni încet din euforie, de parcă i-ar fi întors cunoștința în corp. Abia în momentul acela păru a-și da seama că o pătrunsese cu atâta putere, încât erau lipiți de tăblia patului.

O privi cu atenție și, sub privirea lui iscoditoare, ea își dădu seama că plânge.

— Persefona?

În glas i se simțea o notă de panică.

— Te-am rănit?

— Nu, șopti ea, acoperindu-și ochii.

Nu o rănise, dar nici nu știa de ce plânge. Inspiră, cu răsuflarea întretăiată.

— Nu, nu m-ai rănit.

După o clipă, Hades îi dezlipi mâna de ochi. Ea îl privi în ochi în timp ce-și ștergea lacrimile de pe față, și fu ușurată când el nu-i mai puse nicio întrebare.

Hades se întoarse pe-o parte și o lipi de el, acoperindu-se amândoi cu păturile. O sărută pe păr și șopti:

— Ești prea perfectă pentru mine!

Ea simți că de-abia adormise, când Hades se ridică brusc în capul oaselor, alături. I se făcu imediat frig și se întoarse, pe jumătate adormită, pe partea cealaltă, ca să se întindă după el.

— Hai înapoi în pat! îi ceru.

— Pleacă de lângă fiica mea!

Vocea Demetrei răsună precum tunetul în toată camera.

Auzind-o, Persefona se trezi imediat. Se ridică în șezut, strângându-și pătura la piept.

— Mamă! Ieși de-aici!

Privirea de gheață a Demetrei se opri asupra Persefonei, și văzu promisiunea durerii – a distrugerii – din ochii ei. Parcă și vedea titlul din ziar: *Zeii olimpieni se luptă, distrugând Noua Atenă.*

— Cum îndrăznești?

Vocea Demetrei tremura, iar Persefona nu era sigură dacă vorbea cu ea sau cu Hades – poate cu amândoi.

Persefona aruncă păturile de pe ea și-și luă cămașa de noapte. Hades rămase așezat pe pat.

— De cât timp? întrebă Demetra.

— Chiar nu te privește, mamă! se răsti Persefona.

Privirea mamei ei se întunecă.

— Îți uiți locul, fata mea!

— Iar tu-mi uiți vârsta! Nu mai sunt o copilă!

— Ești copilul meu, și mi-ai trădat încrederea!

Persefona știa ce urma să se întâmple. Simțea magia mamei ei adunându-se în aer.

— Nu, mamă!

Persefona aruncă o privire disperată spre Hades, iar el îi întoarse privirea, încordat, dar calm – nu reuși să-i potolească teama.

— N-ai să mai duci viața asta rușinoasă, de muritoare!

Persefona închise ochii, făcând o grimasă, în timp ce Demetra pocnea din degete, dar în loc să se teleporteze în închisoarea de sticlă, așa cum s-ar fi așteptat, nu se întâmplă nimic.

Încet, deschise ochii și se îndreptă, privindu-și mama, care făcu ochii mari, apoi îi miji asupra brățării de aur a Persefonei.

Zeița se năpusti, apucând-o pe Persefona de antebraț. Strângând prea tare, îi smulse brățara de pe încheietură și scoase la iveală semnul închis la culoare de pe pielea ei albă ca laptele.

— Ce-ai făcut?

De data asta, Demetra îl privea pe Hades

— Nu mă atinge!

Persefona încercă să se desprindă, dar Demetra o strânse și mai tare, iar Persefona țipă.

— Dă-i drumul, Demetra!

Vocea lui Hades era calmă, dar în privirea lui se citea ceva ucigător. Persefona mai văzuse acea privire – clocotea furia în el.

— Să nu îndrăznești să-mi spui ce să fac cu fiica mea!

Hades pocni din degete și, deodată, era îmbrăcat cu aceleași haine pe care le purtase și-n noaptea ce trecuse. Se ridică exact cât era de înalt, iar în timp ce el se apropia, Demetra îi dădu drumul Persefonei, care se îndepărtă imediat de mama ei.

— Fiica ta și cu mine avem un contract, îi explică Hades. Va rămâne cu mine până când îl duce la bun sfârșit.

— Ba nu!

Privirea Demetrei rămase fixată asupra încheieturii Persefonei, iar ea avu impresia că aceasta avea să fie în stare de orice ca să o ia de-acolo, inclusiv să-i taie mâna.

— Ai să-i scoți semnul, Hades! Scoate-l!

Era limpede că zeul nu era tulburat de furia crescândă a lui Demetra.

— Contractul trebuie dus la îndeplinire, Demetra. Asta e porunca Ursitoarelor!

Zeița Recoltei păli când se uită la Persefona.

— Cum ai putut?

— Cum am putut? repetă Persefona, tăios. Nu e ca și cum aș fi vrut să se-ntâmple chestia asta, mamă!

Cu coada ochiului, îl văzu pe Hades tresărind.

— N-ai vrut? Te-am avertizat în privința lui!

Demetra arătă spre Hades.

— Ți-am spus să te ferești de Zei!

— Și, făcând asta, m-ai lăsat să pățesc așa ceva!

Demetra ridică bărbia.

— Așa deci, dai vina pe mine? Când eu n-am făcut altceva decât să încerc să te protejez! Ei bine, fata mea, curând ai să afli adevărul!

Zeița întinse mâna și-i smulse Persefonei magia ce-i fusese dată.

Parcă o mie de ace mărunte îi înțepară pielea deodată, în timp ce farmecul ce fusese menit să-i ascundă înfățișarea Divină era smuls. Durerea îi tăie răsuflarea, apoi căzu la podea, cu gura căscată.

— Când contractul va fi dus la bun sfârșit, vei veni acasă cu mine, spuse Demetra, iar Persefona ridică privirea, încruntându-se la ea. Nu vei mai reveni niciodată la viața asta de muritoare și nu-l vei mai vedea niciodată pe Hades.

Apoi, Demetra dispăru.

Hades o ridică pe Persefona de la podea și o ținu lipită de el când izbucni în lacrimi. Nu reuși să spună decât:

— Nu regret că te-am cunoscut. Nu am vrut să spun că regret că te-am cunoscut.

— Știu!

Hades îi sărută lacrimile.

Se auzi o bătaie în ușă, iar ei doi ridicară privirile și o văzură pe Lexa stând chiar în pragul ușii, cu ochii mari.

— Ce mă-sa?

Persefona se desprinse de Hades.

— Lexa, începu ea, am ceva să-ți spun.

CAPITOLUL XXIV

Un strop de înșelătorie

Lexa primi pe etape vestea că locuise cu o zeiță în ultimii patru ani. Sentimentele îi variau de la trădare la neîncredere, lucru pe care Persefona îl înțelegea. Lexa punea preț pe adevăr, și tocmai descoperise faptul că persoana pe care-o considerase prietena ei cea mai bună minţise în legătură cu o parte extrem de importantă a identității ei.

— De ce-ai ascuns chestia asta de mine? întrebă Lexa.

— A fost o înțelegere pe care-am făcut-o cu maică-mea, răspunse ea. Plus c-am vrut să văd cum e să ai o viață normală.

— Înțeleg chestia asta, spuse Lexa. Frate, ce scorpie e maică-ta aia! exclamă ea, apoi se chirci, parcă așteptând să fie trăsnită. Oare mă va trăsni pentru c-am zis asta?

— E prea furioasă pe mine și prea plină de ură la adresa lui Hades ca să se sinchisească măcar să se gândească la tine, răspunse Persefona.

Lexa nu făcu decât să clatine din cap și să-și fixeze cea mai bună prietenă cu privirea. Se așezară împreună în living. Ar fi părut o zi ca oricare alta dacă mama ei nu i-ar fi smuls magia

pe care i-o dăruise și n-ar fi deconspirat-o ca fiind zeiță. Din fericire, Hades o ajutase să cheme un farmec uman.

— Nu pot să cred că ești Zeița Primăverii. Ce poți să faci?

Persefona roși.

— Păi tocmai asta-i chestia. Abia acum învăț să-mi folosesc puterile. Până de curând, nici nu îmi simțeam magia. Voiam și eu să fiu precum ceilalți zei, spuse ea. Dar cum nu mi s-au dezvoltat puterile, mi-am dorit să ajung și eu să mă pricep la ceva.

Lexa își așeză mâna peste a Persefonei.

— Te pricepi la foarte multe lucruri, Persefona. Mai ales la a fi zeiță.

Ea pufni.

— De unde știi? Tocmai ai aflat ce sunt.

— Știu pentru că ești bună, ești plină de compasiune și lupți pentru lucrurile în care crezi, dar mai ales pentru că lupți pentru oameni. Asta ar trebui să facă zeii, și cineva ar trebui să le reamintească asta, pentru că mulți dintre ei au uitat, spuse ea, apoi făcu o pauză. Poate că pentru asta te-ai născut tu.

Persefona își șterse lacrimile de la ochi.

— Te iubesc, Lex!

— Și eu te iubesc, Persefona!

Persefonei îi fu greu să doarmă în săptămânile de după amenințările Demetrei. Anxietatea ei ajunse în stratosferă, făcând-o să se simtă, mai mult ca oricând, captivă. Dacă nu ținea cont de termenii contractului cu Hades, avea să rămână blocată în Lumea de Jos pentru totdeauna. Dacă reușea să dea viață, avea să rămână prizonieră în sera mamei ei.

Era adevărat că îl iubea pe Hades, dar își dorea să vină și să plece din Lumea de Jos după bunul plac. Voia să continue să-și trăiască viața de muritoare, să-și termine facultatea și să-și înceapă cariera de jurnalist. Când îi mărturisi prietenei ei celei mai bune toate acestea, Lexa nu spuse decât:

— Vorbește cu el și gata! E Zeul Morții. Ce, nu are cum să te-ajute?

Dar Persefona știa că n-avea să rezolve nimic cu vorbitul. Hades repetase adesea că termenii contractului nu erau negociabili, chiar și când se confrunta cu Demetra. Alegerea era să îndeplinească sau nu termenii contractului – cu sau fără libertate.

Iar această realitate o rupea în bucăți.

Mai rău de-atât, se folosea de magia lui Hades și, deși erau câteva avantaje în asta, era de parcă l-ar fi avut lângă ea mereu. Era o prezență constantă, o reamintire a stării ei, a modului în care ajunsese să-și piardă vertiginos controlul și să se îndrăgostească de el.

Mai erau două săptămâni până la absolvire – și până la încheierea perioadei de contract cu Hades.

Când Persefona ajunse la Acropole, la serviciu, observă că ceva părea nelalocul lui. Valerie stătea deja la biroul ei când Persefona coborî din lift și se opri să-i șoptească înainte ca ea să se îndrepte spre biroul ei:

— Persefona, a venit o femeie aici să te vadă. Spune că are o poveste despre Hades.

Aproape că gemu cu voce tare.

— Și ai lăsat-o înăuntru?

Persefona îi dăduse lui Valerie o listă cu întrebări pe care să le pună oricui pretindea că are o poveste despre Hades. Unii dintre oamenii care sunau sau veneau în persoană la interviuri erau doar niște muritori curioși sau jurnaliști sub acoperire care încercau să obțină un articol.

— Pare-a fi pe bune, deși cred că minte în legătură cu numele.

Persefona își înclină capul.

— De ce?

Valerie ridică din umeri.

— Nu știu. E ceva în felul în care l-a spus. De parcă ar fi fost o completare.

Asta nu-i inspiră prea multă încredere Persefonei.

— Ce nume?

— Carol.

Ciudat!

Apoi, Valerie îi propuse:

— Dacă vrei să meargă cineva cu tine în sala de interviuri, pot să vin eu.

— Nu, zise Persefona. E-n regulă. Dar mulţumesc!

Îşi puse lucrurile deoparte, luă o cafea şi îşi răsfoi în grabă e-mail-urile pe telefon în timp ce intra în încăpere.

— Deci, ai o poveste pentru mine? întrebă ea, ridicând privirea.

— O poveste? O, nu, lady Persefona – am un târg.

Persefona încremeni. Ar fi recunoscut oriunde părul ăla blond-deschis.

— Afrodita.

Persefonei i se tăie răsuflarea. De ce venise Zeiţa Dragostei la ea?

— Ce cauţi aici?

— Mă gândeam să-ţi fac o vizită, având în vedere că eşti aproape de încheierea contractului cu Hades.

Persefona îşi acoperi în mod inconştient încheietura mâinii, deşi semnul era acoperit de o brăţară.

— De unde ştii despre asta?

Afrodita zâmbi, deşi în privirea ei se citea milă.

— Mă tem că Hades te-a băgat la mijloc în pariul dintre noi.

Persefona simţi o durere puternică în măruntaie şi înghiţi în sec.

— Pariu? repetă ea.

Afrodita strânse din buze.

— Văd că nu ţi-a spus.

— Poţi s-o laşi moale cu falsa îngrijorare, Afrodita, şi să spui ce-ai de spus!

Zeiţa se schimbă la faţă şi deveni mai severă şi mai frumoasă decât înainte. Când o văzuse pe Afrodita la gală, Persefona îi simţise singurătatea şi tristeţea, dar în clipa aceea i se întipărise limpede pe faţă. O şoca faptul că Afrodita, Zeiţa Dragostei – care-avea aventuri amoroase cu zei şi muritori deopotrivă –, era singură.

— Măi să fie! zise Afrodita. Tare hotărâtă eşti tu! Poate de-aia-i şi place lui Hades aşa mult de tine!

Persefona îşi încleştă pumnii, iar zeiţa îi zâmbi uşor.

— L-am provocat pe Hades la o partidă de cărţi. A fost aşa, de distracţie, dar a pierdut. L-am provocat să facă pe cineva să se îndrăgostească de el în şase luni, spuse ea.

Dură o clipă până când Persefona înţelese ce-i spusese. Hades avea un contract cu Afrodita – „să facă pe cineva să se îndrăgostească de el".

Persefona înghiţi în sec cu putere.

— Trebuie să recunosc că am fost impresionat de felul în care te-a luat la ochi. La nici o oră după ce-am stabilit eu termenii, el te-a şi momit cu un contract, şi de-atunci i-am ţinut sub observaţie progresul.

Persefona voia s-o acuze pe zeiţă că minte, dar ştia că fiecare cuvânt rostit de Afrodita e adevărat.

În tot acel timp, fusese folosită. Greutatea adevărului o apăsa, o frângea, o nimicea.

N-ar fi trebuit să creadă în veci că Hades era în stare să se schimbe. Jocul era viaţa lui. Însemna totul pentru el, şi ar fi fost în stare de orice ca să câştige.

Chiar dacă asta însemna să-i frângă inima.

— Îmi pare rău că te-am rănit! continuă Afrodita. Dar acum îmi dau seama că am pierdut cu adevărat.

Persefona se încruntă la Zeiţa Dragostei, cu ochii înlăcrimaţi.

— Tu chiar îl iubeşti.

— De ce să-ţi pară rău? întrebă Persefona printre dinţi. Asta ai şi vrut!

Zeiţa clătină din cap.

— Pentru că... până astăzi, eu n-am crezut în dragoste.

Persefona nu-şi dorise niciodată să aleagă între închisorile Demetrei şi a lui Hades. Voise să găsească o cale de-a fi liberă, dar, dat fiind că-şi dăduse seama că fusese folosită, făcu o alegere.

După ce Afrodita dispăru din sala de interviuri, luă o decizie rapidă – trebuia neapărat să încheie înțelegerea cu Hades odată pentru totdeauna, și să se confrunte mai târziu cu consecințele. Își adună lucrurile, îl anunță pe Demetri că trebuie neapărat să plece și luă autobuzul spre Nevernight.

Apăru în Lumea de Jos, străbătu un câmp, îndreptându-se spre un șir de munți întunecați, cu gândul de-a găsi Fântâna Reîntrupării.

Ar fi trebuit s-o asculte pe Minthe.

Pe zei, n-ar fi crezut niciodată că avea să gândească așa ceva!

Era atât de furioasă, încât nu era în stare să gândească logic, și era fericită că se simte așa în momentul acela – pentru că știa că, atunci când avea să se calmeze, n-avea să mai simtă altceva decât o tristețe zdrobitoare.

Îi dăruise totul lui Hades – trupul ei, inima ei, visurile ei.

Cât de proastă fusese!

Farmecul, își explică ea. Probabil c-o fermecase.

Gândurile i-o luară repede razna, în vreme ce prin minte-i umblau amintiri din ultimele șase luni, iar fiecare-i provoca și mai multă durere decât ultima. Nu înțelegea de ce Hades își bătuse într-atât capul cu ticluirea acelui plan. O păcălise. Păcălise atâția oameni!

Și cu Sibila cum rămâne?

Oracolul îi spusese că au culorile întrepătrunse. Că ea și Hades erau meniți să fie împreună.

Poate că pur și simplu e un oracol foarte prost.

În pragul lacrimilor, aproape că nu auzi iarba foșnind lângă ea. Se întoarse și văzu mișcare aproape. Inima începu să-i bubuie necontrolat, așa că începu să meargă șovăitor cu spatele, împiedicându-se de ceva ascuns în iarbă. Când căzu, arătarea din iarbă se repezi la ea.

Persefona închise ochii și-și acoperi fața, dar nu simți decât un nas rece și umed lipindu-i-se de mână; deschise ochii și văzu unul dintre cei trei câini ai lui Hades fixând-o cu privirea.

Râse şi se ridică în capul oaselor, mângâindu-l pe cap pe Cerber, căruia-i atârna limba din gură. Aruncând o privire fugară, îşi dădu seama că lucrul de care se împiedicase era mingea lui roşie.

— Unde sunt fraţii tăi? întrebă ea, scărpinându-l după ureche, iar el îi răspunse lingând-o pe faţă.

Persefona îl dădu la o parte şi se ridică în picioare, luând mingea în mână.

— Pe asta o vrei?

Cerber se lăsă pe labele din spate, dar abia putea sta locului.

— Aport!

Persefona aruncă mingea.

Dulăul o luă la goană, iar ea îl urmări câteva momente, apoi plecă mai departe spre baza muntelui.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât pământul de sub picioarele ei devenea mai inegal, mai stâncos şi mai sterp. După o vreme, Cerber i se alătură din nou, cu mingea-n gură. Nu i-o lăsă la picioare, ci privi spre munţi.

— Poţi să mă conduci la Fântâna Reîntrupării? întrebă Persefona.

Câinele se uită la ea, apoi o luă la goană.

Îl urmă – suind o pantă abruptă şi intrând în adâncul muntelui. Una era să vezi acele forme de relief de la distanţă, şi cu totul alta să te plimbi printre ele, sub aureola din nori negri ce se tot roteau. Fulgerele scăpărau, iar tunetele cutremurau pământul. Continuă pe urmele lui Cerber, temându-se să nu-l scape din vedere – sau mai rău, ca acesta să nu fie rănit.

— Cerber! strigă, în timp ce câinele se făcea nevăzut după o altă cotitură prin labirint.

Îşi şterse fruntea, umedă de transpiraţie, cu dosul palmei; în munţi era cald şi se făcea şi mai cald.

Cotind, ezită, observând un pârâiaş la picioarele ei – dar pârâul era de foc. Neliniştea i se scurgea parcă pe şira spinării. Îl auzi pe Cerber lătrând în faţă şi sări peste râuleţ, găsind câinele pe marginea unei stânci dedesubtul căreia clocotea un râu de văpăi.

Căldura lui era insuportabilă, iar Persefona își dădu seama unde se rătăcise.

În Tartar.

Era râul Flegeton.

— Cerber, găsește o ieșire! îi porunci ea.

Câinele lătră de parcă i-ar fi acceptat indicația, apoi alergă spre un șir de trepte cioplite în munte. Erau subțiri și abrupte, și se făceau nevăzute în straturile de deasupra.

Dar aveau s-o ducă la o înălțime mai mare în munți.

— Cerber!

Treptele duceau la o cavernă deschisă de deasupra. În pasaj se afla un șir de felinare, dar abia îi luminau picioarele. Tunelul o ținea la adăpost de căldura Flegetonului. Poate Cerber chiar o conducea la Fântâna Reîntrupării, așa cum îi ceruse.

Chiar când îi trecea prin minte acest gând, ajunse la capătul cavernei, care ducea la o grotă frumoasă plină de vegetație luxuriantă și copaci încărcați cu fructe aurii. Bazinul de la picioarele ei avea apă care sclipea pe un cer negru precum cerneala.

Asta trebuie să fie Fântâna Reîntrupării, cugetă ea.

În mijlocul bazinului stătea un stâlp de piatră cu un pocal de aur în vârf. Persefona nu pierdu vremea, pășind prin apă ca să ajungă la pocal, dar odată cu mișcarea apei se auzi o voce.

— Ajutor, spuse vocea răgușită. Apă!

Încremeni și privi în jur, dar nu văzu pe nimeni.

— E-e cineva aici? strigă ea, în întuneric.

— La stâlp! rosti vocea.

Inima Persefonei bubuia în timp ce ocoli stâlpul și găsi un bărbat legat cu lanțuri de cealaltă parte a acestuia. Era slab – pielea i se întindea, la propriu, pe oase –, iar părul și barba îi erau albe, lungi și încâlcite. Cătușele din jurul încheieturilor lui erau destul de scurte pentru a-l împiedica să ajungă la pocalul din vârful stâlpului – sau la fructele ce atârnau exact pe crengile joase, la care nu avea cum să ajungă.

Văzându-l, inspiră cu putere, iar când bărbatul o privi, pupilele părându-i a fi înecate în sânge.

— Ajutor! strigă el din nou. Apă!

— Pe zei!

Persefona urcă pe stâlp după pocal, îl umplu cu apă din bazin și-l ajută pe bărbat să bea.

— Ai grijă! spuse ea, văzând că el înghițea din ce în ce mai lacom. O să ți se facă rău!

Îndepărtă pocalul, iar bărbatul luă câteva guri de aer, cu pieptul ridicându-se și coborând anevoie.

— Îți mulțumesc! spuse el.

— Cine ești? îl întrebă, studiindu-i fața.

— Numele meu, răspunse el abia suflând, e Tantal.

— Și de când ești aici?

— Nu-mi amintesc.

Pronunța rar cuvintele, și fiecare părea a-l secătui de toată vlaga.

— Am fost blestemat să fiu veșnic lipsit de hrană.

Persefona se întrebă ce făcuse de primise o asemenea pedeapsă.

— În fiecare zi, m-am tot rugat să primesc o audiență la stăpânul acestui tărâm ca să pot avea parte de pace în Asfodel, dar el nu mi-a ascultat rugile. Am învățat, din timpul petrecut aici, că nu mai sunt același om care eram cu atât de mulți ani în urmă. Jur!

Ea se gândi la asta, și, în ciuda a ceea ce aflase în ziua aceea despre Hades, credea în puterile zeului. Hades cunoștea sufletul. Dacă simțea că bărbatul se schimbase, avea să-i îndeplinească dorința de a locui în Asfodel.

Persefona se îndepărtă un pas de Tantal, iar ochii lui parcă se aprinseră și dinții i se încleștară.

Iată-l, își dădu ea seama, întunericul de care vorbea Hades.

— Nu mă crezi, spuse el, reușind deodată să vorbească fără pauză.

— Mă tem că nu știu, oricum, mare lucru! zise Persefona, încercând să rămână pe cât de neutră posibil.

Avea tulburătorul sentiment că furia îl făcea de temut pe acest bărbat.

Auzindu-i cuvintele, sclipirea ciudată, de furie, care-i tulburase ochii, dispăru, iar el aprobă din cap.

— Ești înțeleaptă!

— Cred că ar trebui să plec, spuse Persefona.

— Stai! strigă el, în timp ce ea o lua din loc. O gură din fruct, te rog!

Persefona înghiți în sec. Ceva-i spunea să nu o facă, dar se trezi culegând un fruct rotund, auriu, din copac. Se apropie de bărbat, întinzând mâinile, într-o încercare de a se ține la distanță de el. Tantal întinse gâtul, străduindu-se să ajungă la fructul cărnos.

În clipa aceea, ceva tare se izbi de picioarele Persefonei sub apă. Își pierdu echilibrul și se scufundă. Înainte să apuce să ajungă la suprafață, simți piciorul bărbatului pe piept. În ciuda suferinței sale, era puternic și o ținu sub apă în timp ce ea se zvârcolea, încercând să scape din strânsoarea lui, până când ajunse prea slăbită ca să-i mai poată face față. Pierdu controlul asupra farmecului și reveni la înfățișarea ei de zeiță.

Când încetă să se mai zbată, Tantal își luă piciorul de pe ea.

În clipa aceea, Persefona se puse în mișcare.

Își croi drum prin apă, deși i se părea mai degrabă că înoată prin smoală. Căzu, împroșcând apă peste tot.

— O zeiță! îl auzi ea pe Tantal croncănind. Vino înapoi, micuță zeiță – de multă vreme tot flămânzesc. Vreau să gust!

Malul grotei era alunecos, iar Persefona se strădui din răsputeri să urce pe el, julindu-și genunchii pe pietrele colțuroase. Nu băgă în seamă durerea, disperată să iasă de-acolo. Când reuși să ajungă la ieșirea întunecată, se lovi de corpul cuiva, iar niște mâini o apucară de umeri.

— Nu! Te rog...

— Persefona, rosti Hades, îndepărtând-o un pic de el.

Ea încremeni, privindu-l în ochi, iar când îl văzu, nu-și putu stăpâni ușurarea.

— Hades!

Îl cuprinse cu braţele şi izbucni în plâns. Era statornic, puternic şi cald; una dintre mâinile lui îi cuprinse capul, cealaltă îi atinse spatele.

— Şşş!

Îşi lipi buzele de părul ei.

— Ce cauţi aici?

Apoi, vocea îngrozitoare a bărbatului răsună în aer:

— Unde eşti, curviştină?

Hades se încordă şi o trase în spatele lui, apropiindu-se de deschizătura grotei. Când pocni din degete, coloana se întoarse, aşa încât Tantal stătea în clipa aceea cu faţa spre ei. Nu părea să se teamă de sosirea lui Hades.

Zeul întinse mâna, iar genunchii lui Tantal cedară. Braţele-i erau strâns legate în lanţuri.

— Zeiţa mea a fost bună cu tine. Vocea lui Hades era rece şi răsunătoare: Şi tu astfel o răsplăteşti?

Tantal începu să vomite, iar apa pe care i-o dăduse Persefona i se revărsă din gură. Hades se îndreptă cu paşi hotărâţi spre prizonier, despărţind apa, făcând o cărare uscată care ducea drept spre el. Tantal se strădui să-şi regăsească echilibrul pentru a-şi uşura durerea din braţe, trăgând guri adânci, tremurânde, de aer, care-i scuturau pieptul.

— Meriţi să te simţi aşa cum m-am simţit eu – disperat, flămând şi singur! scuipă Tantal printre dinţi.

Hades îl privi o clipă pe Tantal, apoi îl ridică fulgerător de gât. Tantal dădea din picioare. Hades râse de chinul omului.

— De unde ştii tu că nu m-am simţit astfel secole la rând, muritorule? întrebă el, iar în timp ce vorbea, farmecul i se topea.

Hades stătea înveşmântat în întuneric.

— Eşti un muritor nesocotit! Înainte, ţi-am fost doar temnicer – dar acum, am să te şi pedepsesc, şi cred că judecătorii mei s-au arătat prea milostivi cu tine! Am să te blestem cu o foame şi-o sete de neastâmpărat! Ba chiar am să te-aşez aproape de hrană şi de apă – dar din orice te vei înfrupta, îţi va fi ca focul pe gât!

Spunând acestea, Hades îi dădu drumul lui Tantal. Lanțurile-i muciră mâinile și picioarele, iar el se izbi de piatră. Când fu în tare, ridică privirea spre Hades și mârâi ca un animal. Chiar când vru să se repeadă asupra zeului, Hades pocni din degete, iar Tantal dispăru.

În liniște, se întoarse spre Persefona, iar ea nu-și putu controla reacția. Făcu un pas în spate, alunecând pe piatra slinoasă. Hades se repezi în față și o prinse, cuprinzând-o în brațe.

— Persefona, spuse el, cu o voce scăzută și călduroasă – o rugăminte. Te rog, nu te teme de mine! Nu tu!

Persefona nu mai putu să-și stăpânească lacrimile. Cedă, iar când strânsoarea lui Hades se înteți, ea-și îngropă fața în scobitura gâtului lui. Nu-și dădu seama când se teleportară și nu ridică privirea să vadă unde-o dusese; știa doar că un foc se afla prin apropiere. Căldura nu alungă frigul ce-i străbătea corpul, iar când nu încetă să tremure, Hades o duse la băi.

Îl lăsă s-o dezbrace și s-o țină la pieptul lui în timp ce intrau în apă, dar nu vru să-l privească. El permise tăcerii să continue o vreme, până când, își închipui ea, nu mai rezistă.

— Spune-mi! o imploră el. *Te rog!*

Auzind cuvintele „te rog", deschise ochii înlăcrimați.

— Știu despre Afrodita, Hades.

El se schimbă la față auzindu-i cuvintele. Niciodată nu-l mai văzuse atât de șocat sau de uluit.

— Nu sunt mai mult decât un joc pentru tine!

El se încruntă.

— Nu te-am considerat niciodată un joc, Persefona!

— Contractul...

— Asta n-are absolut nicio legătură cu contractul! aproape că mârâi el.

Persefona se strădui să-și regăsească echilibrul în apă și-i aruncă pe post de răspuns:

— Are toată legătura din lume cu contractul! Pe zei, cât de proastă am putut să fiu! Mi-am îngăduit să cred că ești bun, chiar și cu posibilitatea de-a-ți fi prizonieră.

— Prizonieră? Te-ai considera prizonieră aici? Atât de rău m-am purtat eu cu tine?

— Şi un temnicer blând tot temnicer rămâne! se răsti Persefona.

Hades se întunecă la faţă.

— Dacă m-ai considerat temnicerul tău, de ce te-ai futut cu mine?

— Tu ai intuit asta! Vocea-i tremura când adăugă: Şi ai dreptate – chiar mi-a plăcut, şi-acum, că s-a încheiat povestea asta, putem să ne vedem de ale noastre.

— Să ne vedem de ale noastre? Vocea lui căpătă o notă sumbră: Asta-ţi doreşti?

— Amândoi ştim că aşa e cel mai bine.

— Eu încep să am impresia că tu n-ai habar de nimic, spuse el. Încep să înţeleg că nici măcar nu gândeşti cu capul tău!

Cuvintele lui o străpunseră ca un cuţit în stern.

— Cum îndrăzneşti să...

— Cum îndrăznesc să ce, Persefona? Să-ţi spun în faţă că ai o vrăjeală de zile mari în tine? Te porţi de parcă n-ai avea pic de putere, dar n-ai luat nicio decizie pentru tine! Acum ai s-o laşi pe maică-ta să decidă cu cine te fuţi?

— Gura!

— Spune-mi ce vrei!

O încolţi, lipind-o de marginea bazinului.

Ea îşi feri privirea şi scrâşni cu atâta putere din dinţi, încât o duru maxilarul.

— Spune-mi!

— Să te fut!

Mârâi şi se năpusti asupra lui, cuprinzându-i talia cu picioarele. Îl sărută cu putere, iar dinţii şi buzele li se izbiră, provocându-le dureri, dar niciunul dintre ei nu se opri. Degetele ei i se încurcară în păr şi-l trase tare, dându-i capul pe spate, apoi sărutându-l pe gât. În câteva secunde, ieşiră din bazin pe aleea de marmură, iar Persefona îl împinse pe Hades pe spate şi se înfipse în mădularul lui, lăsându-l s-o pătrundă adânc.

Mișcările brutale ale corpurilor și răsuflările lor umplură băile. Era cea mai erotică experiență prin care trecuse, iar în timp ce se mișca, simți un val înlăuntrul ei – ceva separat de atracția amețitoare a trupului lui Hades. Nu-și dădea seama ce e, dar i se trezise în vine și îi vibra.

Hades își vârî mâinile între ei, strângând-o de sâni și apucând-o de coapse, apoi se ridică în șezut și îi luă sfârcurile în gură. Senzația îi smulse un sunet gutural Persefonei, și-l trase pe Hades mai aproape de ea, mișcându-se mai tare și mai repede.

— Da! spuse Hades printre dinți, apoi porunci: Folosește-mă! Mai tare! Mai repede!

Era singura poruncă pe care-și dorea s-o asculte vreodată.

Își dădură drumul împreună, iar după aceea, Persefona se ridică de lângă Hades, își luă hainele și plecă de la băi. Hades se duse după ea, dezbrăcat.

— Persefona! o strigă.

Continuă să meargă, luându-și hainele pe ea în timp ce mergea. Hades înjură și o ajunse în sfârșit din urmă, târând-o într-o cameră din apropiere – sala tronului lui.

Se întoarse spre el, îmbrâncindu-l cu furie. El nu se clinti un centimetru, ci o cuprinse cu brațele.

— Vreau să știu de ce!

Persefona simți ceva arzându-i în vene. I se aprinse adânc în măruntaie și curse prin ea precum veninul când el nu vorbi.

— Am fost o țintă ușoară? Mi-ai privit în suflet și ai văzut pe cineva disperat după dragoste, după adorație? M-ai ales pentru c-ai știut că nu pot să duc la bun sfârșit termenii contractului tău?

— N-a fost așa.

Era mult prea calm.

— Atunci spune-mi cum a fost! îi ceru ea, clocotind de furie.

— Da, Afrodita și cu mine avem un contract, dar înțelegerea pe care-am făcut-o cu tine nu are nicio legătură cu asta. Ea-și încrucișă brațele, pregătindu-se să-l contrazică, iar el adăugă: Ți-am oferit termene pe baza a ceea ce am văzut în sufletul tău – o femeie prizonieră în propria minte.

Persefona se încruntă la el.

— Tu ai fost cea care-a numit contractul imposibil, continuă el. Dar ești puternică, Persefona.

— Să *nu* îndrăznești să îți bați joc de mine!

— N-aș face asta niciodată.

Sinceritatea din vocea lui îi făcu silă.

— *Mincinosule!*

Privirea lui se întunecă.

— Sunt multe lucruri, dar mincinos nu sunt.

— Mincinos n-oi fi tu, dar ai recunoscut singur că ești un înșelător.

— Niciodată nu ți-am oferit decât răspunsuri, spuse el. Te-am ajutat să-ți recapeți puterea, iar tu n-ai folosit-o. Ți-am oferit o cale de-a ieși din umbra mamei tale, dar tu nu vrei să pornești pe ea.

— Cum? întrebă ea pe un ton poruncitor. Ce-ai făcut pentru a mă ajuta?

— Te-am venerat! urlă el. Ți-am dat ceea ce maică-ta a ținut departe de tine – adoratori!

Persefona amuți o clipă, uluită.

— Adică tu vrei să-mi spui că m-ai forțat să semnez un contract, când ai fi putut să-mi spui pur și simplu că am nevoie de adoratori ca să îmi dobândesc puterile?

— Nu e vorba despre puteri, Persefona! Nici n-a fost vreodată vorba de magie, iluzii și farmece. E vorba de încredere. De ideea de a crede în tine!

— E dubios, Hades...

— Chiar așa să fie? se răsti el. Spune-mi și mie, dacă ai fi știut, ce-ai fi făcut? Ți-ai fi anunțat Divinitatea în fața lumii întregi ca să câștigi adepți și, prin urmare, putere?

Și ea, și el știau bine răspunsul.

— Nu, tu n-ai fost niciodată în stare să iei o decizie pentru tine, pentru că tu pui mai mult preț pe fericirea mamei tale decât pe a ta!

— Aveam parte de libertate înainte să te întâlnesc, Hades!

— Chiar crezi că aveai parte de libertate înainte să mă întâlnești? N-ai făcut altceva decât să schimbi pereții de sticlă cu o altă închisoare în momentul în care ai venit la Noua Atenă!

— Așa, zi-mi în continuare cât de penibilă sunt! scuipă ea.

— Nu la asta m-am...

— Nu la asta te-ai referit? îl întrerupse ea. Hai să-ți mai spun ce mă face penibilă: m-am îndrăgostit de tine!

Lacrimile-i usturau ochii. Hades dădu s-o atingă, dar ea îl respinse.

— Nu!

Zeul se opri, cu o mină mult mai îndurerată decât și-ar fi putut ea închipui. Persefona se opri o clipă, așteptând până fu sigură că vocea nu-i va tremura.

— Cu ce s-ar fi ales Afrodita dacă tu dădeai greș?

Hades înghiți în sec, apoi răspunse cu o voce joasă, răgușită:

— A cerut ca unul dintre eroii ei să fie ridicat din morți!

Persefona își țuguie buzele și aprobă din cap. Trebuia să-și închipuie.

— Păi, ai câștigat. Te iubesc. A meritat?

— N-a fost așa, Persefona! Se întoarse cu spatele la el, iar el strigă după ea: Crezi mai degrabă cuvintele Afroditei, decât faptele mele?

Auzind acestea, se opri și se întoarse cu fața spre el. Era atât de furioasă, încât îi vibra tot corpul. Dacă voia să-i spună că o iubește, trebuia s-o spună. Ea trebuia să audă cuvintele.

În schimb, el clătină din cap și zise:

— Ești propria ta prizonieră.

Ceva se rupse înlăuntrul ei. Era dureros și îi trecea prin vene ca focul. Sub picioarele lor, marmura se cutremură. Privirile li se întâlniră chiar în clipa în care niște liane mari și negre ieșiră din podea, încolăcindu-se în jurul Zeului Morții până când îi imobilizară încheieturile mâinilor și gleznele.

O clipă, rămaseră amândoi încremeniți, uluiți.

Dăduse viață – deși ceea ce se înălța de la podea părea departe de-a fi viu. Era ofilită și neagră, nu viu-colorată și frumoasă.

Persefona răsufla cu greutate; spre deosebire de mai devreme, magia pe care-o simțea acum era puternică. Îi făcea trupul să zvâcnească de-o durere surdă.

Hades își privi încheieturile legate, încercând să rupă legăturile. Când o privi pe Persefona, cu ochii negri șterși, lipsiți de vlagă, scoase un hohot amar de râs.

— Ei, lady Persefona. Se pare că *tu* ai câștigat.

CAPITOLUL XXV

Un strop de viață

PERSEFONA NU-ȘI SCOASE BRĂȚARA AURIE PÂNĂ NU AJUNSE la duș. Stătu sub un șuvoi de apă fierbinte până când începu să curgă rece ca gheața, apoi se lăsă jos pe podeaua căzii. Când își scoase brățara, semnul dispăruse.

Mereu își imaginase altfel acest moment. De fapt, își imaginase că avea să-și capete atât puterile, *cât și* pe Hades. Își imaginase că o să aibă parte de ce era mai bun din ambele lumi.

În schimb, n-avea parte nici de una, nici de alta.

Știa că era doar o chestiune de timp până când mama ei avea să vină și s-o ia. Un suspin i se opri în gât, dar și-l reținu și ieși târându-se din baie.

Chiar era propria prizonieră.

Hades avea dreptate, iar greutatea cuvintelor lui se prăvăli peste ea în puterea nopții, dezlănțuind un nou potop de lacrimi. La un moment dat – nu știa când –, Lexa urcă în pat lângă ea, o luă în brațe și o ținu strâns. Așa adormi Persefona.

Când se trezi a doua zi de dimineață, Lexa era trează și o urmărea. Prietena ei cea mai bună îi dădu părul din față și o întrebă:

— Ești bine?

— Da, răspunse ea încet.

— S-a... terminat?

Persefona încuviință din cap și-și opri lacrimile cu forța. Se săturase de-atâta plâns. Avea ochii umflați și nu putea să respire pe nas.

— Îmi pare rău, Persefona! spuse Lexa, apoi se aplecă s-o îmbrățișeze strâns.

Ea ridică din umeri. Îi era teamă să spună ceva – îi era teamă să nu izbucnească iarăși în plâns.

În ciuda acestui fapt, se simțea altfel. Își recăpătase hotărârea de a lua în mâini frâiele propriei vieți.

Ca un făcut, telefonul îi vibră, iar când privi în jos, văzu un mesaj de la Adonis: *Tic. Tac.*

Uitase de termenul lui. Ar fi trebuit să-i redea slujba până a doua zi. Știind că era imposibil, Persefona nu avea alte opțiuni.

Dacă ar fi reușit să ajungă la pozele-alea, el n-ar mai fi avut nimic cu care s-o șantajeze.

— Lexa, zise Persefona, Jaison nu-i programator?

— Ba da... de ce?

— Am o treabă pentru el.

Persefona aștepta în Grădina Zeilor din campus. Alesese grădina lui Hades în mare parte pentru că oferea protecție în fața ochilor curioșilor și a celor ce trăgeau cu urechea.

Petrecuse dimineața povestindu-i Lexei totul despre ce se întâmplase cu Adonis și-l întrebase pe Jaison dacă putea să-i hackuiască muritorului calculatorul și să-i șteargă fotografiile pe care le folosea pe post de șantaj. Bucuria enormă pe care-o simți el în urma cererii era aproape comică; pe perioada operațiunii de hackuire, descoperise o grămadă de informații, inclusiv informatorul lui Adonis.

Telefonul Persefonei vibră, iar când îl verifică, descoperi că Adonis îi trimisese un mesaj: *Sunt aici.*

Când ridică privirea, îi zări pe Minthe și pe Adonis apropiindu-se din direcții diferite – Minthe se încruntase, Adonis făcuse ochii mari.

Se opriră la câțiva metri de ea.

– Ce caută ăsta aici? se răsti Minthe.

– Ce caută *asta* aici? întrebă Adonis.

– Asta ca să nu mă repet, răspunse Persefona. Știu că Minthe a făcut pozele cu care mă șantajezi tu. Telefonul îi vibră, iar ea îl verifică, apoi adăugă: Sau mai degrabă ar trebui să spun că mă șantajai. Din momentul de față, dispozitivele voastre au fost hackuite, iar pozele, șterse.

Adonis păli, iar Minthe se încruntă și mai tare.

– Nu poți să faci așa ceva... E... ilegal! o contrazise Adonis.

– Tot așa ilegal cum e și șantajul?

Cu asta-i închise gura. Persefona își îndreptă atenția către Minthe.

– Presupun c-o să dai fuga și-o să mă părăști, nu? întrebă nimfa.

– De ce aș face așa ceva?

Întrebarea Persefonei era sinceră, dar Minthe nu făcu decât să afișeze o mutră iritată, țuguindu-și buzele și mârâind.

– Hai să n-o facem pe neștiutoarea, zeiță! Din răzbunare, bineînțeles. Mă mir că nu i-ai spus lui Hades că eu am fost cea care te-a trimis în Tartar!

– Zeiță ți-a zis mai înainte? se băgă Adonis în seamă, dar încruntăturile lui Minthe și Persefonei îl reduseră din nou la tăcere.

– Eu prefer să-mi port singură luptele, spuse Persefona.

– Cu ce? Cu vorbele? râse Minthe sarcastic.

– Eu înțeleg că ești geloasă pe mine, continuă Persefona. Dar îți îndrepți furia în direcția greșită.

Din contră, ar fi trebuit să fie furioasă pe Hades sau, poate, pe ea însăși, pentru că pierduse vremea milogindu-se de un bărbat care n-o iubea.

– Tu nu înțelegi nimic! zise Minthe, clocotind de nervi. În toți anii ăștia, i-am fost alături, ca să ajung să mă ofilesc în umbra

ta, în timp ce el se făIea cu tine în tot regatul de parcă i-ai fi fos deja regină!

Minthe avea dreptate - chiar nu înțelegea. Nu înțelegea cum era să-ți dedici dragostea - viața - unei persoane care nu ți-o înapoia niciodată.

Apoi, Minthe adăugă, cu vocea tremurândă:

— Tu ar fi trebuit să te îndrăgostești de el, nu invers!

Persefona tresări. Deci Minthe cunoștea termenii contractului. Se întreba dacă-i spusese Hades sau dacă fusese prezentă în momentul în care Afrodita stabilise termenele. Îi era rușine să se gândească la faptul că Minthe o urmărise îndrăgostindu-se de Hades, știind că o înșela.

— Hades nu mă iubește! spuse Persefona.

— Fată netoată ce ești! Minthe clătină din cap, adăugând: Dacă nu ești în stare să vezi, poate că nu ești demnă de el!

Furia i se aprinse în vine, făcând-o să-și încleștеze pumnii.

— Hades m-a trădat!

Persefonei îi tremura buza.

Minthe pufni.

— Cum? Alegând să nu-ți spună despre contractul cu Afrodita? Având în vedere că ai scris un articol critic la adresa lui la câteva zile după ce l-ai cunoscut, nu sunt deloc surprinsă că nu a avut încredere-n tine! Probabil că s-a temut că, dacă o să afli, o să te porți ca o copilă ce ești!

Minthe păşea pe gheață subțire.

— Ar fi trebuit să fii ceva mai recunoscătoare pentru timpul petrecut în lumea noastră! adăugă ea. Atunci ai fost mai puternică decât ai fost vreodată.

În acel moment, Persefona își dădu seama cum era să fii cu adevărat răutăcioasă. Un zâmbet i se întipări pe buze, iar Minthe parcă se trezi, dându-și seama că se schimbase ceva.

— Nu, spuse Persefona, iar cu un gest rapid din încheietura mâinii, o liană țâșni din pământ și se încolăci în jurul picioarelor lui Minthe. În timp ce nimfa începea să țipe, o altă liană se înfășură în jurul gurii ei și o reduse la tăcere.

— *Acum* sunt mai puternică decât am fost vreodată.

Pocni din degete, iar Minthe se micşoră şi se transformă până când ajunse să nu mai fie altceva decât o plantă bogată de mentă.

Adonis făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Pe zei! Tu... tu...

Persefona se apropie de plantă şi o culese de pe pământ, apoi se întoarse şi-i arse lui Adonis un genunchi între picioare. Muritorul se prăbuşi, zvârcolindu-se pe jos, ţinându-se de boaşe şi gemând. Persefona îl urmări câteva secunde, mulţumită să-l vadă suferind.

— Dacă mă mai ameninţi vreodată, te blestem! îl anunţă ea, cu un calm mortal punându-i stăpânire pe voce.

El vorbi cu răsuflarea tăiată:

— N-ai... cum... am... favoarea... Afroditei!

Persefona rânji şi-şi înclină capul. De-abia când o liană subţire dădu ocol, se întinse şi-l atinse uşor pe faţă, Adonis începu să ţipe.

Persefona îi transformase braţele în crengi, la propriu, iar frunzele-i creşteau cu repeziciune pe ele.

Uitând de durere, zbieră:

— Fă-mă la loc! Fă-mă la loc! Când văzu că poruncile lui n-o mişcau deloc, apelă la implorări: Te rog!

Din ochi îi curgeau lacrimi.

— Te rog! Fac orice. Orice!

— Orice? repetă Persefona.

— Da! Fă-mă odată la loc!

— O favoare! Pe care-o să vin să ţi-o cer pe viitor.

— Orice vrei! Fă-o! Fă-o acum!

Dar Persefona n-o făcu, iar în momentul în care Adonis îşi dădu seama că nu avea de gând să-i facă braţele la loc, tăcu.

— Ai habar ce-i *raflessia*[1], Adonis?

El se încruntă la ea şi nu zise nimic.

---

[1] *Rafflesia arnoldii* este o specie de plantă din genul *Rafflesia*. Are cele mai mari florile individuale dintre toate speciile de plante de pe Pământ. Emană un miros neplăcut, de cadavru în descompunere. Este endemică din pădurile tropicale din Borneo şi Sumatra (n. red.).

— Nu mă face să mă repet, muritorule!

Renunță la farmec și făcu un pas amenințător în față.

— Da sau nu?

Adonis făcu ochii mari și se zbătu, scâncind:

— Nu!

— Păcat! E o floare parazită care miroase-a carne putrezită. Sigur te întrebi ce legătură are asta cu tine. Ei bine, facem o înțelegere. Dacă mai atingi o femeie fără acordul ei, o să te transform într-una.

Adonis păli, dar reuși să se încrunte la ea.

— De obicei, o înțelegere presupune să primesc și eu ceva la schimb.

Ea clătină din cap când auzi cât e de prost.

— Primești. Se apropie de el, completând: Viața ta.

Ca să sublinieze ideea, o apucă pe Minthe – proaspăt transformată în mentă – și o ținu ridicată, studiindu-i frunzele verzi.

— O să se potrivească bine cu grădina mea.

Pocni din degete, iar Adonis își primi brațele înapoi. Se zbătu o clipă, în timp ce se transforma, dar când se ridică din nou în picioare, ea se răsuci pe călcâie și plecă de-acolo.

— Cine pizda mă-sii ești? strigă după ea.

Persefona se opri și se uită în urmă la Adonis.

— Sunt Persefona, Zeița Primăverii, răspunse ea și dispăru.

Sera mamei ei era exact la fel cum și-o amintea: o clădire din metal, bogat ornamentată, acoperită cu sticlă, cuibărită în pădurile dese din Olimpia. Avea două etaje, tavanul rotunjit, iar în momentul acela, soarele strălucea într-un fel care făcea toată clădirea să pară din aur.

Era păcat că nu suporta să fie acolo, pentru că priveliștea îi tăia răsuflarea.

Înăuntru, se simțea mirosul mamei ei – dulce-amar, ca un buchet de flori sălbatice. Mirosul îi umplu inima de durere. O parte din ea ducea dorul mamei și deplângea felul în care se

schimbase relația dintre ele. Nu-și dorise niciodată să fie o dezamăgire, dar nici să fie prizonieră nu-și dorise.

Persefona își petrecu timpul plimbându-se pe cărări, trecând pe lângă straturi colorate de crini, violete, trandafiri și orhidee, și diverși pomi cu fructe durdulii. Freamătul vieții era peste tot în jurul ei. Senzația devenea tot mai puternică și mai cunoscută.

Se opri pe cărare, reamintindu-și de toate visurile pe care și le făcuse când stătea închisă între acei pereți. Visuri despre orașe sclipitoare, aventuri palpitante și dragoste pătimașă. Le găsise pe toate, și fusese frumos, nemilos și dureros.

Și ar fi luat-o de la capăt doar ca să guste, să simtă, să trăiască din nou.

— Kore.

Persefona făcu o grimasă, așa cum făcea mereu când mama ei o striga pe porecla din copilărie. Se întoarse și o găsi pe Demetra stând la câțiva metri de ea, cu o expresie rece și indescifrabilă.

— Mamă.

Persefona dădu din cap.

— Te-am tot căutat, spuse Demetra, iar privirea-i coborî asupra încheieturii Persefonei. Dar văd că ți-ai venit în fire și te-ai întors la mine de bunăvoie.

— De fapt, mamă, am venit să-ți spun că știu ce-ai făcut.

Expresia mamei ei rămase distantă.

— Nu știu ce vrei să spui cu asta!

— Știu că m-ai ținut ascunsă aici ca să-mi împiedici puterile să se manifeste, răspunse ea.

Demetra ridică puțin capul.

— A fost pentru binele tău. Am făcut întotdeauna numai ceea ce-am crezut că e cel mai bine.

— Ce-ai crezut că e cel mai bine, repetă Persefona. Nu te-ai întrebat vreodată cum s-ar putea să mă simt eu?

— Dacă m-ai fi ascultat pur și simplu, nimic nu s-ar fi întâmplat din toate astea! Nici n-ai știut altceva până n-ai plecat! Atunci te-ai schimbat.

O spusese de parcă era un lucru groaznic – de parcă i-ar fi purtat pică Persefonei pentru persoana care devenise. Și poate că era adevărat.

— Te înșeli, o contrazise Persefona. Mi-am dorit aventură. Mi-am dorit să trăiesc în afara acestor ziduri. Știai asta. Te-am implorat.

Demetra își feri privirea.

— Nu mi-ai dat de ales...

— N-am putut! se răsti ea și respiră adânc. Presupun că până la urmă n-a contat. Totul s-a întâmplat după cum au prezis Ursitoarele.

— Poftim?

Mama ei se încruntă.

— Când te-ai născut tu, m-am dus la Ursitoare și le-am întrebat de viitorul tău. Nu se mai născuse-o zeiță de veacuri întregi, și-mi făceam griji pentru tine. Mi-au spus că ești menită să fii o Regină a Întunericului, Mireasa Morții, soția lui Hades. Nu puteam îngădui să se întâmple lucrul ăsta – așa că am făcut singurul lucru pe care-l puteam face: te-am ținut ascunsă și în siguranță.

— Nu în siguranță, spuse Persefona. Ai făcut asta ca să am mereu nevoie de tine, să nu trebuiască să fii niciodată singură. Cele două se fixară o clipă cu privirea, apoi Persefona adăugă: Știu că tu nu crezi în iubire, mamă, dar nu aveai dreptul să mă ții departe de a mea.

Demetra clipi șocată.

— Iubire? N-ai cum să-l... *iubești* pe Hades!

Își dorea să nu-l fi iubit, pentru că așa n-ar fi simțit acea durere în piept.

— Vezi tu, asta-i problema cu încercarea ta de-a-mi controla viața! Te înșeli. Întotdeauna te-ai înșelat. Știu că nu sunt fiica pe care ți-ai dorit-o, dar sunt fiica pe care o ai, iar dacă vrei să faci parte din viața mea, ai să mă lași să o trăiesc!

Demetra se încruntă.

— Deci despre asta-i vorba? Ai venit să-mi spui că l-ai ales pe Hades în locul meu?

— Nu, am venit să-ți spun că te iert – pentru tot.

Expresia Demetrei era una plină de dispreț.

— Tu mă ierți pe mine? Tu ar trebui să te rogi de mine să te iert. Am făcut totul pentru tine!

— Nu am nevoie de iertarea ta ca să duc o viață lipsită de povară, și categoric n-am să mă milogesc pentru ea.

Persefona aștepta. Nu era sigură ce se-aștepta să-și audă mama spunând – poate că o iubește? Că își dorește să aibă o relație strânsă cu ea și că aveau să se descurce cumva cu acea nouă normalitate?

Dar nu spuse nimic, iar umerii Persefonei se lăsară ușor.

Era epuizată din punct de vedere emoțional. Ce-și dorea mai mult decât orice în clipa aceea era să fie înconjurată de oameni care să o iubească așa cum era.

Se săturase să mai lupte.

— Oricând ești pregătită să ne împăcăm, să-mi dai de știre!

Persefona pocni din degete, având de gând să se teleporteze din seră, doar că rămase acolo unde era – prinsă parcă într-o capcană.

Fața Demetrei se întunecă într-un zâmbet viclean.

— Regret, floarea mea, dar nu pot să te las să pleci! Nu după ce abia am reușit să te redobândesc.

— Ți-am cerut să mă lași să trăiesc!

Persefonei îi tremura vocea.

— Și-ai să trăiești. Aici. Unde e locul tău.

— Nu.

Persefona strânse pumnii.

— Ai să înțelegi, cu timpul – momentul ăsta va fi uitat în enormitatea vieții tale.

Viață. Cuvântul o lăsă pe Persefona fără răsuflare. Nu-și putea închipui o viață trăită închisă în locul ăla – o viață fără aventură, fără dragoste, fără pasiune.

Nu avea să accepte.

— Lucrurile vor fi ca înainte, adăugă Demetra.

Dar lucrurile nu aveau să mai fie ca înainte, iar Persefona o știa. Gustase din el – din stropul de întuneric – și avea să tânjească după el tot restul vieții ei.

Când Persefona începu să tremure, la fel făcu și pământul, iar Demetra se încruntă.

— Ce vrea să-nsemne asta, Kore?

Era rândul Persefonei să zâmbească.

— Of, mamă, mamă! Nu-nțelegi tu treaba asta, dar totul s-a schimbat.

Iar din pământ ieșiră, deodată, tulpini lungi și negre, care se ridicară până când sparseră tavanul serei de deasupra, rupând efectiv vraja pe care Demetra o aruncase asupra închisorii. De pe tulpini se răsuciră niște liane argintii, umplând spațiul, spărgând construcția, turtind florile și distrugând copacii.

— Ce faci? urlă Demetra peste zgomotul metalului contorsionat și al sticlei sparte.

— Mă eliberez, răspunse Persefona – apoi dispăru.

CAPITOLUL XXVI

Un strop de-acasă

Ziua absolvirii veni şi trecu fulgerător, cu robe negre, eşarfe albastre cu alb şi petreceri. Era un sfârşit dulce-amărui, iar Persefona nu se simţise nicicând mai mândră în timp ce traversa acea scenă – sau mai singură.

Lexa petrecuse mai mult timp cu Jaison, de la maică-sa nu mai primise nicio veste de când distrusese sera, iar la Nevernight şi în Lumea de Jos nu se mai întorsese de când îl lăsase pe Hades încurcat în lianele ei.

Singurul mod de-a-şi distrage atenţia era munca. Persefona începuse să lucreze cu normă întreagă la *New Athens News* ca jurnalistă de investigaţie în săptămâna de după absolvire. Venea devreme, stătea până târziu, iar când nu mai avea nimic de făcut, petrecea serile în Grădina Zeilor, exersându-şi magia.

Începea să se priceapă mai bine şi, deşi instinctul de a-şi chema puterea era mai dezvoltat, nu reuşise să-şi redobândească abilităţile pe care le avusese când o transformase pe Minthe într-o plantă, membrele lui Adonis, în liane, şi distrusese casa mamei ei. Ceea ce creştea acum începuse din nou să semene a liane ofilite. Se trezi dorindu-şi să se antreneze cu Hecate.

Îi lipseau Hecate, sufletele, Lumea de Jos.

Îi lipsea Hades.

Din când în când, se gândea să se întoarcă în Lumea de Jos în vizită. Știa că Hades nu-i înlăturase favoarea, dar se temea prea mult, era prea rușinată să plece. Cum să-și fi explicat absența, și cum ar fi iertat-o?

Cu cât treceau mai multe zile, cu atât Persefona simțea mai puțin că se poate întoarce, așa că-și continua rutina zilnică: munca, prânzul cu Lexa și Sibila și o plimbare prin parc, seara.

În ziua aceea, rutina-i fu întreruptă.

Se uită la ceas în timp ce stătea la masa ei obișnuită de la The Coffee House. Aștepta un mesaj din partea Lexei. Era weekendul cu ziua ei de naștere și ieșeau să sărbătorească alături de Jaison, Sibila, Aro și Xeres, și, deși Persefona era încântată de distragere, fusese nevoită să-și termine ultimul articol despre Zeul Morții.

Scrierea articolului fusese mai dureroasă decât se așteptase. Scrisese printre lacrimi și dinți încleștați. Nu se așteptase să fie atât de emotivă, dar presupunea că era din cauză că trecuse prin multe în ultimele luni. Grijile și stresul în legătură cu îndeplinirea contractului cu Hades o afectaseră în multe feluri. Deși era conștientă că nu era bine ce făcea, se îndrăgostise de zeu, și încercase, încet-încet, să-și dreagă inima frântă.

Problema era că lucrurile nu mai erau exact la fel.

Ea se schimbase.

Și era și minunat, și cumplit. Preluase controlul asupra propriei vieți, întrerupând relații din mers. Oamenii în care avusese încredere cu șase luni înainte nu mai erau cei în care avea încredere acum.

Cea mai dureroasă parte din toată povestea fusese trădarea mamei ei și tăcerea care-i urmase. După ce-i distrusese sera, Demetra se ținuse la distanță. Persefona nici măcar nu era sigură unde se dusese mama ei, deși bănuia că se află în Olimpia.

Totuși, așteptase ceva din partea ei – fie și un mesaj plin de furie.

Nimic era ca un cuțit în inimă.

Telefonul ei scoase un bip cu un mesaj din partea Lexei: *Gata pentru diseară?*

Îi răspunse: *Normal! Te-ai hotărât unde mergem?*

Încă nu se hotărâse unde să sărbătorească. Amândouă căzuseră de acord că La Rose și Nevernight săreau din schemă.

Mă gândeam la Bakkheia sau la Corbul.

Bakkheia era un bar deținut de Dionysos, iar Corbul era deținut de Apollo.

Tu ce zici?

Hmm. Corbul, categoric.

Dar tu nu suporți muzica lui Apollo.

Era adevărat. Persefona nu putea suferi niciun album dintre cele lansate de Zeul Luminii. Nu știa sigur de ce – era ceva care-o irita în felul în care pronunța cuvintele, și era singura muzică pusă la clubul lui.

Dar e ziua ta, îi reaminti Persefona. *Iar Corbul e mai pe stilul tău.*

Așa rămâne. Corbul să fie! Mersi, Persefona!

În ciuda faptului că o vedea mai rar pe Lexa, Persefona se bucura pentru ea. Lexei îi mergea de minune alături de Jaison, iar ea avea să le fie recunoscătoare pe viață celor doi muritori pentru cât de mult o ajutaseră, mai ales Lexei, care rămăsese alături de ea o săptămână întreagă, în timp ce-și revenea după despărțirea de Hades și o ținuse în viață pe Minthe, Planta de Mentă, după ce Persefona uitase imediat de existența ei la fereastra din bucătărie.

Avea de gând s-o ducă pe nimfă înapoi în Lumea de Jos și să i-o ofere lui Hades, dar încă nu își adunase curajul necesar pentru a-l înfrunta.

Îi dădu mesaj Lexei că iese și începu să-și împacheteze lucrurile, când o umbră se lăsă asupra ei. Ridică privirea și se uită în niște ochi negri cunoscuți și blânzi.

— Hecate!

Persefona se ridică în picioare și o cuprinse pe zeiță cu brațele de gât.

— Mi-a fost dor de tine!

Hecate îi întoarse îmbrățișarea și inspiră puternic în semn de ușurare.

— Și mie de tine, draga mea.

Se desprinse de ea și studie fața Persefonei, încruntându-se la ochii ei plini de compasiune.

— Tuturor ne e dor de tine.

Sentimentul de vinovăție o izbi în plin, făcând-o să înghită în sec. Evitase, practic, pe toată lumea.

— Stai jos cu mine?

— Bineînțeles.

Zeița Vrăjitoriei ocupă un loc lângă Persefona.

Nu se putea abține s-o fixeze cu privirea pe Hecate. Zeița arăta altfel cu farmecul uman, cu părul împletit și îmbrăcată cu o rochie maxi neagră în loc de roba regală.

— Sper că nu te întrerup! adăugă Hecate.

— Nu... lucram și eu!

Zeița aprobă din cap. Tăcură un moment, iar Persefona nu mai îndură stânjeneala dintre ele.

— Ce mai face toată lumea? ocoli ea subiectul.

— Sunt triști cu toții, răspunse Hecate, iar Persefona simți un junghi în piept.

— Chiar nu o iei pe ocolite, nu, Hecate?

— Întoarce-te!

N-o putea privi pe Hecate. O ardeau ochii.

— Știi că nu pot!

— Ce contează că v-ați găsit prin contractul ăsta?

Persefona făcu ochii mari și o privi pe Zeița Vrăjitoriei.

— Ți-a spus?

— L-am întrebat.

— Deci ți-a spus că m-a păcălit.

— Chiar așa? Din câte-mi aduc aminte, ți-a spus că nu avea nicio legătură contractul vostru cu pariul cu Afrodita.

— Nu se poate să-mi spui că nu s-a gândit că ar fi fost posibil ca eu să-i fiu de ajutor la încheierea contractului cu ea.

— Sunt sigură că s-a gândit la asta, dar numai pentru că era deja îndrăgostit de tine. A fost o greşeală atât de mare din partea lui să spere?

Persefona rămase pe scaun, mocnind în tăcere. Oare Hecate chiar se afla acolo numai ca s-o convingă să se întoarcă la Hades?

Ştia răspunsul – dar era mai complicat decât un simplu „da".

Era acolo ca s-o convingă să se întoarcă în Lumea de Jos, într-un regat al celor ce-o trataseră ca pe-o regină – al prietenilor ei.

Ştia că Hecate are dreptate. Oare chiar conta că se îndrăgostiseră unul de celălalt datorită unui contract? Oamenii descopereau dragostea în tot felul de moduri.

Dar cel mai greu lucru era că, atunci când îi spusese lui Hades că-l iubeşte, el nu-i răspunsese la fel. Nu spusese absolut nimic.

O simţi pe Hecate privind-o, iar zeiţa întrebă:

— Cum crezi că ţi-ai dus la îndeplinire termenii contractului?

Persefona o privi, derutată.

— Am... dat viaţă la ceva.

Nu era frumoasă. Nici măcar nu era sigură că putea fi numită plantă, dar era vie, şi asta era tot ce conta.

Zeiţa clătină din cap.

— Nu. Ai dus contractul la îndeplinire pentru că ai creat viaţă în Hades. Ai creat viaţă în Lumea de Jos.

Persefona îşi feri privirea, închizând ochii când auzi acele cuvinte. N-avea cum să audă asta.

Apoi, Hecate şopti:

— E sinistru fără tine acolo. O luă pe Persefona de mână, adăugând: Îl iubeşti?

Întrebarea-i umplu ochii de lacrimi, dar şi le şterse furioasă şi scoase un „da" cu răsuflarea tăiată. Îşi trase nasul.

— Da. Cred că l-am iubit de la bun început. De-asta doare în halul ăsta.

Hades o provocase să privească în ansamblu, să nu fie orbită de pasiune – decât atunci când era vorba de pasiunea pentru el.

— Păi, du-te la el! Spune-i de ce suferi, spune-i cum să-ţi aline suferinţa! Nu te pricepi la asta?

Persefona nu se putu abține auzind acele cuvinte, apoi gemu, frecându-se la ochi.

— Vai, Hecate! Nu vrea să mă vadă.

— De unde știi?

— Nu crezi că, dacă m-ar fi vrut, ar fi venit după mine?

— Poate că nu făcea decât să-ți acorde timp.

Hecate își întoarse privirea, uitându-se în capătul străzii pietonale, iar Persefona se uită și ea într-acolo. I se tăie răsuflarea, iar inima începu să-i bubuie în piept.

Hades stătea la câțiva metri distanță. Îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, era mai arătos ca niciodată. Ochii lui, negri și pătrunzători, priviră în ai ei, iar acela fu momentul în care i se păru cel mai vulnerabil – plin de speranță, dar temător.

Persefona se ridică de pe scaun, dar îi luă o clipă să-și pună picioarele în mișcare. O luă înainte, împleticindu-se, apoi o rupse la fugă. El o prinse în timp ce ea-i sărea în brațe, cuprinzându-i talia cu picioarele. O strânse la piept, lipindu-și fața de scobitura gâtului ei.

— Mi-a fost dor de tine! șopti el.

— Și mie de tine! spuse ea, apoi se retrase. Îi studie fața, atingându-i ușor curbura obrazului, apoi a buzelor, și adăugă: Îmi pare rău!

— La fel și mie! zise el, iar ea își dădu seama că o studia cu la fel de multă atenție, parcă încercând să memoreze fiecare parte din ea.

— Te iubesc! Ar fi trebuit să ți-o spun mai devreme. Ar fi trebuit să ți-o spun în noaptea aia, la băi. O știam deja.

Ea zâmbi, răsucindu-i părul cu degetele.

— Și eu te iubesc!

Buzele li se lipiră cu putere. Era de parcă toată lumea s-ar fi făcut nevăzută – deși erau înconjurați de o armată întreagă de oameni care le făceau poze și-i filmau. Hades întrerupse primul sărutul, apoi Persefona ridică privirea spre el, și frustrată, și ușor amețită.

— Doresc să-mi cer favoarea, zeiță, spuse el, iar privirea i se întunecă.

Persefonei îi bubuia inima în piept.

— Vino cu mine în Lumea de Jos!

Ea dădu să protesteze, dar el îi închise gura cu un sărut.

— Trăiește între două lumi! continuă el. Dar nu ne părăsi pentru totdeauna – pe oamenii mei, pe oamenii tăi... pe mine!

Ea își ascunse lacrimile clipind – înțelegea. Avea să aibă parte de ce era mai bun din ambele lumi.

Zâmbetul îi deveni obraznic, apoi îi netezi cămașa.

— Am chef de-o partidă de cărți!

Colțurile gurii lui zvâcniră, iar privirea i se întunecă.

— Pocher? o întrebă.

— Da.

— Miza?

— Hainele tale.

Apoi dispărură.

CONȚINUT BONUS

CAPITOLUL XXVII

Minthe, planta de mentă

Ochii negri ai lui Hades o priveau în ochi pe Persefona în timp ce stătea lăsat pe spate în scaunul de la biroul lui de obsidian, acoperindu-și buzele cărnoase cu degetele acelea subțiri. Când Persefona intrase în biroul lui, rămăsese surprinsă să-l găsească acolo. De când îl întâlnise pe Zeul Morții cu șase luni înainte, nu-l văzuse niciodată folosind biroul.

— Aha, deci biroul ăla nu-i doar de decor!

Pe buze i se întipări un zâmbet și, preț de o clipă, se descărcă de povara motivului pentru care venise acolo.

Hades ridică dintr-o sprânceană și o privi din cap până-n picioare. Își alesese strategic ținuta: o rochie roșie, mulată pe trup. Avea bretelele subțiri și decolteul generos, în V, care-i accentua pelul în care i se ridica și-i cobora pieptul. Poate că era nedrept, dar ea presupunea că astfel ar mai fi atenuat din lovitura pe care avea să i-o dea.

— Pot să fiu foarte productiv când vreau, replică el.

— Chiar așa?

— Da. După cum știi, mă pricep extrem de bine la efectuarea simultană a mai multor sarcini, spuse el, iar aerul se încărcă de o pulsație electrică pe care o simți până în stomac.

— Hmm! Se pare că am uitat că tu ai tocmai abilitatea *aia*. Poate poți să mă luminezi și pe mine?

Hades strânse pumnii, dar nu se clinti din loc, iar privirea-i căzu asupra plantei pe care ea o ținea în brațe.

— Mi-ai adus ceva?

Strică de tot momentul, lucru care nu era tocmai surprinzător. Minthe stricase multe pe vremea când fusese nimfă; în momentul acela mai strica și în calitate de plantă.

Persefona așeză planta de mentă pe marginea biroului lui Hades.

— De fapt, îți dau înapoi ceea ce deja era oricum al tău.

Sprâncenele lui Hades se uniră deasupra ochilor lui negri precum cărbunii.

— Cred că mi-aș fi adus aminte dacă aș fi lăsat o plantă de mentă la tine acasă, Persefona! spuse el.

— Păi, vezi tu... *planta* asta n-a fost întotdeauna plantă.

Hades așteptă.

— A fost o nimfă. Minthe.

Persefona nu-și dădea seama la ce se gândea el, dar inima-i bubuia, iar anxietatea stătea să-i sfâșie pieptul. Exersase în oglindă vestea pe care urma să i-o dea, înainte să se teleporteze la Nevernight, să urce hotărâtă scările și să dea buzna în biroul lui Hades – fusese nevoită să meargă repede, altfel s-ar fi întors și ar fi pornit înapoi spre casă.

Dar era momentul ca el să afle adevărul.

După ce ea rosti cuvintele, el rămase tăcut și nemișcat. Se așteptase la o reacție mai puternică din partea lui.

După o clipă, el vorbi:

— Adică vrei să zici că aia, zise Hades, arătând spre plantă, e secretara mea?

— Da.

El nu se uită la plantă, ci la ea.

— Şi de ce e secretara mea o plantă, Persefona?

— Pentru că..., zise ea şi îşi feri, recunoscând: M-a supărat.

Hades aşteptă, luând-o la întrebări prin tăcerea lui, iar când ea nu mai adăugă nimic, el o întrebă:

— Ce-a făcut Minthe de te-a supărat?

Lista era foarte lungă – apropierea ei de Hades, părerea acesteia cum că Persefona era nepotrivită pentru Hades, faptul că nimfa o păcălise să intre în Tartar, dar ce-o făcuse să-i sară cel mai tare ţandăra era că Minthe spusese că e neputincioasă.

Dar nu era acolo ca s-o toarne, aşa că zise:

— Nu mai contează. Am rezolvat problema. Hades ridică dintr-o sprânceană, şi, înainte ca el să mai apuce să spună ceva, ea continuă: Mă gândeam să-ţi ofer opţiunea de-a o readuce la forma ei iniţială.

Colţurile gurii lui se ridicară, iar ochii-i sclipiră. Era evident că se amuză, aşa că neliniştea ei scăzu.

— Vrei să iau eu hotărârea asta?

Ea clipi şi răspunse:

— E secretara *ta*.

Hades îşi înclină capul într-o parte, studiind-o. Încerca să ia o hotărâre cum să procedeze, iar asta o neliniştea. Când el se ridică în picioare şi ocoli biroul, Persefona se întoarse spre el, iar Hades îi prinse bărbia între degete, înclinându-i capul pe spate până când îi întinse la maximum gâtul.

— Cum să te conving să-mi spui adevărul?

Avea vocea scăzută, răguşită. Promitea pasiune.

— Ceri să jucăm?

O privi un moment. Tot nu-şi dădea seama ce credea el despre întreaga situaţie. Apoi Hades îşi lipi buzele de scobitura gâtului ei, urmărindu-i conturul şi marginea maxilarului cu gura. Persefona se agăţă de el, strângându-i sacoul în pumni, iar când ea căscă gura, Hades se mişcă. Apucând-o de şolduri, o îndreptă spre marginea biroului lui impecabil de obsidian.

— Fac mai multe deodată, spuse el, în timp ce mâinile-i alunecau peste coapse şi pe sub rochie.

Gura lui se lipi de-a ei. Dinții, limbile și răsuflările li se împreunară – și în timp ce-o devora, îi dădu chiloții jos și îi desfăcu picioarele cu forță, rupându-i rochia din cusătură și expunându-i fierbințeala la aerul rece.

Stomacul i se strânse de nerăbdare, în vreme ce Hades își cobora privirea vicioasă asupra ei. Degetele lui îi despărțiră carnea înfierbântată, și în timp ce o pătrundea, ea își lăsă capul pe spate.

Oare Hades spera s-o convingă să-i răspundă la întrebări satisfăcând-o?

Degetele lui se înfipseră în ea, frecând-o tare și adânc. Se trase îndărăt ca s-o urmărească, iar în timp ce respirația i se iuțea, ea îi rosti gemând numele.

— Îți place? întrebă el, intrând și ieșind.

Frecarea degetelor lui o împingea pe marginea unei prăpăstii în care-ar fi fost în stare să facă moarte de om ca să cadă.

— Da, răspunse, abia răsuflând.

— Spune-mi ce vrei!

— Mai mult! Mai tare! răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Mai repede!

Iar în clipa aceea, el se retrase.

Absența lui bruscă o șocă, iar un sunet gutural îi scăpă din gât. Se încruntă și se întinse după el, dar Hades făcu un pas înapoi, cu pieptul ridicându-se și coborând. O clipă, ea crezu că se apropia cineva de birou, dar când Hades nu se grăbi s-o acopere, își dădu seama că altceva era în neregulă.

— De ce te-ai oprit?

— Spune-mi de ce ți-a sărit țandăra! Ce ți-a spus de te-ai supărat?

Persefona se încruntă la el.

— Îți arde de joacă acum?

— Crezi că ăsta-i un joc?

Furia ei era atât de aprigă și de acută, încât îi venea să-l transforme și pe el într-o plantă, recunoscând senzația magiei care i se deștepta în vine. Era cea mai puternică atunci când era furioasă.

Încercă să se dea jos de pe birou, dar Hades o prinse, apropiindu-şi din nou buzele de ale ei. Răsucindu-i părul între degete, îi dădu capul pe spate ca să-i poată explora în profunzime gura. O clipă, îi încremeni în braţe, cu mâinile strâns lipite de pieptul lui. Era de parcă s-ar fi gândit să îl împingă la o parte – dar nu putea, nu voia, să i se opună.

Dar avea să-l facă să plătească.

El se înşela dacă avea impresia că poate face asta – se înşela şi mai tare dacă avea impresia că-i poate rezista *ei*.

Persefona îi descheie cămaşa; mâinile ei îi căutară pieptul bine definit, muşchii abdominali tari ca stânca şi cingătoarea pantalonilor. Membrul erect se opintea în materialul pantalonilor, iar când îl eliberă, el gemu, cu gura lipită de a ei.

Îi prinse mădularul cu degetele şi se împinse în el, făcându-l să dea cu spatele până când se lovi de perete.

Apoi, ea pocni din degete şi se treziră în Lumea de Jos – în grădina pe care i-o dăruise Hades în faza iniţială a contractului lor. Hades era lipit cu spatele de peretele de piatră. Ea încă-i ţinea scula în mână şi zâmbea – îi plăcea la nebunie să se bucure de favoarea lui Hades.

— Persefona...

Pocni din nou din degete, iar de data aceasta, în jurul încheieturilor şi gleznelor lui Hades erau strânse mlădiţe. Privirea i se întunecă, strânse din dinţi, iar numele ei îi ieşi din gură ca un avertisment.

— *Persefona.*

— Da, milord! răspunse ea cu inocenţă.

— Ce faci?

Îl mângâie, iar pieptul lui se încordă.

— Ce ţi se pare că fac?

Îl frecă în sus şi-n jos şi-i mângâie capul membrului cu degetul. Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe buze şi pe gât în jos. Hades se opinti în legăturile pe care ea le pusese acolo, disperat să-i răspundă.

— Spune-mi ce vrei! şopti ea, în timp ce-l muşca uşor de ureche.

Hades mârâi.

— Pe tine, zeiță!

Ea se retrase, zâmbind răutăcios, apoi îngenunche și-i luă mădularul în gură. Avea gust de sare, iar ea și-l băgă mai adânc, până când capul sculei îi ajunse în fundul gâtului. Hades, aplecat deasupra ei, gemu. Persefona se sprijini de picioarele lui, simțindu-i mușchii cum se încordează la atingerea ei. Îl frecă până când el își dădu drumul în gura ei, iar când termină, se ridică în picioare, privindu-l în continuare în ochii negri, și se îndepărtă de el.

— E un chin? întrebă ea.

Era o provocare.

El nu răspunse, dar ochii-i ardeau, iar lianele din jurul încheieturilor lui se încordară.

— Să primești plăcere din partea mea și să n-o oferi în schimb?

Își ridică rochia deasupra capului și o aruncă la o parte. Stând goală în fața lui, întrebă:

— Ce vrei, Hades?

Îi subestimă puterea și dorința de-a o poseda. Lianele pe care le chemase să-l lege se rupseră plesnind, iar el se năpusti, lipind-o cu forța de corpul lui, și o pătrunse fără ezitare. Geamătul Persefonei sparse tăcerea din aer, în timp ce el o întindea și o pătrundea adânc. Mâinile lui o apucară atât de puternic de coapse, încât parc-ar fi prins-o de oase. Zeul se foi, lipindu-se de zidul de piatră și înfigându-și cu putere membrul în ea. Piatra colțuroasă îi zgâria spinarea, dar ea nici măcar n-o simțea, fiind prea ocupată să-și înfigă unghiile-n Hades, să se întindă după părul lui, pierdută în trupul lui pe măsură ce el o umplea până mai avea puțin și dădea pe-afară.

Hades deșteptase înlăuntrul ei o parte întunecată, o durere care avea mereu nevoie de atenție. Mereu avea să tânjească după el.

Orgasmul ei fu violent, la fel ca al lui Hades.

Apoi îngenunche și el pe pământ, ținând-o strâns la piept pe Persefona. Rămase agățată de el o bună bucată de vreme, cu picioarele tremurând, fără să fie în stare să se ridice în picioare sau să se miște.

Imediat ce reuşiră din nou să respire, Persefona se retrase şi-l privi pe Hades în ochi.

— N-ai să te foloseşti de sex ca să obţii ceea ce vrei, ai înţeles?

— Da, regina mea.

Persefona făcu ochii mari.

— Dar am să-ţi spun ce vreau, adăugă el repede. Vreau răspunsuri atunci când le cer!

Persefona roşi.

— De ce? N-ai încredere-n mine?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru!

Persefona îşi feri privirea.

— Nu e atât de uşor să-ţi răspund.

— De ce?

Ea tăcu, iar Hades îi atinse bărbia, ghidându-i iarăşi ochii spre el.

— Ţi-e ruşine?

Îi luă o clipă, dar apoi răspunse:

— Am fost furioasă şi am luat o decizie impulsivă, dar mi-a pus puterea la îndoială şi m-am gândit să-i arăt cât de puternică sunt.

Hades tăcu o clipă, apoi o sărută.

— Dacă n-ai fi pedepsit-o tu, aş fi pedepsit-o eu pentru că te-a dus în Tartar.

Persefona îl privi surprinsă.

— Ştiai?

— Bănuiam. Tu mi-ai întărit bănuiala.

Se încruntă la el, dând să-l lovească peste braţ.

— Asta-i o înşelătorie!

Hades chicoti, dar deveni mai serios.

— Şi totuşi, de ce-o protejezi, dacă ea te-a pus în pericol?

— N-o protejam – îmi rezolvam problema cu ea de una singură. Nu vreau să-mi duci tu luptele, Hades.

Privirea pe care i-o aruncă el era plină de admiraţie şi de uluire.

— Milady, mi-e cât se poate de clar că nu ai nevoie de ajutorul meu ca să-ţi duci luptele.

Hades o ajută pe Persefona să se îmbrace, și imediat ce reveni la înfățișările dinainte, pocni din degete, iar Minthe, Planta de Mentă, îi apăru în mână.

— Și-acum, ce să facem cu ea?

— Încă n-am iertat-o de tot, recunoscu Persefona. Dar mi-ar plăcea să-i ofer măcar o alinare, și asta ar fi să ajungă înapoi în Lumea de Jos.

Hades observă câteva frunze ofilite pe planta de mentă.

— Asta-i din cauză c-ai neglijat-o în Lumea de Sus?

— Nu! se răsti Persefona, încercând să se apere, iar Hades râse.

— Dacă vrei *neapărat* să știi, oricum îmi petrec mai mult timp aici. Aș prefera să nu moară sub ochii mei.

Hades, încă zâmbind, o sărută în creștetul capului.

— Cum dorești, draga mea.

Hades o ajută pe Persefona s-o planteze pe Minthe în pământul aspru, negru. Imediat ce o așezară acolo, cei doi porniră la o plimbare pe câmpurile Lumii de Jos.

Ziua era luminoasă, plină de strălucirea ciudată, nefirească, a Lumii de Jos. În jurul lor se aflau fire înalte de iarbă și flori de culoarea portocalelor roșii. Munți negri și păduri întunecate îi înconjurau. Lumea aceea era frumoasă, suprarealistă, magică; era un adăpost pentru morți, o închisoare pentru unii, iar în ultimele luni, devenise unul dintre locurile ei preferate.

Aștepta cu nerăbdare vizitele ei în Lumea de Jos, nu doar ca să-l vadă pe Hades sau terenurile, ci ca să le viziteze pe Hecate și pe suflete în Asfodel. Ajunseseră s-o aștepte cu nerăbdare, să se bucure de ea. O numeau regină.

Acea idee o puse pe gânduri, dar și faptul că și Hades o numise la fel. Încercase să-i oprească să mai folosească acel titlu, dar de ce s-o fi ascultat, când și regele lor îl folosea?

— Hades... vreau să te rog să nu îmi spui...

— Milady?

— Regină, spuse ea. Zeul se opri, cu o expresie indescifrabilă, iar ea se grăbi să continue: Îmi dau seama c-ai vorbit într-o clipă de pasiune...

— Am fost sincer, o întrerupse el. Chiar eşti regina mea. Numai tu ai putere asupra mea.

— Hades.

— De ce ţi-e teamă? De titlu?

— Nu e vorba de teamă, ci de...

Nu-şi mai găsea cuvintele.

— Oamenii tăi mă numesc deja regină. Nu crezi că-i cam... prematur?

— Deci despre teamă e vorba, insistă el. Teama că n-o să funcţioneze relaţia dintre mine şi tine.

Persefona nu fu nevoită să adauge nimic. *Chiar* era vorba despre teamă.

— Oamenii mei te vor vedea mereu drept stăpâna lor pentru cum te-ai purtat cu ei, indiferent dacă mă iubeşti sau nu.

Cuvintele lui îi umplură inima de durere. Vru să-i spună că îl iubeşte cu adevărat, dar el continuă:

— Cât despre mine – mereu vei fi stăpâna inimii mele.

— N-ai de unde să ştii asta, spuse ea.

Cu toate astea, îşi dorea să fie adevărat.

— Te-am aşteptat vieţi întregi, continuă el, de parc-ar fi fost un jurământ făcut pe fiecare stea de pe cer, pe fiecare picătură de apă din ocean, pe fiecare suflet din întregul univers.

— Ştiu.

El merse mai departe, iar ea îl urmă, simţind cum o greutate i se aşază pe umeri. Poate că n-ar fi trebuit să se îndoiască de dragostea lui, dar avea temeri – temeri care încă-i ameninţau viitorul precum nişte nori.

Mama ei era doar una. Cealaltă era şi mai complicată.

Persefona era zeiţă, dar spera să păstreze secretă acea parte din viaţa ei faţă de restul lumii. Problema cea mai mare? Toată lumea voia să ştie totul despre ea de când se dezvăluise faptul că e iubita lui Hades.

Se opriră la marginea unei bucăţi de stâncă. Dedesubt, copaci argintii sclipeau precum o mare spumegândă, iar cerul mohorât de deasupra lor se umplea de praf odată cu căderea nopţii. Persefona

nu mai văzuse niciodată partea aceea din Lumea de Jos, iar ăsta era unul dintre motivele pentru care îi plăcea la nebunie faptul că se afla acolo. Fiecare zi era o aventură.

— E minunată! spuse ea.

Simți privirea lui Hades asupra ei, dar fixă în continuare livada de dedesubt cu privirea, în parte pentru că rămăsese uluită de privelişte, dar şi pentru că îi era ruşine să se uite la el.

— Mă bucur că asta crezi! zise el. Pentru că-i a ta. Bine-ai venit în Livada Persefonei!

Fu nevoită să-l privească, iar pe faţă i se citi limpede şocul, atât datorită priveliştii, cât şi din cauza faptului că-i era ruşine să stea faţă-n faţă cu el.

— Dar...

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să ai un loc numai al tău – unde să poţi să-ţi exersezi magia. Un loc care să nu-ţi... amintească de începuturile noastre.

Se referea la grădina ei din Lumea de Jos – şi la târgul lor.

Se întinse după el, punându-i palma pe obraz.

— Eu iubesc începuturile noastre, Hades.

El zâmbi uşor, dar ea îşi dădu seama că nu o credea, iar lucrul ăsta o durea. Aşa că-i explică:

— E adevărat că nu întotdeauna mi-a plăcut la nebunie, dar n-aş putea să urăsc nimic din ce m-a adus la tine.

O luă de mână şi-şi lipi buzele de palma ei, apoi o lipi de el. Trupurile li se aliniaseră şold lângă şold, piept lângă piept. O sărută, strângând-o la piept, de parcă s-ar fi temut că avea să dispară. Când el se retrase, ei i se tăiase deja răsuflarea şi-i strângea sacoul cu degetele. Se uită fix la ea, cu ochii arzând, şi jură cu patimă:

— Tu ai să fii regina mea. N-am nevoie de Ursitoare ca să-mi spună lucrul ăsta!

UN STROP DE ÎNTUNERIC

Perspectiva lui Hades

CAPITOLUL UNU

Jocul Zeilor

HADES APĂRU ÎN BIROUL LUI DE LA NEVERNIGHT, aranjându-şi cravata. Îşi petrecuse după-amiaza cu ceea ce considera o misiune oarecum deosebită – reunirea unei mame cu fiul ei în viaţa de apoi. Nu era ceva ce făcea des, nici măcar ceva ce încuraja, dar acele două suflete fuseseră... altfel. După moartea fiului, mama nu se rugase pentru întoarcerea lui şi nici nu-l blestemase pe Hades pentru că-i luase sufletul – în schimb, ceruse să se revadă cu el după moarte, rugă pe care Hades jurase s-o îndeplinească.

Cu câteva secole înainte, Hades n-ar fi ţinut seama de asemenea rugăminţi. Pe-atunci, moartea era moarte. N-aveai motiv sau cauză să duci o viaţă de huzur în Lumea de Jos dacă nu-ţi câştigai acest drept. În antichitate, viaţa şi moartea însemnau altceva. Numai cei extrem de virtuoşi şi cei văzuţi ca fiind eroi meritau să ducă o existenţă plină de frumos în Lumea de Jos. Hades nu mai credea asta, dar avea impresia c-avea să petreacă de două ori mai multe vieţi compensând.

— Ai întârziat.

Vocea lui Minthe era precum un bici, făcându-i gândurile ţăndări. O simţise de cum intrase în încăpere – toată numai foc şi gheaţă –, şi prefera să o ignore când se purta aşa.

Imediat ce-şi aranjă cravata şi-şi puse butonii la locul lor, fu pregătit s-o privească pe nimfa cu părul de foc. Buzele ei, cu o nuanţă mai închise la culoare decât părul, se ţuguiaseră. Nu suporta să fie ignorată.

— Cum să întârzii, Minthe, când eu nu ţin cont de alt program în afară de al meu?

Minthe fusese ajutorul lui de la bun început şi, din când în când, trecea prin faze în care încerca să-şi exercite drepturi asupra lui – drepturi legate de timpul, tărâmul şi trupul lui. Nu-i scăpa din vedere dorinţa ei de control. Recunoştea trăsătura respectivă la ea pentru că el însuşi o avea.

— Nu mă atrag cei care întârzie, Hades, nici măcar când e vorba de zei! se răsti ea.

Un zâmbet ameninţa să i se întipărească pe buze, dar îşi păstră stăpânirea de sine. Amuzamentul lui n-ar fi făcut decât s-o înfurie şi mai tare.

— În timp ce tu o lălăiai aiurea, eu am fost nevoită să-ţi întreţin oaspeţii.

Hades se încruntă.

— Cine mă aşteaptă?

Era ceva în privirea lui Minthe care-i spunea că nu avea să-i placă răspunsul primit.

— Lady Afrodita.

„Băga-mi-aş!"

Minthe ridică dintr-o sprânceană. Oare înjurase cu voce tare?

— S-ar putea să vrei să te grăbeşti. Când am insistat să te-aştepte aici, a spus că are cu ce se distra din plin jos.

Grozav! Singurul lucru care rezulta din distracţia Afroditei era războiul.

Hades oftă.

— Mulţumesc, Minthe!

Evident încântată de expresia recunoscătoare a lui Hades, Minthe își desfăcu brațele, lăsându-le să-i cadă pe lângă corp.

– Să-l pun pe Ilias să-ți aducă ceva de băut, milord?

– Da. De fapt, dă-i de știre că în seara asta nu vreau să am paharul gol!

Dispăru și apăru pe ringul de dans al clubului său. Mergea printre muritori, tăcut și nevăzut, preferând să observe. Astfel își începea adesea nopțile; umbla prin mulțimi, observa muritorii care veniseră să-i ceară servicii, cântărea povara sufletelor lor și își trimitea oamenii să ofere parola salonului său de la etaj.

O parolă nu garanta o partidă cu Zeul Morții, fiind doar o altă etapă a unui proces. Imediat ce muritorii treceau prin ușa salonului lui, se instala teama, iar teama putea fie să-i alunge, fie să-i facă disperați. De cei disperați era Hades cel mai interesat. Ei erau cei care se puteau schimba, dacă li se oferea o șansă.

Era un proces delicat, care implica mulți jucători. Hades pierduse destul de multe pariuri, dar dacă putea salva o viață aflată pe calea pierzaniei, el simțea că merită.

Hades simți mirosul magiei Afroditei – sare de mare și trandafiri. Era împreună cu un muritor, căruia-i stătea în poală, cuprinzându-l cu brațele de gât și răsucindu-i părul castaniu cu degetele. Acesta era îmbrăcat cu un costum gri-închis, iar pe degetul inelar al mâinii stângi purta un inel de aur. Hades simțea destul din sufletul lui ca să își dea seama că e un ticălos care-și înșală nevasta.

— Iubita, ce-ar fi să mergem noi până la mine-acasă? întreba bărbatul.

Afrodita își țuguie buzele. Hades trebuia să recunoască: știa să facă spectacol într-un mare fel; muritorul habar n-avea cât de scârbită era de el.

— Aaa, mi-ar plăcea să mai rămân un pic! Nu vrei să faci un pact cu Hades?

— Nu mai vreau. Tu ești tot ce am nevoie.

— Serios?

Ea nu era impresionată, dar tot se aplecă asupra lui.

— Și ce-ți lipsea înainte?

Mâinile Afroditei se mutară pe pieptul muritorului. Hades știa ce face – îl convingea pe bărbat să-i spună adevărul.

— Sunt nesigur pe mine însumi. Am nevoie să știu că încă sunt dorit și de alte femei.

— Și nu ți-e destul că te dorește nevastă-ta?

Buzele frumoase ale Afroditei se strâmbară într-o grimasă. Bărbatul făcu ochii mari. Era limpede că între mintea lui și ce-i ieșea pe gură se dădea o luptă.

— Îmi iubesc nevasta, răspunse el. Caut doar sex.

— Aha, asta-i tot? Flutură din gene și vorbi cu o voce amenințătoare și plină de promisiuni: În cazul ăsta, când o să te întorci la nevastă-ta în seara asta, n-o să te mai dorească. O să tresară când o s-o atingi și o să-i vină să verse când buzele tale se vor atinge de-ale ei. O să te refuze, apoi o să te părăsească.

Bărbatul făcu ochii mari. Hades știa ce vede – pe Afrodita cu adevărata ei înfățișare. Zeița putea fi răutăcioasă când voia. Muritorii își făcuseră idei despre zei încă de la începuturile timpului, și păreau șocați în momentul în care zeii ieșeau din acele tipare. Nici Afrodita nu era altfel. În lumea oamenilor, se credea că nu era mai mult decât o ființă sexuală, căutând distracție și plăcere din partea zeilor și a muritorilor deopotrivă, dar adevărul era că putea să fie o zeiță răzbunătoare, mai ales față de cei care trădau dragostea.

Probabil că era momentul ca el să-și facă apariția.

— Afrodita, spuse Hades.

Zeița se întoarse să-l privească în ochi și zâmbi.

— Hades, toarse ea.

Era o voce senzuală, și chiar dacă tocmai îl blestemase pe muritorul pe care încă-l folosea pe post de fotoliu, ochii i se încețoșară de dorință auzind-o.

— Cred că muritorului îi cam ajunge cu senzațiile tari pentru o seară! Ce-ar fi să-l lași să se târască de-aici?

Afrodita se schimbă la față când îl auzi pomenindu-l pe muritor și se întoarse să se încrunte la el înainte de-a-i sări din poală.

— Hai, șterge-o, șarpe ce ești!

Muritorul se supuse.

— Ce-i? se răsti Afrodita când îl privi din nou pe Hades, iar acesta ridică din sprâncene.

— Nimic. Deși nu-l ajuți foarte tare pe om cu orgoliul dacă-i iei singura dragoste pe care-a cunoscut-o vreodată.

Ea se scutură de praf pe mâini.

— A trădat dragostea, deci n-o să mai aibă niciodată parte de ea.

— Nu cred că pedeapsa ta-i nedreaptă, însă are potențialul de-a crea un monstru.

— Tu ce-ai fi făcut dac-ar fi venit să încheie o înțelegere cu tine?

Hades nu avea de unde să știe sigur. Văzuse multe poveri care apăsau sufletele bărbaților – căutarea validării prin sex fiind doar una dintre ele.

— Presupun c-ar fi depins de lucrul pe care mi l-ar fi cerut.

Ilias se apropie chiar în clipa aceea cu un pahar de vin roze pentru Afrodita și unul de whiskey pentru Hades. Odată plecat satirul, Hades o privi cu nerăbdare pe Zeița Dragostei.

— Nu-mi onorezi adesea palatele cu prezența ta, Afrodita. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Zeița luă o gură de vin, iar ochii ei de culoarea spumei mării priviră țintă în ai lui.

— Speram să te intereseze un mic pariu între noi.

— Nu joc cu zeii.

— Un singur joc, Hades! ceru ea, cu inocență, apoi îl provocă: Ți-e teamă?

— Un joc jucat sub acoperișul ăsta nu e niciodată un simplu joc!

Ochii ei albaștri scânteiară mai puternic decât oricând.

— Ce dorești, de fapt, zeiță? De ce-mi ceri un joc?

— Să mă distrez și eu un pic, Hades, răspunse ea cu cât de multă răceală izbuti. Pe lângă asta, nu stabilim termenii până când nu e declarat un câștigător. Nu așa joci tu?

Hades știa că zeiței îi stătea gândul la mai mult decât distracție. Își dădea seama după ținuta ei rigidă și încordată. Ceva anume o adusese acolo, iar dac-ar fi trebuit să-și dea cu presupusul, ar fi spus că e vorba de soțul ei. Ceea ce însemna că orice i-ar fi cerut n-avea să fie plăcut.

— Nu, Afrodita.

— Bine, spuse ea. Dar să ții minte că mi-ai forțat mâna.

Se încruntă la ea, știind ce urma să spună.

— Am o favoare nepreluată de la tine, Hades. Vreau să mă folosesc de ea.

Era o cerere pe care nu i-o putea refuza. O favoare datorată de un zeu altui zeu era ca un pact al sângelui. Odată invocată, nu se mai putea da înapoi.

Bău o gură de whiskey, care-l împiedică să spună ceva pentru care s-ar fi putut să-i pară rău, apoi rosti printre dinți:

— Un singur joc, Afrodita, nicidecum mai mult!

Ea se lumină la față de parcă i-ar fi dăruit toate stelele de pe cer.

— Îți mulțumesc, Hades!

El pocni din degete, iar cei doi se teleportară într-un mic separeu din salon, unde accepta de obicei înțelegerile și juca împotriva muritorilor. Era un spațiu mic și slab luminat. De obicei, Hades se simțea în largul lui acolo, dar faptul că Afrodita era pe teritoriul lui îl neliniștea. Voia să știe de ce, însă Zeița Dragostei își pecetluise buzele. Nu fusese mereu așa. Hades își aducea aminte de vremurile în care inima ei era ca o carte deschisă, în care chiar crezuse în dragoste, dar totul se schimbase după ce se căsătorise cu Hefaistos. Hades nu cunoștea detalii, dar orice se întâmplase între ei imediat după ce se căsătoriseră îi împietrise inima și-i frânsese spiritul. Mai rămăsese doar o carapace disprețuitoare și cinică.

Și Hades fusese cândva plin de amărăciune, dar, spre deosebire de Afrodita, care se confrunta cu furia și singurătatea făcându-și de cap cu zei și muritori deopotrivă, el se izolase din ce în ce mai mult de toată lumea, până când oamenilor nu le mai rămăsese

altceva de făcut decât să inventeze tot soiul de poveşti despre retrasul Zeu al Lumii de Jos.

Un pachet de cărţi stătea în mijlocul mesei, iar Hades i le oferi Afroditei.

— Vrei să le împarţi tu?

— Nu. O să te las să păstrezi un pic de putere, Aidoneus.

Se încruntă la ea. Nu suporta când alţii foloseau porecla aia. Muritorii o foloseau de teamă. Ea o folosea acum pentru a-l lua peste picior.

— Blackjack să fie.

— Cinci mâini, spuse Afrodita. Cine câştigă cele mai multe stabileşte miza.

Hades fu de acord şi împărţi prima mână – şi pierdu.

Nu suporta să piardă.

— Ce vezi tu când te uiţi în sufletul meu, Hades?

Întrebarea nu era chiar atât de surprinzătoare. Era una pe care-o primea des, dar nu din partea Afroditei. Îl cunoştea de când se născuse şi nu-i pusese întrebarea asta niciodată. De data asta, când cuvintele-i ieşiră din gură, părea obosită.

— De ce întrebi?

Îl privi în ochi.

— Tu îmi cunoşti... situaţia.

O cunoştea – situaţia era căsnicia ei cu Hefaistos. Zeiţei nu-i plăcea s-o numească astfel. Contrar părerii tuturor, nu Afrodita fusese cea care nu-şi dorise să fie căsătorită cu Hefaistos. Hefaistos era cel care nu-şi dorea să fie căsătorit cu ea.

— Mă întreb doar... dacă Hefaistos mă urăşte pentru că, în adâncul sufletului, eu chiar sunt atât de groaznică pe cât spune el.

— Hefaistos nu crede că eşti groaznică, Afrodita. Doar că se teme să te iubească.

Ea scoase un hohot de râs batjocoritor.

— Tu i-ai spus vreodată că îl iubeşti? întrebă Hades.

Zeiţa îşi scoase bărbia în faţă, iar el îşi dădu seama că voia să-l contrazică, spunându-i că nu-l iubeşte. Nu voia să fie Zeiţa

Dragostei, îndrăgostită de un bărbat care nu-i răspundea cu aceeași afecțiune.

— Ai fost un dar pentru Hefaistos la vremea în care te fudu-leai cu iubiții tăi. Din perspectiva lui, ai fost o mireasă fără tragere de inimă.

Nu mai conta faptul că Afrodita fusese mereu atrasă de Zeul Focului. O surprinsese urmărindu-l în repetate rânduri, în mare parte încruntată pentru că el n-o băga câtuși de puțin în seamă.

Dar Hades îl cunoștea bine pe Hefaistos. Zeul era un alt soi de ființă. Nu-i plăcea deloc să fie în lumina reflectoarelor, și-i plăcea și mai puțin să vorbească. Își găsea plăcerea în singurătate și creativitate. Era opusul Afroditei, ceea ce, după părerea lui Hades, îi făcea perfecți unul pentru celălalt, dar el nu era petitor.

— Nu mă surprinde faptul că Hefaistos încearcă să te oblige să accepți monogamia.

Afrodita rămase mult timp tăcută, concentrându-se asupra partidei lor. Hades câștigase ultima rundă, iar ea o câștigase pe aceea – doi la unu. În cele din urmă, ea recunoscu:

— I-am cerut divorțul lui Zeus. Nu vrea să mi-l acorde.

Hades ridică din sprâncene.

— Hefaistos știe?

— Presupun că acum știe.

— Trimiți semnale amestecate, Afrodita. Îți dorești dragostea lui Hefaistos, dar ceri un divorț. Ai încercat să vorbești cu el?

— Tu ai încercat? se răsti ea, încruntându-se la Hades. Zici că-i mut, nu alta!

Hades făcu o grimasă. Avea impresia că Hefaistos era tăcut pentru că ea era iute la mânie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Hades.

Zeul o urmări o clipă. Nu prea îi plăcea să răspundă la întrebări despre suflet. Adesea, nici zeii, nici muritorii nu erau pregătiți să audă ce-avea el de spus, dar răspunse:

— Ai un suflet frumos, Afrodita. Pătimaș. Hotărât. Romantic. Dar ești disperată după iubire și te crezi de neiubit.

Vorbea în timp ce jucau ultima mână, iar când Afrodita își întoarse cărțile, un zâmbet larg i se întipări pe figură.

Câștigase.

— E momentul să stabilim termenii, Hades.

El se lăsă pe spate în scaun, încruntat, iar zeița râse, dându-și capul pe spate.

— Se pare că nu-ți place să fii învins.

Nu-i plăcea. Puțini erau cei cărora le plăcea.

— Hmm! făcu ea, căzând pe gânduri și lipindu-și degetul de bărbie. Ce să-ți cer eu ție?

Nu se grăbi să ia o hotărâre, studiindu-l cu atenție, de parcă ar fi vrut, la rându-i, să-i vadă sufletul. Apoi rosti cuvintele de care lui îi era groază:

— Îndrăgostește-te, Hades! Și mai bine – găsește o fată care să se îndrăgostească de tine. Apoi, Afrodita bătu din palme și exclamă: Asta-i! Fă pe cineva să se îndrăgostească de tine!

Hades strânse din dinți. Dacă ar fi fost atât de ușor, el ar fi fost căsătorit de mult. Hades era sigur că existau o mulțime de muritoare care se credeau îndrăgostite de el. Problema era că el nu-și dorea o dragoste dintr-un singur sens. Se asemăna mai mult cu Afrodita; își dorea ceva semnificativ și pasional. Trăise prea mult ca să-și dorească altceva.

— Și dacă nu mă pot încadra în acești termeni?

Zâmbetul ei fu unul răutăcios.

— Atunci ai să-l eliberezi pe Basil din Lumea de Jos.

— Pe iubitul tău?

Hades nu-și putu ascunde dezgustul din voce. Tocmai petrecuseră ultimele minute discutând despre dragostea ei față de Hefaistos, iar ea îi cerea un bărbat – eroul ei, mai exact. Basil luptase și murise pentru ea în Marele Război.

— De ce? Vrei ca Hefaistos să te iubească vreodată?

Ea se încruntă la el.

— Hefaistos e o cauză pierdută.

— Nici măcar n-ai încercat!

— Basil, Hades! Pe el mi-l doresc!

— Pentru că-ți închipui că ești îndrăgostită de el?

— Ce știi tu despre dragoste? Tu n-ai iubit în viața ta!

El alese să-i ignore replica.

— Basil te iubește, e adevărat, dar dacă tu nu-l iubești la fel de mult, atunci n-are niciun rost.

— E mai bine să fii iubită, decât să n-ai parte de nimic.

Ești o proastă, îi venea lui Hades să zică. În schimb, replică:

— Ești sigură că asta-ți dorești? Deja i-ai cerut lui Zeus un divorț, acum mi-ai cerut să-ți readuc la viață iubitul, în cazul în care nu pot să-ți îndeplinesc contractul. Hefaistos o să-și dea seama.

Afrodita tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Da. Asta-mi doresc. Răsuflă adânc, apoi reuși să zâmbească și adăugă: Șase luni, Hades. Ar trebui să fie timp suficient. Mulțumesc pentru distracție! A fost... revigorant!

Cu asta, Zeița Dragostei plecă.

CAPITOLUL DOI

Un joc al sorții

HADES SE FURIȘA PRIN CLUBUL LUI, CU HOHOTUL DE râs răutăcios al Afroditei încă răsunându-i în urechi.

„Fă pe cineva să se îndrăgostească de tine."

Cuvintele erau pline de amărăciune – o batjocură crudă, perpetuată de ceilalți Olimpieni, care erau mai preocupați de singurătatea lui de lungă durată decât el. Poate că mersese prea departe criticând decizia Afroditei de-a solicita divorțul de Zeus, dar Hades știa că zeița îl iubește pe Hefaistos. Doar că nu voia să fie ea prima care să recunoască. Credea că-l poate obliga pe Zeul Focului să-și recunoască sentimentele pentru ea, provocându-l.

Ceea ce nu reușea Afrodita să înțeleagă era faptul că nu toată lumea se ghida după aceleași principii ca ea, cu atât mai puțin Hefaistos. Dacă voia să-i câștige dragostea, trebuia să o facă prin răbdare, blândețe și atenție. Avea să fie nevoită să dea dovadă de vulnerabilitate, lucru pe care Afrodita, zeiță și războinică, îl disprețuia.

Și Hades disprețuise cândva vulnerabilitatea. O considera un semn de slăbiciune. În clipa de față, o vedea drept putere și una dintre singurele căi de-a avea parte de ceea ce-și dorea cu adevărat. Cu cât trăia mai mult, cu atât credea mai tare că viața era și prea scurtă, și prea lungă ca să nu ai exact ceea ce-ți dorești.

Motiv pentru care disprețuia provocarea Afroditei. Îl forța să joace un rol pe care el sperase să-l joace de la sine. Deodată, avea șase luni la dispoziție pentru a-și găsi o iubită, altfel avea să fie nevoit să-l readucă pe eroul Afroditei pe tărâmul celor vii.

Gândul îl făcu să se încrunte. Dacă dădea greș, aveau să se implice Ursitoarele, iar el era conștient de ce urmau să ceară ca să readucă un suflet în lumea celor vii.

Suflet pentru suflet.

Cineva ar fi trebuit să moară, iar el n-ar fi avut niciun cuvânt de spus în privința victimei Ursitoarelor. Nu suporta lucrul ăsta, însă era prețul pe care era nevoit să-l plătească pentru a păstra echilibrul lumii.

Un miros îl smulse dintre gânduri și din întuneric. Era cunoscut – mirosul dulce-amărui al florilor sălbatice.

Demetra.

Numele Zeiței Recoltei îi lăsa un gust acru în gură.

Dar nu se putea – Demetra avea puține pasiuni, iar una dintre ele era tocmai ura față de Zeul Morții.

Inspiră din nou, inhalându-i mirosul. Era ceva în neregulă cu el. Pe lângă parfumul cunoscut, în aer se mai simțea mireasma de vanilie și nota florală a lavandei. O muritoare, poate? Cineva cu favoarea zeiței?

Ajunse la marginea balconului, cu băutura în mână, și studie mulțimea. Privirea lui se îndreptă chiar spre ea – o femeie splendidă, pe care n-o mai văzuse niciodată în club.

Stătea așezată pe marginea uneia dintre canapele, cu spatele drept, cu pielea aurie. Părul îi era lung, blond, și-i cădea, ondulat, pe spate. Rochia ei lăsa puțin loc imaginației, accentuându-i umflătura sânilor, șoldurile curbate și picioarele lungi. Avea capul dat pe spate, iar el vedea că avea nasul mic, buzele cărnoase

și pometii înalți. Nu părea să observe oamenii, ci mai degrabă lucrurile – ochii i se opreau să studieze narcisele de pe masă, luminile de deasupra capului, balustrada din fier forjat de la balcon... apoi privirea ei o întâlni pe-a lui.

Ceva dinlăuntrul lui se dezlănțui aproape sălbatic.

Pune mâna pe ea! îi porunci – mârâi.

Fu nevoit să strângă din dinți ca să nu asculte chemarea. Impulsul de-a o răpi și a o duce în Lumea de Jos era puternic, ca o vrajă. Niciodată nu se mai considerase atât de slab, dar stăpânirea lui de sine era ca un fir întins la maximum, ce stătea să se rupă.

Cum putea să-și dorească atât de mult pe cineva pe care tocmai îl văzuse?

E o zeiță, își dădu seama, surprins. Ochii o dăduseră de gol, ochii de un verde lucios ca sticla, nefirești. Ceva-i slăbise din puterea farmecului, iar dacă Hades ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că are legătură cu puterea lui. Era dificil pentru zei să se afle pe teritoriile celorlalți și să-și păstreze farmecele dacă nu erau foarte puternici – dacă nu cumva erau egalii lui. Și numai doi puteau rivaliza cu el, anume frații lui, Zeus și Poseidon.

Cine era ea? De unde venise, oare? Hades cunoștea fiecare zeu, Olimpian sau nu, dar pe ea n-o cunoștea.

În timp ce-o privea în ochi, își dădu seama că nu era singurul care simțea efectele legăturii dintre ei. Ea se foia, cu răsuflarea tăiată, iar pieptul i se ridica și cobora, stârnindu-i privirea lui Hades. Părea că-n fiecare loc în care privirea lui se oprea îi apărea o roșeață ce-i colora pielea frumoasă în roz. I-ar fi plăcut să urmărească acea roșeață cu buzele.

Zâmbi când se gândi la asta.

Ochii lui urcară încet pe trupul ei, înapoi spre față.

Niște mâini se strecurară în jurul lui din spate. Era atât de neatent, încât nu simțise pe nimeni furișându-se. Se întoarse cu fața spre Minthe, apucând-o de încheieturi.

— Ți-a distras cineva atenția, milord? toarse ea, amuzată.

Desigur, nimfa observase că e preocupat de femeia aceea și dorise să pună capăt momentului.

— Minthe! se răsti el, dându-i drumul la braţe. Te pot ajuta cu ceva?

Era frustrat, dar şi recunoscător că fusese întrerupt. Dacă ar mai fi fixat-o mult cu privirea, şi-ar fi părăsit locul de la balcon şi s-ar fi dus la ea.

— Deja ai pus ochii pe pradă? îl întrebă.

Pentru o clipă, Hades nu înţelese, apoi făcu legătura. Minthe presupunea că el îşi căuta o iubită pentru a duce la bun sfârşit înţelegerea cu Afrodita.

— Iar tragi cu urechea prin umbre, Minthe?

Nimfa ridică din umeri.

— Cu asta mă ocup.

— Tu colectezi informaţii pentru mine, spuse el. Nu despre mine.

— Cum altfel să te feresc de probleme?

Hades pufni.

— Am milioane de ani. Sunt în stare să-mi port singur de grijă.

— Aşa ai ajuns să faci un pact cu Afrodita?

El miji ochii, apoi ridică paharul.

— Nu ţi-am zis să-l informezi pe Ilias că în seara asta nu vreau să am paharul gol?

Ea îi oferi cel mai bun zâmbet de genul „te bag în pizda mă-tii" şi făcu o plecăciune.

— O să am grijă să i se readucă aminte, milord.

Când privirea lui Hades se reîndreptă spre podea, femeia se întorsese cu spatele la prietenii ei. Atunci observă alături de ea pe cineva pe care-l disprețuia – un băiat pe nume Adonis. Era unul dintre muritorii favoriți ai Afroditei, care-i mai făcuse cereri lui Hades în trecut – dorindu-şi să facă pacte în schimbul bogăţiilor. Hades îl refuzase, şi nu pentru că bărbatul avea inima curată. De fapt, sufletul lui era atât de distrus, încât era greu să-ţi dai seama ce-l împovăra cel mai tare. Cu toate astea, un lucru era sigur: Adonis era un abuzator. Un mincinos. Un gunoi.

N-avea să mai treacă mult până să facă un lucru cu urmări dincolo de tărâmul muritorilor.

Hades nu suporta faptul că frumoasa blondă era în compania lui. Ar fi trebuit să-şi asculte impulsul de-a o răpi. Ar fi fost mult mai binevoitor decât orice-ar fi făcut Adonis.

Se hotărî să-l pună pe Mekonnen de pază. Orice s-ar fi întâmplat, căpcăunul avea să intervină. Asta-l liniştea... oarecum.

Hades oftă. Trebuia neapărat să bea ceva.

Cu un pahar nou de whiskey, Hades îşi croi drum spre salon. Acolo era linişte şi o atmosferă mai relaxată decât pe ringul de dans. Muritorii şi creaturile străvechi sporovăiau, beau, împărtăşeau secrete şi jucau cărţi. Nu erau gata să-l provoace pe Hades, însă erau cu toţii acolo pentru că voiau ceva – pentru că aveau nevoie de ceva. Bani, dragoste, sănătate – şi credeau că Zeul Morţii le putea da toate acestea.

Uneori, pactele lui funcţionau. Dependenţii erau reabilitaţi. Cei singuri şi bolnavi începeau să se iubească pe ei înşişi. Alteori, nu funcţionau. Uneori, Ursitoarele îi luau oricum. Alteori, preferau să moară, decât să-şi dea silinţa.

Oricum, Hades aborda fiecare pact având încredere că muritorii aveau să reuşească, şi fiecare eşec era o povară asupra inimii lui.

Mintea-i fugi din nou la fata de jos. Oare ce povară purta ea pe suflet? Nu se uitase. Fusese prea neatent, şi nici nu-şi făcuse un obicei din a se concentra asupra viciilor şi a provocărilor din vieţile celorlalţi. Şi totuşi, oare ce-o adusese în seara aceea la Nevernight?

De parcă Ursitoarele i-ar fi răspuns, când ocoli una dintre mesele de joc, se opri. Femeia de jos îşi găsise drumul spre salonul lui şi stătea la o masă de pocher.

Oare de ce se afla acolo? Era doar curioasă sau avea un pact de făcut? Ce-avea să ceară? Ce condiţii avea să pună dacă pierdea?

Nu se putu stăpâni. Se apropie de ea.

— Joci? întrebă el.

Zeița se întoarse cu fața spre el. De aproape, era și mai frumoasă. Avea ochii verzi mari, cu gene negre, iar pistruii delicați îi sărutau parcă vârful nasului și pometii îmbujorați. Roși, iar el observă asta în momentul în care ea își strânse pumnii.

Hades sorbi o gură de băutură din pahar, lingându-se pe buze. Mișcarea-i îndreptă zeiței atenția asupra gurii lui, iar el abia-și înăbuși un geamăt. Ea părea să-și aducă aminte că el îi pusese o întrebare și zâmbi în timp ce-i răspundea:

— Dacă ești dispus să mă înveți.

Strâmbă din buze, apoi ridică dintr-o sprânceană neagră. *Ai grijă ce-ți dorești, zeiță!* îi venea să zică. În schimb, mai luă o gură de băutură, rosti o rugăciune să se poată stăpâni și se apropie de masă, apoi luă loc alături de ea. Avusese dreptate identificând notele de lavandă și vanilie din magia Demetrei. Mirosul ei îl înconjura, puternic și ispititor.

— E un gest de curaj să stai la o masă fără să cunoști jocul! spuse el.

Era o avertizare pe care ea n-o prinsese, întrucât îl privi în ochi și întrebă:

— Altfel, cum l-aș învăța?

— Hmm!

Avea dreptate, deși Hades nu-i recomanda să zică „hop!" înainte să sară gardul, mai ales când venea vorba de pactele cu el. Totuși, răspunsul ei îi demonstra viclenia și abilitatea de a încerca lucruri noi, iar el găsea lucrul ăsta înnebunitor de atrăgător.

— Ești isteață!

O clipă, niciunul dintre ei nu spuse nimic, preferând să-l privească pe celălalt, iar Hades fu frapat de cât de mult își dorea s-o cunoască. Nu putea să-și explice de ce și, deși toată situația îi părea ușor penibilă și amețitoare, se simțea bine.

— Nu te-am mai văzut niciodată, rosti el în cele din urmă.

— Păi, n-am mai fost niciodată aici, răspunse ea, apoi îl privi cu ceea ce el considera a fi un ochi critic. Tu cred că vii des aici.

El rânji. Suna aproape ca o acuzație, și poate că așa și era. Se îndoia că zeița nu cunoștea pactele făcute în acea încăpere, dar asta-i spunea și că încă nu își dăduse seama cine e el.

— Da, vin.

— De ce? Părea destul de scârbită, apoi roși și încercă să se corecteze, adăugând: Adică... nu e nevoie să-mi răspunzi la întrebarea asta!

— Am să-ți răspund. O privi în ochi, provocând-o: Dacă-mi răspunzi și tu mie la o întrebare!

Spune da! o imploră el, în tăcere, deși n-avea s-o poată convinge niciodată. Avea impresia că ea încerca să-și dea seama de ce voia el să știe totul despre ea. După o perioadă care părea cât o veșnicie, ea cedă:

— Bine.

Era o provocare pentru el să nu zâmbească. Îi răspunse la întrebarea anterioară:

— Vin aici pentru că e... *distractiv*.

Îi venea să râdă de cuvântul pe care-l alesese. Era adevărat că erau nopți în care munca i se părea distractivă, însă nu era întru totul adevărat. Unele nopți erau pur și simplu devastatoare. Altele îl lăsau cu o greutate în inimă de parcă ar fi jelit pe cineva, dar nu-și îngădui să se gândească la asta. Nu acum, când femeia asta superbă stătea lângă el și-i ceruse s-o învețe.

— E rândul tău: tu de ce ești aici în seara asta?

— Prietena mea, Lexa, era pe listă, spuse ea.

— Nu, o contrazise el. Ăsta-i răspunsul unei alte întrebări. De ce ești aici în seara asta?

Ea tăcu o clipă, iar el se hotărî că-i place sclipirea năstrușnică din ochii ei în timp ce se gândea la un răspuns. În cele din urmă, spuse:

— La început, mi s-a părut o formă de răzvrătire.

— Și acum nu mai ești atât de sigură?

— Aaa, sunt sigură că e răzvrătire!

Dădu cu degetul pe suprafața mesei, iar Hades își dori să fi fost el masa.

— Doar că nu sunt sigură ce părere o să am despre treaba asta mâine.

Îi trezise curiozitatea.

— Împotriva cui te răzvrătești?

Zâmbetul ei era ca o săgeată înfiptă în pieptul lui – devastator, misterios, tentant.

— Ai zis o singură întrebare.

— Așa am zis.

El zâmbea și se gândea la lucruri la care nu se mai gândise de multă vreme.

Bine jucat, zeiță!

Ea se cutremură din nou.

— Ți-e frig?

— Poftim?

Părea surprinsă de întrebarea lui.

— Tremuri de când te-ai așezat.

Zeița roși și se fâstâci din nou sub privirea lui, apoi lăsă să-i scape:

— Cine era femeia aia care era cu tine mai devreme?

El se încruntă, întrebându-se la care femeie se referea ea, însă apoi își dădu seama că putea fi vorba doar de una.

— Aaa, Minthe. Niciodată nu-și ține mâinile acasă!

Ea păli, iar el își dădu seama că spusese ce nu trebuie.

— Eu... cred că ar fi cazul să plec.

Nu. Nu putea să plece, din foarte multe motive. Nu discutaseră suficient de mult, nu știa cum o cheamă, voia s-o învețe – nu doar cărți, ci de toate. Înainte să apuce să-și dea seama ce face, mâna lui ajunse peste a ei, iar între ei se aprinse o scânteie ca un curent electric, care-i tăie răsuflarea zeiței. Ea se retrase repede.

— Nu! rosti el, dar îi ieși ca o poruncă, iar ea se încruntă la el.

— Poftim?

— Ce vreau să spun e că încă nu te-am învățat să joci.

Coborî vocea, alungându-și disperarea care-l făcuse să întindă mâna după ea.

— Dă-mi voie!

Nu era cu totul convinsă. Își dădea seama după expresia prudentă de pe fața ei. Din nou, se trezi rugându-se – *ai încredere-n mine, ai încredere-n mine, ai încredere-n mine!*

În cele din urmă, se hotărî și spuse cu cea mai erotică voce pe care el o auzise vreodată:

— Atunci, învață-mă!

Am să te învăț, gândi el. *Totul.*

Amestecă pachetul de cărți și îi explică regulile jocului.

— Acesta este pocher. Jucăm o partidă cu cinci cărți și începem cu un pariu.

— Dar eu nu am cu ce să pariez, spuse ea.

El râânji. Nu-l interesau banii ei.

— Atunci am să-ți răspund la o întrebare. Dacă o să câștig eu, tu o să răspunzi la orice întrebare-ți voi pune, iar dacă o să câștigi tu, am să-ți răspund eu la întrebare.

Zeița făcu o grimasă. Probabil că presupusese că tacticile ei de ocolire a întrebărilor aveau să pună capăt interogatoriului lui. Nu era așa.

— S-a făcut!

Încântat de reușita lui, Hades adăugă:

— În pocher există zece poziții ierarhice. Cea mai mică e cartea mare, iar cea mai mare e chinta roială. Scopul jocului e să obții o poziție ierarhică mai bună decât celălalt jucător...

Apoi îi explică și alte lucruri precum checking, folding și bluf.

— Bluf?

Asta părea a-i trezi interesul.

— Uneori, pocherul nu e altceva decât un joc al înșelăciunii... mai ales atunci când pierzi.

Hades împărți câte cinci cărți fiecăruia dintre ei. Își studiară pe îndelete cărțile, apoi unul pe celălalt. În cele din urmă, zeița își lăsă cărțile jos, cu fața în sus. La fel făcu și Hades.

— Ai o pereche de dame. Iar eu am ful.

— Deci... tu ai câștigat.

— Da, răspunse el și-și ceru imediat premiul. Împotriva cui te răzvrătești?

— Împotriva mamei mele.

El ridică dintr-o sprânceană.

— De ce?

— Va trebui să mai câștigi o mână dacă vrei să-ți mai răspund la întrebări.

Era cât se putea de dornic. Când câștigă a doua oară, nu puse întrebarea, ci o privi, nerăbdător.

Ea oftă.

— Pentru că... m-a supărat!

Părea să-i pară rău în clipa aceea, iar el se întrebă ce relație avea ea cu mama ei. Zeii nu erau întotdeauna cei mai strălucițI părinți, iar timpul nu schimbase asta.

O privi fix, așteptând o explicație mai detaliată, dar zeița rânji.

— N-ai spus că răspunsul trebuie să fie detaliat.

Zâmbetul lui larg se potrivea cu al ei.

— Am să țin cont pe viitor, te asigur de asta.

— Pe viitor?

— Păi, sper ca asta să nu fie ultima oară când vom juca pocher.

Nu era sigur ce să creadă despre expresia ei, dar avea impresia că nu mai intenționa să se vadă cu el după seara aceea. Ceva îl făcu să tresară – o emoție asemănătoare fricii.

Trebuia neapărat să o mai vadă. Avea să-și piardă mințile altfel.

Împărți o altă mână și câștigă.

— De ce ești supărată pe mama ta? întrebă el.

Ea căzu pe gânduri o clipă, apoi răspunse:

— Pentru că... vrea să fiu ceva ce nu pot fi.

În momentul acela, Hades își dădu seama de ceva legat de sufletul ei pe care nici nu fu nevoit să caute – această zeiță încă nu se găsise pe sine însăși!

Privirea ei coborî asupra cărților.

— Nu înțeleg de ce fac oamenii asemenea lucruri.

Hades își înclină capul.

— Nu-ți place jocul nostru?

— Ba da. Dar... nu înțeleg de ce joacă oamenii cu Hades? De ce vor să-și vândă sufletele lui?

N-ai fost niciodată disperată după ceva? îi venea s-o întrebe.

— Nu sunt de acord să joace pentru că vor să-şi vândă sufletele, spuse el. O fac pentru că au impresia că pot câştiga.

— Şi câştigă?

— Uneori.

— Crezi că-l înfurie chestia asta?

Ea strânse din buze auzindu-i întrebarea, iar lui i se încleştă pieptul de groază. Zeiţa asta avea legături cu Demetra, lucru care însemna că auzise cele mai mari grozăvii despre el. Dacă voia să aibă o şansă cât de mică să deconstruiască mitul ridicat în jurul lui, avea să fie nevoit să petreacă timp împreună, iar asta presupunea faptul că ea trebuia să ştie cine e el, aşa că îi răspunse sincer la întrebare:

— Draga mea, eu câştig oricum.

Ea făcu ochii mari şi se ridică repede în picioare, aproape dărâmându-şi scaunul. Niciodată nu mai văzuse pe cineva atât de nerăbdător să plece din preajma lui. Numele lui îi scăpă de pe buze precum o înjurătură:

— Hades!

Îl trecură toţi fiorii.

Mai spune-l o dată! îi venea să-i poruncească, dar îşi ţinu gura închisă. Privirea i se întunecă şi strânse din buze. Expresia de pe faţa ei avea să-l bântuie pe veci. Era şocată, înspăimântată, ruşinată. Făcuse o greşeală – i se citea pe faţă.

— Trebuie să plec!

Ea se răsuci pe călcâie, fugind de el de parcă ar fi fost Moartea în persoană, venită să-i fure sufletul.

Se gândi să pornească pe urmele ei, dar îşi dădu seama că n-avea nicio importanţă dacă o urmărea sau nu. Pierduse în faţa lui, iar el o însemnase, ceea ce însemna că până când îi ducea la îndeplinire termenii, avea să fie a lui.

Îşi înghiţi whiskey-ul şi zâmbi.

Poate că pactul cu Afrodita nu era cu totul şi cu totul imposibil, până la urmă.

VĂ MULȚUMESC PENTRU CĂ AȚI CITIT CARTEA!

Sper sincer că v-a făcut la fel de multă plăcere să citiți această carte pe câtă mi-a făcut mie să o scriu! Dacă e așa, v-aș fi recunoscătoare pentru o scurtă recenzie pe Amazon sau pe site-ul vostru favorit cu cărți. Recenziile sunt foarte importante pentru autori și chiar și un rând sau două pot schimba colosal lucrurile.

NOTA AUTOAREI

N-aş fi crezut niciodată că o să scriu ficţiune romantică, dar la un moment dat, anul trecut, mi-am adunat destul curaj ca s-o fac şi pe asta, şi nu întâmplător am început cu o reinterpretare a mitului lui Hades şi al Persefonei.

Mereu mi-a plăcut la nebunie mitologia greacă. E înfiorătoare, violentă şi nemiloasă, şi când venea vorba de povestea lui Hades şi a Persefonei, am fost mereu intrigată de Persefona, care era şi Zeiţa Primăverii, şi Regina Lumii de Jos. Ca mulţi alţii, şi ea s-a aflat la limita dintre lumină şi întuneric.

Când am început să scriu despre Hades şi Persefona, scriam mici fragmente – bucăţi de dialog între cei doi care-mi tot treceau prin cap, aşa c-am început să postez fragmente pe Tumblr. Primul fragment a fost următorul:

Grădina este mângâierea mea.

E singura făptură vie din locul ăsta cumplit – din pustietatea asta întunecată.

Mireasma trandafirilor e dulce. Mirosul florilor sălbatice e amărui. Stelele strălucesc cu putere.

În adâncul minții mă minunez de cum poate isca o asemenea iluzie. De cum amestecă parfumuri și texturi – e ca un pictor măiestru cu o pensulă, ce face puncte și netezește.

Pe cât de repede devin uluită, pe-atât de repede pufnesc cu dispreț.

Desigur că poate tulbura aerul și găuri întunericul parcă înțepându-l cu acul ca să pătrundă lumina – doar e zeu.

Și temnicerul meu.

Mi-ar putea fi mai bine, mă gândesc cu amar. Aș putea să preschimb cimitirul ăsta uriaș într-o oază – în aer s-ar simți mireasmă de primăvară, iar pânza aceea neagră ar putea fi pictată în culori vibrante, vii.

Dar acela ar fi un dar.

Iar mie nu-mi arde de daruri.

Ceva se schimbă în aer. El e prin apropiere. Am învățat să-l simt. Stăpânul Morții nu e rece. E ca o văpaie, ca o vatră în miezul iernii. Mă înfior în timp ce mă învăluie în umbra și mirosul lui. Miroase a pin – a acasă.

Îmi strâng rochia cu degetele.

E tot ce urăsc și tot ce-mi doresc mai mult.

Tonul acestui fragment e foarte diferit de ce-am ajuns să scriu în cele din urmă, dar dinamica e aceeași – un zeu străvechi, care găsește plăcere în făurirea propriei lumi, și o zeiță invidioasă, care se și minunează, dar îi și disprețuiește munca.

De la această primă scenă, am început să-mi pun întrebări și să-mi formulez personajele. Am ajuns să am o Persefona care-și dorește aventură și pasiune mai mult decât orice pe lume. Își dorește cu disperare să fie bună la ceva și îl judecă foarte repede pe Hades, despre care consideră că abuzează de puterea lui de zeu, fiind de acord să facă pacte cu muritorii. Am ajuns să am un Hades la fel de disperat după pasiune și extrem de sătul de singurătate. Când Persefona vine să-l provoace, el face exact ce nu se-aștepta ea să facă și o ascultă.

Un strop de întuneric este prima carte despre Hades și Persefona, dar am de gând să le explorez povestea și mai în amănunt. Persefona trebuie să-și îmbrățișeze puterea, atât ca Zeiță a Primăverii, cât și, în cele din urmă, ca Regină a Lumii de Jos, iar Hades are secrete care îi vor pune la încercare noua viață pe care își dorește s-o trăiască alături de Persefona.

Mă bucur foarte mult că vă pot împărtăși în sfârșit varianta mea pentru povestea lui Hades și a Persefonei! Sper să vă placă la fel de mult cât mi-a plăcut mie s-o scriu!

Cu drag,
Scarlett